

A woman with dark hair and a crown is looking into a large, ornate mirror. The background is a warm, golden-brown color.

Sisters Planet

MADELINE
HUNTER

KALBİN KURALLARI

©psilon®

**Tehlikeli. Çekici. Olağanüstü bir güç ve tutkuya sahip,
her kadının içindeki şehvetli cazibeyi uyandırabilecek
bir adam. Hayden Rothwell.**

Hayden hiçbir haber vermeden, bir teklif beklemeden, gizemli amaçları ve kudretli çekiciliğiyle Alexia Welbourne'ün evine girer. Saatler içinde Alexia beş parasız kalmıştır, ayrıca evlilik umutları tamamen yok olmuştur. Ta ki Hayden Rothwell onu yatağına alana kadar. Tutkulu bir an Alexia'yı, onu mahveden adamla evlenmesi için zorladığında, Hayden'ın onu baştan çıkarma oyunu çoktan başlamıştır. Ancak Alexia, yeni kocasının gizli amacını bilmiyordu. Hayden'ın ödemek için her şeyi göze alabileceği bir onur borcu vardır. Alexia ise bu oyundaki sürpriz oyuncudur. Onunla geçirdiği gecelerden vazgeçmek istemeyen Hayden, Alexia'yı yanında tutmanın bir yolunu bulmalıdır. Ancak bu sırada Alexia da kendi kurallarına göre oynamaya başlamıştır.



ISBN 978-605-173-116-2



₺25

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

instagram.com/EpsilonYayinevi
facebook.com/EpsilonYayinevi
twitter.com/EpsilonYayinevi

KALBİN KURALLARI

Orijinal Adı: The Rules of Seduction

Yazarı: Madeline Hunter

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Tuğçe Ebesek Büyükuşurlu

Editör: Emirhan Aydın

Düzeltili: Fahrettin Levent

Kapak Tasarım: Berna Özbek Keleş

Kapak Görseli: www.gettyimages.com

1. Baskı: Şubat 2016

ISBN: 978-605-173-116-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2006 Madeline Hunter

Türkçe Yayın Hakkı: Anatolialit Ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Mimoza Matbaacılık

Merkez Efendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123

Kat: 1-3 Topkapı-İst

Tel: (0212) 482 99 10 Fax: (0212) 482 99 78

Sertifika No: 33198

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul

Tel: 0212.252 38 21 Faks: 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Kalbin Kuralları

Madeline Hunter

Çeviri
Tuğçe Ebeseek Büyükuğurlu

©psilon®

Birinci Bölüm

Erken gelen misafirle birlikte eve bir gölge girdi. Alexia daha gelenin kim olduğunu görmeden bir sorun olduğunu anladı.

Dikiş kutusuyla merdivenlerden aşağı inerken giriş holünden gelen alçak sesleri duyunca basamaklarda duraksadı. Kelimeleri anlayamasa bile kesin bir talep tonlaması duydu. Hizmetçinin farklı görüşteki direnişinin hiçbir etkisi olmadığını anladı. Kâhya Falkner çağırıldı. Kararlı ve sessiz gücün karşısında evin kuvvet birlikleri geri çekildi.

Alexia'nın içine uğursuz bir his doğdu. Benjamin'le ilgili konuşmak için o adam eve geldiğinde de böyle olmuştu. Bu hissi, uyarısını görmezden gelemeyecek kadar çok tecrübe etmişti. Kötü haberler dünyayı bir anda değiştirir. Havayı değiştirir. Bir insanın kalbi, aynı bir atın yaklaşan fırtınayı sezmesi gibi yaklaşan kederi sezer.

Alexia kıpırdıyamıyordu. Öğlenin ilk güneş ışıklarında kuzenlerine katılmak için dikiş kutusunu bahçeye götürmek aklından uçuverdi.

Ona doğru gelen bacakları gördü. Siyah pantolon ve kaliteli botlar içinde uzun bacaklar. Merdivene doğru kâh-yayı takip ediyorlardı. Falkner'ın yüzünde, bir kraldan talimat almış bir hizmetkâr ifadesi vardı.

Ziyaretçinin gövdesi belirdi, sonra omuzları ve koyu renk saçları. Birinin onu gözlediğini hissetmiş gibi başını kaldırıp onun olduğu noktaya baktı.

Alexia, Falkner'ın teslimiyetini hemen anladı. Ziyaretçinin duruşu, yüzü ve tavrı, onun yüksek mevkiini bilmeyen birini bile sindirebilirdi. Sanki bu sabah fırçaların yerini unutmuş gibi asi ve koyu renk saçlar, güçlü, keskin yüz hatlarından oluşan bir yüzü çevreliyordu. Yorgunluk belirtileri, derin, gece mavisini gözlerini donuklaştırmıştı. Gergin bir kaçınma, kare çenesiyle sımsıkı kapalı dudaklarını kasmıştı. Dördüncü Easterbrook Markizi'nin kardeşi Lord Hayden Rothwell, keyifsiz bir görevi bitirmeye kararlı birinin portresini çiziyordu. Geçen yıl boyunca Timothy'nin Easterbrook'a gönderdiği çağrılara cevaben gelmediği su götürmezdi.

Alexia'ya yaklaştıklarında Falkner, gözlerine baktı ve isteksizliğini belli etti. Kâhya da fırtınanın kokusunu almıştı.

Lord Hayden, kızın önünde durdu ve hafifçe eğilerek selamladı. Daha önce kendisine tanıştırmıştı ama onunla konuşmamıştı. Kafasını kaldırırken Alexia'yı baştan aşağı süzdü. Değerlendirmesi öyle bütün ve tuhaf şekilde ilgilirdi ki kız, yüzünün ısındığını hissetti.

Lord Hayden'ın yüz hatları belli belirsiz yeniden şekillendi. Bir heykel canlanmış gibi gözlerine bir sıcaklık geldi ve ağzı gevşedi. Sempatı, onu hafifçe yumuşattı.

Göz açıp kapayıncaya kadar gergin tavrı geri döndü ve

nezaketi silip süpürdü ama Alexia, midesini bulandırmaya yetecek kadar görmüştü. Adamın ona attığı bakıştaki acımayı gördü. Ah, evet, bu adamın gelişinde hayra alamet hiçbir şey yoktu.

“Lord Hayden’ı kabul salonuna mı kütüphaneye mi alıyorsun, Falkner?”

Alexia çok küstah davrandığının farkındaydı ama umurunda değildi. Yıllar içinde, kötü haberleri beklemenin onları duymaktan çok daha kötü olduğunu öğrenmişti. Teslimiyet içinde bekleyip endişelenmeye hiç niyeti yoktu.

“Kabul salonuna, Bayan Welbourne.”

Lord Hayden, onun niyetini tahmin etti. “Lütfen benim için Bayan Longworth’ü rahatsız etmeyin. Bu, sosyal bir ziyaret değil.”

“Dileğiniz bu yöndeysen onu çağdırtmayız. Fakat Bay Longworth’ün size katılması biraz zaman alabilir. En azından rahat etmenizi sağlayalım.”

Alexia onay beklemeden arkasını döndü ve merdivenlerden ikinci kata doğru yöneldi.

Kabul salonunda, dikiş kutusunun yanına oturdu ve söz verdiği rahatlığı sağlamaya çalıştı. Adam istemese bile ev sahibesi rolünü oynadı.

Lord Hayden, yeni mavi divanda oturmayı kabul ettikten sonra, Alexia “Ocak ayı için alışılmadık derecede iyi, ne dersiniz?” diye sordu. “Şu ana kadar harika bir gün.”

Kadının, “şu ana kadar” kelimelerine yüklediği uğursuz vurgu karşısında adamın kaşları biraz kalktı.

“Evet, son günler mevsime göre sıcak oldu.”

“Bence böyle günler zalim, her ne kadar tadını çıkar-sam da.”

“Zalim mi?”

“İnsanı baharın geldiğine inandırarak kandırıyorlar, hâlbuki önümüzde aylarca soğuk ve rutubet var.”

Bir anlığına Lord Hayden’ın gözlerinde hınzır bir ışık parladı. “Bir kandırmadan fazlası olmayabilir ama keyfin tadını çıkarmayı ve soğuğu, geldiğinde dert etmeyi tercih ederim.”

Adam kelimeleri o şekilde söyleyince kulağa neredeyse uygunsuz gibi geldi. Alexia kısa süre önceki bayramlarla ilgili görüşleriyle konuyu değiştirdi. Adam, o ne derse katıldı. Kadın, gelişigüzel bir şekilde tuhaf bir sohbet oluşturuverdi.

Alexia, Lord Hayden’m aklının onda olmadığını anlayabiliyordu. Aklı, Timothy’yle olan toplantısındaaydı. Kabul salonunun havası, bu adamdan sızan eli kulağında felaketle ağırlaşmıştı.

Alexia daha fazla dayanamadı. “Kuzenim hasta, Lord Hayden. Kendini, sizinle buluşacak kadar toparlayabilmesi olanaksız olabilir. Başka bir güne bırakamaz mısınız?”

“Hayır.”

Aldığı tek cevap buydu. Tek bir tatsız, sade ve katı kelime.

Adam, bakışlarını boşluğa çevirdi. Merdivenlere yönelene kadar bunu sürdürdü. Alexia adamın onun eşlik etmesini küstahça mı bulduğunu merak etti. Evin hanımı değildi, sadece bir kuzendi. Fakat Roselyn’e haber verilmesini reddettiğine göre ikinci en iyiye kalmış olması kadının suçu değildi.

“Belki, efendim, kuzenime ziyaretinizin amacıyla ilgili bir mesaj götürürsem o da...”

Lord Hayden, kilisede bir çocuğu susturan bir papaz gibi onun yüzüne dik dik bakınca Alexia'nın sesi titreyip kısıldı.

Adamın gözlerindeki ne yaptığını anladığını gösteren ifade hiç hoşuna gitmemişti. Hayden Rothwell zeki, kaba ve kibirli olmasıyla nam salmıştı. Şu ana kadar Alexia'nın bu değerlendirmeye katılmaması mümkün değildi.

Fakat bir yandan, Alexia konuya pek de ustaca yaklaşmamıştı. Başka bir yol denedi. Adam para konusundaki yetenekleriyle ünlü olduğu için konuyu o alana çevirerek onu, başka sorulara da açık hale getirmek niyetindeydi. "Bugün, Kent'ten hiç haber aldınız mı, Lord Hayden? Banka krizi sürüyor mu?"

"Korkarım bir süre daha devam edecek, Bayan Welbourne. Bu tarz panikler genellikle bir süre devam eder."

"Kuzenimin bankasıyla da bazı işleriniz var sanırım. Orada her şeyin yolunda olduğunu umuyorum."

"Bir saat önce kentten ayrılırken Darfield ve Longworth hâlâ borçsuzdu."

"Tanrıya şükür. O zaman fazla para çıkışı olmadı. O kadar çok banka bundan muzdaripken ben de endişelenmiştim."

Lord Hayden'ın gözlerinde, karanlık, sert bir keyif belirdi. "Hayır, bankadan para çıkışı olmadı."

Bu, kadını rahatlattı. Geçen ay çeşitli Londra bankaları batmıştı. Gazeteler, daha küçük ilçe bankalarını vuran borçlanma dalgası haberleriyle doluydu. Nereye gitseniz batma, iflas, mahvolma konuşmaları vardı. Timothy'nin hastalığına, bankasının geleceği konusundaki endişesinin neden olduğundan şüpheleniyordu.

“Orada fonlarınız mı var?” Gerçekten ilgilenmiş görünüyordu.

“Önemsiz bir miktar. Benim endişem kuzenlerim için.”

Finansal sorularıyla ilgisini çekmeyi başarmıştı. Çok da iyi şekilde. Adam, ona tekrar baktı, bu sefer daha uzun, daha aşağı sınıf adamların sahip olmadığı böyle bir cürete hakkı olduğunu ima eder gibiydi. Kendi değerini gayet iyi bilen ve bunun sonucunda da görgü kurallarından muaf olduğunu farz eden bir adamın incelemesiydi.

İlgisi yoğun olarak kadının gözlerindeydi, öylesine içine çeker gibi inceliyordu ki onu, Alexia’nın düşüncelerini toparlaması için gözlerini kırpması gerekti. Adam yavaşça ve tartarak onun vücudunun geri kalanını da inceledi. Alexia’nın yüzü ısındı. Yıllar önce başka bir adamın bakışının neden olduğu heyecanları yankılar gibiydi.

Verdiği tepki yüzünden Alexia utandı. Kendini, yakışıklı bir adamdan kolayca etkilenen biri olarak görmüyordu. Genç Irene gibi divane bir kız değildi. Herhangi bir adamın ilgisine müteşekkir kalan aptal bir kız kurusu gibi davrandığı için kendini sessizce azarladı.

Lord Hayden’in yüz ifadesinde, onun zoraki rahatlığını fark ettiğini gösteren hiçbir şey yoktu. Ne de kadın, adamın ilgisinin o şekilde olduğu gibi bir yanılsamadan muzdaripti. Lord Hayden’in aklından ne geçtiğini biliyordu. Kahverengi saçları ve sıradan yüzüyle, o kadar da etkileyici bir kadın değildi. Ayrıca Alexia, eli sıkılığının, görünüşünü etkilediğinden adamın da farkında olduğuna emindi. Bu eski elbisenin hem modası geçmiş, hem de ufak tefek tamiatlardan geçmişti. Her gizli dikişi gördüğünden şüphe ediyordu.

“Bayan Welbourne, sanırım sizinle Benjamin’in cenazesinde tanıştırmıştık,” dedi adam. “Yorkshire’den gelen kuzensiniz, yanılıyor muyum?”

Bir dehşet dalgası Alexia’nın gururunu kırdı. Kabul odasına girdiklerinde kim olduğunu bilmiyordu demek. Tanıştırıldıklarını hatırlamıyorsa Alexia’nın ona eşlik etmesi çok tuhaf ve sohbeti de fazlasıyla cüretkâr görünmüş olmalıydı.

Anlık şaşkınlığın ardından bir gücenme hissi geldi. Alexia’nın siniri ona değildi, gerçi onu da kapsamayı beceriyordu. Adamın, onu, bu kadar unutulabilir duruma koymasına öfkelenmişti.

“Evet, Benjamin’in cenazesinde tanıştık.” İsim ve bahis eski yasin hatırasını canlandırdı. Bir cenaze olmuştu ama gömülmemişti. Benjamin’in naaşı, İngiltere’de değil, denizde kayıptı. İngiltere’den ayrılalı dört yıl olmuştu ve Alexia onu hâlâ deli gibi özlüyordu.

Birden Lord Hayden o kadar katı görünmemeye başladı. Daha insani bir ifade, güzel biçimli yüzünü yumuşattı.

“Onu, dostum olarak görürdüm,” dedi. “Daha çocukken tanışmıştık. Evleri, Oxfordshire’daki Easterbrook Malikânesi’nden pek uzak değildir.”

Timothy her zaman Easterbrook ve ailesine, komşuluklarından gelen özel bir bağ atfederdi. Gerçi o kadar yakın bir bağ değildi ki Timothy’nin davet kartlarına tabii ki hiçbir zaman cevap gelmezdi. Fakat arkadaşlık, Benjamin ve Hayden Rothwell arasındaysa bu, birkaç şeyi açıklardı. Mesela neden Lord Hayden’ın cenazeye geldiği gibi.

“Siz de Yunanistan’da savaştınız, değil mi?” diye sordu. Onu daha az ciddi yapan ve sevgili Benjamin’e dokunan bu konuyu bulmaktan memnundu.

“Evet, Türklere karşı Yunan davasına katılan o idealist Yunan hayranlarından biriydim. Savaşın başlarında, kuzeninle aynı zamanda oradaydım. O ve Byron’ın aksine maceradan sağ kurtulacak kadar şanslıydım.”

Alexia gözünde Benjamin’i canlandırdı. Uslanmaz bir iyimser, onu umarsız yapacak kadar hayat ve neşeyle dolu bir adam, bir halkın özgürlüğü için, arkasında tepenin üstünde bir antik tapınak, bir kahraman gibi savaşıırken. O hayalin üzerine titredi. Lord Hayden da orada olduğuna göre görüntüsünü süzmüş olmasını o kadar umursamadığını fark etti.

Adam yine aynı şeyi yapıyordu. Ama bu sefer incelediği Alexia’nın elbisesi değildi. Yüzüydü ve... Kendisiydi.

“Bağışlayın, Bayan Welbourne. Küstahlık etmek istemem ama gözlerinizin alışılmadık bir rengi var. Menekşeler gibi. Buradaki ışıktan mı yoksa daha önce de fark eden oldu mu?”

“Işıktan değil. Bu renk benim tek ilginç özelliğim.”

Adam karşı çıkmadı, Alexia bunu kaba buldu. Adam, kadının cevabını tarttı. Sonra da kendininkini. “Sizden saygı ve şefkatle bahsederdi. Yani Benjamin, Yunanistan’da. İsminizle değil. Fakat menekşe gözler diye. Bu ithafı hatırlıyorum. Cenazede sizin gözlerinizin o renk olduğunu fark etmemişim, yoksa size o zaman söyledim, artık ne kadar teselli olursa diye.”

Buna sebep olan acı dolu nostaljiye rağmen Alexia’nın kalbi, tatlı ve mükemmel bir duyguyla dolup taşıtı. Tepkisini pek saklayamadı ve gözleri buğulandı. Benjamin, ölmenden önceki günlerinde ondan bahsetmişti. Kabul salonunda onunla oturan bu adama içini açmıştı. Lord Hayden, onların aşkını ve planlarını biliyordu. Bildiğinden emindi.

Alexia artık Lord Hayden'ın gelme sebebini umursamıyordu. Benjamin'in ona gerçekten değer verdiğini, onunla evlenmeyi içtenlikle istediğini gösteren bu küçük işaret için duyduğu minnet o kadar yoğundu ki şu anda onu her şey için affedebilirdi.

Ona daha sevecen baktı. Şimdi, kendine fark etmek için izin verince, çok yakışıklı bir adam olduğunu gördü. O kadar kaba da görünmüyordu. Ağzının etrafındaki sertlik soydan gelen bir kusurdu sonuçta. Kemiklerinin bir melek portresi ve mutlu kıvrımlar yerine düzlükler yaratması onun suçu değildi.

“Bana bunu söylediğiniz için teşekkür ederim. Kuzeni mi hâlâ çok özlüyorum. Uzaktayken beni düşünmüş olduğunu bilmek yüreğime dokunuyor.”

Alexia, adamın Ben'in tam olarak ne söylediğini tekrarlaması için yanıp tutuşuyordu. Ancak Lord Hayden'ın öyle bir niyeti varsa bile durdu. Timothy, kabul salonuna girmek için tam da o anı seçti.

Timothy, kızarmış yüzü ve cam gibi gözleriyle oldukça hasta görünüyordu. Alexia ateşi var mı diye merak etti. Fakat uşağı onu uygun şekilde hazırlamıştı ve böylece kumral saçları ve kıpkırmızı yüzü, giyim konusunda müsrifliğini gösteren ceketle kravatının üstünde duruyordu.

“Rothwell.”

“Bana zaman ayırdığın için teşekkürler, Longworth.”

Alexia hemen kalktı ve odadan çıktı. Benjamin'in Yunanistan'dayken bekâr arkadaşlarına onun gözlerinden bahsettiğini öğrenmenin mutluluğuyla kalbi hâlâ şarkılar söylüyordu. Yine de eve, ufuktaki kötü haberlerin havasının sindiğini görmezden gelemezdi.

Alexia dikiş kutusunu taşıyarak bahçeye çıkıp kuzenlerine katıldı. Sarmaşık ve şimşir, bahçenin yazın olan ihtişamıyla aşık atamazdı ama güneş, havanın soğukluğunu kırıyordu ve rüzgâr olmaması bahçeyi oturulabilir kılıyordu.

Roselyn ve Irene, iki başlık, kurdele ve tuhafiyе malzemesi dolu torbalarla ferforje bir masada bekliyorlardı. Alexia, içerdeki misafirden bahsetmemeye karar verdi. Yeni mutluluğunun altında hâlâ küt küt atan uğursuz his belki de temelsizdi.

“Gelmen uzun sürdü,” diye şikâyet etti Irene. Başlıklardan birini yukarı doğru tuttu. “Ben hâlâ kurtarılamayacağını ve yenisini almam gerektiğini düşünüyorum. Timothy, alabileceğimi söyledi.”

“Kardeşimiz harcama konusunda çok hovarda,” dedi Roselyn. “Senin takdim sezonunun bizi bitirmesini istemiyorsan elimizden geldiğince tutumlu olmalıyız.”

“Timothy hiç tutumluluk lafı etmiyor. Sadece sen ediyorsun. Zaten kaç tane şapkam ve bonem olursa olsun güzel bir sezon da olmayacak.” Irene’in sesinde bir hırs vardı. “En iyi balolara davet edilmeyeceğim. Tüm arkadaşlarım öyle dedi.”

“En azından senin bir takdim sezonun olacak,” dedi Roselyn. “Önemli bir bankacının kız kardeşi olmayı mı yeğlersin yoksa yoksullaşmış bir taşra beyefendisinin mi? Kardeşimiz böyle bir girişime yatırım yaptığı için Tanrı’ya şükretmelisin. Oxfordshire’da olsaydık yılda bir yeni şapka görsen mutlu olurdun ve sana yakışmayan üç tane alacağına büyük bir dikkatle seçerdin.”

Alexia, bir duvar oluşturarak tartışmayı bitirme umu-

duyla aralarına oturdu. Longworth kardeşlerin en küçüğü olarak Irene, Benjamin'in sekiz yıl önce bir bankaya yatırım yapma kararıyla gelen iyi talihin kıymetini bilmiyordu. Sadece statü kaybını görüyor ve kazandıkları lüksle karşılaştıramıyordu.

Yirmi beş yaşındaki Roselyn, borçlarının Oxfordshire'daki arazilerini satmalarına neden olduğu kötü yılları hatırlıyordu. Kendi o yaştayken bir takdim sezonu yaşaması olanaksızdı ve evlenme şansı da çok azdı. Bankanın son zamanlardaki başarısı uzun bir talip listesi oluşturunca şüpheli ve seçici olduğunu göstermişti. Alexia, Roselyn'in tüm bu tutkulu genç adamların, ancak aile zengin olduktan sonra ona âşık olmayı başarabilmelerine içerlediğini düşünüyordu.

"Pembe saten kurdele yerine bu sarıyı takabiliriz," dedi Alexia. "Ve şuna bak, yanlardan hasır kesebilirim ve böylece fiyonk yüzüne daha yakın olur."

"Nefret edeceğim. Yeniden yapılmış bonelerden hoşlanmıyorum, senin yeteneğinle yapılanlardan bile. İstersen al senin olsun. Takımı olan elbiseyi de alabilirsin, böylece artık şu yüksek belli olanı giymek zorunda kalmazsın. Hizmetçime elbisenin sana gideceğini söyleyeceğim ki önce kendi kapmasın."

Alexia, güneş ışığında kurdelelerin parıltı ve renklerinin karışımına baktı. Irene doğuştan zalim değildi, sadece gençti ve ağabeyinin umarsız harcama biçiminden dolayı şıarmıştı.

Masada ağır bir sessizlik oldu. Irene, boneyi aldı, somurttu ve yere fırlattı.

"Özür dile," dedi Roselyn, tehlikeli bir sesle. "Seni taş-

raya göndermememe ramak kaldı. Londra başını döndürüyor ve bu son derece itici. Kim olduğunu unuttuyorsun.”

“Hiçbir şeyi unuttuğu yok,” diye parladı Alexia. Daha o anda bunu söylememeyi diledi ama tüm baskısı ve gücenikliğiyle artık ağzından çıkmıştı.

Derin, yatıştırıcı bir nefes aldı. “Ben de kim olduğumu unutmuyorum. Sadece çok iyi olduğun için sen unuttuyorsun. Geri kalan herkes bu aileye bağımlı olduğumu biliyor. Genç kuzenimin artıklarına minnettar olacak yoksul bir akraba. Boğazımdan geçen her lokma ağabeyinin hayırseverliği.”

“Ah, Alexia, öyle demek istemedim...” Irene’nin yüzü pişmanlıkla dağıldı.

“Bu doğru değil,” dedi Roselyn. “Sen bizden birisin.”

“Doğru. Kendimi yıllar önce durumuma alıştırdım. Umurumda değil.”

Ama umurundaydı. Umursamamaya çalışıyordu ama aklına takılıyordu. Özellikle baştan beri o mütevazı tavır takınmak mecburiyetini hissetmediği için durumunun gerektirdiği alçakgönüllülük ve minnet bazen aklından çıkıveriyordu.

Ailesinin mülkü ikinci kuzenine gidince düşüşü kaçınılmaz olmuştu. O mirasçıyla yaşamak için bir davet gelmemişti, gerçi babası bunu tahmin etmişti. Henüz on sekizine yeni girmişken Longworth Ailesi’ne, anne tarafından kuzenlerine yazarak yanlarında kalmayı rica etmek zorunda kalmıştı. Onlara, yılda yirmi pound ve şapkaları yeniden yapmak dışında yeteneği dışında hiçbir şey getirmemişti.

En büyükleri Benjamin, ona hiç sığıntı gibi hissettir-

memiştii, hem de gelişi, yeni girişiminin başlangıcına denk geldiği ve fazladan paraları pek kalmayacak olmasına rağ-men. Güler yüzü ve espri anlayışı, ağırbaşlı bir itaatkrlık hali sergilemesine karşı durmuştu. Ancak o öldükten sonra bağımlılığın gerçek yüzü berraklaşmıştı. Ben, ona da kız kardeşlerine baktığı gibi bakması gerektiğini dşnmyrken Timothy yle dşnmyyordu. şimdi ancak Londra'nın kadın terzilerine yapılan ziyaretlerde fikir veriyordu. Timothy onu gerçekte olduğu gibi, bir yük olarak görüyordu. Ama Benjamin onu...

Özenle saklanmış bir aşk anısı, derin ve acı bir hissin yankısı Alexia'nın kalbini sıkıştırdı. Benjamin onu sevdiği bir kuzen ve sevdiği bir dost olarak görüyordu ve son yıl çok daha fazlasını beraberinde getirmişti. Eğer Lord Hayden'in söylediği doğruysa, onu yanlış anlamamıştı. Ben, Yunanistan'dan dönmüş olsaydı, evleneceklerdi.

Boneyi yerden kaldırdı. "Teşekkürler, Irene. Memnuniyetle alırım. şimdi düşündüm de mavi kurdele. Ne pembe ne sarı benim sağıma ve tenime asla uymadı."

Roselyn, Alexia'nın gözlerine mahcup bir ifadeyle baktı. Alexia da kendi mesajını taşıyan bir bakışla karşılık verdi. *Ben bir beyefendinin kızı olarak doğdum ama şimdi işte buradayım, neredeyse yirmi altı yaşımda, hiçbir serveti ve geleceği olmayan biriyim. Dünya böyledir. Bana acıma, yalvarırım.*

"O kim?" diye sordu Irene, sessiz sohbeti bölerek. "Yukarıda, kabul salonunun camındaki."

Roselyn, adam camdan çekilmeden önce zamanında bakarak koyu saçlarını ve geniş omuzlarını gördü. "Bir ziyaretimiz mi var? Falkner'ın beni ağırtması gerekirdi."

Alexia, pembe kurdeleyi çıkarmaya başladı. "Sadece Ti-

mothy'yle konuşmak istedi ve senin rahatsız edilmemen için ısrar etti.”

“Ama Timothy hasta.”

“Yine de yatağından kalktı.”

Alexia, şapkayla oyalanırken Roselyn'in ona baktığını hissetti.

“Kim o?” diye sordu Roselyn.

“Rothwell.”

“Lord Elliot Rothwell mi? Tarihçi olan? Onun ne işi...”

“Kardeşi Lord Hayden Rothwell.”

Irene'in gözleri açıldı. Zıpladı ve ellerini çırpı. “*Buraya* mı geldi? Bayılabilirim. O çooook yakışıklı.”

Roselyn kaşlarını çatı. Cama baktı. “Ah, Tanrım.”

“İçki içiyorsun, Longworth,” dedi Hayden. “Söylediklerimi dinleyecek ve hatırlayacak kadar ayık mısın?”

Longworth, mavi divana rahatça yayıldı. “**Lanet** derecede ayığım.”

Hayden, Timothy Longworth'ü inceledi. Evet, yeterince ayıktı. Bu da iyi bir şeydi, çünkü bu iş bekleyemezdi. Planın başarılı olma olasılığı her geçen saat azalıyordu.

“Son iki günümü, sen yatağında saklanıp **içerken**, Darfield'le geçirdim,” dedi Hayden. “Dediğim gibi yaparsanız banka bu krizden sağ çıkar.”

“Ben Darfield'e çıkacağını söylemiştim. Aynı yaşlı bir kadın gibi ve kaynakların çok az olduğundan korkuyordu ama ben iyi durumda olduğumuzu söyledim.”

“Sağ çıkacak olmasının tek nedeni, dün aile birikimlerimi sizde tutmaya karar vermiş olmam. Bunun sadece lafi bile, bu sabah başlayan akışı durdurdu.”

“Akış mı oldu?” Longworth, üzölmüş gibi görünecek kadar nezaket gösterdi. “Orada olmalıydım, biliyorum.”

“Kesinlikle orada olmalıydın.”

“Ama en kötüsünü atlattık, değil mi? Söylediğin kadarıyla tehlike savuşturuldu.”

“Sayılmaz. Bugünü atlatmış olmasına rağmen banka hâlâ büyük tehlikede. Dahası, sizinle pozisyonumu yeniden değerlendiriyorum. Bu zor bir seçim çünkü ailemin parasını çekersem banka batacak. Öyle olursa senin kendini asacağın kesin.”

Longworth donup kaldı. Uzanmış bir hissizlik heykeli gibi olmuştu.

Hayden, Timothy Longworth’le bu zor durumda olmaya çok fena içerliyordu. İyi bir dosta yardım etmek için ailesinin fon ve birikimleriyle bankanın büyümesini garanti altına almıştı. Küçük kardeşinin boynunu kurtarmak için gönüllü olmamıştı.

Longworth genişçe gülümsedi. Benjamin’in koyu renk saçları ve gözlerinin aksine açık renkli olmasına rağmen bu, onu Benjamin’e daha çok benzetmişti. Hayden’in tam da şu anda görmeyi hiç tercih etmediği bir benzerlikti.

“Tabii ‘asmak’ derken mecazi konuşuyorsun. İflas pek iyi bir gelişme olmasa da ölüm değildir.”

“Asmak dediğimde asmak demek istiyorum. Nalları dikmek. Öte tarafı boylamak. Ölmek.”

“Bankalar hep batır. Son iki haftada sadece Londra’da beşi ve çevre illerde düzinelercesi battı. Bu suç değil ki. Ekonomik krizler sırasında bunlar olur.”

“Seni öbür tarafa yollayacak olan bankanın batması değil. Sonradan yapılan hesaplarda ortaya çıkacaklar.”

“Beni tehlikeye atacak hiçbir şey yok. Seni temin ederim.”

Hayden’ın sabrı hızla taşı. Önceki gece uyumamıştı ve Darfield’le beraber bankanın hesaplarında saklı felaketi yola koymaya çalışmışlardı. En kötüsünü öğrendikten sonra zorlukla zapt ettiği öfke şimdi patlamak ve onu kontrol altında tutan zincirlerden kurtulmak üzereydi.

“Aile parasını seninle bırakmaya karar verdim Longworth ama teyzem ve kızı için endişelendim. Yüzde üçlük fonları, onların sahip olduğu tek şey ve o gelirle yaşamlarını sürdürüyorlar. Onların vasisi olarak bunu riske atamazdım. O yüzden o kısmını, sadece o küçük kısmını bankadan çekmeye karar verdim.”

Longworth, bu girizgâh kafasını karıştırmış gibi kafasını eğdi ama gözlerinde ilk panik işaretleri görünmeye başladı.

“Onların tahvillerinin satıldığı ve teyzemin vasisi olarak benim imzamin sahte olarak kullanıldığını görünce yaşadığım şoku hayal et.”

Longworth’ün alnında küçük ter taneleri belirdi. “Bak şimdi, sahtekârlık yaptığımı mı ima...”

“Bu suçu defalarca işlediğine dair kanıtım var. Başka tahvilleri satmak için başka isimleri de kullanmışsın. Geliri ödemeye devam etmişsin ki kimse şüphelenmesin. Ama on binlerce pound çalmışsın.”

“Hadi oradan! Bu haberler karşısında şoke oldum ve çok üzüldüm. Darfield yapmış olmalı.”

Hayden onun üstüne yürüdü, Longworth’ü yakasından tuttu ve divandan kaldırdı. “İyi bir adamın ismini lekelemeye yelteneyim deme sakın. Yemin ederim, bana şimdi

yalan söylersen, seninle işim biter ve sallandırılmana izin veririm.”

Longworth gelecek tokattan kaçınarak yüzünü kapamak için ellerini kaldırdı. Korkusu, Hayden’ı hem durdurdu hem midesini bulandırdı. Longworth’ü divana geri fırlattı.

Timothy, yüzü ellerinin arasında öne doğru katlandı. Kabul salonuna mide bulandırıcı bir sessizlik hakim oldu. Hayden’ın öfkesi ve Longworth’ün gözle görülür çaresizliğiyle dolu bir sessizlik.

“Kimseye söyledin mi?” Longworth’ün sesi duygu yüklü ve çatlaaktı.

“Sadece Darfield biliyor ve böyle bir dalavere gün yüzüne çıkarsa kentte şu anki durumun ışığında tüm bankalar için oluşacak etkilerinden korkuyor.” Hayden son iki gündür bu dehşeti defalarca gözünde canlandırmıştı. Fonların —hesaplarda duran ve sayısız kadının, hak sahibinin, henüz genç oğullarının ve kızların gelirini ödeyen devlet tahvillerinin— güvenli olduğu varsayılırdı. Bankalar bunları sadece müşterileri için tutardı. Bu paranın hiçbir şekilde zarar görebilir olmaması lazımdı.

Timothy Longworth, bu sahte imzaları atıp sermayeyi alarak kutsal bir güveni kırmıştı. Bu öğrenilirse hâlihazırdaki panik on katına çıkardı.

“Aklından ne geçiyordu, Longworth?”

“Banka için yaptım. Hassas durumdaydık, rezervler düştü. Birikimleri korumak için yaptım...”

“Hayır, kahrolası.” Ancak Longworth irkilince Hayden bağırıldığını fark etti. “Bu evi, o ceketi ve masraflı metresinle bindiğin arabaları almak için yaptın.”

Timothy ağlamaya başladı. Onun adına utanan Hayden arkasını döndü ve camdan dışarı baktı.

Bahçede, bir çift menekşe rengi göz ona doğru baktı ve tekrar kurdelelere döndü. *Serin gölgedeki menekşeler gibi gözler, gizli zaferlerin ipucunu veren alımlı bir vücut.* Benjamin, bir gece sarhoşluk anında Bayan Welbourne'dan böyle bahsetmişti. Tamamen saygıyla değil ama sesinde şefkat de vardı, yani Hayden ona tam olarak yalan söylememişti. Ama kızın tepkisini görünce —gözlerinin dolmasını ve yüzünün öyle tatlılıkla yumuşamasını— keşke tek kelime etmemiş olsaydım diye düşündü.

Çok güzel bir yüz değildi ama o gözler bunu önemsiz kılıyordu. Sıra dışı rengi önce insanı esir alıyor, sonra insan o gözlerin güçlü bir ruh ve yetenekli bir aklın yansıması olduğunu anlıyordu. Dünyevilik de kendini gösteriyordu, sanki bu kadın hayatın gerçeklerini fazla iyi anlamış gibi. O gözlerin boyun eğmez bakışı altında, Hayden onu bugün bu eve getiren berbat görevi birkaç dakikalığına unutmuştu.

Gül gibi ve bir o kadar da tatlı nektarı olan bir ağız. Ben'in, Bayan Welbourne'ün duygularıyla fazlasıyla oynadığı belliydi. Bunda şaşırtıcı bir şey yoktu. Benjamin Longworth gibi hayat dolu bir adam çokça kadını parmağında oynatabilirdi.

Benjamin'in kız kardeşleri Roselyn ve Irene Longworth, Bayan Welbourne'la güneşte oturuyorlardı. Büyük olanı güzel bir cildi, koyu altın rengi saçları ve tatlı bir yüzü olan hoş bir kadındı. Güzelliği dikkat çekiciydi ama her haliyle kibirliydi. Genç olanın saçları uzun ve solgun, vücudu narin ve hâlâ çocuksuydu.

Hayden yanında biri olduğunu hissetti. Timothy divandan kalkmıştı. O da bahçedeki üç kadına baktı.

“Tanrım, öğrendiklerinde...”

“Gerçeği asla benden duymayacaklarına yemin ederim. Kelleni kurtarabilirsek onlara hangi yalanı istersen söyleyebilirsin. Bir dolandırıcı ve hırsız, iyi yalanlar uydurabiliyor olmalı.”

“Kurtarmak mı? Bir yolu var mı? Ah, bana acı, her neyse, her nasıl olaksa...”

Hayden, Longworth kendini toplayana kadar biraz bekledi.

“Kaç para, Longworth?”

Omuz silkti. “Belki yirmi bin. Amacım bu değildi. Gerçekten değildi. İlkinde bir çeşit borç gibiydi, beklenmedik bir borcu ödemek için...”

“Kaç para aldığını sormuyorum. Kaç paran var?”

“Var mı?”

“Tek şansın her birini tamamlamak. Her birini. Sahip olduğun para ve imzaladığın çeklerle.”

“Bu, onlara söylemem anlamına gelir!”

“Ama hiç kayıpları olmazsa...”

“Sadece bir kişinin olanları anlatması benim...”

“Asılmana yeter. Evet. Bir dolandırıcılık bunun için zaten yeterliydi. Paralarını geri almanın onları tatmin edeceğini ve ancak sessizliğin o geri ödemeyi sağlayacağını anlamaları için dua edeceksin.”

“Hepsinin parasını mı geri vereceğim? İflas ederim. Tamamen iflas ederim!”

“*Hayatta kalacaksın.*”

Longworth, pencerenin pervazına tutundu ve denge-

sini sağladı. Tekrar dışarı baktı ve gözleri doldu. “Onlara ne diyeceğim? Ve Alexia... Eğer taşradaki kiralardan gelen gelire kalırsak ve borçları da onlarla ödemem gerekirse, ona bakamam.” Sanki yeni bir dehşetin farkına varmış gibi yüzü düştü.

Hayden sebebini tahmin etti. “Onun azıcık tahvilini de mi çaldın? Tüm küçük hesapları kontrol etmedim.”

Longworth’ün yüzü kızardı.

“Sen alçak bir herifsin, Longworth. Ölü ağabeyine bir görev ve onur borcum olduğum için bu akşam diz çöküp Tanrı’ya dua et.”

Timothy dinlemiyordu. Geleceğe bakarken gözleri cam gibi oldu. “Irene bu yıl takdim edilecekti ve...”

Hayden, ardından gelecek olan ıstırap ayinine kulaklarını tıkadı. Longworth’ün hayatını kurtaracak ve şu anki panik havasının kontrolden çıkmasına neden olacak ifşanın önüne geçecek bir yol geliştirmişti. Longworth’ü, bu çözümünün beraberinde getireceği iflastan kurtaramazdı.

Üstüne ağır bir yorgunluk çöktü. Hesaplar, öfke ve ahlaki tartışmalarla dolu uzun bir gecenin yorgunluğu. “Otur. Sana, ne kadar gerektiğini anlatacağım ve nasıl geri ödeyeceğini belirleyeceğiz.”

İkinci Bölüm

İflas.

Kelime havada asılı kaldı. Oda sessizdi.

Alexia'nın içi ürperdi. Tim artık çok hasta görünüyordu. Bugün Lord Hayden gittikten sonra odasına çekilmişti ama akşam yatağından kalkmıştı. Bu felaketi haber vermek için onu ve kız kardeşlerini kütüphaneye çağırmıştı.

“Nasıl olur, Tim?” diye sordu Roselyn. “Bir adam bir günde bu haldeyken,” Kız etraflarındaki evi gösterdi. “Ertesi gün iflasa gidemez ki.”

Gözleri küçüldü ve çaresizlik sesini sertleştirdi. “Lord Hayden öyle olacağına karar verirse olur.”

“Lord Hayden mı? Onun bunla ne ilgisi var ki?” diye sordu Alexia.

Timothy yere baktı. Güçsüzlüğü yüzünden sakat gibi görünüyordu. “Aile birikimlerini bankamızdan çekti. Rezervlerimiz ödemeye yetmeyecekti ve neyim varsa rezervleri tamamlamak için kullanmak zorunda kaldım. Darfield de. Ama onun cepleri daha derin. Benim borcumun bir

kısmını ödedi ve karşılığında bankadaki payımı aldı. Yine de yetmedi.”

Alexia aklını oynatabileceği bir öfkeyle savaşı veriyordu. Parasının nerede durduğu Rothwell için neyi değiştirirdi ki? Bunun Timothy’ye, hepsine ne yapacağını anlamış olmalıydı. Bu eve, Longworth ailesinin geleceğini mahvetme niyetiyle girmişti.

“İdare ederiz,” dedi Roselyn kararlı bir şekilde. “Daha basit yaşamayı biliyoruz. Birkaç hizmetçiyi çıkarırız ve haftada yalnızca iki kez et yeriz. Ve sonra...”

“Beni duymadın galiba,” diye tersledi Timothy. “Diyorum ki *iflas* ettim. Hiçbir hizmetçi olmayacak, hiç et olmayacak. *Hiçbir* şeyim yok. *Hiçbir* şeyimiz yok.”

Roselyn yutkunduydu. Kafası karışmış asık bir yüzle oturan Irene, biri ona tokat atmış gibi irkildi. “Yani takdim sezonum olmayacak mı?”

Timothy zalimce kahkaha attı. “Tatlım, Londra’da olmazsan Londra’da takdim edilemezsin. O pislik, evi alıyor. Ev artık Rothwell’in. Oxfordshire’da artık neyimiz kaldıysa ona dönüyoruz, açlıktan ölmek için.”

Irene ağlamaya başladı. Roselyn dili tutulmuş bir şok halinde bakakaldı. Timothy’nin kahkahası kıkırtıyla ağlama arası bir sese dönüştü.

Alexia korkuyla ürperdi. Timothy odaya girdiğinden beri ona bir kez bile bakmamıştı. Gözlerinden kaçırıyordu. Göğsünde sessiz bir panik atmaya başladı ve daha büyük bir şeye dönüşmek istiyordu.

Roselyn sonunda konuşabildi. “Timothy, tekrar taşrada yaşayabiliriz. Hâlâ evimiz ve biraz arazimiz var. O kadar kötü olmaz. Açlıktan ölmüyorduk.”

“Öncekinden daha kötü olacak, Rose. Buraya ödemem gereken borçlar olacak. Kiraların büyük kısmı ona gidecek.”

Kalp atışı hızlandı ve Alexia’nın kanına yayıldı. Bir ürperiyor, bir sıcak basıyordu. Babası öldüğünden beri korktuğu kader sonunda onu bulmuştu. Soğukkanlılığına bir iplikle tutunuyordu.

Bunu Timothy’ye söyletmeyecekti. Bu haksızlık ve ona bir cv veren aileye kötü bir karşılık olurdu.

Ayağa kalktı. “Durumunuz bu kadar sert şekilde değişecekse besleyecek bir boğazın daha yüküne ihtiyacınız olmayacaktır. Kenarda küçük bir miktar birikmişim var ve iş bulana kadar beni idare eder. Şimdi odama gideceğim, böylece planlarınız üstünde konuşabilirsiniz.”

Roselyn’in gözleri buğulandı. “Saçmalama, Alexia. Senin yerin bizim yanımız.”

“Saçmalamıyorum. Gerçekçi oluyorum. Ayrıca Timothy’yi beni göndermek için o sözleri söylemek zorunda bırakamam.”

“Gitmesi gerekmediğini söyle, Tim. O kadar idareli ki yük olmaz, aksine yardımı dokunur. Bizi bırakıp gitmeni istemiyor, Alexia.”

Timothy yanıt vermedi. Hâlâ ona bakmıyordu.

“Timothy!” diye bağırdı Roselyn sitemle.

“Elimden, ikinize bakmaktan fazlası gelmez, Rose.” Sonunda Alexia’ya döndü. “Çok üzgünüm.”

Alexia titrek bir gülümseme için kendisini zorladı ve kütüphaneden ayrıldı. Irene ile Roselyn’in ağlaması ve Timothy’nin utancının üstüne kapıyı kapattı. Yatak odasına koşarak çıktı ve her adımında bu trajedinin sorumlusu olan adama küfretti.

Hayden Rothwell alçağın biriydi. Bir canavardı. Lüks içinde yaşayan ve göz kırpmadan insanların hayatını mahveden adamlardan biriydi. Tüm birikimini bir anda çekmesi gerekmezdi. Kalpsizdi, ruhsuzdu ve işine gelirse insanların üstüne basıp geçerdi. Aynı görüldüğü kadar sert ve soğuktu ve Alexia ondan nefret ediyordu.

Kendini yatağın üstüne attı ve yüzünü yastığa gömdü. Kaz tüylerine gözyaşını akıtırken bir yandan da Rothwell'e zehir kustı. Panik, artık her yanını ele geçirmişti.

İflas. Alexia bunlara tekrar katlanmak zorunda kaldığına inanamıyordu. Babası, ölmeden iki yıl önce batmıştı. Sonucunda itibarı da epey zedelenmişti. Öbür vârisin onu yanına almak istememesinin nedeni de muhtemelen buydu. Şimdi kader ona zalim bir oyun oynamıştı ve aynı endişe ve korkuyu ona tekrar yaşatıyordu.

Kendini toplamaya çalıştı. Zaman zaman, kendini bu durumda bulursa ne yapacağını düşünmüştü. Bunun olabileceğini hep biliyordu. Üzüntüsünden sıyrılarak istikrarsız durumunun karanlıkta belirdiği o gecelerde yaptığı hesapları hatırlamaya çalıştı.

Gerekli referansları alabilirse kolaylıkla bir mürebbiye olabilirdi. Buna uygun bir soya ve eğitime sahipti, gerçi berbat bir hayattı.

Ayrıca bir şapkacıda iş arayabilirdi. Şapkalar konusunda eli çok iyiydi ve yapmayı da seviyordu. Gerçi öyle bir dükkânda çalışmak küçük düşmenin son noktası olurdu. Böyle bir hayata doğmamıştı, yine de bu fikir gece gündüz başka bir kadının çocuğuna bakmak için eve kapanmaktan daha çekiciydi.

Evlenebilirdi de ama şu an hiç talibi yoktu. Benja-

min'den sonra bir talip çıkmasını umut etmemişti bile. O hep kalbinde yaşamıştı ve hep de öyle kalacaktı. Ruhunda saklı duran ve hep kendini kurtaran o genç kız, kendini emniyete almak için aşksız bir evlilik fikrinden nefret ediyordu. Harika bir aşkı tatmışken öyle bir evlilik felaket olurdu. Gerçi, bir erkeği etkileyecek ne güzelliğe ne çeyize sahip olmayan biri olarak evlilik, karşılaşmayı beklemediği bir ödüdü.

Seçeneklerini sıralamak ona biraz cesaret verdi, rahatsız edici bir cesaret olsa da. Yılda yirmi pound geliri vardı ve açlıktan ölmezdi. Gururunu yenerse kendine bir gelecek yaratabilirdi. Tesadüfe bak ki bu konuda epey deneyimi vardı.

Odaya göz gezdirip lambanın loş ışığında görünen mobilyalara baktı. Büyük bir oda değildi. Irene ve Roselyn'in odasının lüks kumaşları, yeni sandalyeleri ve geçen yıl aldıkları yatakları da onda yoktu. Ama onun odasıydı ve dört yıl önce Ben, Yunanistan'a yola çıktıktan hemen sonra Tim, onları Cheapside'dan buraya taşıdığından beri de öyleydi.

Gözlerini kapadı ve Hayden Rothwell'in onu sokağa atmasına ne kadar kaldığını merak etti.

★★★

Üç sabah sonra Alexia kahvaltı salonunda oturmuş *Times*'taki ilanları okuyordu. Ev sessizlikle çalkalanıyordu. Hizmetçiler neredeyse hiç ses çıkarmazdı ama yine de yoklukları hissediliyordu. Sadece Falkner, başka uygun bir iş ararken orada kalmıştı. Yemek salonunda, Timothy'nin dün sattığı Çin porselenlerini paketlediğini duyabiliyordu.

Son yıllarda alınan lüks eşyaların çok azı, kuzenleriyle birlikte Oxfordshire'a dönecekti. Döşemeleri Rothwell alacaktı ve kalan her şey satılacaktı. Şu anda ahırda adamlar, at arabaları üzerine pazarlık yapıyordu.

Roselyn, kahvaltı salonuna girdi ve Alexia'nın yanına oturdu. İkisine de kahve koydu. "Burada ne üstünde çalışıyorsun?"

"Kiralık odalar."

"Çok doğuda olmazsa Piccadilly çok kötü olmaz."

"Doğuya gitmekten kaçınabileceğimi sanmıyorum, Rose."

Rose, bir aydır ağlamış bir kadın gibi görünüyordu. Gözlerinin altında kırmızı şişlikler vardı. "Servetimin peşinde olan o adamlardan biriyle evlenmeliydim. Kardeşim kalay kapları satacak kadar battığında pek işine yarardı. *Kalay kaplar*, Tanrı aşkına."

Alexia gülmemek için kendini zor tuttu. Roselyn onu gördü ve o da kıkırdadı. İkisi de gözlerinden yaşlar akarak kahkahalar attılar.

"Tanrım, iyi geldi," diye iç geçirdi Rose. "Tüm bunlar o kadar korkunç ki neredeyse gülünç. Neredeyse ben uyurken Tim'in üstümden geceliğimi alıp satmasını bile bekliyorum."

"Umalım da bunu yaptığında yanında bir icra memuru olmasın. O zaman kente daha çok dedikodu malzemesi oluruz."

Roselyn tekrar kahkaha attı, üzgün bir kahkaha. "Seni özleyeceğim, Alexia. Ne yapacaksın?"

"Bayan Harper'dan referans istedim. Arkadaşların içinde beni en iyi tanıyan o olduğu için. Mürebbiye olarak iş

bulmak için bir ajansa başvurduğum. Umarım burada, kentte olur.”

“Bize nerede olduğunu haber vermelisin, daima. Ziyarette geleceğine de söz ver.”

“Tabii ki.”

Rose’un gözleri doldu. Alexia’ya sıkıca sarıldı. Alexia, kısa süre sonra ellerinden gidecek bu sıcaklığı kabul ederken Falkner kapıda belirdi.

“Ne oldu?” diye sordu.

Falkner ona üç gün önceki gibi baktı. Fırtınanın yaklaştığını haber veren o bakış. “O geldi. Lord Hayden Rot-hwell. Evi görmeyi rica etti.”

Falkner’ın sivri burnunun seğirmesinden, Alexia, Rot-hwell’in hiçbir şeyi “rica” etmediğini düşündü.

“Onu kabul etmeyeceğim,” dedi Roselyn. “Gönder gitsin.”

“Sizi değil Bayan Longworth, burada olamayan ağabeyinizi görmek istedi. Sonra benim ona eşlik etmemi istedi.”

“Etmeyeceğini söyle. Bunu yasaklıyorum. Yakında bu evi alacak zaten,” diye ağladı Roselyn.

Ne kadar yakında olduğuna karar verilmemişti. Bu, Alexia’yı endişelendiren bir konuydu.

“Mantıklı davranmıyorsun, Rose. Şu an adamı kızdırmanın bir faydası yok. Ayrıca Falkner da zorunda olmadığı halde hizmet etmeye devam etmemeli. Sen zorunda kalma diye ziyaretçimizle ben ilgilenirim.”

★★★

Lord Hayden, resimleri sökülmiş duvarlarla çevrili gi-

riş holünde bekledi. Alexia girdiğinde eğilmiş, köşedeki oymalı sehpayı inceliyor, şüphesiz değerini hesaplıyordu.

Alexia, adamın onu görmesini veya selamlamasını beklemedi. “Beyefendi, kuzenim Timothy şu anda evde değil. Sanırım atları satıyor. Bayan Longworth rahatsız. Gelme sebebiniz her neyse ben işinizi görür müyüm?”

Lord Hayden dikildi ve bakışını ona yöneltti. Alexia istemeyerek, adamın bugün oldukça harika göründüğünü kabul etti. Lord Hayden mavi palto ve gri desenli ipek bir yelekle ata binmek üzere giyinmişti. Yüz ifadesi, tavrı ve giyimi, dünyaya, günah sayılacak kadar yakışıklı, zeki ve zengin olduğunu bildiğini gösteriyordu. Mallarından ve itibarından mahrum bırakılmakta olan bir evde böyle görünmek kabalıktı.

“Ben bir hizmetçinin...”

“Hiç hizmetçi yok. Aile, artık onları karşılayamaz. Falkner sadece başka bir iş bulana kadar burada kalıyor ama artık hizmet etmiyor. Korkarım bana mecbur kaldınız.”

Sesinin soğuk ve güç bela medeni çıktığını fark etti. Adamın gözkapakları da saygısızlığı fark ettiğini göstermeye yetecek kadar alçaldı.

“Eğer ben size, siz de bana mecbur kaldıysanız, öyle olsun Bayan Welbourne. Rahatsız etmekteki amacım çok basit. Bu evle ilgilenen bir teyzem var. Bu sezonda ona ve kızına uygun bir ev olur mu diye bakmamı rica etti.”

“Olası sakinlerine tarif edebilmek için evi mi gezmek istiyorsunuz?”

“Bayan Longworth bu nezaketi gösterirse, evet.”

“Çoğu durumda kalbi nezaketle doludur. Fakat isteğini karşılayamayacak kadar meşgul. Batmak ve fakir düşmek oldukça zaman alan bir iş.”

Adamın çenesi, Alexia'ya küçük bir tatmin sağlayacak kadar gerildi. Zafer kısaydı. Şapkasını oyma sehpayaya koydu. "O zaman yolu kendim bulurum. Teyzem ilgileniyor derken öylesine bir meraktan ziyade sahibi olmaktan bahsediyordum. Bu mülk zaten teyzemin artık, Bayan Welbourne. Timothy Longworth belgeleri dün imzaladı. İsteklerimi bir dilek olarak sunmam mecburiyetten değil, bu aileye gösterdiğim nezaketten kaynaklanıyor."

İ Haberler Alexia'yı afallatmıştı. Ev satılmıştı bile. Bu kadar çabuk! Hızlıca, bunun, kendi planları için ve Roselyn'le Irene için ne anlama geleceğini hesapladı.

"Özür dilerim, beyefendi. Evin yeni sahibinin kimliği ne Bayan Longworth'e, ne de bana bildirilmişti. Eğer işinizi görürse size evi ben göstereyim."

Lord Hayden başıyla onayladı ve Alexia'nın çilesi başladı. Adamı, yemek salonuna götürdü, keskin bakışları hiçbir şeyi kaçırmıyordu. İçinden sandalyeleri saydığını ve alanı hesapladığını duyabiliyordu.

İlk kadın geri kalanı çabuk bitti. Lord Hayden, Kâhyanın kilerindeki çekmece ve dolapları açmadı. Alexia, çoktan boşalmış olduklarını bildiğini tahmin etti.

"Kahvaltı salonu şu kapının ardında," dedi, koridora girdiklerinde. "Kuzenim Roselyn orada ve oraya kendiniz girmek yerine benim tarifimi kabul etmeniz için size yalvarırım. Korkarım sizi görmek onu fazlasıyla gerecektir."

"Neden benim varlığım gerginlik yaratsın ki?"

"Timothy bize her şeyi anlattı. Roselyn, bankayı iflasa sürüklediğinizi ve bu yıkımı bize sizin getirdiğinizi biliyor."

Adamın dudaklarının kenarında sert bir gülümseme

oldu. Zalimliği dayanılmayacak ölçüdeydi. Ona baktığını görmüştü ve bu alaycı gülümsemeyi görmesini umursamamı.

“Bayan Welbourne, kahvaltı odasını görmem gerekmiyor. Kuzeniniz için üzgünüm ama yüksek finans konuları günlük deneyimlerden farklı bir düzlemde. Timothy Longworth’ün açıklamaları biraz fazla basitleştirilmiş, şüphesiz bu açıklamaları hanımlara yaptığı için.”

“Basit olabilirler ama oldukça açıklardı, sonuçları da öyle. Bir hafta önce kuzenlerim Londra’da saygın bir hayat yaşıyorlardı ve kısa süre sonra taşrada yoksulluk içinde kalacaklar. Timothy battı, ortaklık satıldı ve düşüşüne rağmen borçları olacak. Bunların herhangi biri yanlış mı, beyefendi?”

Hayden başını iki yana salladı. “Hepsi doğru.”

Alexia onun bu umarsızlığına inanamıyordu. En azından biraz utanmış gibi yapabiliirdi. Onun yerine bu normalmiş gibi davranıyordu.

“Üst kata çıkalım mı?” diye sordu adam.

Alexia onu üst kata, kütüphaneye götürdü. O beklerken Lord Hayden ağırdan alıp raflardaki ciltlere baktı.

“Onlarla Oxfordshire’a gidecek misiniz?” diye sordu adam.

“Geleceğimi sağlama aldım. Bir plan hazırladım ve beklentilerimle fırsatları listeledim.”

Bir kitabı rafına geri koydu ve hızla halıyı, çalışma masasını, koltukları inceledi, sonra kadına doğru yürüdü. “Hangi fırsatları görüyorsunuz?”

Alexia onu kattaki öbür odalara götürdü. “İlk tercihim kentte bir mürebbiye olmak. İkincisi, başka bir yerde mürebbiye olmak.”

“Çok mantıklı.”

“Açlıkla yüz yüze kaldığında insanın başka çaresi kalmıy-
yor, öyle değil mi?”

Üçüncü kat, misafire açık katlar kadar ferah düzenlen-
memişti. Sıkışarak koridorda onu takip etti. Kadın, odaları
gezdirirken yanındaki iri, erkeksi varlığı fazlasıyla hisse-
diyordu. Bir yabancıнын bu üst katta davetsiz gezmesi çok
yanlış geliyordu.

“Peki mürebbiye olarak iş bulamazsanız?” Rahatça so-
rulan soru, son konuşmanın üstünden zaman geçtikten
sonra geldi.

“Sonraki seçeneğim bir şapkacı olmak.”

“Şapka mı yapacaksınız?”

“Bu konuda çok yetenekliyim. Yıllar sonra, servetini
kaybetmiş bir kadının, altı üstü bir sepet, serçe tüyleri ve
bozulmuş elmalardan ustalıkla ortaya çıkarılmış muhte-
şem bir şapka giydiğini görürseniz o ben olacağım.”

Adamın merakı, kadının sesini umursamaz bir sertlikte
yükseltti. Bu kedere sebep olan Lord Hayden’in ayrıntıları
sorması hiç hoş değildi. Alexia, Irene’in odasının kapısını
açtı. “Dördüncü seçeneğim kendimi pazarlamak. Bir ka-
dının bunu yapmaktansa açlıktan ölmesinin daha iyi oldu-
ğunu söyleyenler var ama gerçekte bu seçimle karşılaştık-
larından şüpheliyim. Ben karşılaşabilirim.”

Alexia, bu sözü için sert bir bakışa maruz kaldı. Alexia,
onun suçluluk duymamasıyla dalga geçmesinden dolayı
Hayden’in duyduğu rahatsızlığın altında, listedeki dör-
düncü seçenek gerçekleşirse değerinin ne olacağını hesap-
layan cüretkâr, erkeksi bir düşünce gördü.

Yüzüne sıcak bastı. Bu aptal heyecan tenini ürpertti, bu

his kalbinin ortasına kadar indi ve onu afallatacak kadar etkiledi. Bedeninin birçok ayrıntısı hakkında sinsi, kontrol edilemez bir farkındalık yarattı. Şehvetli uyarıcılığına rağmen bu duygu çekici geldi.

Adamın yakınlığının nabzında yarattığı güçlü gümbürtüden kaçmak için geri adım atarak odadan ve onun görüş alanından çıkması gerekti. Hayden, onun yanına gelmeden önceki birkaç saniyede, Alexia şaşırtıcı şehvet hissi dalgasını savuşturmak için öfkesini hatırladı.

Alexia onun ne düşündüğünü umursamadığını göstermek için iğnelemelerine devam etti. Bu adamın, kaprisinin yarattığı sefaleti anlamasını istiyordu.

“Beşinci seçeneğim hırsız olmak. Fahişelikle hırsızlık arasında hangisinin önce gelmesi gerekir diye düşündüm. Birincisi ağır iş ama dürüst bir ticaret sayılır, hırsızlıksa saf kötülük.” Alexia bir an durdu ve eklemekten edemedi. “Nasıl yapıldığı veya ne kadar yasal olduğu fark etmez.”

Hayden durdu ve Alexia’nın yolunu kesip yürümesini engelledi. “Çok açık konuşuyorsunuz.”

Adam dar koridorda kadının arkasında ilerledi. Bakışı, Alexia’nın tüm dikkatini vermesini talep ediyordu. Erkek, üstün gelen ve meydan okuyan bir güç hissedildi. İçgüdüsel bir uyarı geri çekil diye bağırdı. Heyecan azaldı ve derinlere gömüldü. Alexia, iki tepkiyi de yok saydı ve dik durdu.

“Herhangi birimize ne olacağı zerre kadar umurunuzda olmadığı halde geleceğimle ilgili soru soran sizsiniz.” Giriş holünden çıktıklarından beri öfkesi birikiyordu. Hayden’ın bu tur sırasındaki serinkanlı kendine hâkimiyeti yangını körüklemişti.

Kendini onunla eş sınıftan saydı. “Bunlar dürüst, iyi insanlar ve hayatlarını mahvettiniz. Timothy’nin bankasından tüm işinizi çekmeniz gerekmezdi. Bile isteye onu batırdınız ve kendinizle yaşamaya nasıl katlanacaksınız bilmiyorum.”

Hayden’in koyu mavi gözleri, koridorun loş ışığında siyaha döndü. Çenesi öne doğru çıktı. Sinirlenmişti. Güzel. Alexia da sinirliydi.

“Kendimle gayet rahat yaşıyorum, teşekkürler. Finansal konularda daha fazla deneyiminiz olana kadar bu gelişmelere ancak cehalet penceresinden bakabilirsiniz. Bayan Longworth, kız kardeşi ve sizin için gerçekten üzgünüm ama görevimi uygun gördüğüm şekilde yaptığım için özür dilemeyeceğim.”

Ses tonu, Alexia’yı afallattı. Sakin ama kati, daha fazla tartışma olmayacağını emrediyordu. Alexia geri çekildi ama nedeni bu değildi. Nefesini boşa tüketiyordu. Bu adam, diğer insanları umursamıyordu. Umursasa bu turu yapmazlardı.

Daha üst kattaki odalara gitmek için Hayden’ı merdivenlere yönlendirdi ama adam sahanlığın yanındaki bir kapının önünde durdu. “Bu oda nedir?”

“Orası küçük bir yatak odası, bir özelliği yok. Önceden yandaki odanın giyinme odasıydı. Şimdi, yukarıda...”

Lord Hayden tokmağı çevirip kapıyı açtı. Küçük odaya hızla girdi, her ayrıntıya dikkatle baktı. Yatağın yanındaki iki kitap, yatak, küçük, içi çok dolu olmayan dolap, yazı masasındaki düzgün mektup yığını... Hepsi dikkatini çekmişti. Camın yanındaki sandalyeden bir bone aldı.

“Burası sizin odanız.”

Öyleydi ve Hayden'ın orada olması, eşyalarını incelemesi, rahatsız eden bir samimiyet yaratıyordu. Eşyalarına dokunması sanki ona dokunuyormuş gibi hissettiriyordu. Alexia'nın içinde kaynayan duyguyu daha şaşırtıcı ve utanç verici yapan bir fiziksel bağ yaratıyordu.

“*Şimdilik* benim odam.”

Hayden, iğnelemeyi görmezden geldi. Boneyi, bir o tarafa bir bu tarafa döndürerek inceledi. Alexia'nın üç gün önce bahçede yapmaya başladığı şapkaydı. Şimdi kimse tanıyamazdı. Kenarlarını yeniden şekillendirmiş, her yerini ince krem rengi bir tülle kaplamış ve etrafını mavi kurdeleyle çevirmişti. Tepesine tül den küçük şekiller eklemek konusunu hâlâ düşünüyordu.

“Gerçekten yeteneğiniz varmış.”

“Dediğim gibi, şapkacı olmak ancak üç numarada. Bir hanımefendi öyle bir dükkânda çalışırsa artık bir hanımefendi olduğunu iddia edemez, değil mi?”

Hayden, şapkayı dikkatle bıraktı. “Hayır, edemez. Ama bir fahişe veya hırsız olmaktan daha saygındır, gerçi onlar kadar çok kazandırmaz. Eğer amacınız saygınlıksa listenizin sıralaması doğru.”

Tur bittiğinde Alexia hâlâ ondan nefret ediyordu. Ama artık daha az yabancı olduğunu da inkâr edemezdi. Özel odalara beraber girmek, ailenin günlük yaşamının eşyalarını görmek, üst katlarda o kadar yakın olmak —*fazla yakın*— istenmeyen bir tanışıklık yaratmıştı.

Alexia'nın Hayden'ın varlığına olan duyarlılığı onun aleyhinde olmuştu. Böyle tepkileri aştığına inanmak istiyordu, hele ki tüm kadınların kendisine böyle bakmasını normal bulan bu adama karşı. Onunla geçen rahatsız edici bir saatin tümü, gücüne gidiyordu.

Giriş holüne geri döndüler ve adam, şapkasını geri aldı. Alexia, onu gezdirmeyi kabul etmesinin nedeni olan konuya girdi. “Lord Hayden, Timothy’nin işi başından aşkın. Ayrıntıları, kız kardeşlerine iletmiyor. Cüretimi mazur görürseniz...”

“İzin almadan epey cüretkâr davrandınız zaten, Bayan Welbourne. Şimdi törene lüzum yok.”

Alexia gerçekten cüretkar ve dobra davranmıştı. Kızgınlığının, sağduyusuna üstün gelmesine izin vermişti. Gerçekte, pek becerikli davranmamıştı, hem de bu erdemde çok ihtiyacı olan bir durumda.

“Sorunuz nedir?”

“Timothy’ye, Longworthlerin evi ne zaman boşaltması gerektiğini söylediniz mi?”

“Henüz söylemedim.” Hayden beklenmedik samimiyette bir bakış yöneltti. “Sizce ne zaman mantıklı olur?”

“Asla.”

“Bu mantıklı değil.”

“İki hafta. Lütfen onlara iki hafta daha verin.”

“O zaman iki hafta. Longworthler o zamana kadar kalabilir.” Hayden gözlerini kısarak kadına baktı. “Fakat siz...”

Ah, yüce melekler. Alexia boşboğazlığıyla şeytanı uyandırmıştı. Adam, onu hemen kapıya koyacaktı.

“Teyzemin bir şapka tutkusu var.”

Alexia gözlerini kırıştırdı. “Şapkalar mı? Teyzeniz mi?”

“Onlara bayılıyor. Çok fazla alıyor, hem de fahiş fiyatlara. Vasisi olarak faturaları ben ödüyorum, o yüzden biliyorum.”

Kapıdan çıkarken başlamak için garip konuydu. Biraz aptal gibi konuşuyordu.

“Şey, genelde oldukça pahalılardır.”

“Onun aldıkları aynı zamanda epey çirkin.”

Alexia gülümseyip başıyla onayladı ve adamın bir an önce gitmesini diledi. Roselyn’e iki haftalık mühleti söylemek istiyordu.

“Mürebbiye demiştiniz. İlk seçeneğiniz. Genç kız mürebbiyesi olmak için eğitiminiz müsait mi?”

“Küçük kuzenimi takdimine hazırlamaya yardım ediyordum. Gerekli yetenek ve becerilere sahibim.”

“Müzik? Çalabiliyor musunuz?”

“Genç hanımlara mürebbiyelik yapmak için yeterince donanımlıyım. Kendi eğitimim en üst seviyedeydi. Her zaman, beni şimdi gördüğünüz gibi değildim.”

“Orası aşikâr. Her zaman şimdi olduğunuz gibi olsaydınız asla bugün bana davrandığınızı kadar kaba ve dobra olmaya cüret edemezsiniz.”

Alexia’nın yüzü sinirden ısındı. Kaba davrandığı ve adam da bunu bildiği için değil, ilgisi, o saçma heyecanı yine başlattığı için.

“Bayan Welbourne, teyzem Leydi Wallingford’un bu evi alma nedeni bu yıl kızını sosyeteye takdim edecek olması. Kuzenim Caroline’a bir mürebbiye ve teyzeme bir refakatçi gerekecek. Henrietta Teyzem... Şey, evde ayıltıcı bir etki olması iyi olur.”

“Onu çok fazla çirkin şapka almaktan alıkoyacak bir etki mi?”

“Kesinlikle. Durum, fırsatlarınızın ilk seçeneğine uyduğu için, ilgilenir misiniz? Bana karşı bu kadar dürüst olabildiyseniz sanırım teyzeme de bir şapka gülünçse söyleyebilirsiniz.”

Hayden ona bir aile üyesi olarak yaşadığı evde kalması için fırsat tanıyordu, sadece artık bir hizmetli olarak yaşamaya devam edecekti. Longworthleri batıran ve kendinin güvenliğine olan incecik bağları koparan adama hizmet etmesini istiyordu. Genç kuzenini, artık Irene'in mahrum kalacağı takdim sezonuna hazırlanmakta yardım etmesini istiyordu.

Tabii ki Lord Hayden bunların hiçbirini görmüyordu. Alexia teyzesinin evinde çalışacaklar için uygun bir çözüm olmaktan fazlası değildi. Pozisyon için mükemmel olan eşsiz bir beceri birleşimi sağlıyordu. Nasıl bir aşağılama olduğunu görse bile bu Hayden'ın umurunda olmazdı.

Hemen reddetmek istedi. Şu ana kadar göze aldıklarından çok daha kaba ve daha iyi bir şeyler söylemek istedi.

Dilini ısırды. Bugünlerde, ayaklar altına alınmış gurura yer yoktu.

“Teklifinizi değerlendireceğim, beyefendi.”

Üçüncü Bölüm

“Dün gece Whitelerin evinde bir söylenti duydum.”

Beklenmedik bu cümle, koca salonda yankılandı. Hayden’ın kendine doğru gelen topu ıskalamasına neden oldu.

“Sen atıcısın, Suttonly. Dikkatimi dağıtarak Chalgrove’un kazanmasına yardım etmemen gerekiyor.”

“Atıcı olmak çok sıkıcı. Dikkatini dağıtırsam kaybedersin ve ben oynayabilirim.”

Vikont Suttonly’nin bencilliği, Hayden’la üniversitede arkadaş olduklarından beri karakterinin belirgin bir parçasıydı. Fakat daha birçok özelliği vardı ve Hayden iynin yanında kötüye de razı geliyordu. Kortun ortasında isteksizce dikilen ve servislerle oyuna müdahale eden aynı sıska ve züppe adam, işine gelince oldukça cömert de olabiliyordu.

Chalgrove, servis pozisyonu almak için öne çıktı. “Bugün dördüncü olmadığını ve sırayla oynayacağımızı biliyordun.”

“Rothwell ile sırayla oynayacağımızı demek istiyorsun. Sen hep kazanıyorsun, o yüzden hep öndesin.” Suttonly,

uzun ve güzel yüzünü yukarı kaldırıp, kendinden bir baş uzun olan Chalgrove'a tepeden bakmaya çalıştı. Suttonly'nin sarı saçları bu sabah sıcak ütü işkencesine maruz kalmıştı. Ama söz dinlemez kıvırcıkları bu maçta öyle kalamazdı.

"Kortu kullanma izni olan o," dedi Hayden.

Chalgrove'un tenis tutkusu olmasa ve üç sene önce kumarda Kral'ı tesadüfen yenmiş olmasa, burada olmazlardı. Kumar borcu ödemesi olarak Chalgrove, sadece Hampton Kortu'ndaki antik tenis binasını dilediği zaman kullanmayı istemişti. Oyun artık moda olmadığı ve kimse de burada olmak istemediği için Kral, bu kraliyet lütfünün süresini uzatmaktan memnundu.

Suttonly'yi, sıkıntısını kenarda göstereceğini diye bıraktılar. Chalgrove saldırıya geçti. Hayden, yakında kaybedeceğini biliyordu.

Chalgrove Kontu, Suttonly'nin esnek ve altın rengi görünümlü yanında kabaca ve esmer kalıyordu. Kaslı vücudu, bu oyunda beklenmedik bir zarafet sergiliyordu. Doğuştan atlet olan adamın güçlü servisleri, deri topu çatıya ve diğer uzak köşelere gönderme kabiliyetiyle eşdeğerdeydi.

Hayden, topun üstünden kurşun gibi geçip ağın önüne düşmesini izledi.

"Çizgi dışında, Rothwell." Suttonly damla şeklinde raketini başına geçirerek öne yürüdü.

Hayden, atıcı olarak yerini aldı. Aklının bir kısmı puanların hesabını tutarken, geri kalanı Timothy Longworth'le olan işine döndü. Ailesi yakında Londra'dan ayrılacaktı ama Bayan Welbourne'dan, önerdiği işle ilgili bir mektup gelmemişti. Gururunun bedelini gözünde canlandırmak

istemiyordu. Sonunda kötü bir sokakta, zavallı bir evde, sefil bir yaşam sürecekti.

Onun gerçekçilikten uzak tutumu, başka bir mürebbiye ve refakatçi bulması gerekeceği anlamına geliyordu. Henrietta Teyze birkaç gün içinde Londra'da olacaktı. Bayan Welbourne'ün cevabını daha fazla bekleyemezdi.

Chalgrove'un, Suttonly'yi yenmesi daha bile kısa sürdü. Sonrasında kortun üstündeki kulüp odalarına çekildiler. Chalgrove, yanında hizmetkârlar ve içecekler getirmişti. Onlar yerken, Suttonly tekrar kent dedikodusu konusunu açtı.

“Diyorlar ki...”

“İlgilenmiyorum,” dedi Hayden.

“Ben ilgileniyorum,” dedi Chalgrove. “Senin hakkında pek sık iyi bir dedikodu olmuyor, Rothwell. Genelde şu veya bu yatırımdan ne kadar para kazandığınla ilgili oluyor. Lafı açılmışken, iki eski okul arkadaşına söylemek istediğin bir şey var mı? Yoksa bir sonraki gemiyi yola çıkarmadan fırtınayı mı bekliyorsun?”

Suttonly, ilginin kendisinden başkasına kaymasını hiç sevmezdi. “Diyorlar ki,” diye sertçe tekrarladı. “Timothy Longworth'ü batırmışsın.”

Bu Chalgrove'u bile etkiledi. “Gerçekten mi? Bırak senin yaptığını, battığından bile haberim yoktu.”

“Ara sıra kente gelseydin dünyada neler olduğundan haberin olurdu,” diye söylendi Suttonly, miskin bir üstünlükle. “Longworth'le neler oldu, Rothwell? Her şeyi o kadar hızlı satıyor ki, insanlar kız kardeşlerini bile ucuza vereceği esprisini yapıyor. Ağabeyinin iyi dostuydun. Onu iflas ettirmen için seni çok kızdırmış olmalı.”

"Onu ben iflas ettirmedim. Adamın kaderinin değişmesi onun özel meselesi. Benim planlarıma gelince, Güney Amerika'daki girişimlerle ilgili bir sendika kuruluyor. Çok riskli ama ikinize de belgeleri gönderirim. Her zamanki ketumluğunuzu garanti edersiniz diye düşünüyorum."

"Ben varım," dedi Suttonly. Soğuk tabağından bir dilim jambon aldı. "Bulgeleri hazırlat ve imzaya hazır olduklarında bana haber ver."

"Amerika mı? Bu da birkaç yıl önceki McGregor entrikasına benzemez, değil mi?" diye dalga geçti Chalgrove. "Onun gibi, aslında olmayan bir ülkeyle bağlar kurmazsın, değil mi?"

"Öyle bile yapsa, daha zeki biri olmadığına göre onları parayla geçiştirmenin bir yolunu bulur," dedi Suttonly. "Okulda seninle arkadaşlık kurduğum için ölmüş babam ve doğmamış oğlum bana minnettar olmalı, Rothwell."

"McGregor'un entrikası başarısız olmaya mahkûmdur. Kimse, daha önce dolandırılmış kurbanları satın almak için sonsuza dek para getiremez. Sonunda iskambil kâğıdı kulesi yıkılır," dedi Hayden. Keşke dünya, özellikle de Suttonly, yatırım yaparken şüpheli olmayı öğrense diye düşündü. Hayden, McGregor olsaydı Suttonly, Amerika'daki uydurma Poyais ulusuna o bağları satın almak için servetini verirdi. Tüm diğerleri gibi, önce ülkenin yerini görmek için haritaya bile bakmakla uğraşmazdı.

"Sanırım şu anki krizin kalbinde o üçkâğıt var," dedi Chalgrove.

Yüzünü asması Hayden'ı endişelendirdi. Chalgrove artık kente gelmiyordu çünkü geçen yıl, çok fazla ilgilenilmesi gereken bir mülk miras kalmıştı.

“Çok mu kaybettin?”

“Çok değil ama yeteri kadar. Taşrada, Londra’daki Pole, Thornton ve Company’le birlikte çalışan bir bankayla küçük işlerim vardı. Aralık ayında o bankalar batınca, bizim kurum da battı.” Omuz silkti ama umarsızlıkla değil. “Sonucunda birçok iyi, sağlam tüccar iflas etti. Panik bitene kadar epey ıstırap olacak.”

Suttonly derin bir iç geçirdi. “Bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok, değil mi? Değiştiremeyeceğimiz şeyler için üzülmeylem. Tüm endişelere rağmen, kent hâlâ hareketli ve eğlenceli. Takdim sezonu yaklaşıyor. Chalgrove, bu sene kentte kalacağına söz ver. Geçen sezonda biraz sıkılmıştım ve bu sefer aynısının olmasından kaçınmak istiyorum. Sorunları çözmek için zengin bir gelin arayabilirsin. Güzelse, âşık bile olabilirsin.”

“Chalgrove, senin gibi romantik bir budala değil,” dedi Hayden. “Sıkılmıştın çünkü yaşılanıyorsun ve artık romantik bir budala olman zorlaşıyor.”

“Sen her halükarda kolayca sıkılıyorsun,” dedi Chalgrove. “İlgi alanlarınla ilgili biraz tutarlılık göstersen hayatın daha tatminkâr olurdu.”

“Ne yani, onun gibi matematik mi çalışayım? Senin gibi mülklerimdeki çamurlarla mı uğraşayım? Umarım hiç o kadar yaşlanmam. Romantik bir budala olmama gelince, ondan hiçbir zaman vazgeçmeme niyetindeyim. Âşık olmak, sürdüğü birkaç ay boyunca hayata heyecan katıyor.” Cep saatini çıkardı. “Bir maç daha kalabilirim, Chalgrove. Bu sefer ilk servisi ben atıyorum.”

★★★

“Dün gece kulüpte seninle ilgili bir söylenti duydum.”

Hayden, bir sonraki öğlen, kitabını okurken kafasını kaldırdı. Çok az sayfası çevrilmişti. Aklı başka şeylerle meşguldü. Şimdi de kütüphaneye, kardeşi Christian’ın beklenmedik gelişi dikkatini daha çok dağıtmıştı.

Christian, öğleden sonrayı nadiren kütüphanede geçirirdi. Hayden’in yanındaki koltuğa yerleşirken sessizce söylediği sözler, neden bu öğleden sonranın farklı olduğunu açıklıyordu. İki günden kısa sürede iki söylentinin bildirilmesi rahatsız ediciydi. Hayden’in sıradan alışkanlıkları ve soğukkanlı karakteri nadiren dedikoduların ilgi odağı olurdu.

“Arkadaşlarına öyle anlatmasına rağmen Bayan Jameson’ın peşinde değilim,” dedi Hayden.

“O söylenti değil, zaten o benim ilgimi hiç çekmedi. Bir gün evlenecek olursan öyle bir kadınla olmayacaktır.”

Kasıtlı söylenmiş olan “olursan” kelimesi, kardeşinin, Hayden’in bir gün evlenmesi konusunda epey belirgin bir fikri olduğunu gösteriyordu. “Öyle bir kadın” kısmıysa o anlamda bir eleştiri içermiyordu. Daha çok, Christian’ın, Hayden’in zevkleri konusunda kesin bir anlayışa sahip olduğunu gösteriyordu. Hayden’in kendisinden daha öte bir anlayış.

Hayden’in, Grosvenor Meydanındaki Easterbrook Malikânesi’nde yaşamayı sürdürmesine yetecek kadar iyi anlaşıyorlardı. Ama Christian’ın, erkek kardeşlerini kendilerinden daha iyi tanıdığı varsayımı ve Hayden’in, belki de gerçekten öyle olduğundan şüphe etmesi çok rahatsız ediciydi.

“Bu söylenti parayla ilgiliydi. Aynı zamanda Darfield ve Longworth bankasıyla ilişkimiz konusunda.”

Hayden, kitabını yana bıraktı. “Hesaplarımızı orada bırakma kararına karşı mısın?”

Christian’ın bu konuya karışması, Christian iki yıl boyunca kim bilir nereleri gezdikten sonra Britanya’ya döndüğünde vardıkları anlayışı ihlal ediyordu. Üniversiteden henüz çıkmış olsa da Hayden, o dönemde gereklilikten ailenin mali işleriyle ilgilenmişti. Christian, döndüğünde bu görevi üstlenebilirdi ama Hayden’ın devam etmesini istemişti.

“Parayı orada bırakma kararına karşı çıkmıyorum. Ama bankanın batmayacağından emin olup olmadığını merak ediyorum.”

“Öyle bir şey olursa sen veya diğerlerinin kaybedeceği birikimleri kendiminkinden karşılarım. Gerekirse, parayı çıkarmak için kumar masalarına dönerim.”

Christian’ın koyu renk gözlerinde soğuk ışıklar parladı. Sahip olabileceği otorite havası bir anda ortaya döküldü. Bu tavır, unvanı ve ağabey olarak statüsünden çok daha fazlasından kaynaklanıyordu. Yurtdışında geçirdiği o iki yılda bir şey olmuştu. Bu katmanlı ve ölçülü gücün kaynağı oydu.

Christian, burada olmadığı zamanla veya yaşadığı maceralarla ilgili hiçbir zaman fazla konuşmamıştı. Yine de Hayden yaşadıklarının onu nasıl değiştirdiğini hemen hissetmişti. Ağabeyi, İngiltere’yi sorumluluk sahibi, iyi eğitilmiş, yeni yatırımlar yapmış bir markiz olarak terk etmişti. Fazla deneyimli, fazla yıllanmış ve biraz da sıra dışı biri olarak dönmüştü.

“Kendi servetini, kararlarının aksine bahse yatırmanı beklemiyorum. Sadece bu kararı, her zamanki mali de-

hanla mı yaptığını yoksa duygularının etkisinde mi kaldığını bilmek istiyorum.”

“Bankanın ayakta kalamayacağını düşünsem asla hesapları orada bırakmazdım.” Hayden, konuşmanın bittiğini düşündü ve kitabına geri döndü.

“İ hesapları orada bırakman değil,” dedi Christian uzun bir sessizlikten sonra. “Söylenti o değildi.”

“O zaman duyduğun söylenti neydi?”

“Bir şekilde Longworth’ü batırdığın ve bankadaki hissesini satmaya zorladığını duydum. İşleri, onun batacağı şekilde manipüle etmişsin.”

“Hesapları çekip çekmediğimi sorduğun ve çekmediğimi öğrendiğine göre, bu söylentinin doğru olmadığını artık biliyorsun.”

“Kimse bana, parayı çekerek onu batırdığını söylemedi. Longworth’ün batacağı şekilde işleri manipüle ettiğini söyledim. Bu, bambaşka bir şekilde de olabilir. Nedenini anlamakta zorlanıyorum. Longworthler bizim memleketimizden köklü bir aile. Ayrıca ilk başta onları zengin eden sendin ve Benjamin’in dostuydun.”

Hayden, içgüdüsel olarak elini göğsüne götürdü. Giysilerinin altından yara izini hissedemiyordu ama Ben’i düşününce yarattığı acıyı hep hissediyordu. Benjamin Longworth’e uzattığı el ne olursa olsun Yunanistan’da karşılığı ödenmişti. Denge öbür tarafa doğru değişmişti, Ben’in öldüğü gece.

Gemideki o gece, Ben, bariz derecede sarhoşken onu aşağı gelmeye zorlamayarak arkadaşını yüzüstü bırakmıştı. Daha kötüsü, bu, hayatını borçlu olduğu bir arkadaştı.

“Şerefimle ilgili endişelerin mi var, ağabey?”

“Olmalı mı?”

Hayden ateş püsküren gözlerle baktı.

Christian da ona sükûnet ve sabırla baktı. Birbirlerine epey benziyorlardı ama kütüphaneye giren biri, bunu ilk bakışta fark etmeyebilirdi. Christian’ın koyu renk saçları, o anki modaya göre bile uzundu. Dalgaları, bu sabah kalktığına giydiği ipek siyah ropdöşambrın omuzlarına değiyordu. Normal bir ropdöşambr da değildi. Egzotik, neredeyse oryantal bir deseni ve kesimi vardı. Genelde erkekler için yapılanlardan daha az biçimliydi. Christian’ın ev içindeki alışıldık resmiyetten uzaklığı dolayısıyla altında gömlek de yoktu ve üstteki boşluktan, yaka yerine sadece teni görünüyordu.

Hayden, babaları hayattayken ağabeyinin ne kadar güçlü ve terbiyeli görüldüğünü düşündü. Onca yıl inanılmaz *uslu* biri olmuştu. Sonra unvanını kazanmasının üstünden birkaç ay geçmişken ortadan yok olmuş ve bu şaşırtıcı dünyevilikle geri dönmüştü.

“İnsanların işleri her zaman batar. Bu bir mızrak dövüşü. Adam atını kaybedebileceğini bilerek turnuvaya girer. İflas her zaman olan bir tehlikedir.”

“Senin için değil. Arenaya senin getirdiğin zekâ ve içgüdülerle değil. Genç Longworth sadece bir kavalie değil de bir başka şövalye olsaydı benzetmen doğru olabilirdi. Ama...”

“Sen yarışmaya hiç katılmamayı seçtiğine göre, yoluma çıkayım deme.” Hayden, artan hıncını dizginledi. Aslında Christian’a değil, ağabeyinin, insanın ruhunun yaralı tarafını kaşınması yönündeki rahatsız edici özelliğine sinirlenmişti. “Longworth’ün batması, tamamen kendi mu-

hakeme eksikliğinden kaynaklanıyor. Şerefim olduğu gibi yerinde duruyor.”

Christian, bunu kabul etmiş gibi göründü. “Acımasız bir yanın var. Bu konuda çok benziyoruz. Eminim sen de biliyorsun ki bunu kontrol etmek biraz ihtiyat gerektiriyor.”

“Sen kendi ruhunla ilgilen. Kendiminki için senin yardımına ihtiyacım yok.”

“Hepimizin yardıma ihtiyacı vardır. Ama sen o eğilimlere kendini kaptırmadığını söylüyorsan, Longworth’ün batmasının kendi suçu olduğunu kabul edeceğim.”

Kesinlikle öyleydi ama sadece iflastan daha büyük sonuçları engellemek için Hayden, son günlerde o alçağa pek çok toplantı, itiraf ve vaat konusunda yardımcı olmaya mecbur kalmıştı. Şüphesiz, dün gece kulüpte, o vaatleri duyan adamlardan biri Hayden’in rolü hakkında imada bulunmuştu.

Christian çıkmak için ayağa kalktı. “O kız kardeşlere yazık oldu. Onları kentte görüyorum. Büyük olan büyüleyici. Ölmüş ağabeyiyle dostluğun olmasa onu yanıma almayı teklif etmek aklımı çelebilirdi.”

“Kaderinin tersine dönmesinden faydalanmak ve tamamen düşmesini sağlamak oldukça şerefsiz bir hareket olurdu, öyle değil mi?”

Christian omuz silkti. “İngiltere’de evet. Dediğim gibi ihtiyat gerekli.”

★★★

Gümüş tepsi, camdan gelen öğlen güneşinde parladı. Üstündeki kart, Hayden’ı şaşırttı.

Bayan Welbourne gelmişti.

Başparmağını, kartın yüksek kalite malzemesi ve işlemeleri üstünde gezdirdi. Kadının, azıcık geliriyle kartı ısmarladığını ve ne kadar fedakârlık gerekse de üstünde ismini taşıyan bir kartın bir hanımefendiye yakışır olması gerektiğine karar verişini gözünde canlandırdı.

“Onu kabul edeceğim.”

Ziyareti, vicdanına dokundu. Longworth’ün hırsızlığını fark etmesi yüzünden masumlar incinmişti.

Tabii, Bayan Welbourne, o keşiften çok önce incinmişti. Hayden bu öğleden sonra kütüphanede okumaya gitmeyip düşüncelere daldığında, düşüncelerin bazıları onunla ilgili olmuştu. Birikimlerinin Longworth tarafından satıldığını öğrenmeden, birikimlerini geri koymak için bir strateji belirlemek zorundaydı.

Verdiği onur sözü, neler olduğunu ona anlatmasına engel oluyordu. Fakat gerçeği anlatabilse bile bunun için ona müteşekkir olacağından şüpheliydi. Sahip olduğu yegâne aileyle bağlarını yok ederdi. Ayrıca kendini fazlasıyla ihanete uğramış hissedip Longworth’ü bizzat onun ipe göndermesi ihtimali de vardı.

Kabul salonunun kapısı açıldı ve misafiriyle refakatçisi görüldü. Bayan Welbourne, yanında küçük kuzeni Irene’i de getirmişti. Irene Longworth’ün gözleri, Christian’ın, pencerenin yanındaki masaya koyduğu taş işlemeli bir ortaçağ sandığına kilitlenmişti.

Genç kızın bakışı, Hayden odaya girince ona odaklandı ve selamlaşma boyunca öyle kaldı. Hayden, kızın dili tutulmuş ve hayrete düşmüş ifadesini fark etti. Saf kızlarda bu ifadeyi sıkça görürdü.

Bayan Welbourne'ün yönelttiği, olgun, kendine hakim bakışı çok daha fazla tercih ederdi.

“Irene, neden tablolara bakmıyorsun?” diye öneride bulundu Bayan Welbourne. “Sanata ilgisi var, Lord Hayden. Ben de ona bugün, Easterbrook koleksiyonunun bir parçasını görme fırsatı vereyim dedim.”

Hayden'ın onayıyla, kız duvarların yanında gezerek eserleri inceledi.

“Madem sanata merakı var, onu getirmeniz incelik olmuş,” dedi. “Belki neler kaybettiğini bana hatırlatmak için getirmişsinizdir diye düşünmüştüm.”

“O da sebeplerden biriydi ama Easterbrook'un meşhur koleksiyonunu görmesi de bir diğerydi. Ayrıca, Oxfordshire'a döndüğünde, bu evi ziyaret ettiğini söylemek onun için fark yaratır. Ondan çok daha fazla mal mülke sahip olanların böyle bir bağlantısı olmayacaktır.”

Bayan Welbourne, baştan beri konuşmalarına damga vuran o açık sözlülükle konuşuyordu. Hayden'a öyle geliyordu ki Longworth'ü iflas ettirmemiş olsaydı bile onunla aynı tavırla konuşurdu.

Bu hoşuna gidiyordu. Bir sebepten, kadınlar onun karşısında rahatsız edici bir hafifliğe çekiliyordu. Alexia'da korku ve heyecan olmayışı ferahlatıcıydı. Aklını çelen küçük meydan okumalar yaratıyordu. Alexia'nın evi gezdirdiği zamanki tavrı, Hayden'ı birkaç farklı şekilde tahrik etmişti ve aralarındaki havayı karşılıklı rahatsızlıktan çok daha fazlasıyla doldurmuştu.

Kadının da bunu hissettiğinden emindi. Ama hoşuna gitmemişti. Belki anlamamıştı bile.

“Ayrıca yanımda birini getirmem gerekiyordu, değil

mi?” dedi Alexia. “Artık hizmetkârlar yok, uşak da yok. Irene de her zaman burada bir baloya katılmayı hayal ettiğine göre en azından sanat eserlerini görebilir dedim. Roselyn’le benim en iyi zamanda bile bastırmaya çalıştığımız bir hayal.”

Kıza, mesafeli ve kendine hakim olmasının söylendiği belliydi. Odanın öbür yanındaki bir Poussin’in önünde oyalanıyordu.

Hayden, uşağı çağırdı. “Bayan Irene Longworth’ü kâhya kadına götür,” diye talimat verdi. “Genç hanıma balo salonunu ve galeriyi gezdirmesini söyle.”

Heyecanını zar zor kontrol altında tutan Irene hizmetlinin peşinden gitti. Bayan Welbourne, arkasından baktı. “Çok cömert bir davranıştı.”

“Kabul salonunu görmek Oxfordshire’da işine yarayacaksa balo salonunu anlatmak itibarını daha da arttırır.” Hayden, Bayan Welbourne’ün yüzünü doğrudan görebileceği şekilde bir koltuğa oturdu. “Ama yanınızda birini getirmeniz gerektiğini söylediğinize göre bu ziyaretin sebebi o değil siz olmalısınız.”

Alexia’nın gözlerinde hafif bir ateş parladı. Bu kadın ondan pek hoşlanmıyordu, orası yeterince açıktı.

Şapkasındaki lavanta rengi kurdele gözlerinin rengini ortaya çıkarıyordu. Basit bir şapkaydı ama kaliteli ipekten kenarlarıyla ve kurdelenin etrafına toplanmış güllerle çok pahalı görünüyordu. Belki kendi yapmıştı. Aynı çağrı kartı gibi şapka da, ellerinden kayıp giderken bile konumunu belli ediyordu.

“Geçen geldiğinizde kuzenimin malikânesinde yaptığınız teklifi düşündüm,” dedi. “Bu konuda konuşmak ve bir anlaşmaya varabilecek miyiz diye bakmak istedim.”

Ona teklifi yapalı on iki gün olmuştu. Anlaşılan, evden taşınma vakti gelince sonunda mantıklı davranmayı seçmişti.

Gururunu kırmamak için kısa ve öz konuşmaya karar verdi. “Maaş, işin gerektirdiği normal miktarda olacak ve...”

Kadın, işaret parmağını kaldırarak onu durdurdu. Küçükken öğretmeni böyle yapardı.

“Normal maaşı kabul ediyorum. Ama iki konumu dolduracağıma göre, mürebbiye ve refakatçi olarak, iki maaş da almam gerektiğini düşünüyorum, özellikle ikinci bir kişi almaktan kurtulacağınız için. Ayrıca, maaşın aylık ödenmesini rica edeceğim. Rose ile Irene’e biraz göndermek istiyorum. Biraz rahatlamak için normal dönemin bitmesini beklemek zorunda kalmalarını istemiyorum.”

Evsiz kalmasına iki gün vardı ama hiç referansı yokken İngiltere’nin en iyi referanslarını sunuyormuş gibi bir cüretle pazarlık ediyordu. Longworthlerin zor durumunu tekrar belirtmekle, suçluluk hissinin, pazarlıkta kendi lehine olmasını bekliyordu.

Hayran kalmış halde dirseğini koltuğa dayadı ve çenesini elinin üstüne dayadı. “Sanırım aylık ödeme ayarlanabilir. Maaş konusundaysa, her iş için tüm zamanınızı harcamayacaksınız. Bu imkânsız. İkisi için de tam ödeme onaylanmadı.”

“O zaman bir buçuk. Bunun adil olduğunu kabul etmelisiniz.”

Nerdeyse kahkaha atacaktı. “Sizin için adil. Tamam, bir buçuk.”

Eteğinin kaliteli yün kumaşını hafifçe düzeltti. Görün-

düğü kadar soğukkanlı olmadığını ortaya çıkaran gergin bir hareketti. Elbise, daha önce üstünde gördüklerinden daha güzeldi. Çok zarifti. Alt kısmında geniş bir mavi nakış vardı ve gece mavisi pelerininde ince bir kürk yaka vardı. Bunların kendi giysileri olmadığını tahmin etti. Bayan Longworth, muhtemelen Easterbrook Markizinin evine yaplacak bu ziyaret için ödünç vermişti.

“Teyzeniz ve kuzeninizle olan ilişkiye gelince,” diye devam etti Alexia. “O evde bir aile üyesi olarak yaşadım ve kendimi bir... Şey, başka türlü düşünmek zor olacak. Esas işimin, teyzenizin refakatçiliği olmasını ve mürebbiyelik görevimin ikincil olmasını tercih ederim. İki türlü de kuzeninizi aynı şekilde eğitirim.”

Ses tonu, tavrı, onun sebep olduğunu sandığı değişen şartlarını sürekli hatırlatması adamı kızdırmalıydı. Ama hiçbirisi Hayden’ı kızdırmadı.

Alexia buraya, doğuştan olduğu hanımefendi gibi giyinmiş halde gelmişti ve kapıdan bir hizmetkâr olarak çıkacaktı. Alexia her ne kadar o kelimeyi söyleyemese de bunu biliyordu. Yine de haddini bilmeyen bir kadın değildi. Kapıdan, girdiğinden farklı bir insan olarak çıkarken saygınlığının bir kısmını koruyarak çıkmak için savaştan biriydi sadece.

“Teyzem iyi bir insandır, Bayan Welbourne. Buradaki tehlike size bir hizmetkâr olarak davranılması değil, sizi çok çabuk bir kız kardeş yerine koyacak olmasıdır. Yine de durumunuzun nasıl ele alınması gerektiğiyle ilgili ince ayrıntıyı kendisine bildiririm. Eminim kabul edecektir. Artık hepsi hallolduğuna göre...”

Kadın tekrar parmağını kaldırdı.

“Dahası da mı var, Bayan Welbourne?”

“Küçük bir mesele.”

“Ne olabileceğini tahmin edemiyorum.”

Alaycı tavrı yüzünden dudakları büzüldü. Güzel dudaklar. Dolgun. Burnu biraz yukarı kalktı ve ağzı daha dikkat çekici oldu.

Gül gibi dudaklar. Ama gonca değil. Küçük ve kıvrımlı değil, hatta o dudak bükmeyle küçülmüşken bile. Daha çok tamamen açmış bir gül gibi, Ben’in tarif ettiği nektarı vaat ediyordu.

“İkimizin de bildiği gibi, aynı evde kalsam bile durumum fazlaca değişecek,” dedi.

Sesi, o nektar ve tadı hakkında çok hafif bir fikir veriyordu. Bu yol, Christian’ın az önce onu uyardığı umarsız hesaplara doğru gidiyordu.

Gizli zaferlerin ipucunu veren büyüleyici bir vücut. Hayden onu, evi gezdirirken giydiği sıkıcı elbise içinde tekrar gözünde canlandırdı. Fildişi rengi eskilikten sararmıştı ve üstündeki süslemeler, muhtemelen başka giysileri süslemek için sökülmüştü. Son birkaç yılda moda çok değişmişti ve yüksek belli oluşu kötü talihini gözler önüne seriyordu. Göğüslerine tam oturmuyordu ama biçim ve kıvrımların çekiciliğini belli ediyordu.

Üst kattaki koridorda, o fildişi elbiseyle o kadar yakınında dikildiği ana gitti aklı. Onu azarlarken gözlerindeki öfke kıvılcımı kanına girdi ve yavaş bir yangın başlattı. Hayden hayalinde, altındakini görmek için o elbiseyi çıkarmaya başladı...

“Sizin için uygun mu, beyefendi?”

Soru, Hayden’ı erotik fanteziden ayılttı.

“Bu son şartı kabul ediyor musunuz?” diye sordu Alexia.

Ah bir de edip etmediğini bilseydi. Son şartın ne olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu.

Yatırım pazarlıkları sırasında beklenmedik bir teklif geldiğinde takındığı tavrı takındı. “Kabul etmeden önce biraz düşünmek istiyorum.”

Alexia’nın kaşları, bu konuda ne düşündüğünü gösterecek kadar kalktı. “Neden uzun bir muhakeme gerektirdiğini anlayamadım.”

“Ben çok ince düşünen bir adamım.”

“Ne kadar hoş. Düşüncelerinizin çok uzun sürmesini bekliyor musunuz? İki gün içinde biterler mi? Ben de evde kalıp kalmayacağımı bileyim.”

Aklı kıt yaşlı bir amcaya karşı kullanılacak temkinli, nazik bir ses tonuyla konuştu. Hiç kimsenin, hele ki bir kadının, onun aptal olduğunu ima etmesine alışık değildi. “Neden bu şartı daha ayrıntılı açıklamıyorsunuz, ben de bu sırada düşüneyim.”

“Başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. Oldukça basit. Hangi kısmını anlamadınız?”

Aklının nereye gittiğini anlamış mıydı? Gözlerinden belli olmuş muydu? Ceza olarak onu rüzgârda süründürüyor muydu?

Ne kadar kötü olabilirdi ki? Herhalde evdeki tüm gümüşleri satmayı isteyecek hali yoktu. “Sanırım, teyzem bunu sağlamaya ikna olacaktır, evet.”

“O zaman bir anlaşmaya vardık diyebilirim.” Konuşmalarından oldukça, hatta şüphe uyandıracak derecede, tatmin olmuş şekilde çantasını koluna taktı. “Artık gide-

yim. Leydi Wallingford ve kuzeniniz geldiğinde, onları karşılamak üzere evde olacağım.”

Kızı ararken ona eşlik etti. Irene’i kâhya kadınla beraber galeride buldular. Christian da oradaydı, baktıkları bir resimde bir şey gösteriyordu. Sonunda gündüz vaktine uygun giyinmişti ve ilkel derecede uzun saçları hariç düzgün bir İngiliz Lorduna benzemişti.

“Christian, bu Bayan Welbourne. Bu da ağabeyim, Easterbrook Markizi Christian.”

“Kuzeninize bunun orijinal bir Corregio olmadığını, Parma’daki bir tablonun kopyası olduğunu açıklıyordum, Bayan Welbourne,” dedi Christian.

Bayan Welbourne resme baktı. Yumuşak hatlı ve erotik bir şekilde çizilmiş Io’nun, onu bir buluta çeviren Jüpiter’den doğuşu resmedilmişti. Io çıplak olduğu için, Christian’ın, Irene’in incelemesini teşvik etmesine uygun bir tablo değildi.

“Kopya da olsa güzel,” dedi Bayan Welbourne. Konu hakkındaki utancını göstermeyecek kadar kendine hakimdi.

Hayden da güzel olduğunu düşündü. Şimdi fark etmişti ki Io’nun bedeni, Bayan Welbourne’ünün olacağını hayal ettiği gibiydi. En iyi şekilde belli belirsiz bir dolgunlukta. Kıvrımlar ve yumuşak hatlar bekliyordu.

Hayden, kadınları, kâhya ile yolladı. Irene, hemen Bayan Welbourne’ü soru yağmuruna tuttu. Fısıltılarının galerinin her yerinden duyulabildiğinden habersizdi.

“İşi alıyor musun?”

“Evet.”

“Tüm şartlarını kabul etti mi?”

“Evet. Şimdi sus.”

“Hepsini mi? Tatil günü ve araba kullanımını da mı?”

Hayden doğru duyduğundan emin olamadı.

“İş mi?” dedi omzunun üstünden kısık bir ses.

Hayden omzunun üstünden bakınca Christian’ın da iki kadını izlediğini gördü.

“Henrietta Teyze’nin refakatçisi ve Caroline’ın genç kız mürebbiyesi olacak.”

“Ah, yanlış anlamışım. Benimle şartlar konusunda pazarlık yapabilecek yegâne kadınlar metreslerimdir. O yüzden kafam karıştı. Çok güzel gözleri var. Alışılmadık bir renk.”

Hayden, Alexia’nın şapkasının kurdelesinin hareketini, eteklerinin salınmasını ve ince ayak bileklerinin hareketini izledi. “Evde kendisinden neler beklendiği konusunda emin olmak istemiş. Konuşmamız da normal konularla ilgiliydi.”

“Boş gün ve araba kullanımı gibi demek istiyorsun.”

Hayden, alayı duymazdan geldi. Bayan Welbourne, Irene’in kulağına bir şey fısıldamak için döndü. Yandan, şapkasının kenarından sonrası da görüldü. Menekşe rengi bir göz ve ucu kalkık bir burun ve etkileyici dolgun dudakları, kâhyanın kahverengi elbisesi önünde renkli bir silüet oluşturdu.

Kapı açıldı ve kadınlar gözden kayboldu.

Hayden arkasına bakınca Christian’ın onu izlediğini gördü.

Christian gitmek için arkasını döndü.

“Dikkat et, Hayden. Dikkat et.”

Dördüncü Bölüm

Cenaze yürüyüşünde Alexia, Roselyn'in arkasında dolanıyordu. Odadan odaya sessizce ilerliyorlardı ve Rose hiçbir şeyin unutulmadığını kontrol ediyordu.

Sokakta, kiralanmış bir araba bekliyordu. Longworthleri sadece Londra'nın hemen dışındaki araba hanına kadar götürecekti. Orada, karanlığın örtüsü altında kötü bir at arabasına geçecekler ve gün doğmadan hâlâ sahip olduklarını küçük eve gideceklerdi.

Rose, kabul salonuna göz gezdirdi. "Rothwell'in teyzesi her şeyi iyi durumda bulacaktır diyebilirim. Umarım kızıyla burada mutlu olurlar."

Sesindeki o acı ton olmasa bu dilek kulağa cömertçe gelebilirdi.

Alexia, teselli kelimeleri söylemedi. Elinden gelen her türlü rahatlatma cümlesini zaten söylemişti. Hatta Irene'e, seneye bir takdim sezonu olması için elinden geleni yapacağına da söz vermişti. Bu da hayatında şimdiye kadar birinin yüzüne baka baka yalan söylemeye en yakın oldu-

ğu andı. Hepsi için kalbi parçalanıyordu. Rose ve Irene, Timothy ve kendisi.

Rose, arkasını döndü. Gözleri doldu, öfkesinin görünmesine izin verdi. “Onları sevmeyeceğine söz vermelisin. Ne kadar iyi olurlarsa olsunlar. Söz vermelisin...”

Alexia ona sarıldı. Rose’un bedeni titredi, kendini bırakıp ağlamaya başladı. Çabucak geçti. Rose, gözyaşlarını tuttu, kendini topladı, hepsini uzun bir iç geçirme sürecinde başardı.

“Oxfordshire uzak değil,” dedi Alexia. Geçen hafta hepsi bunu defalarca söylemişti. “Birbirimizi sıkça göreceğiz, eminim.”

Bundan pek emin değildi ama belki de mümkündü. Sonuçta arabayı kullanmasına izin vardı, değil mi? Bir izin günü de vardı.

“Hadi yukarı çıkıp Timothy’yi alalım,” dedi Roselyn.

Tim’i odasında, yatağına kıvrılmış, hasta halde buldular. Hayır, hasta değildi, Alexia bunu hemen fark etti. Yatağının altına atılmış boş bir şarap şişesi gördü.

“Araba bekliyor, Timothy,” dedi Rose.

“Arabanın canı cehenneme.” Tim, alnının üstündeki elini bile kıpırdatmadı. “Onu görmeyi bekleyen pisliklerin de canı cehenneme. Hayatın canı cehenneme.”

Rose üzgün görünüyordu. Son birkaç gündür tüm planları o yürütmüştü. Satılabilecek her şeyi sattıktan sonra Timothy işe yaramaz hale gelmişti.

Alexia, yatağın yanına gitti. “Mutsuzluğunu çok uzun süre sürdürdün, kuzen. Kız kardeşlerinin, artık kendini toplamana ihtiyacı var. Kapıdan onurlarıyla yürüyüp çıkmalarına izin ver, yıkılmış kardeşlerini taşıyarak değil.”

Timothy ne cevap verdi ne kıpırdadı. Alexia, koluna dokundu. “Hadi, Tim. Bu senin suçun değildi. En azından Irene için güçlü dur.”

Adam uzun bir duraksamadan sonra kendini yataktan kaldırdı. Rose, paltosunu düzelitti ve kravatının düzgün görünmesi için elinden geleni yaptı. Timothy o kadar üzgün ve çaresiz görünüyordu ki Alexia’nın içinden ağlamak geldi.

“Tavan arasındaki eşyalarım aldın mı, Rose?” Timothy ağzının içinden, mırıldanarak konuştu. “Ben’in bavullarımı filan?”

Rose’un yüzü düştü. “O kadar acele ediyorduk ki... Nasıl bu kadar ihmalkâr olabildim. Artık arabada yer kalmadı ve...”

“Geride kalanları ben hallederim,” dedi Alexia. “Ben bu evdeyken eşyaların burada kaldığından emin olurum ve giderken de yanıma alırım. Bir ara her şeyi size geri göndermenin yolunu bulurum.”

“O kadar iyisin ki, Alexia,” dedi Rose, gözle görülen bir rahatlamayla.

Alexia’nın, Ben’in eşyalarının sorumluluğunu almakla ilgili bir sıkıntısı yoktu. Bu şekilde onun bir parçası, bu evde, onunla kalacaktı. O bavulların tavan arasında olduğunu hatırladıkça onu bekleyen hayatla ilgili biraz metanet bulabilirdi.

“Seni burada bırakmaktan nefret ediyorum,” dedi Tim yere bakarak. “Ona ait olmandan nefret ediyorum. En zalim yanı bu oldu. Seni göreceğ ve ne kadar düştüğünü izlemenin tadını çıkaracak.”

Alexia, Lord Hayden’ın bunu görmekten keyif alaca-

ğını düşünmüyordu. Belli ki yaptıklarıyla ilgili pişmanlık duymuyordu. Birkaç gün içinde uygun bir hizmetkârdan öte biri olmayacaktı. Muhtemelen adını bile unuturdu.

“Ne gördüğünü veya düşündüğünü umursamıyorum, Tim. Beni hiç ilgilendirmiyor.” En azından bu ifade gerçektir. Birisi bir basamak aşağı inerse, nedenin fark etmediğini biliyordu. Sebebi ne olursa olsun insanın gururuna aldığı darbe aynıydı. İnsan bunu ya zarafetle ya umutsuzlukla karşılayabilirdi. Daha önce yaptığı gibi bu sefer de ilk seçeneği uygulamayı umuyordu.

Tim biraz dengesiz yürüyordu ama Alexia ve Roselyn onu kapıya kadar indirdi. Irene, büyük çıkışları için asık suratla bekliyordu. Hill Sokağı’nda son iki haftadır yaşanan iflas dramasının son perdesini izlemek için komşuların camda bekleyeceğinden kimsenin şüphesi yoktu.

“Ondan nefret ediyorum,” dedi Irene. “Yakışıklı olması veya balo salonunu görmeme izin vermesi umurumda değil. Eminim ağabeyi olanları öğrense çok şaşırırdı. Easterbrook’a galerideyken her şeyi anlatmalıydım.”

Alexia, Irene’e bir veda öpücüğü verdi. “Kalbini nefretle kirletme, Irene.”

“Evet, yapma,” dedi Roselyn. “Ben Hayden Rotwell’den hepimize yetecek kadar nefret edeceğim, tatlım.” Yüzü, bir gurur maskesi takınarak sertleşti. Kardeşinin elini tuttu. “Artık gidelim.”

Timothy kapıyı açtı. Yürürken kardeşinin tavrını takdir edemedi. Gözü onları görmüyordu.

Kapıyı açmak için döndü ve uzun bir an için orada dikildi. Yüzü, hüznle kızardı.

Alexia, elini, koluna koydu. “Sen bir beyefendinin oğlusun, Timothy. Hiçbir şey, bunu değiştiremez.”

İfadesi biraz toparlandı ve duruşu biraz düzeldi.

“Lanet olsun ona,” diye hırladı. İlerledi ve bilinmeze doğru Roselyn’le Irene’i takip etti.

Araba hareket etmeden önce Alexia kapıyı kapadı. Gözlerine batan yaşları sildi. Hayatın adaletsizliğine sövme isteğine teslim olmayı reddetti. Evi, Lord Hayden’ın teyzesi ve kuzeni için hazırlamalıydı.

Aynı zamanda, iki kadının kapıdan gireceği an için de gururunu hazırlamalıydı.

★★★

“Bize eşlik etmen büyük incelik, Hayden. Easterbrook Malikânesi’nden sadece birkaç sokak öteye gelsek bile. Böyle karmaşık değişimleri ayarlamakta oldukça beceriksizim.”

“Yardım etmekten mutluyum. Bu durum için dizginleri tutmaya güçlü eller gerekli.”

“Her zamanki gibi duruma hâkimiyetin bana güven ve sakinlik veriyor. Sensiz ne yapardık bilmiyorum.”

Bahsi geçen dizginler, Mayfair’den geçmekte olan Easterbrook’un arabasını çeken atlara ait değildi. Ne de Henrietta teyzenin Londra’ya taşınmasının yarattığı onlarca ayarlamamanın bağlı olduğu ipler değildi. Bunların hepsi, Hayden’ın kontrolü altındaydı.

Daha ziyade, Sör Nigel Wallingford’un dulu Henrietta’nın sağlam bir yol göstericiye ihtiyacı vardı. En karmaşık mali yatırımlarının çoğundan daha fazla ilgi istiyordu.

Kocasının ölümünden sonra gelirinin oldukça kısıtlanacağını öğrendiğinde anlayışla başını sallayarak onaylamıştı ama harcamalarını bir gıdım bile değiştirmemişti. Vasisi

olarak, Hayden, Surrey'e gidip onu harcamaları konusunda azarlama ritüelinden nefret ediyordu. Bu azarlamaları hep utanarak kabullenir ama sonra rahatça yok sayardı.

Şimdi arabada, kızıyla karşısında otururken ona baktı. Devasa bir şapka oldukça güzel saçlarının çoğunu kaplamıştı. Geniş, dik açılı kenarları, Caroline'ın yanağına çarpıp duruyordu. Şapkacılık tarihindeki en büyük kırmızı kurdele, yüksek tepesini cüce gibi gösteriyordu. Geniş bir kavis halindeki abartılı bir tüy, Hen'in zarif çenesine değiyordu. Henrietta'nın minyon bedeni, küçük yüzü ve güzel yüz hatlarıyla, şapka, onu ikiye katlamak üzere bir ağırlık gibi görünüyordu.

Şüphesiz, Hen şapkanın harika olduğunu ve her kuruşa değdiğini düşünmüştü. Onu ne kadar yaşlandırdığını görmüyordu. Ölmüş annesinden çok daha genç olan kız kardeşi, otuz altı yaşında hâlâ genç bir çehreye sahipti ama o şapkayla elli yaşında gibi görünüyordu.

"Bu mürebbiyenin kusursuz Fransızca konuştuğundan kesin emin misin?" diye sordu. "Caroline'a o konuda sıkı bir yardım lazım."

"Bayan Welbourne, kendinden istenen tüm alanlarda yeteneklidir." Aslında Hayden, Bayan Welbourne'ün Fransızca bilip bilmediğinden emin değildi. Ama yeni işi için gerekli eğitime sahip olduğunu iddia ettiyse bunun karşılığını vereceğinden şüphesi yoktu. Ayrıca öğrenmesi gerekiyorsa iki haftada kendine Fransızca öğretebileceğini düşünüyordu.

"Umarım Bayan Braxton gibi değildir," diye mırıldandı Caroline. Sessiz, soluk bir kız olan Caroline çok az konuşurdu. Hayden, gördüğü çocuğun gerçek Caroline ol-

madığını, annesi yanındayken silikleşen ve bastırılan hali olduğundan şüpheleniyordu.

“Eminim Bayan Welbourne, son mürebbiyenden çok farklı olacaktır,” dedi Henrietta. “Bize yardım etmesi için Hayden’ın ona bazı sıra dışı imtiyazlar söz vermesi gerekti.” Soluk yeşil gözleri, mutlu bir iyimserlikle parladı. Bu, onu, sürekli hayalperest ve aklı dağınık gösteriyordu. “Artık kentteyiz, canım. Burada bambaşka bir dünya var. Bayan Braxton asla yetmezdi. O yüzden Hayden bize bu evi ve saygıdeğer Bayan Welbourne’ü buldu.”

Hayden’a o gülümsemelerinden birini gösterdi. Düzensiz gemisinin güçlü çapası olduğunu söyleyen, minnettar, şefkatli bir gülümseme. Ona tamamen güveniyordu, çok fazla bel bağlıyordu ve aklına estiğinde yanına gelmesini bekliyordu. Ardı ardına felaketler yaratıyor ve halletmesi için üzülerek ona devrediyordu, çünkü bu işte çok iyiydi.

Teyzesinin, onunla, müteveffa kocası kadar uğraştığından şüphesi yoktu. Sevgi dolu bakışları, yuvarlak açıklamaları, onu överek yumuşatma çabaları—bunlar bir kadının bir erkeği idare etme yollarının mihenk taşlarıydı. Henrietta’yı sever, hatta eğlenceli bulurdu. Ama altı yıldır vasisi olmak ona, bir kadınla evlenince karşılaştığın günlük uğraşlar hakkında çok şey öğretmişti. Ve bunların hiçbiri onu, bir eş aramak için cesaretlendirmemişti.

“İşte orada,” dedi Henrietta, araba Hill Sokağı’nda durunca. “Dün bir arabacıya beni buradan geçirmesini söylemiştim. Yeteri kadar güzel, büyüklüğü de iyi, katılmıyor musun Caroline? Tabii, bir meydanda değil. Ben ummuştum ki... Hayden buranın bize uyduğunu düşündüyse şüphesiz uyacaktır.”

Hayden, ne umduğunu biliyordu. Ağabeyi Christian da biliyordu.

Hen Teyze, Londra'ya taşınmakla ilgili ayrıntıları, uygun bir ev bulmak zorlaşınca kadar ertelemişti. Christian, teyzesinin altta yatan başka niyetleri olduğunu tahmin etmişti. Kalacak bir yeri olmadan ortada kalacağını kesinleştiriyordu ki kızını Easterbrook'un evine yerleştirmek için istekte bulunabilsin.

Üç hafta önce Christian bunun, asla, hiçbir şart altında gerçekleşmeyeceğini bildirdi. Caroline'ın takdim balosuna ev sahipliği yapacaktı ama uçarı ve müdahaleci teyzeleriyle aynı çatı altında yaşayamazdı.

Bu yüzden Longworth Malikânesi, baskı yaratan bir sorunu çözmüştü. Ayrıca Timothy Longworth'e, Henrietta'nın çalınan fonlarını, o anlamadan geri vermek için bir yol sunmuştu. Hen Teyze, Hayden'ın fonları satıp evi aldığını varsaymıştı.

Arabadan inerken Hayden, planın gerisini düşündü. Şansı yaver giderse Caroline bu ilk seferde bir eş bulurdu ve Henrietta da Surrey'deki evine dönerdi. Ev satılırdı ve çalınan fonların yerine yenileri konurdu. Eğer kader gerçekten yüzüne gülerse, Caroline evlendikten sonra teyzesi de bir koca arar ve Hayden kısa süre sonra dizginleri başkasına devredebilirdi.

Hayden, teyzesi ve kuzeninin inmesine yardım etti. İçeri girdiklerinde tüm hizmetkârlar yeni hanımlarını karşılamak için giriş holünde sıralanmıştı.

Henrietta ev halkını inceledi. Hayden, Falkner'ı tutmuştu ama çalışanların gerisi yeniydi.

Teyzesi Bayan Welbourne'ün yanına gelince öne çık-

tı. Kadınları tanıştırdı. Bunu kâhya veya kâhya kadın için yapmamıştı. İki kadının iyi anlaşması onun çıkarınaydı. Şansı varsa Bayan Welbourne, Henrietta'nın ondan talep ettiklerini azaltabilirdi.

Hen Teyze, refakatçisini iyice inceledi. Bayan Welbourne buna zarafetle katlandı.

“Bu, kızım Caroline,” dedi Hen, kızını öne çekerek. “Kente gelişimizdeki gecikme son terbiyesinin ilgi isteyeceği anlamına geliyor. Buna uygun olduğunuza güveniyorum.”

“Öyleyim, Leydi Wallingford.”

“Duydum ki böyle bir göreve yeni gelmişsiniz. Burada yaşayan ailenin kuzeniymişsiniz.”

Hayden, Hen'in bunu duyduğunu bilmiyordu. Kente geleli daha iki gün olmuştu.

Bayan Welbourne'ün gözlerinin rengi koyulaştı ama başka bir tepki göstermedi. “Evet, hanımefendi.”

“Bu konuda konuşuruz. Ama yeğenimin size güvenini sorgulamak için bir nedenim yok.”

“Teşekkürler, hanımefendi.”

Hen, hizmetkârlara, uşağa ve aşçıya geçti. Hayden, bu töreni, odanın yan tarafından izledi. Çoğunlukla Bayan Welbourne'ü izledi.

Eve girdiklerinden beri Alexia'nın bakışları hiç değişmemişti. Hayden, kadının gözlerinin arkasındaki duvarda bir noktaya kilitlendiğini fark etti. Hen, onunla konuşurken bile menekşe rengi gözleri kıpırdamadı. Buna katlanıyordu ama görmüyordu.

Kendine hâkimiyetine ve yansıttığı hafif kibre hayran kaldı. Hizmetkârların yanında dikiliyor olabilirdi ama an-

cak bir aptal aradaki farkı göremezdi. Teyzesinin de bunu anında fark ettiğine şüphe yoktu. O küçük meydan okumanın sebebi de buydu.

Bayan Welbourne'ün bakışı birden ona döndü. Yüzüne öfke ve gurur yayıldı. O hızlı bakış, *sakın bana acımaya cüret etme* diyordu. *Hele ki senin hiç hakkın yok.*

Alexia'nın ona karşı nefreti, soğukkanlılığı yenmeye hazır gibi duruyordu. Hayden onun yanına yürüdü ve odaklandığı noktadan uzaklaştı.

“Burada her şeyi kontrol altına almış gibi görünüyorsunuz. Hayranlık verici.” Çalışanlardan değil kadının kendisinden bahsediyordu. Alexia'nın ifadesi tekrar pasif bir hal aldı. Bakışı onu geçerek tekrar duvardaki o noktayı buldu.

“Falkner, diğerlerinin hazır olmasını sağladı,” dedi sessizce.

“Sence onu idare edebilecek misin?” Hayden genç kuzenine baktı.

Bayan Welbourne de o taraf baktı. Fakat bakışı Caroline'a değil Henrietta'ya kaydı. Daha doğrusu Henrietta'nın şapkasına.

“Bence iki maaşı hak edermişim,” dedi.

“Ondan çok daha fazla edebileceğinizi düşünüyordum, Bayan Welbourne.” Ağzından çıktıktan sonra bu cümle Hayden'in kulağına biraz riskli geldi. Fakat Alexia fark etmiş gibi tepki vermedi. Bunun sebebi şimdiye kadar söylemek istediklerinin sadece Hayden'in kafasında ve ona hiçbir fayda sağlamayan hesapların bir yansıması olmasıydı.

“Haklı olduğunuzu düşünüyorum. Yine de son buluşmamızdan tatminkâr şekilde ayrıldım ve artık daha fazlasını kabul etmem.”

“Rahatladım. Sadece bir araba olacak ve teyzem her an kullanmak isteyebilir. Bir yerine birkaç izin günü isteseydiniz bu ona ciddi sorun yaratırdı.”

Alexia, Hayden’ın hakkından gelmiş olmanın anısına gülümsemeden edemedi. Gül dudakları yumuşadı ve şehvetli, davetkâr olasılığını açığa vurdu. Dudakları, aklında uygunsuz düşüncelerin coşmasına yetecek kadar aralandı.

Sonunda, aralarındaki küçük espriyi paylaşmak için bakışları ona döndü. Adam derin bir bakışla onun isteksiz ilgisini talep etti.

O anın çok uzamasına izin verdi. Perdeler hızla kapandı, sanki adamın gözlerindeki tehlikeyi görmüş gibi, birden hissedilir şekilde kaskatı kesildi.

Hizmetkârlara çekilebilecekleri söylenince birden etraflarında bedenler dolanmaya başladı. Henrietta’nın şapkası, Bayan Welbourne ile arasına girdi. “Hayden, aşçıya, yarın akşam bizimle yemek yiyeceğini haber verdim. Eas-terbrook ve Elliot’ın da.”

“Elliot, Cambridge’de ve Christian’ın yarın işi var.” Kendi mazeretini de sunmak üzereydi ki menekşe ve güllerden oluşan bir manzara kelimelerini durdurdu. Bayan Welbourne, Caroline’la konuşuyor, sakince idareyi eline alıyordu.

“Ama tek başına varlığım çok sıkıcı olmayacaksa ben memnuniyetle kabul ederim.”

“Asla sıkıcı olmaz. Yıllardır Londra’ya gelmedim ve sosyeteye geri dönüşümün rahat olmasında yardımların olmazsa benim kaybım olur. Caroline’ın ne görmesi ve yapması gerektiğini epey unuttum. Hep beraber gezeceğimiz yerlerin ve keyfini çıkaracağımız eğlencelerin bir listesini çıkarmakta sana güveniyoruz.”

“Hep beraber” derken onu da işin içine kattığından şüphe ediyordu. Yarın akşam yemeği bitmeden Hen, onun ajandasını “yardım” edebileceği şeylerle dolduracaktı.

Hepsi Bayan Welbourne’ün suçuydu. Dikkatini dağıtmıştı ve o da gardını indirmişti. Bir tek gülüşüyle onu, Hen’in merhametine bırakıyorsa, ondan nefret etmesi ve pek gülümsememesi çok iyiydi.

İzin istedi, Henrietta’nın heyecanlı vedalaşmaları arasında Bayan Welbourne’den soğuk bir uğurlama aldı. Evden ayrılırken, Hen, diğer odaları görmek için kâhya kadını takip ediyordu, Caroline, müzik odasını bulmak için önden koşturuyordu.

Yani, gidişini izleyen tek kişi Bayan Welbourne’dü.

★★★

Sabır, Alexia, dedi kendine. Yerini unutma. Ne düşündüğünü ifade edecek kelimeleri yut.

Leydi Wallingford, Caroline ve Lord Hayden’la yemek masasında oturuyordu. Bu yemekler sırasında sessiz kalmak oldukça kolay oluyordu çünkü Leydi Wallingford, yeğeniyle durmadam konuşuyordu. Adamın katıldığı son iki yemekte, tüm kent dedikodularını anlatmak ve önemli kişilerin özelliklerini de tarif etmek için tatlı sözlerle kandırmıştı. Bu gece de kendisini British Museum’a götürmesi için köşeye sıkıştırıyordu.

Lord Hayden sıkça Alexia’ya doğru bakıyordu. Sanki araya girmesini ve kendini teyzesinin planlarından kurtarmasını bekler gibiydi. Alexia’nın hiç öyle bir niyeti yoktu. Sonuçta bir hizmetkârdı. Ona düşmezdi, değil mi? Adam çok da belli ediyordu. İlgisini başka yere çevirdiğinde teyzesini yok sayıyormuş gibi görünüyordu.

Teyzesini, şefkatli bir sertlikle idare ediyordu, sanki aşırılığı için suçlanamayacak kadar dağılmış bir ruh hali olduğunu düşünüyordu. Karakterinden çok hoşlanmadığı belliydi. Kısacık bir haftada Alexia, Leydi Wallingford'un çaresiz, kırılgan tavrının, kadınsı bir parlak zekanın maskesi olduğunu anlamıştı.

“Bizi sen götürürsen, Caroline için daha eğitici olur, Hayden,” dedi Leydi Wallingford. “Eskiçağ tarihi konusunda bilgisizim ve eserlerin önemini asla açıklayamam.” Demiri bile eritebilecek şekilde gülümsedi. “Ve Caroline seni de erkek kardeşlerini de pek tanımıyor. Siz de onu. Artık bir çocuk değil ne de olsa.”

Caroline kulaklarına kadar kızardı. Annesinin belli belirsiz bakışı sırasının geldiğini gösteriyordu. “Bizimle müzeye gelersen harika olur, Hayden. Tabii bize ayırabilecek zamanın varsa.”

Birkaç dakika içinde Leydi Wallingford, yeğenini oltaya getirmişti. Haftaya, müzede onlara eşlik edecekti.

Alexia, yeni hanımının bu kibirli adamın iplerini elinde tutmasını izlemekten biraz keyif alıyordu. Ayrıca teyzesinin onu tamamen ve kalıcı olarak çengele geçirmek konusundaki büyük planını da anlamıyor gibiydi.

“Şimdi, Caroline'ın takdim tuvaleti için modacıya karar vermeliyiz,” dedi Leydi Wallingford. “Madame Tissot diye biri olduğunu ve harika olduğunu duydum. Bir de işi görebilecek olan bir Bayan Waterman varmış. Bu konuda tavsiye verebilir misin, Hayden?”

“Pek değil. Tahmin ediyorum Bayan Welbourne yardım edebilir.”

Tüm gözler ona döndü ve Alexia'nın masanın köşesinde bir gölge gibi kalma niyeti suya düştü.

“Bir seçim yapmam gerekse kesinlikle Madame Tissot olurdu,” dedi. Bayan Waterman, bu sezon Irene Longworth’ün dolabını hazırlamak için seçilen modacıydı. Caroline artık Irene’nin evinde yaşıyor, hatta Irene’nin yatağında yatıyordu. Tanrı aşkına, bu, Alexia’nın elindeyse şimdi bir de Irene’nin yeni giysilerini alamazdı.

Tepkisinin sertliği, yeni konumuna henüz alışamadığını gösteriyordu. Böyle zamanlarda içinde bir hınç bıçak gibi batıyordu. Lord Hayden’la aynı masada olmak zorunda kalması da ruhunun bir kısmını öfkeden kudurtuyordu. Kibirli ilgisini kabul etmek, baskın havasıyla savaşmak da zalim bir beklenti gibi geliyordu. Daha güçlü durup teyzesinin ilerideki yemek davetlerini geri çevirmesini umuyordu.

“Herhangi bir giysi sipariş vermeden sen ve ben konuşmalıyız, Hen Teyze.”

“Tabii ki.” Leydi Wallingford’un ifadesi sorumlu bir itaatkârlığa döndü. “Caroline da masrafların sınırlanması konusunda ısrar etti. O konuda benden çok daha mantıklıdır, değil mi tatlım? Onunla evlenen adam, diğer kızlara göre daha az masraflı olduğunu görecektir.”

Caroline yine kızardı. Kuzeni, üstünde dolanan tuzağı görmüyordu. Bu onaya belli belirsiz gülümsedi.

Yemek bitti ve Lord Hayden’ın ajandası epey dolmuş halde kabul salonuna çıktılar. Ama kapıdan girerken Leydi Wallingford yeni bir plan duyurdu.

“Hayden, kısa bir süre bana ve Caroline’a müsaade edebilir misin? Senin için bir sürprizi var ve ona yardım etmeliyim. Biz eğlenceyi hazırlarken Bayan Welbourne seninle ilgilenecek.”

Böylece Alexia kendini, kabul salonunda Lord Hayden'in karşısında otururken buldu. Aynı ilk konuşmalarında olduğu gibi.

"Bu eğlenceyle ilgili bir ipucu verebilir misiniz?" diye sordu Hayden. Bacaklarını oldukça gayri resmi şekilde uzattı. Alexia gerçekten bir aile üyesi değildi ve bu samimiyet pozlarına hiç ihtiyacı yoktu.

"Benim için de bir gizem."

"Sen onun mürebbiyesisin."

"Buraya gelmelerinden önce planlanmış sanıyorum. Geçen hafta içinde de benim bilgim dâhilinde bir prova olmadı."

Hayden ona, artık alışkanlık haline getirdiği doğrudan, sakınmasız bakışla baktı. "Demek ki hiç prova olmamış. Gözünüzden bir şey kaçacağını sanmıyorum, Bayan Welbourne. Örneğin, Hen teyzemin, Caroline ve benim için müzeye gitmekten öte planları olduğunu da muhtemelen fark etmişsinizdir."

"Öyle mi? Ne kadar şanslısınız." Henrietta'nın niyetinin farkında olması Alexia'nın hayallerini yıkmıştı. Hayden'in kibirli haliyle akıntıya kapılıp yüzmesini ve kumsalla çıkınca kendini aniden Henrietta'nın ayaklarında bulup çaresizce çırpınmasını izleyeceğini düşünüyordu.

"Bu planlar konusunda cesaretini kırarsanız faydalı olur."

"Nasıl yapabileceğimi düşünemiyorum. Ayrıca, bence harika bir eşleşme olur."

"Bana karşı Hen teyzenin müttefiki olmayı planlıyorsunuz, değil mi?"

"Biz kadınlar, bu konuda hepimiz kardeşizdir, beyefendi. Ayrıca kudretlinin düşmesini izlemeyi pek severiz."

Hayden güldü. “Hiç şansım olmadığını düşünüyor gibisiniz.”

“Hazirana kadar ayıklanıp, pullarınız temizlenip, tavaya atılmış olmanızı bekliyorum.”

Espri gözlerini parlattı. Eğlenmek adamı değiştirmişti. Artık sert görünmüyordu. Güçlüydü, evet, ama sert değildi. “Balık mı? Beni balığa mı benzettiniz? Bana biraz haysiyet bırakın, Bayan Welbourne. Yere çalınmış bir tilki, matador tarafından alt edilmiş bir boğa... Birçok benzetme olabilir ama balık çok zalimce.”

Kendine hakim olamayarak gülümsedi. “İmgeleri çok çekici buldum.”

Hâlâ gülümsemesine, hâlâ çekici olmasına rağmen Hayden’in tavrı ciddileşti. “Teyzemi caydırmayı reddediyorsanız öyle olsun. Ama kızcağızı, annesinin varsayımlarını doğru kabul etmekten korumak için elinizden geleni yapın. İncindiğini veya bu plan yüzünden taliplerini geri çevirdiğini görmek istemem. Kuzenimle evlenmemin imkânı yok.”

“Neden olmasın?”

Adam, çizgiyi aştığını belli edecek kadar sert gülümse-di. Bu yeni bir şey değildi ve sorusunu geri çekmedi.

“O bir çocuk,” dedi Hayden.

“Hepsi çocuk. Yirmi iki yaşında kadınlar görücüye çıkıyor, dolayısıyla kiliseler çocuk gelinlerle dolu.”

“Yakın gelecekte evlenmek gibi bir niyetim yok. Hele ki bir çocukla. Bu kızların çok havai ve romantik fikirleri oluyor. Bunlar bir adamın zayıflık ve duygusallık numarası yapmasını mecburi kılıyor. Ayrıca, o benim kuzenim. Böyle eşleşmelerin oldukça yaygın olduğunu biliyorum ama sağlıklı bir eylem değil ve ben tasvip etmiyorum.”

Sağlıksız mı? “Benjamin Longworth benim kuzenimdi. Ona olan sevgimin sağlıksız olduğunu düşünmüyorum.”

Yüzü ifadesizleşti. “Tabii ki. Özür dilerim, Bayan Welbourne. Bazen fikirlerimi fazla şiddetli ifade ediyorum.”

Ardından gergin kısa bir sessizlik oldu.

“Tabii ki daha küçükken kuzen olarak birbirimizi tanı-mıyorduk,” dedi Alexia. “Benimle genç kız olarak tanıştı ve...”

“Evet, kesinlikle. Caroline’le evlenmemizin neden im-kânsız olduğunu anlıyorsunuz.” Hayden ayağa kalkıp oda-nın etrafında amaçsızca dolanarak konuyu kapattı.

“Benjamin’le ne zaman tanıştınız?” Hayden soruyu, Chardin tarafından yapılmış bir ev içi resmine bakarken gelişigüzel sordu. Longworthler gittikten sonra birkaç tab-loyla beraber bu da gelmişti. Boş duvarları doldurmak için Easterbrook koleksiyonundan ödünç verilmişlerdi.

“Burada, Londra’da onlara katıldığım zaman. O zaman Cheapside’da yaşıyorlardı. Babamın ölümünden sonra durumumla ilgili mektup yazmıştım ve Ben cevap yazıp gelmem gerektiğini söylemiş. Çok kibardı.” Kibar ve ne-şeli. Ben, onun yanındayken tüm dünya daha parlak gö-rünürdü. Şu an yanında olan, onu çok kızdıran ve gardını almak zorunda bırakan adamın aksine insanın ruhunu ha-fifletirdi. “Onu çocukken tanıdığınızı söylemiştiniz. Ço-cukluğu da yetişkinliğine benziyor muydu?”

“Olgunluk, temel karakterini değiştirmede. Gençliğin-de de aynı derecede gamsız ve rahattı. O sıralar epey hay-lazlığa neden olmuştu.”

“Yaramaz bir çocuktuk yani.”

“İyi anlamda. Ama gençken de, yetişkinde olduğu gibi genelde yaptıklarının sonuçlarını hesaplamazdı.”

“Çünkü Ben, an için yaşırdı. Neredeyse hiç hesap yapmazdı. Sonunda her şeyin iyi olacağına inanırdı.”

Alexia onun bu yanını çok severdi. Ben’in yanında özgür ve neredeyse umarsız hissetmeyi çok severdi. Birlikte geçirdikleri son yılda Ben’in gülümsemesi onu ısıtana kadar hayat, onu çok sıkıcı ve mantıklı olmaya mecbur bırakmıştı.

Ben kısa bir süre için gençliğini ona geri vermişti. Alexia da hâlâ o yeniden doğmuş, uçarı kızı, Benjamin’in anısını sakladığı yerde tutuyordu.

Rothwell dönmüş ona bakıyordu. Yine sert görünüyordu ve koyu mavi gözleri derin hesaplamalar yansıtıyordu. Ben, insanlara asla böyle bakmazdı.

Bakışları buluştu. Bu bir hataydı. Bu bağ, kadının aleyhineydi, aynı geçen hafta teyzesini buraya getirdiğinde girişte olduğu gibi. Çok derine bakıyordu ve çok fazla şey görüyordu. Kalbini okuyormuş gibi hissetmişti.

Bu adama fazla tepki veriyor gibi hissediyordu. Ben’in ona hissettirdiklerini andırıyordu ama daha karanlık tonlardaydı. Adamın ilgisinde tehlike çanları çaldı ve uyandırdığı tahrikin korkusu içinde titredi.

Alexia buna katlandı. Kendine, sağlam durduğunu söyledi. Fakat kalbinde başka bir gerçek fısıldıyordu. Başka yöne bakmaya, heyecanı reddetmeye gücü yetmiyordu.

“Sanırım siz bu evde yaşarken hayat asla sıkıcı olmuyordu,” dedi Hayden.

Alexia, yüzünün kızardığını hissetti. Hayden onun hayalindeki o kaçamak öpüşmeleri görmüş ve onlara atıfta bulunuyormuş gibiydi.

Tekrar konuşmak üzereydi ki başlayamadan lafi kesildi. Bir uşak gelip kütüphanede beklendiklerini söyledi.

“Anlaşılan, eğlence hazır,” dedi Lord Hayden.

Öbür odaya kadar kadına eşlik etti. Yakınlığı, evi gezdikleri zamanı hatırlattı. Bu, Alexia’nın adamın hissettirdiği güce karşı gelmesine yardımcı olmuyordu.

“Sizinle Benjamin hakkında konuşmak hoşuma gidiyor,” dedi Alexia, kütüphaneye girerken. “Umarım bir gün bana Yunanistan’daki zamanların hikâyelerini de bahsedersiniz.”

“Kesinlikle, Bayan Welbourne.”

Kütüphanede onları küçük bir sahne bekliyordu. İki kısa sütun, yere serilmiş mavi bir kumaşın üstünde yükseliyordu. Arkasında beyaz bir kumaş asılmış, kitap raflarına bağlanmıştı. Arkadaki kumaşta bir tepe ve sütunlu bir tapınak görünüyordu.

Leydi Wallingford yanda duruyordu. Onlardan, mavi kumaşın önünde ayarlanmış olan iki sandalyeye oturmalarını rica etti.

Dikkatleri çekmek için ellerini çırpı. Sonraki el çırpmasıyla eğlence başladı.

Caroline, arka fonun ardından belirdi. Antik Yunan havası olan bir kostüm giymişti. Kolları çıplaktı, ayak bilekleri açıkta kalmıştı. Boynu ve göğsünde çok fazla teni görünüyordu. Annesi saçını çok olgun bir tarzda topuz yapmış ve genç yüzünün birkaç yerine boya da sürmüştü.

Caroline çok güzel, çok yetişkin ve ahlaksıza çok yakın görünüyordu.

Alexia, tepkisini görmek için Lord Hayden’a yandan bir bakış attı. Aynı anda adamın da ona baktığını gördü.

“Ben de burada durmuş onlara sahiden hakim olduğunuzu düşünüyordum, Bayan Welbourne,” diye fısıldadı.

“Görünen o ki teyzem beni hazirandan çok önce kızartmaya niyetli.”

Leydi Wallingford’un güzel tuzağı, iki sütun arasında yerini aldı ve İlyada’dan bir bölümü ezberden okumaya başladı.

Beşinci Bölüm

Eski bir elbise giymiş ve yün bir şala sarınmış olan Alexia kütüphaneye geldi. Ateşi yaktı, yanındaki koltuğa oturdu ve karnının üstüne bir kitabı koyup açmaya hazırlandı.

Sessizlik. Özgürlük. Sıcak bir ateş ve saatlerce mahremiyet. Alexia gözlerini kapayıp iyi bildiği dünyaya dönme hissinin tadını çıkardı. Yağmurun yavaşça camlara vurması, hissi daha da güzel yaptı.

Lord Hayden'dan her hafta izin günü istemek çok zeki-ce olmuştu. Cüretkâr da. Almayı hiç ummuyordu ve kabul ettiğinde hayrete düşmüştü. Belki de adam Longworthler hakkında birazcık suçlu hissediyordu. Başka bir açıklaması yoktu.

Bu adam için bir artı puandı ama Alexia onun karakterini incelemekle zaman harcamak istemiyordu. Leydi Wallingford ve Caroline, özellikle de Lord Hayden olmadan geçen bu saatlerin iyice keyfini çıkarmak istiyordu. Gündüzleri ziyarete gelerek veya akşam yemeklerine katılarak

sürekli ayakaltındaydı. Adam genç, bekar ve zengindi. Teyzesiyle uğraşmaktan başka işleri olduğu kesindi.

Alexia kendi kendine gülümsedi. Olduğuna şüphe yoktu. Ama teyzesi, Hayden'ı alıkoymak için kurnaz bir yeteneğe sahipti ve o da teyzesinin düzenlerinden kaçma becerisinden yoksundu. Alexia, balık benzetmesinin uygun olmadığını düşündü. Lord Hayden Rothwell oltaya getirilmiyordu. Henriette burnuna bir halka geçirmişti ve yavaşça, engellenemez şekilde onu kesime götürüyordu.

Bu imgeye kıkırdadı. Henrietta'nın zinciri ucunda kıvranan bir Minator. Ama hayali değişti. Birden, Hayden'ı, kilisede Caroline'ın yanında dikilirken gördü.

Neşesi yok oldu ve kafasında resmi inceledi. Bir aşk evliliği olmazdı. İçinde herhangi romantizm olduğundan şüpheliydi. Fakat Caroline öyle olduğunu düşünürdü çünkü çok genç ve huşu içindeydi. Bu yanılsaması geçmeye başlayana kadar birbirleriyle yeterince uyum içinde olmaya başlarlardı. Caroline da çoğu kadının aradığı şeylere sahip olurdu. Güven hissi, destek ve nezaket.

Resim tekrar değişti ve artık kilisede duran Rothwell değildi. Benjamin'di. Artık Alexia yukarıdan izlemiyor, onun yanında duruyordu. Bir an için, sanki gerçekmiş gibi içini neşe doldurdu.

Efkârlı bir pişmanlıkla hayali başından savdı. Hayat her zaman insanın istediği gibi olmuyordu. Bazen insan, hayallerinden daha azıyla yetinmek zorunda kalıyordu.

Kitap onu çağırırdı. Scott'ı genelde odasında okurdu, kimsenin göremeyeceği yerde. Bir mürebbiyenin okuyacağı türden ciddi bir edebi eser değildi. Caroline'a, derslerinin bir parçası olarak verdiği listede yoktu.

Sarınmış ve rahat halde, kendini, şık erkekler ve alımlı kadınların, gerçek olmayacak kadar güçlü tutkuların ve gerçek için fazla dramatik romantizmin dünyasının geçici özgürlüğüne bıraktı.

★★★

“İyyy.”

Caroline’ın yüzü iğrenmeyle kırıştı ama alkol içinde korunan akbaba başına yaklaşmak için omzuyla kendine yol açtı. Montagu Evindeki müze koleksiyonundaki tüm bilimsel objeler arasında bu acayip türden daha popüler olan yegane şeyler salamura yapılmış tek gözlü domuz ve Mısır mumyasıydı.

Hayden, çocuksu hayret ve iğrenmesine gülümsedi. Bir yıl içinde muhtemelen evlenecek olması suç sayılırdı. Bu genç kızların evlendirilmesini tasvip etmiyordu ve tek sebebi kendi annesinin evliliğinin son derece trajik olması da değildi.

“Artık gerçekten heykelleri görmeliyiz,” diye cıvıladı Henrietta, kızını akbabaya bakan kalabalığın içinden çekerek.

Hayden, Elgin heykellerini görmelerini iki kez engellemişti. Hen’in, o eğlence için Caroline’ı nasıl giydirdiğini unutmamıştı. Teyzesinin neden heykelleri görmek konusunda bu kadar ısrarcı olduğunu muhtemelen biliyordu ve bunun, Yunan sanatının üstün örnekleri olarak saldıkları namla ilgisi yoktu.

“Bayan Welbourne’ün, Caroline’ın heykellere bakmasını onaylayacağını sanmıyorum,” dedi.

“Annesi benim ve karar bana ait. Ama Bayan Welbourne

de görölmelerini istedi. Onlardan övgüyle bahsetti ve ben de tekrar görmek istiyorum.”

“O kadar hevesliyse kendisi de bize katılmalı ve konuyla kendisi ilgilenmeliydi.”

Hayden tüm hanımları almak için gitmişti ve Bayan Welbourne’ün izin günü olarak bugünü seçtiğini öğrenmişti. Onu Hen’in merhametine bırakmıştı ve kendi de kim bilir ne yaparak kentte bir günün tadını çıkarıyordu. Bayan Welbourne’ün aşağı inip o arabaya binmesi ve kahrolası izin günü için başka bir gün seçmesini söyletmek için birini göndermesine ramak kalmıştı.

Teyzesi, onu, gitmek istediği yöne doğru sürdü. “Bayan Welbourne ayrı bir küçük binada olduklarını söyledi. Bu taraftalar, değil mi?”

Montagu Evi’nden ayrıldılar, yağmurda kaldılar ve Lord Elgin’in, Atina’daki büyük Parthenon’dan getirdiği heykellerin olduğu ek binaya girdiler.

“Şimdi, şoka girme Caroline,” dedi Henrietta. “Büyük sanatçılar, ahlaksız görünebilecek serbestlikte davranabilirler ama bu, sanat olduğu için daha yüksek bir deneyim düzleminde durur. Ayrıca bunlar çok eski, daha Hristiyanların olmadığı zamandan.”

Hayden, teyzesinin, Caroline’ın deneyimlemesini istediği asıl şeyin o şok olduğunu ve daha yüksek düzlemin zerre umurunda olmadığından şüphe ediyordu. Bu odadaki erkek figürlerin çoğu giysisizdi. Teyzesi bugün sinsi bir giriş töreni yürütüyordu ve Hayden’m onlarla olması uygunsuzdu.

Hen teyzenin istediği de buydu. Kızının, heykelleri görmesini ve yanında duran müstakbel kocasının giysileri altında neler olduğunu merak etmesini istiyordu.

Bayan Welbourne gelseydi Caroline'a sanat dersi verebilirdi ve Hayden da bu arada ortada olmazdı. Hayden, Hen'in, böyle bir seçenek olmasın diye mürebbiyeden evde kalmasını mı istediğini merak etti. Fakat muhtemelen Bayan Welbourne planı anlamış ve kendiliğinden yardım etmişti.

Hayden, Alexia'yla bu konuda bir konuşma yapmak niyetindeydi. Çok yakında.

Lapithlerle Centauros'ların savaşını gösteren bir çatı taşının önünde durdular. Hayden, resmedilmiş hikâyeyi anlattı. Hen, sanatçılığı öve öve bitiremedi.

Caroline, o çıplak erkek bedenlerine merakla baktı. Tuhaf bir sessizlik oldu. Hayden gayet kapalı görünmeye çalıştı.

Caroline'ın kaşları çatıldı. "Hepsi kırık. Sanki kılıçlar başları ve kolları kırmış gibi. Bunların ünlü olması bir yana neden sergilendiklerini bile anlayamıyorum."

Hayden neredeyse, uzuvları koptuğunda bedenlerin hiç de böyle görünmediğini söyleyecekti. Nasıl göründüklerinin imgesi aklını ele geçirdi ve ruhu daraldı. Tepkisiyle savaşmak için hanımlara odaklanmaya boyun eğdi.

"Bu kadar ünlü olmalarının nedeni biçimlerdeki heykeltıraşlık, tatlım," dedi Hen. "Gövdeleri, uylukları, kalçaları..."

"Hiç beğenmedim."

"Senin eleştirine katılan başkaları da var, Caroline," dedi Hayden. "Yunan sanatı, pek çokları için zamanla kazanılan bir beğenidir. Duyduğum kadarıyla kadınlar olgunlaştıkça bu heykelleri daha çok takdir ediyormuş." Bu sefer, sürüyü gütmeye işini o yaparak binadan çıktı. "Bayan

Welbourne'ün arkadaşlarını ziyaret etmek yerine bize katılmaması yazık oldu. Eminim sanatkârlığı, benim hassasiyet seviyemin yetmediği şekilde açıklayabilirdi.”

“Arkadaşlarına gitmedi,” dedi Caroline. “Evde kalmak ve kişisel işleriyle ilgilenmek niyetindeydi. Mektuplar ve saire.”

Bu, Hayden'ın keyfini yerine getirmedi. Bayan Welbourne, görevlerini ihmal eder ve mektup yazarken gzmeye katlanmak zorunda olduğu birkaç saat daha vardı. Muhtemelen ölmüş Benjamin Longworth'e aşk mektuplarıydı.

Sadece Ben'in ismi geçince aydınlanıyordu. Başka bir kadın oluyordu. Eski aşkın anısı bir büyü gibi onu gençleştiriyordu. Bu, sağlıklı değildi. Ayrıca yalanlar üzerine kuruluydu. Ben yine sonuçlarını hesaba katmadan düşüncesizce davranmıştı. Bu sefer, söz konusu hanımefendi üzerinde.

Ben, asla Alexia Welbourne'le evlenmek niyetinde olmamıştı, kadın neye inandırılmış olursa olsun. Yunanistan'a gitmeden çok önce, aristokrat bir aileden iyi serveti olan genç bir hanıma göz koymuştu. Hatta Yunanistan'da savaşmak bile peşinde olduğu zengin, elde edilemeyen genç kadını etkilemek için bir kahramanlık yolu olarak seçilmişti.

Henrietta, müzenin kütüphanesini gezmelerini önererek düşüncelerini böldü. Hayden, birkaç saat daha öğretmencilik oynamak için kendini topladı.

Kütüphane kapısını açtığında tanıdık bir yüz gördü. Erkek kardeşi Elliot bir masada oturmuş, bir el yazmasını dikkatle inceliyordu. Elliot, Cambridge kütüphanele-

rinden daha dün gece dönmüştü ama işte yine burada, iş başındaydı.

“Burada bekleyin, Hen Teyze.”

Hayden, hanımları kapıda bıraktı ve kardeşine doğru yürüdü. Elliot’ın dikkatini çekmek için omzuna dokunması gerekti.

Kalın, koyu renk saçlardan bir yele geriye doğru gitti. Elliot gözlüklerin ardından baktı. Akli, el yazmasının onu gönderdiği yerden şimdiki zamana dönmeye çalıştı.

“Hayden. Bu sürpriz oldu.”

“Sürpriz az sonra olacak. Benimle gel. Karşı çıkarsan seni pataklarım.”

Akli karışmış da olsa kabul eden Elliot, ayağa kalkıp onu takip etti.

“Bakın, kimi, kalın bir Latince kitapla gözlerini mahvederken buldum,” dedi Hayden.

Yeniden karşılaşma selamlaşmaları birbirini izledi. Elliot, tarihin içinde kaybolmayı sevse de, yeri gelince etkileyici de olabilirdi. Ne kadar büyüdüğü, ne kadar güzelleştiği ve bu sezon etrafını nasıl talipler saracağı konusunda övgüler karşısında Caroline’ın yüzü ışıldadı.

“Hanımlar kütüphaneyi gezmek ve içindekileri öğrenmek istiyorlar, Elliot.”

“Size koleksiyonu göstermekten memnuniyet duyarım. Hem güzel hem bilgilendirici olan pek çok nadir eser var. Aynı zamanda, yeni müze binası inşa edilirken Smirke’in yaptığı çizimler de var.”

“Ne kadar harika bir fikir,” dedi Hayden. “Onları, senin usta ellerine bırakıyorum.”

Henrietta’nın yüzü asıldı. “Ama Hayden, ben düşünmüştüm ki...”

“Bu öğleden sonra randevuların var ve kısa süre sonra bu geziyi sonlandırmak zorunda kalacaktım. Artık kütüphaneyi gönlünüzce gezebilirsiniz. Elliot, bu dersi vermek için benden çok daha nitelikli. Onlara her şeyi göster, Elliot. Bütün günleri boş.”

Kaçışını iyi kotarmıştı. Teyzesi ve kuzeninin akşam yemeğine kadar ortaya çıkması pek mümkün değildi. Arabayı, onları beklemek üzere bıraktı, bir fayton bulmaya gitti.

Yalan söylememişti. Gerçekten öğleden sonra randevuları vardı. Ama birkaç saat sonraydı. İş görüşmeleri için kente gitmeden önce gitmesi gereken bir yer vardı.

Alexia bir rüyadan uyandı, uyanıklığa doğru sürüklenirken bile beklenmedik şekilde uyuyakaldığının farkındaydı. Bir şey onu yüzeye çekti. Bir ses değil. Sezgisel bir tedbir hissi onu uyandırdı.

Gözlerini açtı. Gördüğü ilk şey bir çift gözdü. O kadar koyu mavilerdi ki irkildi. Bu görüntü, Alexia'nın ruhunda bir yankıya neden oldu, rüyasında az önce gördüğü o gözler şimdi en derin anıların sisi arasında kayboluyordu.

Gerçek dünyanın görüntüleri, kokuları, uykudan kalanları yok etti ve Alexia kendini, Lord Hayden Rothwell'in yüzüne bakarken buldu.

Hayden orada dururken çok uzun görünüyordu. Çok da ciddiydi, hafif çatık kaşları, alnını buruşturmuştu. Muhtemelen hizmetkârların kütüphanedeki koltukta uyumasını tasvip etmiyordu.

Alexia kendini toplayıp oturdu. “Teyzeniz döndü mü?”

“Onu, kardeşim Elliot’la kütüphanede bıraktım.” Hay-

den onun tepesinde dikiliyordu. Yakınlığı, sinir bozucuydu.

Alexia bundan nefret ediyordu. Gelişigüzel konuşmalarında veya ondan nefret etmesi gerektiğini unutturacak kadar kendini cezbetmesine izin verdiği zamanlarda bile bu rahatsız edici telaş eksik olmuyordu.

Bugün buna katlanmak zorunda değildi. “Falkner’a, bu odaya kimsenin girmemesi konusunda talimat vermiştim.”

“Hizmetkârlar herhalde buna, benim dahil olduğumu hiç düşünmemişlerdir. Onlar için ben bu evin ve içindeki her şeyin efendisiyim.” Hayden hâlâ yerinden kıpırdamıyordu. Bu baskınlığıyla “içindeki her şey”in, onun da efendisi olduğu anlamına geldiğini vurgulamak ister gibiydi. “Beni razı ettiğiniz izin gününüzü böyle mi kullanmak niyetindesiniz? Şömine başında kitap okuyarak mı?”

“Bu benim istediğimi yapmayı seçebileceğim bir gün. Hesap vermeme bekliyorsanız baştan söylemeliydiniz.” Alexia adamın gitmesini diliyordu. Hayden her şeyi mahvediyordu.

“Yani birkaç saat için burada eskiden yaşadığınız gibi yaşayacak ve buraya kendi eviniz gibi davranacaksınız. Kendinize bir gün istediğinizde bunun sembolik anlamını fark etmemişim.”

Adamın sözleri Alexia’nın kalbine dokundu ve gerçeği yankıladı. Kendini anladığından daha iyi anlamıştı. Neden bu saatlerin bu kadar güzel olduğunu anlamıştı.

Artık bu adamdan nefret etmek için bir nedeni daha vardı.

Ona baktı. “Niye buradasınız?”

“Sizi görmek için.”

Bakışı, başka yöne kaydı. Sade şapkası ve eski yeşil elbisesi, basit yün şalını inceledi. Bu kötü görüntüsünden utanmalıydı ama şu anda oldukça uygun ve güvenli geliyordu.

“Aynı zamanda sizinle konuşmaya, görevlerinizi anladığınızdan emin olmaya geldim.”

“Görevlerimi biliyorum.”

“Bilmiyormuşsunuz gibi durmuyor. Bugün kuzenimle olmanızı beklerdim.”

“Siz ve annesi ona eşlik edeceği için bana gerek yoktu. Teyzeniz buna katıldı.”

“İkimiz de teyzemin neden sizi yanımızda istemediğini biliyoruz. Böylece kızı benim kucağıma daha kolay atabilecektir.”

“Teyzenizin planları beni ilgilendirmez. Bu izin gününü, Caroline’ın derslerine etki etmemesi için dikkatlice seçtim.”

“Bence bugünü, benden kaçınmak için seçtiniz.”

Yine sözleri yankı buldu. “Belki de öyle. Beklediğimden çok daha fazla bu evde oluyorsunuz. Bu da, gerekli zarafeti göstermekte benim için engel oluşturuyor.”

Hayden’in ifadesi, Alexia’nın çok iyi bildiği bir şekilde sertleşti. Yine çok cüretkâr davranmıştı. Umurunda değildi. Bu onun izin günüydü ve bunun ilk ve en önemli anlamı ondan uzak olmasıydı.

“Gelecekte, kuzenim ve teyzeme eşlik ettiğimde bize katılacaksınız.”

“Görevlerim konusunda sizden talimat almaya ihtiyacım yok. Bu teyzenizin kararı, sizin değil.”

“Orada olacaksınız,” dedi Hayden sert bir şekilde.

Alexia dişlerini sıktı ve ateşe bakarak elinden geldiğince onu yok saymaya çalıştı. Artık gideceğini düşünüyordu. Yeni kuralı bildirdiğine göre Lord’un orada kalması için bir sebep yoktu.

Hayden gitmedi ama en azından uzağa yürüdü. Malesef şömineye doğru yürüdü ve onu görmek zorunda kalacağı bir konuma geçti. Uzun, güçlü ve esmer haliyle mümkün olan her şekilde, görsel ve duygusal olarak, araya girdi.

“Uygunuzda gülümsüyordunuz,” dedi. “Rüyanızda onu mu görüyordunuz? Ben’i.”

“Bilmiyorum.” Anıların derin gölgelerinden bir çift göz ona baktı. “Sanmıyorum ama belki de görüyordum.”

“O benim dostumdu ve ona borçluyum ama...”

“Umarım bana asla borçlanmazsınız. Nasıl geri ödediğiniz ortada.”

Bununla hedefi on ikiden vurdu. Adamın tepkisi, ensesinden aşağı soğuk terler akmasına neden oldu. Ama bu his, hep uyandırdığı pek çok hissin izlerini de taşıyordu.

“Öleli üç yıl oldu,” dedi Hayden. “Belki hasretle yanmayı bırakmalısınız.”

Öfke Alexia’nın beynine sıçradı. Bir anda sağduyusunu kaybetti. Ayağa kalktı. “Anılarıma değer veriyorum ama kesinlikle hasretle yanmıyorum.”

“Caroline’ın gösteri gecesinde, aşkınızdan şimdiki zamanda bahsettiniz.”

“Eminim etmemişimdir.”

“Ettiniz ve kendinizi ziyan ediyorsunuz.”

“Fazla samimi davranıyorsunuz. Bu konuşma, yakın

bir arkadaşım olsanız bile sıra dışı olurdu ki kesinlikle değilsiniz. Bir tanıdıktan, hele ki sizden böylesine yakışksız varsayımlara asla tahammül etmem.”

Hayden, Alexia’ya doğru yürüdü. Kız neredeyse geri adım atacaktı ama öfkesinin mantığı yoktu.

“Onu unutmazsanız hiç geleceğiniz olmayacak.”

Ona bakmak için Alexia’nın boynunu kaldırması gerekti. Hayden yine aynı şeyi yapıyor, varlığı ve iradesiyle ona hakim olmaya çalışıyordu. Bunu yapmaktan hoşlanıyordu ve Alexia bu yüzden ona vurmak istiyordu. Siniri artarken nabızı hızlandı.

“Ne cüretle benim geleceğimden bahsedersiniz? Hele ki siz? Bir ay önce yeterince kötüydü. Ne servetim ne güzelliğim vardı ama en azından bir evim ve ailem vardı. Benimle bu konuyu konuşabilmeniz ne büyük hadsizlik.”

Hayden onun suçlamalarını, yorum yapmadan kabulendi. Kız, onun da gözlerinde kendininkine benzer bir ateş gördü. Uyarı çanları deli gibi çalıyordu ama onları yok saydı.

“Servetten ötesini arayan adamlar vardır ve yeterince güzelsiniz.” Hayden katı, sert ifadesine rağmen sakinlikle konuşuyordu.

“Şimdi zalimlik ediyorsunuz.”

“Gözleriniz birer harika. Büyüleyici. Ve dizginlenemez ruhunuzu yansıtıyorlar.”

Bu övgü karşısında dili tutuldu. Öfkesi, aklının her yanına dağıldı, şoktan dolayı saçılan düşüncelerini toplama-ya çalıştı ve çaresizce tekrar bütünleşmeye uğraştı.

Artık daha yakında duruyordu. Hareket ettiğini fark etmemişti ama çok yakındaydı. Fazla yakın. Gözlerinin içine baktı ve büyüledi.

Yanağında kadifemsi bir sıcaklık. Hayden ona *dokunuyordu*. Adamın parmak uçlarından Alexia'nın göğsüne doğru bir ürperti yayıldı. O aslında...

“Teniniz de çok güzel,” dedi Hayden hafifçe okşayarak. Yumuşak dokunuşu öyle ürpertici ve samimiydi ki Alexia'nın nefesi kesildi. Ona doğru baktı. “Ve dudaklarınız, Bayan Welbourne. Dudaklarınız, asla anlayamayacağınız kadar çok güzellik barındırıyor.”

Hayden tekrar Alexia'nın gözlerinin içine bakıp onu yeniden afallattı. Bakışı ateşliydi, alev alev yanıyordu, baştan beri hissettiği tehlikeyle doluydu.

Şaşkınlıktan gözlerini kocaman açmışken aklından geçen kararı gördü. O kadar akıl almazdı ki içgüdülerine inanmadı.

Dudakları dudaklarına değdi. Sıcak, kararlı, buyurgan öpücük ardı ardına harikulade şoklar yarattı. Kafası fena karıştı. Kaotik tepkisinin içinde bir yerde Alexia, ne yapması gerektiği konusunda mantıklı fikirler yürüttü ama onlara uyamayacak kadar akli başından gitmişti.

Utanmaksızın karşılık verdi. Sıcaklık tüm vücuduna yayıldı, göğüslerinde, karnında ve aşağıya doğru yayılıp ürpertti. Heyecan fiziksel bir hal aldı, tüm vücudunu kontrol altına almakla tehdit ediyordu. Zevk dalgaları onu kendinden geçmeye sürükledi.

Hissettikleri onu büyülüyordu. Adam ona sarıldı ve Alexia kendini kaybetti. Öyle keyifli bir mahremiyete teslim olmuştu ki Alexia'nın ağzından minnet dolu bir inilti çıktı. Ona sarılan güç, vücuduna yapışan güçlü vücut, dudaklarını öpen dudakların dayanılmaz sıcaklığı, boynu, göğsü... Hiç de mantıklı düşünmeyen bir Alexia kendini şehvete ve tutku yağmuruna bıraktı.

Öpücükler durdu. Erkeksi, güçlü parmaklar Alexia'nın yüzünü tuttu. Gözlerini açınca Hayden'in ona baktığını gördü. Arzu, adamın ciddiyetini dönüştürmüştü. O sertliğin kendisi, baştan çıkarıcı olmuştu.

Hayden onu tekrar öptü ve Alexia'nın içinde bir savaş başladı. Adamın gözlerinde çok fazla şey görmüştü. İçlerinde birçok hesap yanıyordu. Ayrıca Hayden'in gözünde nasıl biri olduğunu da görmüştü. Sevmediği ve güvenmediği bir adama teslim olan bir kadın. Herhangi adamın ilgisini kabul edecek bir kız kurusu.

Aklının bir köşesi dengesini buldu ama bu kadar canlı hissetmenin coşkusundan vazgeçmek istemiyordu. İnsan yakınlığından feragat etmek istemiyordu. Elleriyle adamın göğsünü iterek onu bırakmasını talep ederken bile Hayden'in kim olduğu veya kendisini nasıl bir utancın beklediğini umursamadan onun içinde eriyip gitmek için kıvranan çok fazla yanı vardı.

Ayrılışlarının her anını gördü ve hissetti. Adamın sarılışının gevşemesi, kollarının yavaşça uzaklaşması, dokunuşunun çekilmesi... Alexia'nın vücudu her kayıp için tepki verdi.

Alexia hızla cama doğru yürüdü. Hayden'a bakamıyordu, camdan dışarı baktı. Kütüphaneden çıkarken normal görünebilmek için kendini toplamaya çalıştı. Mantığı yerine gelirken ona müstehcen bir utanç da eşlik etti.

Hayden'in çıkıp gitme nezaketini göstermesini umdu. Ama adam gitmedi. En azından özür diler diye düşündü. Tek kelime çıkmadı. Hayden'in onu seyrettiğini hissediyordu. Bu, durumu daha kötü yapıyordu. Hayden çıkıp gitse, Alexia kendi zayıflığına, onun gaddarlığına sövebilir-

di. Fakat Hayden durduğu sürece, Alexia sarsılmış, utanmış ve kendini toplayamayacak kadar telaşlı kalıyordu.

“Pek şerefli bir davranış değildi, Lord Hayden.”

“Evet.”

Adamın sesi pişman değildi. Ses tonundan anlaşılan tek şey de *Belki değildi ama canım ne isterse onu yaparım* dediği idi.

“Neden böyle yaptığınızı biliyorum,” dedi Alexia. “Hakkımda ne düşündüğünüzü biliyorum.”

“O zaman çok şey biliyorsunuz.”

Hayden’m sesi daha yakın geliyordu. Alexia adamın ona doğru yürüdüğünü fark etti. Hayden onun bir kol uzaklığında durdu. Alexia heyecan ve tehlikenin yine onu ele geçirmeye başladığını dehşetle fark etti. Kalbinde yavaş, ağır bir hızlanma başladı.

“Sizi nasıl görüyormuşum, Bayan Welbourne? Kendim emin olmadığım için, açıklamanız çok yardımcı olur.”

Düzgün bir adam özür dileyip gitmiş olurdu. “Ben’le o kadar yakın değildik. Yanlış anlamışsınız.”

“Hiç öyle bir şey düşünmedim. Tek düşündüğüm öpülmeye ihtiyacınız olduğuydu.”

Alexia arkasını döndü, adamın onunla böyle oynamasına son vermeye kararlıydı. Görüntüsü karşısında kalbi hızlandı ama bu çocukça heyecanı bastırdı.

“Sizin tarafınızdan değil, beyefendi. Lordun kullanacağı bir hizmetkâr değilim ve gelecekte bunu hatırlamanızı rica ediyorum.”

Hayden her zamanki gibi doğrudan onun gözlerine baktı ama bu sefer bakışları, o öpüşmeleri yansıtıyordu. Gelecekte de hep yansıtacaktır. Bir erkeğe o izni verince bir daha hep sosyal resmiyeti aşan bir samimiyet yaratırdı.

“Sizi kullanmaya çalışmadım. Sadece sizi öptüm ve izin vereceğiniz kadar cüretkarca olmaya yaklaşmadı bile.”

Yüzü buruştu. “Artık sözleriniz aşağılayıcı oldu.”

“Hayır, dürüstler. Ama sizi, öyle değilmiş gibi yapmanız için yalnız bırakayım.” Hafif bir reveransla kapıya yürüdü.

“Lord Hayden, ilerleyen zamanlarda, kuzeninizle durumumun gerektirdiği saygıyı göstereceğinizi umuyorum.”

Kapıda durup ona doğru döndü.

“Henüz karar vermedim.”

“O zaman karar vermenize yardımcı olayım. Öpmenizden hoşlanmadım ve bir daha yapmamalısınız.”

Hayden kapıyı açtı. “Hoşunuza gitti. Bir erkek anlamaz mı sanıyorsunuz?”

Altıncı Bölüm

Hayden, Darfield ve Longworth'ün sütunlu girişine geldi. Mayfair'den kente gelişini hayal meyal hatırlıyordu. Henrietta'nın kütüphanesindekiler aklını öyle meşgul etmişti ki giysilerini ıslatan yağmuru bile zar zor fark etti.

Onurlu bir davranışta bulunmamıştı. Bayan Welbourne'ün durumundaki kadınlar hassas olur ve sıklıkla kötüye kullanılırlardı. Onlardan faydalanan erkekler aşağılık tiplerdi. Ayrıca Hayden, kadınlara ısrarcı olan adamlardan değildi. Sevgilileri ve metresleriyle yaptığı anlaşmalar açıkça belirlenmiş, karşılıklı fayda sağlayacak şekildeydi.

Belki zamanla Bayan Welbourne konusunda gerçekten af dileyecek şekilde hissedebilirdi. Şu an hiçbir şey o öpüşmenin ve tutkulu rızasının anısıyla boy ölçüşemezdi. Fevri davranan bir adam değildi, yani o öpüşmenin gerçekleşmiş olması bile kadının şehvetli tepkisi kadar şaşırtmıştı.

Babası öldükten hemen sonra yapabileceği tarzda bir şeydi. Yasın ardından, bir hücreden salıverilmiş bir tutsağına benzeyen taşkın bir özgürlük gelmişti. Hayden

birkaç yıl boyunca hayatı bir ayyaş gibi yaşamış, aşırı duygular ve düşüncesiz hareketler içinde yuvarlanmış, yıllardır yok sayılmış umarsız zevklere teslim olmuştu.

Londra sahnesinde, birinin ona uyacağını umarak kostümler deneyen bir aktör olmuştu. Musallat olan gerçeğin aksini ispatlamak için çaresizce debelenmişti; babasının oğluydu, içinde ondan çok fazla parça yaşıyordu.

Sonunda Hayden mirasını kabullendi ve güçlerini kullanırken karanlık yanlarını ehlileştirdi. Fakat eşikten geçerken dengeler değişmişti. O öpüşmenin anısı etrafında toplanan düşünceler, öpüşmenin kendisinden daha yakışıklıydı. Acımasız yanı, Bayan Welbourne'ü tamamen baştan çıkarmayı ve o karşılıklı anlaşmalardan birinin, onun lehine olacağına inandırmak için gereken tuzakları hesapladı.

Bankanın içindeki manzara, o hesapları aklından sildi. Otuz kadar adam kadar toplanmış, ofisin önünde düzensiz bir sıra oluşturmuşlardı.

Aceleyle başka adamlar da geldi. Hayden onların yüzlerindeki ve hızlı adımlarındaki endişeyi gördü. Para çıkışı başlamasının işaretlerini gördü.

Henüz kimse onu fark etmemişti. Longworth'ün isminin geçtiğini duydu. Ofisin kapısı açıldı. Darfield, bir adamın girmesine izin verdi, sonra kapı tekrar kapandı.

Hayden, kalabalığa yaklaştı. Bir panik dalgası yayıldı.

Bir adam yolunu kesti. "İlk sen girmeyeceksin, Rothwell. Senin ailen doyduktan sonra kalan kırıntıları yemeyeceğiz."

"Ailemin bugün burada yemek yeme gibi bir niyeti yok."

“Bir ay önce de öyle dedin ama burada tuhaf bir şeyler döndüğüne dair söylentiler var. Longworth...”

“Bay Longworth, ortaklığını, kişisel sebeplerle Darfield’e sattı. Onun şahsi mali durumu bankanın borç ödeme yeteneğini etkilemiyor.”

“O zaman neden buradasın?” diye sordu başka bir adam.

“Herhangi miktarda para çekmek için olmadığımı sizi temin ederim.”

Bunun üstüne bazı şüpheli bakışlarla karşılaştı. Herhangi birinin başkasına fazla güvenemeyeceği kadar çok banka batıyordu.

“Bu bankanın gücünden şüphe etmek için hiçbir nedenim yok.” Hayden hepsinin duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu. “Şu anda birikim veya hesaplarımı çekmeye niyetim yok ve gelecekte de bunu düşünmek için bir nedenim yok. Eğer siz beyler kendinizinkileri istiyorsanız Bay Darfield gereğini yapacaktır. Hepinizin isteklerini karşılamaya yetip de artacak kadar kaynak mevcut.”

Hayden’in açık sözlülüğü, paniği durdurdu. Bugün fiziksel arzuları anlamında bir pislik olduğunu göstermişti belki ama yatırımdaki başarıları, aldatıcı stratejilerinin lekesini taşımıyordu.

Bir düğüm çözüldü. Birkaç adam çıkıp gitti. Diğerleri ne yapacaklarını tartışmak için toplandı. Ofisin önü açıldı.

Memurdan, Darfield’in bir konuğu olmasına rağmen geldiğini bildirmesini istedi. Darfield hemen kapıda belirdi. Dışarı çıktı ve kapıyı ardından kapattı. Koyu renk giysisi ve yüksek yakası içinde şık ve ciddi; yumuşak yüzü ve kır saçlarıyla babacan görünüyordu.

Darfield, memuru kışkırladı. Etrafa toplanıp izleyen adamlara gülümsese de kısık sesle konuştu. “Hesapları incelememiz, arkadaşımızın günahlarını tespit etmeye yetecek kadar detaylı değilmiş maalesef.”

“Ne demek istiyorsun?”

Kapıyı açarak içerideki konuğu gösterdi. Hayden, Cumbria’dan bir baronet olan Sör Matthew Rolland’ı tanıdı.

Darfield tekrar kapıyı kapadı. “Onun için sakladığımız fonları çekmek istiyor. Kontrol edip fonların satıldığını söylediğimde, asla satmadığını ve bunca zamandır bizden gelirini almaya da devam ettiği konusunda ısrarcı oldu.”

“Son birkaç yıldır satılan tüm güvenlik fonlarına baktık. Bazılarını kaçırmış olabiliriz. Gelir ödemeleri yapılmış mı?”

“Onu kesinleştirmeye gidiyordum.”

“O sırada onunla bekleyeyim. Bu ofisi, kızgın ve suçlularla dolu şekilde terk etmesi için iyi bir zaman değil.”

Darfield kalabalığa baktı. “Evet, gerçekten değil.” Memurların hesapları tuttuğu başka bir ofise yöneldi.

Hayden kapıyı açtı. Sör Matthew, hiç endişeli görünmüyordu. Sarışın, yuvarlak yüzlü, taşra işleriyle meşgul bir adam olarak bir muhasebe hatası düzeltilirken sakince vakit öldüren biri gibi duruyordu.

“Rothwell”, diye selamladı ve koca bir sırtımayı da ihmal etmedi. “Easterbrook’un mirasım mı kurtarmaya geldin?”

“O sebeple burada değilim. Bay Darfield’in arkadaşıyım.”

“O zaman bu yanlış anlamayı düzeltmesini sağlayabilirsin. Tahvillerimi sattığımı söylüyor. Hiç satmadım.”

“Eminim kayıtlardaki hatayı kısa sürede bulacaktır. Ne kadarlıktı?”

“Beş bin.”

Hayden, av ve spor konuşmalarıyla Sör Matthew’yu oyaladı. Darfield neredeyse yarım saat daha gelmedi. Gelindiğinde, yüzünde bir ağırbaşlılık maskesi vardı.

“Sör Matthew, fonlarınızla ilgili durumu düzeltmenin biraz karmaşık olduğunu utanarak söylemeliyim. Sizi bekletmektense paranızı verelim ve detayları sonra halledelim.”

Sör Matthew, bunun ne kadar sıra dışı bir teklif olduğunu anlamadı. Darfield masasına oturdu ve bir çek yazdı. Hayden, Darfield’in hesabından olduğunu fark etti.

Gülümsemeler ve iyi niyet dilekleriyle, memnun olmuş Sör Matthew’yu uğurladılar. Kapı kapanır kapanmaz Darfield’in yüzündeki dehşet görünür hale geldi.

“Ona ödeme yapıldığına dair kayıt yok,” dedi. “Fonlar satılmış görünüyor, nokta. Aynı diğerlerinde olduğu gibi. Longworth onlara ödeme yapıyordu herhalde, şimdi beş bin daha fakirim. Daha kaç tanesini kaçırdık, aklıma takılan o.”

“Hiç kaçırmadığınızı düşünüyordum.” Ateşli dudakların anısı Hayden’in dikkatini dağıttı ama bu konuda düşüncelerin aklını başından alması için uzun bir süre beklemesi gerekecekti. “Bir daha üstünden geçmemiz gerekcek gibi görünüyor.”

“Acaba biri Longworth’ün yaptıklarını ortaya çıkardı da Sör Matthew da... Hayır, bunu düşünmek bile korkunç.”

“Bakalım, Timothy Longworth, ona da diğerleri gibi kendi hesabından ödeme yapmış mı. Ve bunun sonuncu

olduğuna emin olalım. Kayıtlar, fonların ne zaman satıldığını söylüyor?”

Darfield oturdu ve kalın bir dosya açtı. “1822. Hayır, bir dakika.” Yakından baktı. “Mürekkep biraz dağılmış. Galiba... Ama bu tarih mümkün değil.”

“Galiba ne?”

Darfield kafasını kaldırdı, afallamıştı. “1820.”

Hayden da Darfield’in şaşkınlığını paylaştı. Timothy Longworth o zaman daha ortak değildi.

Benjamin Longworth ortaktı.

Hayden’in içine işleyen bir üzüntü oluştu. Tek sebebi, bu tarihin arkadaşı hakkında ne ortaya çıkarabileceğı değildi. Benjamin’in ölümüyle ilgili bastırılmış bir şüphe birden yüzeye çıktı.

“Elinizdeki tüm fonların kayıtlarını incelememiz gerekecek. Benjamin Longworth’ün ortaklığı ilk aldığı zamandan beri. Benjamin’in özel hesaplarının bilgisi hâlâ duruyorsa onları da getirsen iyi olur.”

Darfield, başıyla onayladı, üzüntüsü görülebiliyordu. “Destegin ve ağzı sıkılığın için teşekkür ederim. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Sert bir içki. Viski olabilir.”

★★★

O gece üç erkek kardeş de evde yemek yedi. Hayden, başka bir gün olsa bu arkadaşlıktan memnun olurdu. Ama bu gece, Elliot’in zarif nüktesi bile onu düşüncelerinden uzaklaştıramıyordu. Kafasının dağınıklığı, sofrada uzun sessizlikler yarattı. Aynı zamanda Christian’ın da sıkça ona doğru bakmasını sağladı.

“Pek ciddi bir ekibiz,” dedi Christian. “Bu kadar sıkıcı olacağını bilseydim, Hayden, Leydi Falrith’in parti davetini kabul ederdim. En azından oradaki sıkıcılığın çeşitli kaynakları olurdu.”

“Denemesini yaptığım yeni bir sağlama var aklımda.” Normalde bu kadar cesurca yalan söylemezdi ama gerçekten aklında olan şeyi açıklayamazdı.

Bugün bankadan, aklında birçok soruyla ayrılmıştı. Aynı zamanda feci bir sırrı da taşıyordu. Sahte imzayla tahvilleri satma dolandırıcılığını bulan Timothy Longworth değildi. Bu numarayı, Darfield’in bankasında ortak olduğundan beri yapmakta olan Benjamin’den öğrenmişti. Ben’in ölümünden sonra Timothy, Ben’in kurbanlarının gelir ödemelerini göndermeye devam ederken yeni kurbanlar da yaratmıştı.

O saatten beri Hayden’in aklı, hatıralarla doluydu. Rothwell erkeklerine göre umarsız ve coşkulu bir genç erkek olan Benjamin’le ilgili anılarla. Babaları sert bir adamdı, şanı konusunda ciddi ve baskın karakterli bir adamdı.

Mantıklı bir akıl, bizi insan yapan şeydir. Yunanlar bunu biliyordu ve bu, insanın, kendini tehlikeye atarak unuttuğu bir derstir. Tutkunun da zamanı vardır ama akıl her zaman yönetmelidir. Duygular, şeref, servet ve mutluluğu yok eden güdülere yol açar.

Hayden bu dersi, gençliği boyunca her gün o veya bu şekilde duymuştu. Daha kötüsü, duygu ve tutkunun, anne babasına getirdiği ıstırapla, bunun gerçekliğinin kanıtlarını görerek yaşamıştı. Fakat taşradayken hem o adamdan hem dersinden saatlerce kaçabiliyordu. Yolun aşağısında oturan Benjamin Longworth adındaki çocuk, bu dersin, neşe ve coşkuyu şüpheli ve utanç verici yapma tarzına karşı bir ilaç gibiydi.

“O matematiksel araştırmalara kesin sınırlar koyduğunu sanıyordum,” dedi Christian. “Elliot gibi yapmayı öğrenmelisin. Yaşayan ve nefes alan insanların dünyasında olduğunda sen de nefes almalı, yaşamalısın. O, bu gece sıkıcı değil.”

Daha şimdi babasını düşünen Hayden, Christian’ın onun gibi konuşmasından hiç hoşlanmadı. “Seni eğlendirmek gibi bir yükümlülüğüm yok, kahretsin.”

Christian bu sert çıkışı çok ilginç buldu.

Elliot da. “Aklını dağıtanın sayılar olduğunu sanmıyorum, Hayden.”

“Ne istersen düşün.” Hayden bu konuda konuşmak istemiyordu. Kardeşleri hiçbir şey bilmiyordu ve o da hiçbir şey açıklayamazdı. Londra’da, Ben ve banka hakkında bilgisi olabilecek tek bir kişi vardı. Ondan nefret eden ama öpüşüne tutkuyla karşılık veren bir kadın. O zaman ve hâlâ Ben’e âşık olan bir kadın.

“Belki bir kadını düşünüyordur,” dedi Christian, Elliot’a. Christian’ın doğru tahminleri aşırı sinir bozucuydu. “Gerçi kadınlar Hayden’in pek dikkatini dağıtmaz ama. Bu çok özel bir hanımefendi olsa gerek, tabii hiçbirinin onun için asla özel de olmaz. Romantik aşkın mantığı yok, matematiksel denklemi yok, o yüzden Hayden’a göre öyle bir şey yok.”

Elliot ona bir bakış attı. Christian’ın fazla doğrucu olduğu eski günlerde onlar müttefikti. Elliot, onun ruh halini, başkalarının sezemediğı kadar iyi sezerdi. “Bence sorun bir kadın değil.”

Hem haklı hem haksızdı. Hayden’in Ben’le ilgili tüm düşünceleri arasında dolanan bir kadın vardı. Ne biliyor-

du? Ben'in suçlarına ne tepki verirdi? Hepsi ortaya çıksa ve Ben'in ismi lekelenirse suçu Hayden Rothwell'e mi atardı?

Darfield yine sessiz kalmaya söz vermişti, kendi serveti ve ismini korumak için. Hayden, banka müşterilerinin kayıplarını karşılamak için kendi fonlarını söz vermişti. Eski arkadaşına olan borcu epey pahalıya patlamıştı.

Acımasız bir berraklıkla her şeyin üstündeki örtü kalkmıştı. Ben, oyundaki rolüne cuk oturmuştu. Eve dönerken gemideki sarhoşluğu, bir bankacının hayatına dönme-ye gösterdiği direnç... Bunlar, hep Hayden'ın tanıdığı Ben'e ait şeylerdi. Fakat onu Londra'da, sıkıntıdan başka ne bekliyordu ve ruhunu nasıl etkilemişti?

Suçlarının ortaya çıkacağını düşündüğü için mi umutsuzdu? O hırsızlıklarla iskambil kartlarından bir kule yapmıştı. Bir noktada yıkılacağını mutlaka biliyordu. Gemi-den atlamış mıydı? Ben'in son günlerindeki ruh halini düşündükçe bu hep ihtimaller arasında olmuştu. Hayden'ın düşünmekten kaçındığı bir ihtimaldi çünkü Ben atladıysa, buna, Hayden izin vermişti.

Bugün içinde sıkıcı bir boşluk açılmıştı ve kapanmıyordu. Hep o geceyle ilgili suçluluk duymuştu. Şimdi, kendi gururunun, arkadaşının umutsuzluğunun derinliklerini görmesine engel olup olmadığını merak ediyordu.

"Aklını dağıtan bir kadın olsa iyi olur. Yakında birinizin evlenmesi gerek," dedi Christian. "Bir yeğenim olsun isterim."

Elliot kahkaha attı. "Asla evlenmemiz gerekmiyor, Christian. Bir eşi mutlu etmek için acayipliklerimizi asla terk etmek zorunda kalmamalıyız. O görev sana ait." Arkasına yaslandı ve Christian'a baktı. "Mesela saçını keserek başla-

yabilirsin. Hanımların, saçını tanımlamak için ‘barbar gibi’ lafını kullandığını duydum.”

Christian, yorumu duymazdan geldi. Başkalarının, hayatına karışmasını sevmezdi. Müdahaleci ve keskin dilli olmak sadece ona ait bir haktı.

“En azından ikinize de bir metres fena olmaz,” diye söylendi Christian. “Son zamanlarda Hayden asabi oldu ve sebebi bu. Sen de o kütüphanelerden neredeyse hiç çıkmıyorsun, Elliot.”

“Sen de evden neredeyse hiç çıkmıyorsun,” dedi Hayden. İyi bir günde bile ağabeyinin varsayımları onu rahatsız ediyordu ve bu gece hiç onlara katlanacak halde değildi. “Unvanının görevlerinden kaçırıyorsun ve sana vâris vermemiz gerektiğini söyleyecek kadar küstah olabiliyorsun. Kendi yükümlülüklerin, kendi kadınların ve kendi alışkanlıklarınla ilgilen, Easterbrook. Onların hepsini düzene sokarsan benimkilerden de bahsedebilirsin.”

Elliot, gülümseyerek şarabını yudumladı. Christian’ın bakışları donuklaştı.

“Bu aileye karşı sorumluluğumu gayet iyi biliyorum,” dedi. “Çünkü ne olacağına dair net seçimler yapıyorum. Bu şekilde yapmak da mümkün, Hayden. Kimse bu konular hakkında dünyanın veya bir dinin veya bir babanın dayatmalarını kabul etmek zorunda değil. Bir fikre veya kişiye karşı sorumluluğumuzu biz seçebiliriz.”

Benjamin’in hayaleti, Christian onu çağırmış gibi gülümseyerek ve neşeli haliyle Hayden’ın gözünde belirdi. Ama bu düşünce hemen değişti. Hayden, Benjamin’i o güvertede, bir şişeye sarılmış aşağı gelmeyi reddederken gördü.

Ben'in Britanya'dan ayrılma sebebi gerçekte neydi ve dönmek neden onu o kadar mutsuz etmişti? Ve kırk bin pounddan fazla para çaldıysa o paralar neredeydi?

★★★

Alexia, Leydi Wallingford'un kafasında duran şapkaya baktı. Tasarımıyla ilgili ciddi bir sorun bulamazdı. Kurdeleler biraz daha dar olsa ve saten çiçekler biraz daha küçük olsa iyi olurdu ama şapkacı Bayan Bramble, zanaatında iyiydi.

"Renkler sizin için biraz fazla ağır," dedi Alexia.

"Ama parlak kırmızıya bayılırım, ayrıca maviyle çok zengin görünüyor," dedi kadın surat asarak.

"Bayan Welbourne'nün tavsiyesi yersiz değil, hanımefendi. Çok güzelsiniz ve o renkler, güzelliğinizi gölgeliyor." Bayan Bramble, onay için Alexia'ya baktı.

Alexia hafifçe başıyla onayladı. Şapkacıyla birlik olmuşlardı.

Dükkâna geldiklerinden beri Alexia, Leydi Wallingford'u çok pahalı üç şapkayı almaktan caydırmayı başarmıştı. Tek kelime etmeden Bayan Bramble'a, herhangi bir satış yapması için işbirliği yapması gerektiğini anlatmıştı.

Bayan Bramble, bir sepet dolusu kurdele getirdi. Alexia, sade, yoğun bir sarı seçti. Henrietta'nın yüzünün önüne tuttu ve gözlerinin yeşili anında koyulaştı. Sarıyı, cart kırmızısının üstüne koydu, ustaca yerine iğneledi. Böylece Hen, etkiyi aynada kendi görebilecekti.

Henrietta kendi yansımasına bakarken Bayan Bramble, Alexia'ya baktı. "Gözünüz işe çok yatkın, bunu inkâr edemem," dedi sessizce. "Sizin boneniz de çok şık ve harika işlenmiş. Nereden aldığınızı sorabilir miyim?"

“Kentte küçük bir dükkândan. Çoğu eşya sıradan ama bir kadın var ki zanaatı diğerlerinin üstünde.”

“O kadının yeni bir iş aradığını duyarsanız, bana göndermenizi umarım.”

Henrietta, sarının, kırmızı kadar etkili olmasa da daha iyi bir seçim olacağını kabul etti. Bayan Bramble’a şapkayı ve kendiyi Alexia için birkaç bone siparişi verdi. Alexia ona, arabaya kadar eşlik etti ve Lord Hayden’ın, bu gezinin, teyzesinin niyetlendiği harcamanın çok altında bitmesinden memnun olmasını umdu.

Uşak, Henrietta’yı arabaya bindirmek için elini uzattı ama Alexia, yardımını reddetti. “Kendim için de bir başlık sipariş etmeliydim,” dedi. “Geri dönebilir miyim, hanımefendi? Uzun sürmez.”

“İşine bakabilirsin. Hayden, Caroline’ı bizimle buluşmaya getirecek ve bizden önce giderlerse Bayan Tissot ölçüleri almaya başlayabilir.”

Lord Hayden’ın gelecek olması, Alexia’nın dükkâna dönmek isteme sebeplerinden biriydi. Kütüphanedeki o öpüşmeleri açıklamanın yüce gönüllü bir yolu yoktu. Adam bir pislik gibi, kendi de hafifmeşrep bir kadın gibi davranmıştı. Bu kadar basitti.

Böyle bir hatanın bir daha olmayacağına inanabilse hiç olmamış gibi davranmayı deneyebilirdi. Maalesef hiçbir şey yerine oturmamıştı. Son birkaç günde adam iki kez ziyarete gelmişti ve Alexia’nın da rıza gösterdiklerinin farkında olması aralarındaki havayı etkilemişti. Fakat konu hakkında hiçbir şey söylememişti. Kesinlikle özür de dilememişti.

Hayden’in yüz ifadesi ve bakışları şaşırtıcı gerçeği oraya

çıkarmıyordu ama sadece orada bulunması bile havayı öyle ağırlaştırıyordu ki normal nefes almak zorlaşıyordu. Daha kötüsü, ne kadar yok etmeye çalışsa da saçma bir heyecan Alexia'nın kafasında ve kanında sessizce dolanıyordu.

Alexia, dükkâna yeniden girince, "Leydi Wallingford bir şey mi unuttu?" diye sordu Bayan Bramble. Şapkacı, unutulmuş bir şal veya gözlük var mı diye etrafa bakındı.

"Sizinle, bonemi yapan kadın hakkında konuşmak istiyordum. İşvereni için yaptıkları dışında kendi şapkalarını da tasarladığına inanıyorum. En iyi tasarımları özel olarak alınabiliyor çünkü dükkân sahibinin zevki onları takdir edebilecek ölçüde değil."

"Çok yaygın bir şey," dedi Bayan Bramble. "Kendi çalışanlarımın böyle bir şey yapmasını istemem tabii ki. Ama dükkân sahibi şapkaları istemiyorsa... O zaman başka."

"Sizin dükkânınızın, onun için, kentteki diğer dükkânlardan daha iyi olacağını düşünüyorum. Ve kendi başına yapabileceğinden çok daha iyi."

Bayan Bramble, girizgâhı dinlerken gözkapaklarını kıstı. "Bu kadın, şapkaları bana bizzat getirebilir mi?"

"Ben onun için memnuniyetle yaparım."

"Getirdiğiniz şapkayı model olarak kullanırsam siparişleri zamanında tamamlar mı? İstenen değişiklikleri uygulayabilir mi?"

"Eminim yapacaktır."

Bayan Bramble'in gözleri küçüldü. "Onu çok iyi tanıyor gibisiniz."

"Biraz muhabbet ettik, dürüst ve çalışkan biri olduğunu biliyorum."

"O zaman, şu an giydiğiniz şapkanın kalitesindeyse bir-iki tane göndermesini söylemenizi isterim."

Alexia, Henrietta'ya yetişmek için aceleyle çıktı. Bayan Bramble, kentte bir kadın olmadığından şüphelenmişti. Gururu için bu kandırmacaya izin vermesi kibarlıktı.

Dükkâna anlık bir kararla dönmüştü ama aynı zamanda, geleceği hakkında yıllardır süren düşüncelerden doğmuş bir karardı. Yeni işi için aklındaki ilk plan, pek tahmin ettiği gibi gelişmemişti. Caroline'ın mürebbiyesi olarak kalırsa Hayden Rothwell'in izah edilemez, yakışksız niyetlerine karşı savunmasız kalacaktı.

Bu ilgi konusunda kendine yalan da söyleyemezdi. O öpücükler hiç de Ben'inkiler gibi değildi. Onlara sebep olan aşkmuş gibi davranamazdı. En ufak bir sevgiye bile gerek olmayan ham bir tutkuyu paylaşmışlardı. Sunduğu heyecan, çok fazla baskınlık, çok fazla tehlike içeriyor ve hiç romantizm içermiyordu.

Ama şimdi, Alexia bir dükkânda çalışmak zorunda kalmadan şapka tasarımcısı olmanın bir yolunu bulmuş olabilirdi. Verilen pozisyonun ismi ne olursa olsun hizmet-kârlıktan iyiydi. Ve ne kadar zevkli bir baştan çıkarmanın sonucu olsa da fahişe olmaktan da çok daha iyiydi.

O şapkaları yapacak ve Bayan Bramble'dan onlar için ne kadar alacağına bakacaktı. Rothwell'in tehlikeli sözlerine açık olmayacağı bağımsız bir hayat sürmeye başlamasına yetebilirdi.

Hayden kendine küfretti. Alexia Welbourne'e de küfredirdi ama bu adil olmazdı.

Bu kadınsı mağaranın içinde, renk paletleri gösterilirken Henrietta'nın bitmez eleştirilerini dinlemek zorunda kalması kadının suçu değildi. Tanrı yardımcısı olsun, Ca-

roline'ı, annesi ve mürebbiyesiyle buluşmak üzere buraya getirmeyi kendi *teklif etmişti*.

Kuzenini, Bayan Tissot'nun yetenekli ellerine bırakabileceği halde hanımlar gelene kadar beklemişti. Şimdi de, Bayan Welbourne'ü görmek için Hen'e çok fazla eşlik etmesine neden olan sinsi arzu için cezalandırılıyordu.

Peşinde olduğu kadın, Hayden orda değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu. Ama içindeki baştan çıkarıcı, her kızarma ve ürpertiye fark ediyordu. Ve içindeki beyefendi de... O da, şerefle arzuyu kıyaslamaya devam ediyor ve ilkini tercih ediyormuş gibi yaparken, daha sonra ikincisinin tadını çıkarabilmek için böyle sıkıcı öğleden sonralara gelmeyi kabul ediyordu.

Kafasının içindeki ve bu odadaki sessiz savaşın sinsi tahrikini de memnuniyetle kabul ediyordu. En azından Benjamin Longworth hakkındaki bitmek bilmez soruları engelliyordu.

Aklını meşgul edip dikkatini oraya çekiyorlardı. Ben'in neden o kadar para çaldığını ve o suçların, ölümüyle bağlı olup olmadığını bilmek istiyordu.

Alexia Welbourne, sorularının bazılarının cevabını biliyor olabilirdi. Fakat Hayden onun yanındayken hepsini unutmayı başarıyordu. Onun yanında olmayı, ondan birkaç cevap koparabilmek için istediğini kendine söylerken denemeye bile yanaşmıyordu. İçindeki tartışmanın şerefli tarafı için bunların hiçbiri iyi değildi.

“Ne dersin, Hayden?” Henrietta teyze iki takdim kıyafeti seçeneği resmi tutuyordu. “Hangisini seçmeliyiz?”

“Tavsiyede bulunamayacak kadar bilgisizim. Bayan Welbourne ne diyor?”

Alexia, ondan mümkün olduğunca uzak bir sandalyeye oturmuştu. Henrietta, onu çağırdı. Alexia yüzü ifadesiz, duruşu asil bir halde yanlarına gitti. Bir an için bile bakışı adama kaymadı. Kaba bir şekilde isteyerek yaptığını belli etmeden onu yok sayma konusunda olağanüstü bir kabiliyeti vardı.

Baştan çıkarıcı yanı, hiç umursamıyordu. Bakışını istediği kadar kaçırabilirdi ama farkında olduğunu saklayamazdı. Artık kadifeden bir şehvet ipi onları birbirine bağlıyordu. Sadece irade gücüyle ipi ara sıra çekmeden duramıyordu.

İki resmi de inceledi, sonra eleştirel şekilde genç Caroline'ı süzdü. Dolanan modacıya baktı. "Hanımefendi, seçimimizi yapmak için birkaç dakika yalnız kalmamız gerek."

Bayan Tissot, kendi etkisinin dışlanması hoşlanmamıştı ama dışarı çıktı.

Alexia, resimlerin birini havaya kaldırdı ve adamın da görebileceği bir açıyla tuttu. "En yakışan elbise bu olur. Ama en pahalısı da bu. Kısıtlı resmedilişi bizi aldatmasın. Üstündeki süslemelerde yüzlerce inci ve metrelerce Venedik danteli var. Bundan çok daha fazla tutar ve gardırobun gerisi için çok az para bırakır."

Hayranlık duyulacak kadar gerçekçi bir konuşmaydı, mantıklı ve dayatmacı. Son kelimeleri söylemeden önce Hayden, Caroline'ın üzülerek, öbür elbisenin idare edeceğini kabul ettiğini görebiliyordu.

Alexia, Hayden'a doğru bakmıyordu ama resmi, görebileceği yerde tutuyordu.

"Hen Teyze, belki Caroline buna karar vermeden önce balo tuvaletlerinden birkaçını seçse daha iyi olur," dedi.

Hen Teyze, bunun harika bir fikir olduğunu düşündü. Kızıyla beraber, dikkatle resimlere bakmanın uzun sürecine geri döndüler.

Hayden bu fırsatı, Bayan Welbourne'e özel olarak hitap etmek için kullandı, onu öptüğünden beri reddettiği bir şeydi.

"Siz onu beğendiniz, değil mi?" Hayden hâlâ elinde tuttuğu resmi, başıyla işaret etti. Uzun, zarif parmaklar, mükemmel incelikteydi. Hayden inci işlemeli güllerden kalın kenar süsleriyle elbiseyi bir kadının üstünde hayal etti. Soluk, küçük Caroline'ın değil, başka bir kadının, olgun ve kendinden emin, kestane rengi saçları ve menekşe rengi gözleri olan bir kadının üstünde.

"Çok daha özel. Herkesin ilgisini çekecek bir tasarım. Ama teyzeniz için çok pahalı."

"Caroline'ın bu elbiseyi almasını istiyorsun, değil mi?"

"Kendini çok özel, çok güzel hisseder. Bir prenses gibi. Kendini taşıma şeklini etkiler. Nasıl güldüğünü, kahkaha attığını da." Caroline'ın, annesiyle resimleri incelediği tarafa baktı, sonra tekrar resme döndü. Ama ona bakmadı. Ona asla bakmadı. "Teyzeniz tarafından fazla sindirilmiş. Ayrıca sınırlı gelirlerinin de farkında. Annesinin aksine, bunun sonucunda epey gerçekçi biri olmuş. Ama bazen..."

"Bazen fazla mı gerçekçi oluyor?"

"Çok genç. Bu, olgunlukta daha iyi taşınan bir erdemdir."

Bir kıza kendini prenses gibi hissettirecek elbiseye baktı. Onu elinde tutan kadın bu duyguyu hiç yaşamamıştı ama belli ki genç kızların hayallerini ve endişelerini anlıyordu. Kendi mantıklılığıyla övünüyordu ama genç Caroline'ın

da aynı gerçekçi endişeler tarafından bu kadar erken tutsak edilmesini istemiyordu.

Caroline'ın elbiseyi alması onun için önemliydi. O kadar ki, o yokmuş gibi davranmayı tercih ettiği halde bu konuşmaya müsaade etmişti.

“Kuzenim, sizin tercih ettiğiniz elbiseyi giyecek, Bayan Welbourne. Hen teyzeme, bunun Easterbrook'tan bir armağan olduğunu söyleyeceğim, böylece benim hiç de olmayan niyetlerime yormaz.”

Hayden, Hen'in yanına gitti ve Easterbrook'un cömertliğini anlattı. Caroline'ın yüzü neşeye aydınlandı. Yerinden sıçrayarak kalkıp resmi Alexia'nın elinden kaptı. Gülerek Alexia'nın sandalyesi etrafında dans etti ve kadını renk konusunda öğüt sorularına boğdu. Alexia güldü ve kutlamaya katıldı.

Hayden onların heyecanını izlerken Henrietta'ya birkaç şey anlattı.

Hen, kızına seslendi. “Bugün, diğer kızlar en iyi tasarımları almadan önce en azından bir balo tuvaletini seçmeliyiz. Buraya gelip bu işle ilgilenmen gerek. Sizin de, Bayan Welbourne.”

“Eminim bu konuda benim tavsiyeme ihtiyacınız yoktur,” dedi Alexia.

“Tavsiyenizi istemiyorum, kendi tercihinizi yapmanızı istiyorum. Refakatçim olarak siz de bazı davet ve eğlencelere katılacaksınız ve buna uygun giysileriniz olmalı.”

Alexia'nın yüzü, şaşkınlıkla asıldı. “Böyle şeylere param yetmez, ayrıca benim katılmama da ihtiyacınız olmayacaktır.”

“Sanıyorum neye ihtiyacım olacağı benim kararım.

Hayden'ın ağabeyi, size gerek olacağına katılıyor ve düzgün şekilde boy göstermelisiniz. Easterbrook, gardırobunuzu karşılamayı önerdi.” Hen, Hayden’a en hayran bakışıyla baktı. “Kendisine, minnettar olduğumuzu iletmelisin. Kendisini bir dahaki görüşümde ben de teşekkürlerimi sunarım ama onu görmek çok zor ve...”

“Minnetinizi ileteceğim.”

“Lütfen benimkini iletmeyin,” dedi Alexia. “Ben kendim söylemeyi dört gözle bekliyorum. Bu beklenmedik cömertliğin arkasındaki adama kendi teşekkürlerimi kendi tarzımda ileteceğim.”

Alexia Hayden’a baktı. Günlerdir ilk kez doğrudan bakıyordu. Gözlerinden, Henrietta ve Caroline’ın önünde söyleyememeği öfkeli sözler okunuyordu.

Giysilerin, Easterbrook değil ondan geldiğini anlamıştı. O anlaşmaya onay vermediği halde Hayden’ın pahalı hediyeler vermenin bir yolunu bulmuş olmasını sevmemişti.

Beyefendi, Alexia Welbourne konusunda ne yapılacağıyla ilgili savaşı kaybediyordu.

Yedinci Bölüm

Hayden, imza için belgeleri verdi. Suttonly ismini yazdı.

“Onları okuman gerekir,” dedi Hayden.

“Ağabeyin okuyor mu?” dedi Suttonly, her zamanki sıkılmış ses tonuyla. Sayfaları Hayden’a geri verip arkasına yaslandı.

“Easterbrook hepsini okur.”

“Son belgeler hazırlandığında avukatım ilgilenir. Şimdiye kadar beni hiç yanlış yöne sürüklemedin. Senin peşinden gitmeye başladığımdan beri servetim ikiye katlandı.”

“Daha az onurlu bir adam olsa, geçen yıllarda kazandığından çok daha fazlasını kaybettirebilirdi sana.”

“Birbirimize bir kumarhanede rastlasak, uzun zaman önce masayı terk etmiş olurdum, Rothwell. Ama bu odalarda, daha az kana susamış olduğunu kanıtladın.”

Suttonly, Hayden’ın eski dostu olarak çok iyi bildiği bir geçmişe atıfta bulunuyordu. Erkekliğe ilk adım attığında,

Hayden'ın kumar masalarındaki başarısının kötü bir şöhreti vardı. Zafer sarhoşluğu onu deli ediyordu. Bunlar hep, soyunun emrettiğinden farklı bir adam olma çabalarıydı.

Masalarda sürekli iflas riskini göze alırdı ama onun yerine daha fazla kazanırdı. Haksız bir avantajla oynadığını anlaması uzun zaman aldı. Başkalarının sıradan kartlar gördüğü yerde Hayden, örüntüler görüyordu. Şans oyunları bile, önceden oynanan kartlara bağlı benzerlik sistemleriyle işliyordu.

Sonra Bayes, Lagrange ve diğerlerinin çalışmalarını keşfetti. LaPlace'ın olasılıklar üzerine kitabını okudu. Benzerlikler çalışması, onu büyüleyen bir bilime dönüşüyordu.

Fakat gerçeği fark etmek, oyunun eğlencesini kaçırmıştı. Hayden kendini daha adil bir kumar türüyle sınırlamıştı. Hâlâ örüntüler görüyordu, hâlâ çoğu kişinin sahip olmadığı içgüdülerle olasılıkları hesaplıyordu ama bilinmez değişkenler durumu biraz eşitliyordu. Dahası, kimsenin kaybetmediği zaferler olabiliyordu.

Suttonly ayağa kalktı ve Hayden'ın iş görüşmelerini yaptığı kent bürosunda dolandı. Bir ofis ve yatak odası içeren bir süitin parçasıydı. Odayı nadiren kullanıyordu ama bazen çok geçte kaldığında işe yarıyordu.

"Hâlâ üstünde çalışıyorsun demek." Suttonly, küçük bir masanın üzerindeki zara bakıp arkasındaki muhasebe defterini inceledi. "Şansın yaver gitti mi?"

"İlerleme kaydediyorum." Masada, devam eden bir deneyin izleri vardı. Başkalarının şans ve talih olarak gördüğünün ardında, benzerlikleri yöneten kurallar vardı. Bilim adamları, dünyanın iyi tasarlanmış bir saat gibi çalıştığını

düşünüyorlardı ama Hayden aslında oldukça basit matematiksel denklemler tarafından yönetiliyor olabileceğini düşünüyordu.

Suttonly dolanmayı sürdürdü, ancak eski dostların yaptığı şekilde özel şeylere burnunu sokuyordu. Bir masanın üstünde duran kalın bir sayfa yığınının odaklandı. “Bu nedir?”

“Kısa süre önce Kraliyet Birliğinde sunulan yeni bir matematik denklemi. Tutuyor mu diye bakıyorum.”

“Dikkatli olmalısın, Rothwell. Böyle ilgi alanları seni henüz sıkıcı yapmadı ama on yıl sonra, artık zinde olmadığında, Somerset House’u mekân edinen sersemler dışında kimse seni istemeyecek.”

“Soyut sayılarla oyunumu günde birkaç saatle sınırılıyorum,” dedi Hayden. “Şu işe bak ki, şu an o saat geçiyor.”

“O zaman seni yalnız bırakayım. Bu arada, şu Longworth’le ilgili iş... Umarım batmasına neden olan senin içinde gizli duran bir kana susamışlık değildir. Arkasında senin olduğuna dair söylentiler hâlâ durmadı.”

“Yıllardır kumar masasına oturmadım.”

“Ne ilginç bir cevap. Kaşlarımı kaldırmama yetecek kadar muğlak. Tabii umurunda olacak türden biri olsaydım. Longworth’ün gitmesi bence en iyisi oldu. Yorucu şevkinin ötesine bakabilirsen Ben eğlenceli biri olabiliyordu ama Timothy’nin can sıkıcı derecede açgözlü olduğu belliydi.”

Suttonly gidince, Hayden, belgeleri çekmeceye tıktı. Sonra masaya yaklaştı.

Dakikalar içinde, akıllı, formüller içinde gezinmeye, rakamlarıyla simgelediği harika, kelimesiz bir şiirde sa-

linmaya başladı. Öğrenciyken, matematiği, anlayamadığı şekilde üstün olduğu çok ilginç bir ders olarak görürdü. Sonunda bir öğretmen, onu, daha karmaşık hesaplamalarda saklı derin güzellikle tanıştırdı.

Soyut bir güzellikti, doğada var olan ama fiziksel olarak görünmeyen bir güzellik. Çoğu insanın içinde yaşadığı dünyayla hiç ilgisi yoktu. Bu sayılarda hiçbir duygu veya açlık veya zayıflık yoktu. Hiç acı veya suçluluk, tutku veya dürtü yoktu. Bu güzellik, mantıksal olarak saftı, en temel türdendi ve onun gücüne olan yolculuğu, kaşışı olabilirdi. Biliyordu. Ruhunun, en insani sebeplerden biriyle, karmaşa içinde olduğu bu anlarda burada hep huzur bulurdu.

“Efendim.”

Ses, Hayden’ı gerçek dünyaya döndürdü. Kâhyası, yanında duruyordu. Bütün gün soyutluklar içinde yok olmasın diye belli bir saatte müdahale etmesi için talimat almıştı. Hayden, ne kadardır çalıştığını bilmiyordu ama bugünkü müdahalenin çok erken olduğundan emindi.

“Bir ulak geldi,” diye açıkladı kâhya. “Bunu getirdi ve geldiği anda görmek istediğiniz bilgisini verdi. Beklemem gerekiyordu belki...”

“Hayır, doğru yaptın.” Kâhya antreye geri dönerken Hayden beyaz mührü açtı. Henrietta’nın evindeki uşaklardan birinin el yazısıyla yazılmış tek cümleyi okudu.

Bayan Welbourne, bugün izinliydi ve Albemarle Sokağı’ndaki dükkânlara gitmişti.

Phaedra Blair hem güzel hem tarz sahibi olmasaydı herkes onun garip biri olduğunu düşünürdü. Doğa ona,

bu iki özelliği bahşettiği için, sosyete onu ilginç buluyordu.

Phaedra, Alexia'nın, kuzeni Roselyn hariç arkadaşı sayabileceği birkaç kişiden biriydi. Onlarınki herkesin gözü önünde bir arkadaşlık değildi ama bazen, bugün olduğu gibi kentte zaman geçirirlerdi. Phaedra, Alexia'nın kitaplar ve fikirler hakkında konuşmak için buluştuğu arkadaşındı.

Reformcu milletvekillerinden birinin gayrimeşru çocuğu ve okumuş bir kadın olarak Phaedra, Aldgate'e yakın yoksul bir sokakta küçük bir evde yaşıyordu. Ebeveynlerinden, kendine aptalca gelen kural ve inançları yok saymak gibi bir yetenek miras kalmıştı. Pek çokları gibi Alexia'yla da zaman zaman şiddetli tartışmaları olurdu. Arkadaşlıklarını başlatan, iki yıl önceki bir Kraliyet Akademisi sergisinde ikisi de aynı resmi incelerken gerçekleşen böyle bir tartışmaydı.

"Bence şapka yapma planın hayranlık uyandırıcı. Sonunda öğrendiğin gibi, bağımlı bir kadın köleleştirilmiş bir kadındır," dedi Phaedra. Amcalarından biri ona, yılda yüz pound gelir bıraktığından beri Phaedra kimse veya hiçbir şey tarafından köle yerine konulmuyordu.

Alexia, şapka malzemeleri alırken, Albemarle Sokağı'ndaki Pope's mağazasında dolandılar. Alexia bir şapka ve bir bone yapmaya karar vermişti. Bonenin kenarları için kullanabileceği bir demir tel seçti.

"Şapkacının seni soymasına izin verme. Şapkaların çok para eder," dedi Phaedra. "Sanatta tasarım her şeydir."

"O da kâr etmek isteyecektir. Ayda birkaç pound bile olsa kendime bakmama yeter." Zar zor da olsa yeterdi. Tutumlu olursa biraz da para biriktirebilirdi. Birkaç yıl içinde

kızlar için bir okul açabilirdi. Kadınların çalışması için alışıldık ve saygın bir yoldu.

“Bu harekete karşı nutuk atacak son kadın benim. Yine de, dünyanın ne düşündüğünü benden çok umursuyorsun, Alexia. Seçimlerini yaparken bunu hesaba katmayı unutma. Bir dükkân için böyle parça başı çalıştığın öğrenilirse mevkiini koruma girişimlerin boşa gider.”

Alexia, mevkiyle ilgili bu fikri önemsemiyor olmayı çok isterdi. Phaedra önemsemiyordu ve hayatı, muhtemelen kendisinininkinden çok daha ilginçti. Adabı muaşeret, Alexia’nın hiç umurunda değildi. Canı isterse tek başına seyahat ediyordu. O küçük evde yazarlar ve ressamlara partiler verirdi. Phaedra’nın sevgilileri de olduğundan şüphe etmek için Alexia’nın geçerli nedenleri vardı. Tabii ki Alexia bunu onaylamıyordu ama arkadaşının toplum kurallarını umursamayışının çekiciliğini de inkâr edemezdi.

Phaedra, şapka veya bone bile takmazdı. Uzun, dalgalı kızıl saçlarını da açık bırakırdı. Saçını süslemezdi.

Sonuç olarak, mağazadaki müşteriler onlara epey bakmıştı. İnsanlar o saç a bir kez baktıktan sonra giysileri fark edip bir daha bakıyorlardı. Phaedra, genellikle siyah giyerdi. Saçları ve elbisesinin sıra dışı, dökümlü kesimi olmasa, yas tuttuğu sanılabilirdi. Siyah pelerininin altın rengi ipek astarı da siyahın kendi seçimi olduğunu belli ediyordu.

Alexia, şapka için Dunstable hasırı alırken Phaedra; “Evi terk etme kararına şaşırdığımı itiraf etmeliyim,” dedi. “Kendine ait bir günün ve arabayı kullanma hakkın var. Bir tutsak değilsin. Kendi başına olabileceğinden çok daha rahatsın.”

“Nasıl bir rahatlık getirirse getirsin birine bağımlı olmak istemiyorum. Garantisi de yok. Herhangi zaman, herhangi sebepten kapının önüne konabilirim. O zaman ne yapacağım?”

“Bunun, daha önce bildiklerinden bir farkı var mı?”

“Daha önce aileydi. Aileler seni kapıya koymaz.”

“O aile koydu.”

“Lütfen onları eleştirme, Phaedra. Bugün Rose’dan bir mektup aldım ve işler iyi gitmiyor. Tim, çoğu zaman hasta ve köylüler gibi yakıtı pay ederek kullanıyorlar.”

“Belki kuzeninin bir an önce sağlığını düzeltmesi ve iş bulması gerekiyordur.”

Alexia bu tartışmayı reddetti. Bugünün Longworth ailesiyle hiç ilgisi yoktu. Parça başı çalışmak için gizlice malzeme almasının sebebi onlar değildi.

Phaedra’ya Lord Hayden’ı ve öpüşmelerini anlatabilmeyi çok isterdi. Ama anlatsa, arkadaşı bunun temel bir şehvet olduğunu açıkça söylerdi. Muhtemelen Phaedra, Alexia’ya, kısa süre önce kendisine yazdığı, söz konusu adamla ilgili üç uzun nefret mektubunu hatırlatırdı.

Araba ayarlaması ve Bayan Tissot’nun yapmakta olduğu elbiseleri düşününce yüzünde yanma hissi oldu. Onların parasını Easterbrook’un değil Rothwell’in ödediğine emindi. Phaedra bu konuda onu epey azarlardı. Phaedra’nın âşıkları olabilirdi ama erkeklerin hediyelerle iyiliğin karşılığını vermesine karşıydı.

Alexia, her şeyi aldığından emin olmak için tezgâhın üstünde duran malzemelere baktı. Uzun faturayı topladı ve ödedi. Tezgâhtar, eşyalarını birkaç büyük paket yaptı. Alexia onları, burnuna kadar gelen devrilebilecek gibi bir

yıgın halinde dengede tutmaya çalıştı. Sokağa ve arabaya yöneldi.

“Şapkalara bugün başlasan iyi olur,” dedi Phaedra. “Yoksa ilerleme kaydetmek için haftaya kadar beklemen gerekecek. Sakın bana, o şapkaları, görevlerin bitince gaz lambasının ışığında yapacağını da söyleme. Sağlığına etkisi olur ve buna izin veremem.”

“Bunu yaparsam başlamak en iyisi olur sanırım.”

“Ben bir faytonla eve giderim, böylece kenti baştanbaşa geçmekle bir saat kaybetmezsin. Beni almaya gelmen ıncelikti ama kendim dönmemde sakınca yok.”

Alexia, düşünceliliği için Phaedra’ya teşekkür etmek üzere kafasını çevirdi. Gözünün kenarıyla, ona doğru gelen birini gördü. Onu fark ettiğinde çarpmak üzereydi.

Birden, yığının en üstündeki iki paket yok oldu.

Dikkatini hırsıza verdi ve kaçamadan önce bağırmaya başladı. Ama bu, bir hırsız değildi.

“Düşmek üzereydiler,” dedi Lord Hayden. “Bakıyorum, bu sefer izin gününüzü daha hareketli kullanıyorsunuz, Bayan Welbourne.”

“Lord Hayden. Ne kadar beklenmedik bir sürpriz.” Görmek istediği son kişiydi.

Alexia’nın onu Phaedra’ya takdim etmekten başka seçeneği yoktu. Arkadaşının görüntüsü karşısında gözünü bile kırpmadı. İnanılmaz bir zarafet gösterdi.

Paketlere baktı. “Araba yakında mı? Bunları taşıyayım ve siz hanımlara eşlik edeyim.”

“Ben faytonla gideceğim, teşekkürler,” dedi Phaedra.

“Buna izin veremem.” Alexia, Phaedra’nın, yanında kalması gerektiğini anlaması için sert bir ses tonu kullandı.

“Öğleden sonrası daha iyi kullanabilirsin.”

“Sizin için fayton ayarlamama müsaade edin,” dedi Lord Hayden. Mağaza kapısında duran adama işaret etti. Paltosunun cebinden biraz bozukluk çıkardı ve Bayan Blair için bir fayton çağırılması talimatını verdi.

Sonra Alexia’yı kapıdan uzağa, sokağın aşağısında bekleyen arabaların oraya yönlendirdi.

“Arkadaşınız Bayan Blair, kendine has biri.”

“Dürüst, sadık ve numara yapmaktan aciz biri.”

“Saygısızlık etmek istemedim. Özgün biri. Onu, Easterbrook’la tanıştırmalıyım. Birbirlerinin saçlarını örebilirler.”

“Sanırım Phaedra, Easterbrook’u sıkıcı bulur. İşte o kadar kendine has ve özgün biridir.”

Bu gezintide, arabacının takınmaya başladığı somurtkan tavır, yanında Rothwell’i görünce uçup gitti. Koşarak gelip paketleri aldı ve dikkatle arabaya yerleştirdi.

“İleride, Bayan Welbourne alışverişe gitmek için arabayı kullandığında kendisine bir uşak eşlik edecek,” dedi Hayden, arabacıya. “Özür dilerim, Bayan Welbourne, bunu, çalışanlara baştan açık şekilde belirtmeliydim.”

Onun için kapıyı açtı. Kadın içeri girdi. O da girdi.

“Eşlikçiye ihtiyacım yok. Hill Sokağı’na kadar olan kısa yolda, arabacınız beni koruyabilir.”

Hayden kadının onu hoş karşılamadığını belirtmesini duymazdan geldi ve karşısına yerleşti. “Bayan Blair haklı mıydı? Bu öğleden sonra başka işleriniz mi var?”

Evet, var. Bu paketleri odama götürüp, bir daha asla varlığınıza katlanmak zorunda kalmamam için gereken parayı kazanmak üzere şapka yapmaya başlayacağım.

“Evet, özel işler,” dedi.

Belli ki bunun, yapacak önemli bir şeyi olmadığı anlamına geldiğini düşündü. Arabacıya, Hyde Park’a gitmek için talimat verdi.

“Parkta dolaşmak için hava biraz soğuk,” dedi.

“Gezintimiz kısa olacak. Sizinle konuşmak istediğim bir konu var.”

Kalbi, kötü haberlerin belirtisi olan bir ağırlıkla doldu. “Bu konuşmanın, bana borcunuz olan özrü içereceğinden şüpheliyim. Gelecekte böyle bir davranışın olmayacağına dair beni temin edeceğinizi de sanmıyorum. Zira, bu arabaya zorla girmeniz bile şüphe uyandırıcı.”

Adamın ifadesini, şefkat yumuşattı. Ama bilmiş ve samimi bakışı, alaycı bir dokunuş ekliyor ve etkiyi azaltıyordu. “Sessizliğim sizi gücendirdiği için üzgünüm. Hem özür hem de temini hak ettiğinizi kabul ediyorum. Ama gerekli sözleri henüz söyleyemem.”

“Neden?”

“Çünkü yalan olur.”

O anda araba küçücük oldu. Hayden hâlâ samimi görünüyordu. Yüzünde veya duruşunda tehditkâr hiçbir şey yoktu. Fakat Alexia’nın tüm varlığı, adamı hissediyordu. Vücudu, Hayden sanki uzun, yavaş bir okşamayla ona zevk vermiş gibi tepki verdi.

Onunla yalnız kalmak bir hataydı. Bu şeytanın, böyle şehvetli tepkileri bu kadar kolay uyandırabilmesinden nefret ediyordu Alexia.

“Lord Hayden, bundan sonra bu tarzdaki hitapları en zalim hakaretler olarak algılayacağım.”

“Bunun doğru olduğundan emin değilim. Ama doğru olmasını istemeniz önemli, tabii.”

“Tercihlerimi göz önünde bulundurmanız ne büyük cömertlik.”

“Ben sizin gerçek tercihleriniz üzerine düşünüyorum. Ama bugün, onların ne olduğunu bulmak niyetinde değilim, içiniz rahat olsun. Tamamen başka bir şey konuşmak istiyorum.”

“Ne konuşmak istiyorsunuz?”

“Çok daha hoşunuza gidecek bir konu. Benjamin Longworth.”

Benjamin’in ismini duymak, Alexia’nın itirazlarını susturdu. Sevgili kuzeninin hatırasını içeren her ne olursa olsun, Alexia her tür hitaba katlanabileceğini düşündü.

Metresim olursanız, haftada iki kez Benjamin Longworth hakkında muhabbet etmeyi kabul ediyorum. Ama yatakta olmaz, sizin için de uygunsu.

Araba onları parka götürürken Alexia adamı yok saydı. Hayden, zamanını, paketlerde ne olduğunu merak ederek ve kürklü kahverengi kaftanının kollarındaki özenli tadilatı fark ederek geçirdi. Bayan Tissot’nun ona hazırlamakta olduğu elbise takımı, üstüne çok yakışacaktı ve gök mavisi rengi, gözlerini ortaya çıkaracaktı.

Henüz işlek saat değildi ama yalnız oldukları hissini yok etmeye yetecek kadar çok geniş şapka ve dar bel, parkta dolaşıyordu. Dolaşırken, yanında adamın varlığından çok rahatsız oldu. Duruşu, gardını nasıl da koruduğunu belli ediyordu.

“Toplum içindeyiz, Bayan Welbourne. Burada sizi sıkıştırmam pek mümkün değil.”

“Çok cüretkâr konuşuyorsunuz. Bir öpücük çalmanız size böyle bir samimiyet hakkı vermez.”

“Cüretkârlık, baştan beri konuşmalarımızın özelliği oldu ve bu, benim isteğimle değildi. Ayrıca bir öpücük değildi ve pek bir şey çaldığım söylenemez. Ama gelin, bugün bunu tartışmayalım ve daha dostane şeylerden konuşalım.”

Alexia’nın bakışı, arkadaş olmadıklarını anlatıyordu ama konuşacakları konuyu düşününce yumuşadı. Yürüyüşü yavaşladı ve buzları eridi. “Yunanistan’a gitmeye nasıl karar verdiğini söyler misiniz?” diye sordu. “Bizim için bir şoktu, hiç beklemiyorduk.”

Ben’den bahsetmek yanaklarına sevimli bir pembelik verdi ve gözlerinde hayat dolu ışıltılar belirdi. Hayden’ın onu öptüğü zamanki gibi görünüyordu ve bunu hatırlamak içindeki beyefendinin uzun süre yok olmasına neden oldu. Hayallerinde bir menekşe tarlasına bakarken rüzgar bir kadının ritmik inlemelerini ona taşıyordu ve Hayden onun içine girerken...

Dikkat. Dikkat.

“Benim gittiğimi öğrendi ve bizim birliğe katılmaya karar verdi,” dedi. “Onun ünlü anlık kararlarından biriydi sanırım.”

“Yüce gönüllülerinden biri. Asil bir dava için hayatını riske attı.”

“Kesinlikle.”

Hadi oradan. Ölmeyi bırak, kimse yaralanmayı bile beklemiyordu. Ayrıca Ben de prensiplerinden dolayı gitmemişti. Macera hevesi ve ele geçiremediği bir hanımı etkileme umuduyla gitmişti.

Fakat Bayan Welbourne'a gerçekleri göstermek ona düşmezdi. Yapsa da bunun için teşekkür almazdı.

"Eminim çok cesurdu," dedi Alexia. "Onu orada hayal ediyorum, resimlerdeki kahramanlar gibi."

Hayden ona gerçeği söyleme dürtüsünü bastırmaya çalıştı. Ben, bir keresinde çok cesur davranmıştı, orası kesin-di. Delice ve dürtüsel olarak. Hayden ona sırlarını açmak arzusuyla kahroluyordu.

"Elinden geldiği kadar iyi savaştı, hepimiz gibi. Ama Yunanlılar iyi komuta edilmiyorlardı. Stratejileri yoktu ve birlikleri işbirliği yapmıyordu. Korkarım, Missilonghi'de şu an süren kuşatma çok kötü sonlanacak."

"Yunanlıların özgür olması gerektiğini söylemişti. Bir simge olarak ve medeniyetin, onların tarihine borçlu olduğu her şeyin karşılığı olarak."

Bunlar Ben'in zerre kadar umurunda değildi. Sana, gitmesine bir bahane sunmak için Yunan hayranlarının laflarını papağan gibi tekrarlamıştı. Politika ve tarih hakkında çok az bilgisi vardı.

Fakat geri kalanlarını harekete geçiren, bu fedakâr düşüncelerdi. Bunlar, Hayden geriye baktığında mantıksız, düşüncesiz ve şiirlerdeki romantik kahramanlıkların delice bir idraki olan bir şeyi yaptığı için kendini haklı çıkarma çabasıydı.

Prensipleri asildi ama o savaşın gerçeği öyle değildi. İki tarafın da yaptığı katlanılmaz zulümler görmüştü. Bitkin ve inancını yitirmiş olarak dönmüş ve kendinden sonrakilere, aynı basit fikirlerle gitmelerini izlemişti.

"Sizce kazanacaklar mı?" diye sordu. "Hayatının son yılının boşa gitmediğini düşünmek isterim."

"Osmanlı İmparatorluğu eski ve yozlaşmış. Sadece bi-

zimki gibi ülkelerin yardımıyla ayakta duruyor. Türkler, bir gün Yunanistan'dan çıkacak. Şu anki savaş ve İngiltere'nin desteği de bunun olmasına yardım etmiş olacak.”

Botları, yollarına uçmuş kuru yaprakları ezerek yürürlerken bunu konuştular. Ona kızgın olduğunu veya Benjamin hakkında konuşmaları gerektiğini unutarak onu sorulara boğdu. Yirmi dakika boyunca dünyada olanlar, meraklı ve kültürlü aklını meşgul etti.

Konuşmayı tekrar Ben'e getiren Rothwell oldu. Bunu üzülmeye yaptı ama tesadüfi karşılaşmalarının bir amacı vardı.

“O gidince ailesi için zor olmuş muydu?” diye sordu Hayden.

Longworthlerden bahsedilmesi gözle görülür bir soğukluk yarattı. “O sırada Timothy zaten bankada çalışmaya başlamıştı, dolayısıyla görebildiğim bir zorluk olmadı. Başta Cheapside'da yaşamaya devam ettik. Ben gittikten kısa süre sonra durumları gözle görülür şekilde iyileşti.” Son kelimelerde bir kızgınlık hissedildi. *Tabii, sen gelip mahvedene kadar.* Söylemedi ama suçlama hissediliyordu. Muhtemelen hep olacaktı.

“Cheapside'dayken, ilk yıl boyunca hiç gelişme görmediniz mi? Hepsi sonra mı oldu?”

“Tim, bankanın ilk yıllarda kendini sağlamlaştırdığını ama artık hazır olduğunu anlattı. Ben'in dikkatli idaresinin meyvelerini artık yiyebilirdik. Gerçi Tim'in o meyvelerin tadını biraz fazla çıkardığını düşündüğümü itiraf etmeliyim ama belki fazla zevkine varmak normaldi.”

Tekrar kürklü ceketine baktı. Birkaç yıllıktı. Sıkıcı, yüksek belli elbisesini düşündü. Tim, kendini ve kardeşlerini paraya boğmuştu ama kuzenini es geçmişti.

Aşağılık herif, insanların miraslarını çalıyordu ve bu haksız kazancın bir kısmını evdeki yoksul kuzeniyle paylaşmaya zahmet etmemişti.

“Aslında banka baştan beri büyüyordu,” dedi. “Bir gecede gelen aşırı kazanç değişimi, olgunlaşmasıyla ilgili değildi. O meyvelerin keyfini Ben de daha önceden çıkarabilirdi. Bunun yavaş ve istikrarlı bir belirtisi olmasını beklerdim. Ama öyle değildi diyorsunuz?”

“Benim fark ettiğim şekilde yoktu. Cheapside’da çok rahat bir yaşamımız vardı. Kulüp ve araba hep vardı. İşlerin iyi veya kötü yönde değiştiğine dair hiçbir belirti yoktu.” Keskin bir merakla baktı. “Niye bunu soruyorsunuz?”

“Son zamanlarda onu çok düşünüyorum, Bayan Welbourne. Onu, son günlerinde o gemide görüyorum. Derin bir üzüntü içindeydi. Acaba dönüşünde onu bekleyen mali sorunlar mı vardı diye merak ettim. Ama söylediklerinizden, öyle olmadığı anlaşıyor.” Durdu ve devam edip etmeyeceğini düşündü. “Şimdi de, o son yıllarda, artan kazancın nereye gittiğini merak ediyorum. Madem ailesine veya alışkanlıklarına gitmemiş...”

“Sanırım bankaya gidiyordu. Ve sonra Tim hepsini miras edindi.”

İyi bir cevaptı, ama yanlıştı. Ben’in kişisel hesaplarının kayıtlarını görmüştü. Timothy’ye miras kalacak çok az şey vardı.

Tabii ki bir kısmı, çalınan tahvillerden gelirlerini bekleyen insanlara gitmişti. Her hırsızlıkla, bu miktar artmıştı. Ama ondan çok daha fazlası yok olmuştu.

Ben’in, paranın büyük kısmını lükse harcamadığını artık öğrendiğine göre nereye gittiğini bulması gerekiyordu.

Ben'in başka bankalarda, suçlarının meyvelerini sakladığı başka hesapları olup olmadığını da tespit etmeliydi.

Bir daire çizerek yürümüşlerdi. Araba, ileride onları bekliyordu. Hayden, son birkaç metrede Ben'i aklından çıkarıp Bayan Welbourne'ün yanında yürümenin keyfini çıkardı.

★★★

Alexia, Hayden'dan nefret etmeyi unutup duruyordu. Yürüyüşleri *fazla* arkadaşça olmuştu ve bu adam, ne onun ne sevdiklerinin arkadaşısı değildi.

Şimdi tekrar arabadaydılar ve o diğer cazibe, o kahrolası heyecan daha da çok etki ediyordu. Alexia bunu çok endişe verici buluyordu. Aklının lanet ettiği ama bedeninin etmediği bir adamın karşısında oturmak çeşitli eziyetler birbirine karışıyordu.

Hayden ona artık çok sık baktığı şekilde bakıyordu. Hafif bir avcı havası yaratan haylaz bir seyretme halinde. Gezinen bakışları, Alexia'nın ellerinde durup oyalandı. "Size bir özür borçluyum. Rahatınız ve sağlığınız konusunda düşüncesiz davrandım. El kürkünüz olmadığını ve yarım eldiven giydiğinizizi fark etmeliydim."

Alexia, parmaklarına baktı, eklem yerlerinde biten eldivenden sonrası pembeydi. Mağazada malzemelere dokunup değerlendirebilmek için yarım eldiven giymişti.

Rothwell, katlı duran bir araba battaniyesini açtı ve Alexia'nın ellerini içine sardı. Yünün, onu çabuk ısıtması için iyice sardı. Alexia bu ilgiye göz yumdu ve parmakları sıcak kozanın içinde karıncalandı. Adamın yakınlığı, kalbinin çok hızlı atmasına neden oldu. Ellерinin, yünün arkasından ellerine bastırması hissi nefesini kesti.

Bu tepki üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. Hem de hiç. Bu, Alexia'yı korkutuyordu. Hayden Rothwell'den nefret etmeyi unutan kısmı, mantıktan yoksun bir varlık sürdürüyordu. Tepkileri o kadar derine iniyordu ki kaynağının adını koyamıyordu. Mantık sahibi aklının bastıramayacağı, ilkel bir özden geliyordu.

Ancak onun olmamasıyla tamamen özgür kalabilirdi. Neyse ki kısa süre içinde bunu ayarlayacaktı. Şimdilik, bulabileceğini bildiği tek yerde sığınma arıyordu.

“Benjamin hakkında konuşmamızdan keyif aldım. Ama hüznüyle ilgili söyledikleriniz beni şaşırttı. Öyle olduğunu hiç görmemiştim.” Gerçekten şaşırtmıştı. Benjamin'le ilgili tüm soru işaretlerine bir de soru işareti katılınca içinde bir huzursuzluk kaynamaya başladı.

“Belki de Yunanistan'daki hareketlilikten sonra eve gelince kaybedeceği heyecana dertleniyordu.”

Alexia bu açıklamayı beğenmemişti. Sonuçta, eve, ona dönüyordu.

“Açık sözlülüğümü bağışlayın Bayan Welbourne ama... Benjamin size hiç evlenme teklif etti mi? Gitmeden önce veya sonradan bir mektupla?”

Bu kadar açık sözlü olduğu için Hayden'ı asla affedemezdi. Sorusu, kendinin bir sorusunu da canlandırdı. Gece geç saatte kendini anılara kaptırdığında bazen fısıldayan bir soru. *Yanlış mı anladım?*

“Sonsuza kadar beraber olmaktan bahsetmişti.”

“O zaman doğru anlamışsınızdır. Belki de resmi olarak teklifte bulunduğunda onu reddedeceğinizden korkuyordu. Ruh halinin sebebi bu olabilir.”

Hayır, öyle değildi. Aşklarında avantaj Benjamin'deydi. Reddedilmeyle ilgili endişe duyması gereken kendisiydi.

Bu düşünce, Alexia'nın birden aklında belirdi. Doğruluğu ve bu adamın ona zorla bunu düşündürmesi içini acıttı.

“Belki de ölmüş olması daha iyidir,” dedi Alexia. “Dostu olsaydınız, Longworthlere yaptığınız şey, sizin deyiminizle göreviniz, daha zor olurdu.”

Adamın yüzünde bir suçluluk ifadesi aradı. Ama göremedi.

“Sanırım onlara yazıyorsunuzdur,” dedi.

“Tabii ki. Ve kuzenim Roselyn de bana yazıyor. Timothy yıkık bir adam. Sağlığı kötü şekilde etkilendi.”

“Konyağın, fiziksel sorun yaratma etkisi vardır.”

“Ne cüretle...”

Alexia'nın onu azarlamaya başladığı anda Hayden'in tüm ciddiyeti aniden geri geldi. Alexia'nın içgüdüleri, dilini tutması için sessiz bir uyarı çığlığı attı. Son ateşli tartışmalarının ağır sonuçları olmuştu.

Öfkesini yuttu. “Roselyn, zar zor yemek yiyebildiklerini söyledi, konyağa parasının yetebileceğinden şüpheliyim.”

“Ucuz cin de aynı işi görür. Ama hanımefendilerin çektiği zorluğa üzüldüm. Bayan Longworth'e biraz para göndereceğim. Ona giderse, kardeşinin hastalığı için kullanılmayıp onun elinde kalacağına güvenebilir miyiz?”

“Sizden asla kabul etmez. Ne gururu, ne öfkesi buna izin verir. Açlıktan ölmeyi tercih eder.”

“O zaman ona vermeniz için size vereyim. Gerçek kaynağını asla öğrenmesi gerekmez. Mesela şimdilik elli pound desek?”

Alexia teklif karşısında şaşırdı. Alması gerektiğini bili-

yordu. Ama ona şüpheyle baktı. Bu da o yeni elbiseler gibi mi olacaktı? Ona borçlu mu kalacaktı?

Hayden'ın gülümsemesi, onun düşüncelerini okuduğunu gösteriyordu. "Bayan Welbourne, sizi metresim yapmaya çalışsaydım asla bu kadar ince ve dolaylı davranmazdım. Bunu bilirdiniz ve size asla bu kadar küçük bir miktarla hakaret etmezdim."

Araba, Hill Sokağı'na tam o anda vardı, bir dakika önce bile değil. Bir uşak aceleyle gelip inmesine yardım etti. Rothwell, paketleri, hizmetkârın ellerine yığarken Alexia, hızlıca yürüdü. Parayla ilgili kararını verdiğinde kapıya giden yolu yarılamıştı. Arkasını döndü ve arabadan inen adama doğru konuştu.

"Gururum, sevgili kuzenimin biraz olsun rahatlama-sına engel olmamalı. Ama sadece on pound, çünkü fazlasını nasıl edindiğimi açıklayamam. Sizden geldiğini asla bilmeyecek."

Sekizinci Bölüm

Alexia, Caroline'ı yapmacık bir Fransızca konuşmada ite kaka ilerletti. Öğrencisinin bu zarif başarıdaki ustalığı hâlâ çok iş istiyordu. Dilbilgisinin daha incelikli noktalarına kendi özen göstermeyişi de ilerlemelerine yardımcı olmuyordu.

Aklının yarısı hâlâ, Lord Hayden'la üç gün önceki buluşmasındaydı. Adamın rahatsız edici varlığı dışında konuşmaları, anıları etrafında dönmüştü. Alexia'nın onunla ilgili karmaşık tepkileri artık, Benjamin hakkında söyledikleri üzerine bazı ciddi düşüncelere arka plan oluştuyordu. Yeni soru işareti gittikçe büyüyordu.

Bir uşak, çalışma odasında yanlarına geldi ve masaya bir paket bıraktı. Bayan Welbourne'e geldiğini söyledi.

"Alışverişe gittiğinde yastık mı aldın?" diye sordu Caroline.

Almamıştı ama bu pakette bir yastık var gibi gözüküyordu. İnce desenli kâğıdın mührünü açtı. Paket kâğıdının içinden ermin bir el kürkü çıktı.

“Tanrım,” diye bağırdı Caroline. “Çok güzel.”

El kürkü, en yumuşak beyaz kürkten yapılmıştı. Fildişi saten, elleri için küçük aralığı kaplıyordu. İki tarafında da minicik inciler kenarlarını süslüyordu.

Alexia, yanındaki notu okudu.

Bu gece, teyzemle tiyatroya gideceğinizi duydum. Geceler, bir hanımefendinin gerekli rahatlıklar olmadan çıkması için hâlâ çok soğuk. Lütfen bunu, aileye sağladığınız yardım için minnetlerimle kabul buyurun —Easterbrook.

Caroline parmak uçlarını kürkün tüyleri arasında gezdirdi. “Annem, Easterbrook bizi evinde yaşamak üzere davet etmeliydi diye düşünüyor. Bizi burada hiç ziyaret etmediği için de inciniyor ama çok iyi kalpli olduğunu düşünüyor.”

Alexia, Easterbrook’un iyi kalpli olup olmadığı hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Ama onun adı altında yağan hediyelerden hiç haberi olmadığından oldukça emindi.

El kürkünün lüksü onu etkiledi. Elleri, sıcaklığının içine yumulmak için can atıyordu. Rothwell’in, ellerini bataniyenin içine sararak bu hediyein basit halini yaratışını hatırladı.

Caroline, Alexia’nın kucağına bakarak; “O diğer not ne?” dedi. İlkinin açarken ikinci bir sayfa düşmüştü.

Dokundu ve bunun Caroline’a gösterilmemesi gerektiğini hatırladı. Parmakları, içindeki kâğıdın şeklini ve boyutunu anladı. Belli ki “Easterbrook”, Longworth ailesine gönderilmek üzere 10 pound bağışlamıştı.

Alexia gerçeği biliyordu. Fakat henüz bir borca girmi-

yordu. Easterbrook'un cömertliği numarası, gururunu koruyordu. Ayrıca, arabada duyduğu sıra dışı güvence de. *Sizi metresim yapmaya çalışsaydım asla bu kadar ince ve dolaylı davranmazdım.*

El kürkü ve notları kenara bıraktı. Öğleden sonra dersi boyunca iki hediye orada durdu. Onu bir güvenlik yanılmasıyla sarmayı bekliyor, onları gönderen adam hakkında iyi şeyler düşünmesi için onu baştan çıkarıyordu.

★★★

Elbisesi eski ama düzgün görünümlüydü ve uzun peleklerini basitliğiyle şıktı. Ama iki giysi de son moda değildi ve Hayden, uzun yıllar gördüklerini tahmin etti. Muhtemelen Alexia onları, Ben ailenin başındayken almıştı. Eskime izleri görünmemesinin nedeni kullanılmamış olmalarıydı.

Alexia, Henrietta ile birlikte locaya geldi, Hayden'ın teyzesinin aşırı görüntüsü yanında bir gölge gibi olan refakatçi rolünden memnundu. Ölçülü bir şekilde kuştüyle-riyle süslenmiş eşarby, işi ne olursa olsun bir hanımefendi olduğunu belli ediyordu. El kürkü, eski moda ihtiyatın sessiz melodisine lüks bir nota katıyordu.

Alexia temsil boyunca, el kürkünü kucagında tuttu. Tiyatro serindi ve elleri, ipekli tünelin içinde duruyordu. Henrietta'nın öbür yanında oturan Hayden, Alexia'nın eldivenli kolunun nazikçe kıvrılarak o saklı mağaraya girdiği ve zarif ellerinin durduğu yeri rahatça görebiliyordu. Kürk ve satenden evleri içinde sıcacık duran ince parmaklarını, beş kadifeden yol gibi çıplak göğsünden aşağı kayarken hayal etti. Kalçasının sınırında ve belinin etrafında...

Hayden ayağa kalktı ve locanın arka tarafına geçti. Bu-

radan ancak Alexia'nın şapkasının arkasını görüyordu. Ve boynunun arkasını. Ve omuzlarının zarif kıvrımını. Elbisesinden, hayal gücünü tekrar çalıştırmaya, o teni öperken tadını tahmin etmeye çalışmaya yetecek kadarı görünüyordu.

Sıktığı dişlerine rağmen kendine güldü. Gözünü, elde edemeyeceği kadınlara diyecek türden bir adam değildi. Özel hayatı da, sosyal hayatı kadar etkin sürüyordu. Bayan Welbourne'e duyduğu arzunun hiçbir mantığı yoktu ve fazlaca külfetli olmaya başlamıştı. Saf ve basit bir arzuydu, birinin olmayacak şekilde arzulanması bir yana, nadiren özellikle bir kadına odaklanacak tarzda bir açlıktı.

Sorun, boş yere olmadığına inanmasıydı. Ona sahip *olmamalıydı* ama aklının, içgüdüsel olarak olasılıkları hesaplayan kısmı, isterse elde edebileceğini söylüyordu. Kadın, ondan hoşlanmıyordu, onu büyük günahlarla suçluyordu ama ne *olması gerektiğinden* dünyalar kadar ötede arzu varlığını sürdürüyordu.

İlgi odağı hareket etti. Omuzları sahneye doğru eğildi ve şapkası yavaşça yukarı kalktı. Arkasına döndü, el kürkünü kenara koyarak sessiz bir zarafet içinde ona doğru yürüdü.

Locadan çıkacağını düşündü. Ama yanına yaklaştı, gözleri, arka duvardaki gölgeler içinde onu aradı.

Onu tutup çekme isteğiyle savaştı. "Oyunu beğendiniz mi, Bayan Welbourne?"

"Evet. Teyzenizin beni de getirmesi büyük incelikti."

Planlarını gizleyerek bunu kendi ayarlamıştı. Henrietta'nın, Easterbrook'un locasında yalnız kalmaması için Bayan Welbourne'ü de getirmesini önermişti. Hayden dolap

çevirme isteğine yenik düşerken bile bu dürtüsünden nefret etti.

“Sizinle biraz konuşabilir miyiz, Lord Hayden? Son birkaç gündür aklımı çok meşgul eden bir konuyla ilgili. Yalnız kalmamızı gerektiriyor.”

Şimdi olmaz küçük çalıkuşu. Aklın varsa anneye yakın kal.

“Tabii ki, Bayan Welbourne.” Kapıya doğru yürüdüler.

Koridorun ışıkları loştı, karanlığı delen birkaç sarı hüzme vardı. Teni ruhani; gözleri çok koyu ve dokunaklı görünüyordu.

“Parkta Benjamin hakkında söylediklerinizi düşünüp duruyorum.” Alexia’nın kaşları endişeyle çatıldı. “Son günlerde hüznünden bahsettiniz. Bunun, ona ne kadar uymadığını düşündüm.”

“Herkesin öyle anları olur. Şüphesiz Ben’in de oluyordu ama dünyanın onu görmediği zamanlarda.”

“Mümkün. Ama yine de... Sorabilir miyim, o gece içiyor muydu? Olay olduğunda?”

“Epeyce.” Hayden şimdi, locadan hiç çıkmamış olmayı düşünüyordu. Kadın onun anlatmayı istemeyeceği ayrıntıları kurcalıyordu. Üstlerinde durmamaya çalıştı.

“Bu da ona uymuyor,” dedi Alexia. “Kardeşinin aksine Ben, alkolü sevmezdi. Anlattıklarınızdan çıkardığım sadece hüznün değil umutsuzluk olduğu.”

“Bu çok güçlü bir kelime seçimi olabilir.”

“Onu orada, güvertede gördünüz mü? Düşmeden önce?”

Şimdi tehlikeli sulara giriyorlardı. Hayden’in onu tutup öpme isteği artık arzuyla değil sorularını durdurma isteğiyle ilgili olmuştu.

“Şöyle bir gördüm.”

Yıldızlara bak, Hayden. Denize kadar tüm göğü doldurmuşlar. Suyun üstünden yürüyüp onlara dokunabilecekmişim gibi.

Oradakiler yıldız değil, Corsica’nın deniz feneri. İçki, duyularını etkiledi. Diğerleriyle aşağı gel. Soğuk bir gece.

Pek iyi bir arkadaş olmam. Bu gece yalnız kalsam daha iyi. Aşağıda da yalnız kalabilirsin.

Beni rahat bırak, olmaz mı? Sen hiç kötü hissetmez misin, Hayden? O soğuk ve hesapçı ruhun hiç üzüntü veya korku duymaz mı? Böyle zamanlarda gece göğü sakinleştirici olabilir.

Daha az sarhoş olsan daha az üzgün olurdu.

Şimdi baban gibi konuştun. Hep yargılama ve mantıksal üstünlük. Şimdi bana ders mi vereceksin? Beni ahlaki doğrulara ve şerefli davranışlara mı davet edeceksin? Kahretsin, yirmi yıl içinde tipin bile ona benzeyecek. Neyse ki evlenecek kadar duygusal değilsin yoksa onun gibi acımasız bir ikiyüzlüye dönerdin ve...

Bir kelime daha edersen seni mahvederim. Bu gece ne kadar sarhoş bir pislik olsan da.

Beni rahat bırak, o zaman bu pislikten tek kelime daha duymazsın.

Seni rahat bırakacağım. Hatta istersen seni şeytanın ellerine bile bırakırım.

“Biraz konuştuk ama aşağı gelmek istemedi,” dedi Hayden omuz silkerek.

Alexia onun yaptığı hareketi tartıyor gibi göründü. Bakışı, rahatsız ediciydi.

“Kendinizi suçluyorsunuz, değil mi? Onu güvertede bıraktığınız için suçlu hissediyorsunuz.”

Hayden kadının kelimelerinin uyandırdığı asi öfke karşısında yavaşça nefes verdi. Suçlama, tekinsiz bir samimiyet yaratmıştı. Ruhunun çıplak yerlerine dokunmuştu.

“Sözlerim için özür dilerim. Şimdi kızdınız. Bu ışıktaki bile anlaşılıyor. Amacım bu...”

“Uzun bir listedeki bir günahı daha belirttiniz sadece. Benim gibi bir adamın çok günahı olur, sıkça belirttiğiniz gibi.”

“Güverteden düşecek kadar içkili olduğunu fark etmediğinize eminim.” Alexia ona içtenlikle baktı, loş ışığa rağmen derinlerini görmeye çalışıyordu. Hayranlık verici derecede endişeli görünüyordu. Öyleydi ki Hayden artık onun Ben hakkında ne gördüğünü veya öğrendiğini umursamıyordu. Şu an bunların hiçbirisi umurunda değildi çünkü dolgun dudakları öyle çekici somurtuyordu ki başka bir şeyi fark edemiyordu.

“Lord Hayden, size sormam gerek. Birinin güverteden düşmesi ne kadar zordur? Kafamda canlandırmaya çalışıyorum, küpeşteler var, fırtına da yoksa bana öyle geliyor ki...”

Hayden parmaklarını onun dudaklarına götürerek onu susturdu. “O kadar zor değil. Dikkatsizsen sıkça olur. Yanlış giden bir oyun, umarsız bir meydan okuma. Küpeşteler ayık ve mantıklı insanlara yardımcı olur, hapisane duvarı degillerdir.”

Dokunuşuyla, Alexia’nın ifadesi değişti. Şaşkınlık, endişeyi bastırdı. Hafif dokunuşuyla korku sallandı ve heyecan, duygulu gözlerinin havuzlarında parladı.

Sessizlik ve koridorun gölgeleri onları sardı. Tek bir ses yoktu. Yalnızlardı.

Hayden, onun çıplak omzunun serin satenini hissetmek için dudaklarını aşağı götürdü.

Ani nefes alış, bir şok değil zevki belli ediyordu. Sadece

bu bile, şerefli eğilimlerini yok etmeye yeterdi ama zaten çoktan savaşı bırakmışlardı.

Dudaklarını o çekici tene bastırdı, bu narin ama ani hareket karşısında Alexia'nın sıcaklığını hissetti. Kız kaçmadı veya karşı koymadı. Geri adım bile atmadı. Hayden elini onun belinin etrafına sardı ve dudakları boynundan yukarı çıkarken Alexia'yı kendine çekti. Kadının nabızı karşısında dudaklarını araladı ve tahrik olmanın hızla artan belirtisi üstünde dilini gezdirdi.

Arzu, Hayden'ın mantığını engellemiyordu. Hâlâ sessizliği ve her öpücüğün ardından gelen narin, korkak iç çekişleri duyabiliyordu.

Ne yeri ne zamanıydı ama umurunda değildi. Alexia'yı daha da yakına çekti, vücudunu vücuduna bastırırken yüzünü tuttu ve kışkırtıcı dudaklarını ele geçirdi.

Kadının şaşkınlığı, Hayden'ı daha çok baştan çıkardı. Alexia'nın eriyerek teslim olması aklını alev alev yaktı. Kadının nefessiz iç çekişlerinde belli belirsiz bir kararsızlık vardı, bu tutkuyla ne yapacağını bilemez gibiydi.

Hayden öpmeyi bıraktı ve yüzüne baktı. Alexia gözleri kapalı, dudakları aralık, tam bir şehvet imgesiydi. Hayden'm kollarındaki vücudu hafif ve güçsüz gibiydi.

“Bana dokun,” dedi Hayden. “İstedğini biliyorsun.”

Alexia'nın gözkapakları açıldı. Çekinerek eldivenli ellerini kaldırıp Hayden'ın yüzüne dokundu, sanki gerçekten orada olduğuna dair kanıt arıyordu.

Ellerini, aynı meraklı dokunuşla omuzlarına koydu. Aralarındaki giysi katmanlarına rağmen parmakları tenini yaktı ve her yanını ateş sardı.

Hayden onu daha güçlü öptü. Vahşi açlığını zar zor zapt

ediyordu. Bedeni yanıyordu. Nerede olduklarına dair yok olmayan farkındalığı ona cesaret veriyordu ama aşırı gerginliğin de habercisiydi. Her şey değil, ama... Ona cömertçe karşılığını verirdi ama...

Nazıkçe Alexia'nın alt dudaklarını, dişlerinin arasına aldı. Kadının ağzı daha çok aralandı. Hayden onu tekrar öptü, dili yavaşça kıvrılarak özenle ağzına girdi. Sarılmasıyla, kadında yeni tahrik ürpertileri başladı.

Zevk, kalan son mantık kırıntılarını da fethetti. Onu kapıya yasladı, öpücük ve okşamalara boğdu, elbisenin altından vücudunu hissetmek için bastırıyor, bu dokunuşlarla onu çıplak görüyor, kadının şaşkınlık ve çaresizliğini anlatan ahenkli nefes ve iniltilerini dinliyordu.

Alexia'nın kolunu okşayarak, uzun eldiveni sıyırdı ve kolunu açtı. Başını çevirerek elinin gittiği yolu izleyerek öpmeye başladı. Kalçasında eli dolandı, kalçasını tuttu, belinin etrafından daire çizdi ve göğüslerinin dayanılmaz yumuşaklığına çıktı. Dolgunluğu üstünde avucunu açtı ve kendini ona teslim etmek için zorlayan sertleşmiş meme uçları üstünde durdu.

Kadının parmakları, adamın omuzlarına bastırdı. İniltileri açıkça duyuluyordu. Onu başka bir öpücükle susturacak kadar mantığı çalıştı ama ellerini durdurmaya yetecek kadar çalışmıyordu. Birazdan. Daha sonra. Eninde sonunda...

Kadının arkasından kapı zorlandı. Alexia kaskatı oldu ve gözlerini kırıştırdı, sanki bu alçak sesle uykusundan uyanmıştı.

"Yüce Tanrım, sıkışmış mı?" diye homurdandı bir kadının sesi, ahşabın öbür tarafından.

Hayden dişlerini gıcırdatarak, teyzesine küfrederek, açıklıkla çıldırmış halde hızla eldiveni geri çekti ve Alexia'dan uzaklaştı. Loş ışıktaki kadının kendine çeki düzen verirken yüzünün kızardığını gördü. Beş saniye yerinde durdu ve hızlı bir bakışla üstünü başını kontrol etti.

Alexia anlaşılabilir düşüncelerle gözlerinin içine baktı ve arkasını dönüp kapıyı açtı. Henrietta neredeyse kucaklarına düşecekti.

“Üzgünüm, Hen Teyze,” dedi. “Dolu bir locanın kapısına yaslanmamayı akıl etmeliydim.”

“Etmeliydin, tabii. Düşüncelere mi dalmıştın? Herhalde yine o teorilerden birini çözmeye çalışıyordun.”

“Aynı zamanda, Bayan Welbourne döndüğünde doğru locayı bulsun diye nöbet tutuyordum.”

“Benim için de aynısını yapmaya devam edebilirsin. Alexia'nın gittiğini bilseydim, şeye... Neyse, orada dur işte, Hayden. Ben de kaybolmayayım.”

Hen, koridordan aşağı yürüdü. Alexia, sessizce izledi. Aralarındaki havada hâlâ sessiz bir arzu asılıydı.

Yanıp tutuşuyordu ve mantıklı düşünemiyordu. *Bu gece sana geleceğim, herkes uyuduktan sonra. Bana kapıyı aç.*

Hayden kelimeleri söylemedi ama Alexia yine de duydu. Onda, belki de kendinde, hissedebiliyordu.

Arkasını döndü ve locaya girip, kapıyı aralarına kapadı.



Hayden o gece Alexia'ya gitmedi.

Bedeni sakinleşince, bunun hem dikkatsiz hem de gülünç olacağını kabul etti. Gerçekçi Bayan Welbourne, ne yaptığını düşünecek kadar akli başında olduğu sürece asla

itibarını, unvanını, erdemini tehlikeye atmazdı.

Artık özür dilemesi gerekiyordu. Davranışlarının mazreti kalmamıştı. Her ne kadar bu, onu hayrete düşürmeye devam etse de, tiyatrodaki hatanın ne kadar olanaksız olduğu üzerinde düşünmüyordu. Alexia'yı daha fazla hafife almak affedilemez olurdu.

Gerçi Christian'ın salık verdiği tüm ihtiyat gerekli olacaktı çünkü şafak vaktinde hâlâ şehvet, kör bıçaklarıyla saplanıyordu. Öğleni geçene kadar yatağında yattı, kendiyle tartıştı. Şerefi, geri çekilmesini emrediyordu ama bedeni, daha yüksek sesle ilkel isteklerde bulunuyordu. Sonunda kalkıp kentteki dairesine gidecek disiplini kendinde buldu. Fakat orada pek bir şey başaramadı. Hesapları bile kafasını dağıtamıyordu.

Sonraki iki gün, disiplini boş verdi. Geç saate kadar uyudu, durumu değerlendirdi, hiçbir iş yapmadı ve evde boş boş dolandı. Sonunda, dördüncü günde, onu bekleyen hiç istemediği görevi yerine getirmek için kendini zorladı ve bir mektup yazmak için masaya oturdu. Yarisında, kişisel bir özürden kaçınmanın korkakça olacağına karar verdi.

Alexia'yla nasıl yalnız konuşabileceğini hesaplarken odasına Elliot geldi. Elinde bir mektup vardı.

“Sonunda kalkmışsın bakıyorum. Bu sabah sana bir mektup geldi, Hayden. Hen teyzenin uşaklarından biri getirdi.”

Hayden, mektubu aldı. Henrietta, tüm övgülerinin ve tereddütlü laflarının arasında gücendiğini göstermeyi başarmıştı. Tabii ki Hayden'ın tüm zamanını onlarla geçiremeyeceğini anlıyordu ve üstüne gitmek veya bir külfet

haline gelmek istemiyordu. Fakat Bayan Welbourne'la gerçekten iyi bir konuşma yapması gerekiyordu çünkü Caroline'a Fransızca öğretmek konusunda yeterli ilerleme sağlayamıyordu. Bu iş için bu öğleden sonra zaman ayırabilmesini umuyordu.

"İsteddiği her neyse, ben halledebilirim," dedi Elliot.

"Senin gibi kardeş az bulunur. Kafamın dolu olduğunu anlayıp beni korumak için kendini ateşe atıyorsun."

"Son günlerde alışkanlıklarındaki değişiklik, doğru hissettiğimi söylüyor." Mektubu işaret etti. "Kıskaçlarından kurtulabilecek kadar atak olmadığımı düşünüyorsan ona mektup yazıp reddedebilirsin."

Hayden, teyzesinin, Bayan Welbourne'ü azarlamasını talep eden mektubunu tekrar okudu. Bunu yapmak için Alexia'yla yalnız görüşmesi gerekecekti. Aralarında, Fransızca dersiyle hiç ilgisi olmayan bitmemiş bir mesele vardı.

"Bu, benim yapmam gereken bir iş. Yapmamı istediği konuşmanın zamanı çoktan gelmişti."

Alexia, ilk şapkasının üstündeki yeşil kurdelenin pilişiyle uğraştı. Çok düzgün, çok planlanmış duruyordu. Daha özgür ve romantik bir etki istiyordu. Hesaplamayla değil de öylesine bağlanıvermiş gibi.

İyice incelemek için şapkayı cam kenarına götürdü. Şapkayı yapmak, tahmininden daha zor olmuştu. Bir modeli olmadığı için kendi başına eşarp takıp aynaya bakarak yapmak zorunda kalmıştı. Tertemiz olması için de süslemeleri yaparken eldiven takması gerekmişti.

Phaedra'nın öğütlerine rağmen bu şapkayı, lamba ışığı-

ğında çalışarak yapmıştı. Dört gece önce tiyatrodan dönünce başlamıştı. Bir umutsuzluk halinde, sabaha kadar uyanık kalıp kurdeleleri düzenlemiş, kıvrım yerlerini dikmiş, baştan çıkma yolundan kendini kurtarabilecek kadar para kazandıracak üstünlükte bir şapka yapmayı ummuştu.

Birinin varlığını hissedince elindeki şapkayla donup kaldı. Onun varlığı. Yakışksız davranışlarının göz açıp kapayıncaya kadar yaratabileceklerini biliyordu. Bu hissin yabancı veya rahatsız edici değil sıcak ve heyecan verici olması onu dehşete düşürdü.

Aşağıdan, sokaktan gelen sesler ilgisini çekti. Aşağı bakınca, Henrietta ve Caroline'ın arabaya bindiğini gördü. Bugün, Bayan Tissot'ya provaya gideceklerdi.

Onun da gitmesi gerekiyordu ama hasta olduğunu söyleyerek gitmemek için yalvarmıştı. Tamamen yalan da değildi. Tekrar Hayden'la karşılaşmanın utancını ne zaman düşünse midesi bulanıyordu. Tiyatrodaki o geceden beri bu eve gelmemişti ama eninde sonunda dönecekti.

Şapkayı kenara koydu ve Roselyn'e yazmakta olduğu bir mektubu tamamlamak için masaya oturdu. Bugün, Bayan Tissot'ya gitmekten çok daha önemli işleri vardı. Kendisi için orada hazırlanan giysileri zaten hiç giyemeyecekti.

Mektubu mühürleyip postaladıktan sonra Alexia hızlı hizmetkârlar katına çıktı. Henrietta ve Caroline gideli bir saat olmuştu bile. Küçük araştırmasını yapabilmek için yeterli zamanı olacağını umdu. Şimdi tamamlayamazsa daha günler boyunca yapamayabilirdi. Her dışarı çıktıklarında yalvararak paçayı kurtaramazdı.

İçindeki fırtınanın tek nedeni Hayden Rothwell'in tiyatroda ona yaklaşması değildi. Konuştukları da onu ra-

hatsız etmişti. Benjamin hakkında temin için ona gitmişti. Ben'in ölümünün bir kaza olduğunu ve şüphelerinin yersiz olduğunu duymak istemişti.

Rothwell sorudan kaçmıştı, Alexia bunu şimdi fark ediyordu. Sonra onu da baştan çıkarmış ve bir tutku nehrine sürüklemişti.

Ben'in, onu bilerek geride bıraktığını düşünmek kalbini kırıyordu. Aşk, bir adamın kendini öldürmesine engel olmaya yetmiyorsa ne işe yarardı?

Ama öyle yaptıysa nedenine dair bazı ipuçları, eşyaları arasında olabilirdi. Böyle bir kanıt yoksa kazanın tuhaflığı konusunda içi daha rahat olacaktı. Koridorun sonundaki tavan arasına girdi. Orada nostaljiden başka bir şey bulmamayı umuyordu.

Depoya yeni eklenen eşyaların arasından geçmesi gerekti. Henrietta, yukarı epey eşya göndermişti. Kendi evinden gelen veya aşağıdaki odalardan çıkarılan eşyalar. Caroline'ın eğlencesinde kullanılan mermer sütunlar kapı ağzını engelliyordu, cilaları da küçük camdan gelen ışığı yansıtıyordu. Birkaç rulo yapılmış duvar halısı da buraya getirilmiş, duvarlara onlar yerine Easterbrook'un resimleri asılmıştı.

Alexia, Ben'in bavullarını, bir duvarın yanında buldu. Birinin üstünde bir frak, düzgünce depolanmış gibi değil de fazladan bir eşya bulup buraya atmış gibi duruyordu. Üstündeki tozu silkeledi ve düzgünce katladı. Bavulları cama çekti. Düzgün bir sandalye bulamadığı için duvar halılarından birini çekti ve kendine ahşap zemin üzerinde bir oturma yeri yaptı.

Açtığı ilk bavulda giysiler vardı. Eğilip her köşeden kal-

dırarak altında ne olduğuna baktı. Çoğunu hatırlıyor ve onu, o giysiler içinde görebiliyordu. Yığının altında ipek bir yelek gördü, mavi ve kırmızı çizgileri vardı. Onu çekip yukarı kaldırdı.

Onu ilk öptüğü gün üstünde bu vardı. Parmaklarının altındaki ipeği ve dokunduğu zaman bunun altından Ben'in kalp atışlarını tekrar hissetti. Kucaklaşmaları gizli ve kısaydı. Tüm diğerleri gibi... Yunanistan'daki macerası için heyecanlıydı ama Alexia çok korkuyordu. Ayrıca, onu bırakıp gittiği için de zarif olmayan bir güceniklik içindeydi.

Onun üzüntüsünü görmüştü. Anlamıştı. *Kısa sürede döneceğim, görürsün. Sonsuza kadar beraber olacağız.*

Yeleği yerine koyup bavulu kapadı. Öleceğini düşünse böyle söyler miydi? Veya daha kötüsü, kendini öldürmeye niyeti olsa?

Küçük araştırması birden hıyanet gibi göründü. Rothwell'in soruları onu, Ben hakkında bazı tutarsızlıkları düşünmeye sevk etmişti. Ben'in ölüm nedeninin kesin olmadığı şüphesinin tohumlarını ekmişti.

Hayır, Hayden ekmemişti. Soruları, zaten olan tohumların filizlenip büyümesi için üstüne endişe yağmurları yağmasını sağlamıştı.

Şimdi, anılar onları köklerinden söküyordu. Ben'in bu yelek içinde görüntüsü o kadar canlı ve heyecan vericiydi, hayatına bahar meltemleri estiren mutlu iyimserlikle o kadar doluydu ki sonsuza kadar gitmek istediğine dair bir kanıt bulmaktan endişe etmemeliydi.

Arayışı artık anlamsızdı, bir sonraki bavulu başka bir amaçla açtı. Haftalardır bu evde tuhaf ve yalnız hissediy-

yordu. Ben'in anısına sarılmak, eşyalarına dokunmak içini ısıtıyordu. Işıldayan mutluluk, arkasından gelen kederin acısına değermişti.

İkinci bavulda kişisel eşyalar vardı. Alexia, Ben'in saati ve kayışlarını hatırladı. Mektup yığınları, saç fırçaları, birkaç kitap... Bir beyefendinin günlük eşyaları.

Alexia altında ne olduğuna bakmak için birkaç mektubu kaldırdı. Bu sırada, üstlerinde bağlı olan kurdele açıldı. Yığın dağıldı ve düştü, bavulun üstünü kapladı. Mektupları toplamaya başladı ve bazı mektuplardan bir koku geldiğini fark etti. Diğerlerinin arasına sıkıştırılmış aynı boyutta, aynı elden çıkmış mektuplar vardı. Bir kadının elinden ama kendinin veya kız kardeşlerinden birinin elinden değildi.

Birini kaldırıp burnuna götürdü. Gül suyunun kokusunu aldı. Feci bir şekilde donakaldı.

Uzun süre mektuba baktı, dehşetle baktı. Ne yapacağına karar veremedi. Parmakları kâğıdı açarken hâlâ mide bulandırıcı bir kararsızlık içindeydi.

Benjamin, aşkım...

Dokuzuncu Bölüm

“Bayan Wallingford evde değil, efendim,” dedi uşak.

O mektubu gönderip sonra evden çıkmak tam Henrietta’ya göreydi.

“Elbise provası,” dedi hizmetkâr.

“O zaman hepsini moda evinde bulabilirim.”

“Hepsini değil. Bayan Welbourne hasta olduğunu söyleyerek burada kaldı.”

Hayden, teyzesinin olmayışını yeni bir bakış açısıyla değerlendirdi. Mürebbiyenin işini yerine getirmesiyle ilgili konuşmasını istiyordu ve özel olarak yapılabilmesi için çıkmıştı. Başka bir konuşma yapmak niyetindeydi ama Hen’in duyarlılığı çok işe yaramıştı.

“Bayan Welbourne’e, benimle kütüphanede buluşma nezaketini gösterir mi diye sorun. Tabii aşağı inemeyecek kadar hasta değilse.”

Uşak işini yapmak üzere gitti. Hayden, kütüphaneye çıktı ve büyük özrü için hazırlanırken düşüncelerini toparladı.

Kadının gelmeyi kabul edeceğini ve bu işi bir an önce halledeceklerini umuyordu. İçten konuşmadığını anlarsa, ki büyük oranda öyleydi, belki yüzüne vurmazdı. Ama tabii Alexia'nın doğrudan konuşma eğilimiyle, bugün, bu evden sağlam bir azar yemiş olarak ayrılabilirdi.

Uşağın dönmesi epey zaman aldı. Bekleyiş, rahatsızlık vermek yerine artan bir beklenti yarattı. Günlerdir onu görmemişti, en kötü niyetlerinden saklanırken uzun bir ara olmuştu. Şimdi, yapacakları o konuşma, amacı ne kadar üzücü olsa da ruh halini yumuşatıyordu.

Uşak, yalnız döndü. “Üzgünüm, efendim. Odasında veya çalışma odasında değil.”

“Evden çıktı mı?”

“Sanmıyorum.”

“O zaman başka bir yerde olmalı.”

Uşak duraksadı. “Sanırım tavan arasında. Bir hizmetçi, oraya çıktığını görmüş ve kapı biraz aralık. İçeride biri, bir kadın var. Sanırım kendisi.”

“İçeri girip bakamaz mıydın?”

“Bakmasam daha iyi olur diye düşündüm, efendim. Oradaki kadının biraz mahremiyete ihtiyacı olduğuna inanıyorum.” Yüzünü biraz buruşturdu. “Her kimse, ağlıyordu.”

Alexia ağlıyor mu? Hayden'in hayal gücü bu imgeyi reddetmeye çalıştı ama yine de oluştu. Bunun olmasını düşük ihtimal yapan güç ve irade, gerçekten olduysa da aynı derecede dramatik yapıyordu.

“Kendisini başka zaman görürüm,” dedi.

Uşak, işlerine bakmak için uzaklaştı. Hayden, gitmesini bekledi, sonra merdivenlerden en üst kata çıktı. Hizmet-

kârların odalarını geçti, dar koridorun sonundaki tavan arasına yöneldi. Gerçekten aralıktı. Kapıya yaklaştı. Bir kadının iç çekişlerinin boğuk sesi geliyordu.

İçeri girdi ve kapıyı ardından kapadı. Mobilya ve eşyaların arasından onu gözetledi. Küçük bir camın yanında yerde oturuyordu.

Uzaktan bile sel gibi akan gözyaşları görünüyordu. Vücudu sarsılıyordu. Ellerini ağzının üstüne kapamış, sesi engellemek için sımsıkı bastırıyordu.

Hayden, Alexia'nın yanına gitti, kadının duyguları karşısında hayrete düşmüştü ve buna neyin neden olabileceğini merak ediyordu. Bir bavulun içine baktı ve kitapların üstünde duran saati tanıdı. Acımasının altından öfke yükseldi. Alexia buraya, Ben için ağlamaya gelmişti. Belki bunu her hafta veya her gün yapıyordu.

Kadın, Hayden'ı fark etti ve arkasına baktı. Duygularını bastırmak için yürekli girişimleri onu kasılmalarla yerle bir ediyordu.

Hayden onu biraz rahatlatabilmek için yanına çömel-di. Duvar halısına yayılmış bazı mektupları kenara itti. Bir tanesinin üstündeki yazı gözüne takıldı. *Benjamin, aşkım...*

Mektubu aldı ve okudu. Alexia'ya baktı. Gözlerinde öyle büyük bir üzüntü vardı ki bu mektupları açıklayacak bir yalan bulmaya çalıştı.

Alexia tüm yüzünü iki eliyle kapadı ve kendini tutma savaşını kaybetti. Hıçkırıkları tavan arasında yankılandı. Hayden yıllardır duygulanmadığı kadar duygulanmış halde Alexia'nın yanına oturdu ve onu kollarına aldı.

★★★

Adamın sarılması, Alexia'yı hem teselli ediyor hem zayıflatıyordu. Cesur olmaya çalışma, diyordu o kollar.

Hayden'in üstüne doğru yığıldı ve savaşı kaybetti. İçinde düş kırıklığı ve küçük düşme hissi birikip dışarı aktı. Hepsinin altında, ruhunun gerçekçi yanı, biliyordum dercesine kafasını salladı. Sonucu acı dolu olsa bile haklı olmaktan tatmin olan en kötü mürebbiyeler gibiydi.

Kara deliliğinin içinden birkaç parlak düşünce yayıldı. *Hep merak ettin. Acaba ciddi miydi, gitmeden önce evlenme teklif edecek miydi? Ona inandın çünkü inanmasan geleceğin bomboş kalacaktı.* Dişlerini sıktı ve parmaklarının altındaki cekete parmaklarını geçirdi.

Kollar, daha sıkı sardı. Bir teselli öpücüğü başını ısıttı. "Kendini sakinleştirmeye çalış."

Bu nazik sözler, dünyaya sunduğu kadını dışarı çıkardı; romantik hayallere tutulmuş aptal gitti. Kalbi, hızla atarak sakinleşti. Nehirler kuruyup yerini damlalara bıraktı.

Güçlü bir elin tuttuğu bir mendil geldi. Aldı ve gözleriyle yüzünü kuruladı. Etraflarını saran bulanık haldeki mektuplar tekrar netleşti. Birkaçını, eteğinden silkeledi.

"Ona, Yunanistan'dayken yazmış. Ama başkaları da var, daha önceden," dedi. "Niyeti hiçbir zaman... Bana onurlu davranmamış."

"Belki sana değil, ona onurlu davranmamıştır."

Küçük bir umut alevi parladı. Büyümedi ama çaresizce yakıt isteyerek titredi. Öyle olabilirdi. Ben, sevgisiyle niyeti konusunda ona değil, bu diğer kadına yalan söylemiş olabilirdi.

Alexia hepsini aklında tartamayacak kadar bitkindi. Ben ona yalan söylememiş olsa bile, dürüst de davranmamıştı.

“Böyle söylemeniz çok kibarca,” dedi. “Ama kanıtlar bir aptal olduğumu gösteriyor.”

“Öyle düşünmüyorum.”

Hayden’dan uzaklaşmalıydı ama kendinde o gücü bulamıyordu. Kollarının arasından ayrılınca yine soğuk ve yalnız olacaktı ve hem zor bir gelecek hem de boş bir geçmişle karşı karşıya kalacaktı.

“Biliyor muydunuz?”

“Çoğu erkek gibi onun da hayatında kadınlar olduğunu biliyordum.”

“Bu kişi yıllarca aşk mektupları yazmış. Bu kişi de kendi de aşk mektupları alıyor gibi yazmış. Adı Lucy.”

“O zaman özellikle bu kadından haberim yoktu.”

Bir başka gerçek de ortaya çıkmıştı. Görmek istemediği bir gerçek. “Yunanistan’da benden bahsettiğinde, anlattıkları aşk veya ciddi niyetler değildi, değil mi? Ben de sadece özellikle adı olmayan kadınlardandım.”

Hayden’in tüm vücudu kaskatı oldu. Bu yeterli bir cevaptı.

Alexia, ne kadar boş hissettiğine inanamadı. Şok, onu kendinden koparmıştı. Onu bekleyen saçma anılardan bile yoksun yalnızlıktan korktu. Yalnızlık çok büyük göründü ve onu ezdi. Başını Hayden’in omzuna yasladı ve cesaretini toplayıp tekrar ileri doğru yürümeden önce dinlendi.

Hayden’in kolları onu tutuyor ve içini dolduruyordu. Kokusu, sıcaklığı ve dokunuşu boşluğa akıyordu. Aralarındaki bağda duygusal bir huzursuzluk da vardı. Alexia, adamın teşvik ettiği tehlikeli yaşam gücünü reddedecek iradedden yoksundu.

O yaşam gücü, az önce acı içinde ölen parçalarını can-

landırarak içine doldu. Kıpırdamadı, barındırdığı tehlikeleri umursamadan sadece içine çekti. Adam da kıpırdamadı. Kucaklaşmalarının sessizliği ağırlaşmaya başladı. Adamın dokunduğu her yerini sıra dışı bir şekilde fark ediyordu. Aynı farkındalığı, onda da hissetti.

Başını kaldırıp ona baktı. Adamsa ona değil, odanın içine bakıyordu. İfadesinde, daha önce gördüğü düşünceli ciddiyet vardı ve mavi gözlerindeki alev alev bir ışık onu kızgın gösteriyordu.

Alexia geçmişte, bu yüz ifadesini yanlış anlamıştı ama şimdi öyle değildi. Adamın ciddiliğinde bir öfke vardı ama kızgınlık yoktu. Hayden başını eğdi ve ona baktı; o alevlerin kaynağını yanlış anlamak mümkün değildi.

Hayden onun yüzünü okşadı, parmak uçları kuruyan gözyaşlarına hafifçe dokundu. Onu sakinleştirme girişimi, Alexia'nın kalbinin hızla atmasına neden oldu. Dokunuşu ve gözlerindeki arzu da. Alexia bu arzuyu neden reddetmesi gerektiğini hatırlayamıyordu. Tüm o nedenler başka bir dünya ve yaşama aitti. Hayden'ın ona verdiği bu sıcaklığın sonundan korkuyordu ve bu karanlık tavan arasının ardında, mantıklı Bayan Welbourne'ü bekleyen ömür boyu sürececek soğuklukla yüzleşmeye hazır değildi.

Düşünmedi bile. Dağılmış ruhu, gerçeği ve derin hayal kırıklığını boğma fırsatına dört elle sarıldı.

O da uzanıp, adamın yüzüne dokundu.

Alevlerin kararması ve ağzında yeni, duygusal bir sertlik oluşması dışında ilk anda hiç tepki vermedi.

Sonra elleri, Alexia'nın ellerini kavradı ve tenine değince içini bir sıcaklık kapladı. Güçlü parmakları, Alexia'nın kileri tamamen kapladı ve sonra elini uzağa doğru itti.

Hayden başını ona doğru çevirdi ve avuç içleriyle bileklerini öptü.

Alexia'nın bileklerinden kalbine doğru kelebekler uçuştı, sonra kanatlarıyla tüm vücuduna değdiler. Gözlerini kapadı ve bu güzel duyguyu içine çekti. İçindeki hissiz boşlukla oluşturduğu tezat hayret vericiydi.

Gözlerini açtığı anda, Hayden'in onun gözlerinin içine baktığını gördü. Kalbinin fısıldadığı uyarıya kulak asmadı. Adamın içinde sürdüğünü hissettiği savaşı kazanmasına yardım edecek hiçbir şey yapmadı. Yenilmesini istedi. Onu öpmesini ve içini titreten canlılığı hissetmeyi istedi.

Hayden onu öptü, önce çekingendi ama gittikçe cesurlaştı. Bastırılmış bir coşku, Alexia'nın içini kapladı, o öpücükleri özgür bırakmaya zorluyordu. Alexia'dan gelen her cevap, yeni bir kilidi kırıyordu.

Öpücüğün gücü, Alexia'yı şaşkına çevirdi. Çırpan kanatlar kanına girdi ve nefesi ritim kazandı. Kanatlarının tüyleri her yanını tahrik etti, ruhundaki ve tenindeki heyecan birleşti ve titremeler artarak birbirini izledi.

Hayden'in kucaklaması yer değiştirdi ve Alexia'yı yavaşça duvar halısına yatırdı. Tek bir hareketle mektupları kenara attı. Mektuplar, tek hareketle bavulların arkasına giderek korkunç keşfi gözlerinin önünden çekti ve akıllarından çıkardı.

Hayden onu tekrar öperken, frak mantosunu üstünden attı. Adam üstüne uzanırken Alexia onu kucakladı, onu, elinden geldiğince kollarının arasına aldı. Küçük pencereden gelen kuzey ışığının altında yatarken öpüşmeler hızla değişti. Tiyatrodaki gibi şehvetli öpücüklere kendini bıraktı ama bu sefer Alexia'nın tepkisinde şaşkınlık yoktu.

Hayden'in onu gittikçe artan bir tutkunun içine çekmesi gerekmedi. Dayanılmaz bir tutku zaten Alexia'nın içini kaplamıştı. Temkin ve endişeyi çoktan bir kenara atmıştı.

Her anına bayıldı. Ellerin dolaşmaya başlamasını, sağlam, sahiplenilen, arayan dokunuşlarla elbisesinin üstünden ona dokunmasına bayıldı. Bedenin alt kısımlarında harika bir hassasiyet uyandı, ürperten arzusu, fiziksel bir açlık yarattı. Göğüsleri de sancı içindeydi, öyle fazla ki, dokunduğu zaman yetmiyordu. Sirtına ellerini dolayarak ona daha sıkı sarıldı, bu harika çılgınlığın onda yarattığı hareket ve seslerle uyarılıyordu.

Birdenbire, zaman ve mekândan bağımsız, kaotik, ateşli bir büyüünün içinde ikisi baş başaydı. Oranın hükümdarı zevkti ve çaresiz sancılar onu iffetten uzaklaştırmıştı. Daha fazlasını istiyordu ve başka bir şey istemiyordu. Sadece daha fazlasını. Tahrik olmuş halde uzanıp bağırırken kelimeler, içinde tekrarlanıp duruyordu.

Elbisesini gevşetti ama korsesi onları engelledi. Hayden giysiye küfrederek Alexia'nın göğüslerini elbisenin içinden okşadı. Parmakları, meme ucunu buldu ve daha etkili şekilde sıkıştırdı. Alexia'nın her yerine bir ürperti yayıldı ve tahrik olma kıvılcımları çıktı, yutkundu.

Hayden, Alexia'nın kolunu, kendi vücudundan çekip onu yatırdı. Korsenin omuz askısını bir kolundan aşağı çekip göğüslerinden birini açtı.

Çıplak olmak, Alexia'yı daha da çok heyecanlandırdı. Ona bakışı da. Hayden'in onun koyu renk ve sivrilmiş ucuna dokunması onu bitirdi. Acı veren, sabırsız bir özlem, derinden ve alçaktan daha da yoğunlaştı. Hayden onun göğsünü okşadı ve avuç içini yavaşça meme ucuna

değdirdi. Ağlamak isteyecek kadar delirene kadar Alexia'ya zevk verdi.

Hiçbir rahatlama yoktu, sadece artıyordu. Kafasındaki büyü ve onu tutkunun kıyısına sürükleyen adamın istekleri artıyordu. Hayden başı aşağı daldı ve dili, meme ucuna değdi ve hisleri en yoğun hale geldi. Alexia'nın bacaklarını okşadı, her uzun dokunuşla eteğinin kumaşını daha yukarı kaldırdı. Ta ki tenleri birbirine değene kadar.

Alexia'nın ruhu, o okşamanın nereye gittiğini biliyordu. *Evet, daha çok.* Göğsündeki şehvet dolu tahrik bile artık aşağıya yönelmişti. Beklenti, çılgına döndürüyordu.

Daha fazla heyecanlanamayacağına emindi ama o dokunuş geldiğinde yanıldığını anladı. Öyle odaklı, öyle kararlı bir heyecan yarattı ki Alexia kontrolünü kaybetti. Bir bütünlük, onu çağırıyordu ve reddetmek onu delirtiyordu.

Daha çok. Adam hareket etti, onun bacaklarını açıp arasına girdi. *Daha çok.* Hayden onu daha sert öpüyordu. Alexia kendine geri dönene kadar duymadığı sesleri bastırdı. *Daha çok.* Alexia, onun omuzlarını elleriyle sımsıkı tuttu ama Hayden kollarının üstünde kalktı ve kadın artık onu tutamıyordu. *Daha çok.* Hayden tekrar Alexia'nın bacaklarının arasına uzandı ve ona tekrar dokunup inleyene kadar okşadı.

Yeni bir dokunuş, Alexia'nın tüm bedenini titretti. Güçlü bir dolululuk birden içindeki çaresiz isteği rahatlattı. Sonra bastırdı ve uzandı, yutkunmasına neden oldu. Kendinden geçme hali içinde acıyı hissetti.

Çok fazla şey dikkatini dağıtıyordu. Çatı katının tavanı ve pencereden gelen ışık. Üstündeki adam ve onu ele geçiren iriliği ve gücü. Öylesine bütün ve büyüleyici olan dol-

gunluk. Yanma hissi bitti ama nabızı orada atıyordu, canlı ve hassas. Yeni zevkler hafifçe ürpermeye başladı ama onların artamayacağı kadar şaşkındı.

Hayden onu öpmek için eğildi. Alexia onun yüzüne baktı. O kadar erkeksi ve sert olan ifadenin yanında gözlerinin derinlerinde başka bir şey gördü. Şaşkınlık.

Adam hareket etti. Doluluk, hissettiği acıyı uzatırken bile Alexia'yı rahatlatıyordu. Sersemlik hali geri gelmedi. Kendinden geçmek yerine Alexia doğal olmayacak derecede her şeyin farkındaydı. Hem onun hem de içindeki hissini. Kendi kırılganlığının. Kaçılamayacak kadar ele geçiren bir yakınlığın.

Yıldız yağmuru yavaşça dindi. Aşırı tatmin onu yavaşça serbest bıraktı.

Hayden altındaki kadına baktı. Üstünde duran vücudu, tuhaf bir şekilde tek koluyla sarmıştı. Öbür kolu öylece yanında duruyordu, korsesi ve kombinezonunun içine sıkışmıştı. Hayden kollarının üstüne yükseldi ve Alexia'nın çıplak göğsünü öpmek için eğildi. Alexia'nın çok güzel göğüsleri vardı, yuvarlak ve dolgun, kadınsı ve yumuşaklardı. Kadın ürperdi, aynı zevki almayı sürdürmediğini ona hatırlattı.

Yüz ifadesi, hâlâ, çatı katına girdiğinde gördüğü kırılganlıkla doluydu.

“Canını çok mu yaktım?”

“Çok değil. Ama yeterince acıdı. Düşünüyorum da doğa, kadına daha iyi davranabilirmiş.”

Hayden neredeyse kahkaha atacaktı. Onun yeri-

ne, Alexia'nın hissinin tadını çıkardı. Geri çekildiğinde Alexia'nın yüzü biraz asıldı, sanki iyi mi kötü mü olduğuna daha karar veremiyordu.

Hayden tamamen üstünden kalktı ve onun giysilerini düzeltti. Güzel göğsüne son bir öpücük kondurup korse-
sinin askılarını düzeltti. "Her zaman kötü değildir. Sadece ilk sefer."

Elbisesinin arkasını kapatması için arkasını döndü. "Şaşır-
mış gibi görünüyordun. İlk seferim olduğunu sanmı-
yordun, değil mi? Sana söylememe rağmen Ben'le sevgili
olduğumuza inanıyordun."

Hayden buna inanmayı nasıl da isterdi. Bir nevi bahane
olurdu. Bahane iyi olurdu. Şu an tek hissettiği mutluluktan
ama suçluluk onu bekliyordu. Şimdiden aralarına bir tu-
haflık girmişti.

"Gördüğün şaşkınlık, hayranlıktı. Bir kadını arzulamak
başka, fantezini yaşamak başka şey."

Alexia elbisesi düzelince dizlerinin üstüne doğruldu,
sonra donup kaldı. Dikkatini neyin çektiğini görmek için
o tarafa baktı. Bavulların arkasında, yeri kaplayan mektup-
lara bakıyordu.

"Onları geri koyayım," dedi Hayden.

"Teşekkürler, çok nazıksın. Teyzen, birazdan döner,
burada kalamam. Üstümü değiştirmeliyim... Şu anda bile
bu, hizmetkârlardan saklı kalmış olmayabilir." Alexia yüzü
kızarak ayağa kalktı.

Hayden onun kolunu yakalayıp durdurdu. "Alexia..."

Kız tam gözlerinin içine baktı. "Hayır. Lütfen. Söyle-
me. Hiçbir şey söyleme. Lütfen."

"Söylenmesi gereken çok şey var."

“Pek değil. Hele şu anda hiç değil ve aklımız varsa asla olmayacak.” Alexia kolunu, ondan kurtardı ve ayağa kalktı. “Lütfen izin ver de bu, istediğim şekilde bir anı olarak kalsın.” Arkasını dönerken mektuplara baktı. “O işte epey iyiyim, gördüğün gibi.”



Alexia yatağında yatıp gecenin sessizliğini dinledi, kendine alışmaya çalıştı.

Tavan arasından değişmiş bir kadın olarak çıkmıştı. Artık dünyayı farklı görüyordu. Daha gerçek bir bakıştı. Ben’le ilgili hayallerinden kurtulmasının da bunda payı vardı ama gerisi; kendini teslim etme, yakınlık ve baştan çıkarıcı zevk, bu deneyimler bir kadına özel bir bilgelik getiriyordu.

Kendini azarlamıyor veya masumiyetinin yasını tutmuyordu. Yaptığından pek pişman değildi. Bunu kabul etmek zordu ama dramatik suçlamaları boş bırakıyordu. Ayrıca, olanların sonuçlarıyla dürüstçe yüzleşmesine izin veriyordu. Artık korku değil gurur bu evi terk etmesini zorunlu kılıyordu.

şapkanın gölgesi, yazı masasını karartıyordu. Gece ve tüller, ayrıntılarını örtüyordu ama aklında görebiliyordu. şapkayı satma niyeti veya diğer planları değişmemişti. Hayden’la olanlar, Alexia’yı seçtiği yoldan saptıramazdı. Kararları doğruydı ve bu anıyı kontrol etmek istiyorsa onları bir an önce uygulamalıydı.

Gözlerini kapadı, uyumayı umdu. Onun yerine düşünceler ve vücudu, aklını meşgul etti. Alexia onu hissediyordu. Hâlâ onu dolduruyormuş gibi o acı hafifçe zonkladı. Varlığı hâlâ aklını zapt ediyordu.

Özlemle dolu bir his, kalbinde dolanıyordu. Nostaljinin, yerini bulup orada kalmasına izin verecekti. Sonuçta, günah ve suçlulukla dolu bir anı yaratmak dürüstçe olmazdı. Öyle olmayacak kadar zevk almıştı.

Onuncu Bölüm

Nesi vardı böyle?

Hayden, sonraki sabah da bu soruyu sordu. Bu sefer uykusuz geceler yoktu. Zevk almış ve tatmin olmuş halde, soruyu, gündeğumuna kadar erteledi. Şimdi, giyinirken, davranışlarını sorguluyordu.

“Bu yeleşti istediğimize emin misiniz, efendim? Mavi frak ceketle giymeyi sevmediğimizi sanıyordum.”

Uşasının sorusu, Hayden'ı, derin düşüncelerinden kopardı. Nicholson, Hayden'ın kendisi kadar sistemli ve düzenli, mantıklı ve muntazamdı. Yıllar önce, boş zaman harcamayan ve boş hareket etmeyen bir rutin oluşturmuşlardı. Hayden'm bugünkü dalgınlığı, Nicholson'ın zorlama bir hoşgörüyü iç geçirmesine neden olmuştu.

“Ve kravat, efendim. Taktığınız üçüncü kravat ve hâlâ olmadı. Belki bana izin verirsiniz...”

“Hadi oradan. Ben okullu bir çocuk değilim.” Fena şekilde buruşmuş kumaşı boynundan çekti ve yenisini alıp bir daha başladı. Düğümü atarken aynada yansımasına baktı. Kendini yargıladı ve hiç merhamet göstermedi.

Şerefının hızlı ve ani düşüşü karşısında şaşkındı. Alexia'nın tutkusu da onu haklı çıkarmıyordu, gerçi keyifle hatırlıyordu. Kadın üzgündü, incinmişti ve onu teselli eden ilk adam onu baştan da çıkarmıştı.

Ne kadar aşağılık bir adama dönmüş olursa olsun pişman değildi. Günahlarının farkında olduğunda bile ardından bir tatmin geliyordu. Aklının yarısı, yeniden ona sahip olmak hakkında erotik fantezilerle doluydu.

Tedbirli bir öksürükle düşünceleri bölündü. Nicholson, frak ceketinin altındaki uyumsuz yeleği eliyle işaret etti. Birlikte gülünç görünüyorlardı. Hayden, ikisini de seçtiğini hatırlamıyordu.

“Sen hangisi uygun diyorsan, Nicholson.”

“Çok iyi, efendim.” Üstün zevkine kesin inancıyla, Nicholson, yeleği dolaba geri götürüp yenisi üstüne düşündü.

Hayden, düşüncelerini toplamak için kendini zorladı. Hesap defterindeki bir sürü giriş gibi gerçekleri sıraladı. Bayan Welbourne'ü baştan çıkarmıştı. O da ona dokunmuştu ve tüm mantığını kaybetmişti. Onu teselli etmeye niyetlenmişti ama bunun yerine Alexia'yı kullanmıştı. İyi bir kadının bekâretini bir *tavan arasında* almıştı. Davranışları bahanesiz, onursuz, mantıksız ve utanç vericiydi.

Ve olması gerektiğinin birazı kadar bile pişman değildi.

“Bu olur mu, efendim?” Nicholson, ilgi bekliyor ve yeni bir yelek gösteriyordu.

“Evet, evet, her neyse.”

En mantıklısı, Alexia'dan metresi olmasını istemektir. Tutku asla sonsuza kadar sürmezdi, hele ki akli başında adamlara delice şeyler yaptıran türdekiler. Sonrasında ih-

tiyaçlarının giderilmesini sağlama alırdı. Sonunda, Alexia için daha iyi olurdu.

Dünkü dürtünün en mantıklı ve beklenen sonucu bu olsa da bunu kabul edeceğinden şüpheliydi. Tamamen ve kesin bir şekilde düşmesine neden olurdu. Bayan Welbourne, muhtemelen, kamu önünde saygınlığını yok edecek bir durumu kabul etmektense aklıktan ölmeyi tercih ederdi.

Daha doğrudan özür dileyebilirdi, tabii. Ona bir miktar belirleyebilirdi. Bir tür maaş şeklinde sunulursa bunu, yaptığı iyiliklerin bir karşılığı olarak görmeyebilirdi. Fikri onunla tartışmak için sağlam bir diploması yeteneği gerekiyordu. Onu bir daha elde etmekten vazgeçerse en kötü imaların da önüne geçerdi. Fakat bu kısmı kabullenmek için henüz kendini ikna edememişti.

Son olarak, doğru olanı yapıp onunla evlenebilirdi. Böyle bir evlilik yapacak son adam olduğunu söylemişti ama son zamanlarda pek kendi gibi değildi. Kabul eder miydi ki? Onu, baştan çıkarıcı olmaktan çok daha büyük günahlarla suçluyordu.

Yaşayacakları hayatı hayal etti. Bildiği çoğu evlilikte olduğu gibi genellikle ayrı olurlardı. Başlarda tutkulu ama sonra... Onu istemediğini hayal edemedi. Bu bile yeterince tuhaftı. Normalde daha başlamadan sonunu görebilirdi. *Nesi vardı böyle?*

Ama Alexia'nın tutkusu çabucak sönebilirdi. Belki sönmüştü bile. Cinsel birleşmenin gerçeğe dönmesi onu sonsuza kadar soğutmuş olabilirdi. Zaten Hayden'ı pek de sevmiyordu. Ona baktığı zamanlarda gözlerini ısıtan genelde şefkat değil suçlamalar oluyordu.

Tutkunun da zamanı var ama akıl her zaman idareyi elinde tutmalı. Duygular, onu, servet ve mutluluğu mahveden dürtülere yol açar.

Kendine güldü. Lanet olsun, şimdi atacağı bir tek yanlış adımla babasını haklı çıkarabilirdi.

“Efendim, keşke kravatı benim bağlamama izin verseniz. Bu sonuncu temiz kravatınız ve böyle katletmeye devam ederseniz...”

“Ne haltsa, hadi bağla o zaman.” Doğru yapabilmesi için Nicholson’a döndü.

Giyinme odasının kapısı çalınca ikisinin de dikkati oraya yöneldi. Nicholson, uşağın görevini bölmeye cüret eden hizmetkâra dik dik baktı. Genç adam olduğu yerde durdu.

“Markiz, aşağıda sizi bekliyor, Lord Hayden.”

Çağrının resmiyeti olağandışıydı ama asıl gizem bir çağrı yapılmasının kendisiydi. Ağabeyi asla bu kadar açıkça asil adam kartını oynamazdı.

“Easterbrook, bu kıymetli görüşmeyi yapmak üzere beni nerede bekliyor?”

“Oturma odasında, efendim. Kahvaltısını ediyor.”

Sabahın dokuzunda? Hayden, ağabeyinin bu kadar erken kalkmasına yol açanın ne olduğunu merak etmişti.

Nicholson’a, kravatı bağlamakta acele etmemesini söyledi. Nicholson, botlarına son bir cila atarken oyalandı. Normal rutinlerine giren yeni şey için uşak, onu şık bir hale getirdi.

Sonunda, zamanını rahatça kullanarak hazırlanmış ve günlük planları için giyinmiş olarak cebine küçük bir kese koydu ve ağabeyinin bugünkü kaprisine intikal etmek üzere aşağı indi.

Kapıyı açtığında Christian'ı miskin miskin, balık ve ekmekten oluşan kahvaltısını yerken buldu. Beklendiği üzere Markiz'in giyimi resmi değildi ama egzotik bir kaftan yerine pantolonunu ve gündüz ceketini giymişti. Yine de kravat takmayışı, gömleğinin boynunu açık bırakıyor ve o kadar çok saçın barbarca dağınıklığı, üstünde peştamaldan başka bir şey yokmuş gibi uygunsuz görünmesine neden oluyordu.

Bu görüntünün nedeni muhtemelen Christian'ın oda da yalnız olmaması, yanında bir kadın ziyaretçisi olmasıydı.

"Ah, işte Hayden geldi," dedi Christian. "Bak bugün kim geldi, Hayden. Henrietta teyze, bizi ziyaret etme nezaketini göstermiş. Günümü bölmek için ziyaret saatlerinden de önce gelmiş. Bu ne hoş bir sürpriz, Hen teyze. Genelde sabahlarımı yapayalnız geçirmek zorunda kalıyorum, yanımda huzurlu bir sessizlik dışında kimse olmadan fazlaca uyuyorum."

Hen, iğnelemeyi anladıysa bile belli etmedi. "Beni kabul ettiğin için minnettarım. Artık konuştuğumuz için içim daha rahat."

"Henrietta teyze çok sıkıntılı, Hayden. Evinde bir trajedi yaşanmış."

"Bir trajedi değil, tabii ki..."

"Hayır, hayır, cesur olmaya çalışma, Hen teyze. Yukarı, bana gönderdiğin mesaj aynen şöyleydi. Korkunç bir trajediyle karşı karşıyayız. Ailenin reisi olarak bir şey yapmalısın." Sakince Hayden'a döndü. "Böyle bir krizin haberini alınca tabii ki konuyla ilgilenmek üzere yatağımdan kalktım."

“Şey, aslında trajedi,” dedi Hen teyze. “Bu tutarsız kadının yarattığı felaketi haklı çıkaracak hiçbir şey yok.”

“Kadın mı?” diye sordu Hayden. Görünmeye çalıştığı kadar masum görüldüğünden şüpheliydi.

“Bayan Welbourne.” Christian, kahvesini yudumlar-ken gözkapakları yarıya indi. Tekrar konuşmadan önce bir ömür geçmesini bekledi. “Anlaşılan, görevlerini bırakıyor-muş.”

“Hem de hiç önceden haber vermeden,” diye bağırdı Hen. “Dün gece, Caroline’la devam edeceğini söylediğin-de, sezon sonunda gideceğini belirtiyor sanmıştım. Yaz geldiğinde kendime yeni bir refakatçi bulmam için bana planlarını haber veriyor sandım. Ama bugün arabayla gitmeden önce, evimize her gün geleceğini ama haftanın bi-timinde ayrılacağını açıkladı.”

“Arabayla gittiğini mi söylüyorsun?” diye sordu Hay-den.

“Evet, o da bir diğer bit yeniği. Haftanın sonunda ayrılıyor ama yine de haftalık izin gününü kullandı. Bana sorarsan tam bir arsız. Ben bittim. Caroline’ın sezonu mahvoldu.” Ayağa kalktı ve Easterbrook’un etrafında volta atmaya başladı.

Christian, balığının kılçıklarını ayıklarken etrafta dola-nıp duran gerginliğini görmezden geldi. “Sakin olmalısın. Hayden geldi. Her şeyi halleder. Değil mi, Hayden?”

“Kesinlikle.” Bunu nasıl başaracağıyla ilgili hiç fik-ri yoktu ama olsun. Alexia’nın kaçmasını beklemiyordu. “Neden bu konu için bana gelmedin, Hen Teyze?”

Hen’in yüzü, kibirli, kırık bir maske gibi olmuştu. “Konuyu Easterbrook’a açmanın en doğrusu olduğunu

düşündüm, *teşekkür ederim*. Sonuçta ailenin reisi o. Son zamanlarda bize pek zaman ayıramadın. Sana daha fazla *yük* olmak istemedim.”

“Hassasiyet gösteriyor, Hayden.” Christian, dikkatinin çoğunu balığa uyguladığı zarif, cerrahi müdahaleye veriyordu. “Bu kararın, Bayan Welbourne tarafı konusunda endişelerinden bahsetti. Sanırım, yanılıyorsam bağışla Hen teyze, seninle ilgisi olduğuna inanıyor.”

Odaya sessizlik hakim oldu. Christian biraz balık yedi. Hen kıpkırmızı oldu ve camdan dışarı bakmakla meşgul oldu.

“Nasıl, Hen Teyze?” diye sordu Hayden. Cevabın kendini mahvedebileceğini biliyordu.

“Sanırım dünkü azarlamayı yanlış ele almış olabilirsin. Ben Bayan Tissot’dayken eve geldiğini duydum.”

“Azarlama mı?” Christian, oldukça meraklı baktı. “Saygıdeğer Bayan Welbourne’ü azarlıyor muydun, Hayden? Bir buçuk maaş ve üstüne araba kullanımını hak eden kadını?”

“Hen istedi...”

“Caroline’ın Fransızcası hakkında konuşmanı istedim, onu evden kaçırmayı değil,” diye çıkıştı Hen. “Easterbrook’un kendisi için aldığı giysiler daha gelmeden gittiğine göre çok sert davranmış olmalısın.”

Christian’ın çatalı yarı yolda durup kaldı.

Hen, omzunu sıvazladı. “Ona çok nazik davrandın. İnsan, aileye daha adil davranarak minnetini göstermesini bekliyor. Sadece el kürkü bile yirmi pound tutmuştur. Neden onun gibi yoksul durumda bir kadın böyle bir cömertliği bırakıp gider?”

“Gerçekten neden ki?” Christian’ın yarım gülüşünü sadece Hayden gördü.

Hen tekrar dolanmaya başladı. “Ne yapacağız? Tüccar bir aileymişiz gibi günlük mürebbiye olarak çalışmasına izin veremeyiz.” Ellerini yukarı kaldırdı. “Yapacak başka bir şey yok. Easterbrook, Caroline’a yeni bir mürebbiye bulmalısın.”

Easterbrook, balığa gülümsedi.

Hen artık iş konuşmasına başlamıştı. “Şu anda uygun bir mürebbiye bulmanın tek yolu, geleceği evin en yüksek saygınlık ve mevkide olması olacaktır.”

Easterbrook, bıçağına baktı.

“Tabii, burada yaşamamız gerekecek. Uygun donanım ve referanslara sahip bir mürebbiyeyi bundan azıyla çekemeyiz.”

Easterbrook, kahvaltısını bir yana bıraktı. “Şu an sahip olduğunuz mürebbiyenin gönlünü almak daha basit olmaz mı?”

“Nasıl gönlünü alabilirim ki? Bizi neden kenara attığını bile bilmiyorum.”

“Hayden’in nedenini öğrenebileceğinden ve mantıklı olması için konuşabileceğinden eminim.” O koyu renk, her şeyi bilen gözler, Hayden’a baktı. “Değil mi, Hayden?”

★★★

Araba, Oxfordshire’da güzel bir evin önünde durdu. Alexia indi ve sepetini koluna taktı.

“Köy, yoldan iki kilometre aşağıda,” diye açıkladı arabacıya. “Şurada atların gereksinimlerini karşılayabilir ve kendiniz dinlenebilirsiniz. Üç saat sonra beni almaya gelin.”

Solgun bahçe bitkilerinin arasındaki taş yoldan yukarı yürüdü. Ev, Watlington Köyü'nün dışında yirmi hektarlık arsa üstüne yapılmış büyükçe bir taş yapıydı. Varlıklı, üst düzey bir ailenin evi gibi görünüyordu. İki nesil önce gerçekten de öyleydi ve etrafındaki kilometrelerce çiftlik de ona aitti.

Kapı açıldı. Roselyn koşarak dışarı çıktı, kollarını açmış, heyecanla gülüyordu. Sıkıca kucaklaştılar.

Alexia, bu küçük gezintisinde üstünde epey bir suçluluk taşıyordu ama Roselyn'in sıcaklığıyla yok oldu.

"Gelebildiğin için Tanrı'ya şükürler olsun. Ama mektubunda gelecek hafta demiştin," dedi Rose.

"Beklenmedik bir boş günüm oldu ve ziyareti ertelemeye karar verdim. Umarım sürprizin mahsuru yoktur."

"Bu gözyaşları benim için mahsuru var gibi mi duruyor?" Rose son bir kez iyice sıkı sarıldı ve sonra geri çekildi. Arabaya sırttı. "Ne zaman araba kullanımını nasıl elde ettiğini düşünsem haylaz bir keyif alıyorum."

"Çok iyi görünüyorsun, Rose." Gerçekten iyi görünüyordu. Dolabındakilerin çoğu satıldığında ayırdığı Esterhazy yününden son moda bir elbise giymişti. Parlak gözleri ve canlı teni, yakıt ve yemek konusundaki kısıntının henüz sağlığını etkilemediğini gösteriyordu.

"Ziyaretini beklemek bana keyif ve neşe verdi, Alexia. Bu sabah mektubunu alınca haftalar sonra ilk defa kendimi eskisi gibi hissettim."

Kol kola, evin üst katına çıktılar. "Tim yukarıda ve üzülerek söylemeliyim ki seni göremeyecek durumda. İyi değil." Rose'un sesi, son cümlede durgunlaştı. "Irene, Bur-

berry Çiftliği'nde Mortensonları ziyarete gitti. Herkesin bildiği durumumuza rağmen ona karşı çok cömert davranıyorlar.”

Alexia, Irene'i göremeyeceğine üzölmüştü ama iyi olmayan Timothy'yi kaçırmaktan pişman değildi. “Kardeşinin inatçı hastalığı endişe verici. Daha güçlü durmasını beklerdim.”

“Geçmişin yasını tutmak ve kaderine sövmek dışında hiçbir şey yapmıyor. Belki zamanla şimdiye ve geleceğe odaklanabilir.”

Rose, şimdiyi beceri ve pratiklikle ele almıştı. Hepsi kentte yaşarken Alexia, evi aileyle sıkça ziyarete gelmişti ve eksik mobilyaları fark etmişti. Rose, dikkatle seçerek odaları boş bırakmayacak yüksek kaliteli birkaç parçayı satmıştı.

Kütüphaneye çekildiler. Çoğu kitap eksikti ama rafları boş göstermeye yetecek kadar gitmemişti. Alexia, evde sadece asgari ihtiyaçlar kalana kadar öteberinin daha ne kadar satılabileceğini düşündü.

Sepetini, koltukta yanına koydu. “Sana birkaç şey getirdim. Buraya gelmeden önce dükkâna uğradım.” Sepetin üstündeki kumaşı çekti. İçindeki hediyeler şimdi çok saçma görünmüştü. Kuzenini keyiflendirmek için anlık bir dürtüyle alınmış gereksiz şeyler. Et getirse daha iyiydi.

Rose, küçük hediyeleri çıkarıp her birini büyük bir özenle açtı. “Çay! Sana ikram edemeyeceğim diye üzölmüştüm. Ve kokulu sabun.” Burnuna doğru tuttu ve rüya görür gibi gözlerini kapadı. “Artık ne büyük lüks oldu.” Her birini açtı, yeni kurdeleler ve güzel saç tokalarını bulup her biri için heyecan duydu.

“Bir şey daha getirdim. Şimdi vermem gerek, olur da Tim varlığıyla bizi şereflendirse diye.” El çantasını açtı ve on poundluk banknotu çıkardı.

Rose’un yüzü asıldı. “Buna paran yetmez. Asla kabul edemem.”

“Edebilirsin ve etmelisin. Maaşımdan veya gelirimden değil. Biraz para kazanmanın bir yolunu buldum.” Bayan Bramble’la tanışmasını ve odasında yaptığı şapkayı anlattı. “Bu sabah ona götürdüm. Bana iyi bir ödeme yaptı.” On pound değildi tabii ama Rose bunu bilmiyordu.

“Bir mağaza için şapka mı yapıyorsun?” Rose’un yüzünde memnuniyetsiz bir tepki belirdi.

“Gizlice.” Alexia, banknotu Rose’un kucağına koydu. “Gururumuz konusunda seçici olmalıyız, Rose.”

“Doğru. Her hafta, artık gurur meselesi yapmayacağım yeni şeyler seçiyorum.” Sevincinin yerini ciddi bir ifade aldı. “Şapkalar konusunda böyle bir yeteneğin olduğu için şanslısın, Alexia. Korkarım, hangi sandık veya sandalyenin fark edilmeden satılabileceğini bilmek dışında işe yarar hiçbir yeteneğim yok.”

Üstlerinden gelen bir ses, yukarıdaki odada birinin hareket ettiğini gösteriyordu. “Hadi yürüyelim. Çok soğuk değil ve onun etrafta olması yerine... Bu günlerde çok tartışıyoruz ve bugün...”

“Yürüyüş harika olur.”

Rose üstüne bir şey almak için kalktı. Sepeti ve parayı da aldı. Şüphesiz, saklamak için. Dışarı çıktıklarında, köye giden yoldan yürüdüler. Alexia, Irene’i sordu.

“Kaybolan olanaklarımıza hayıflanıyor,” dedi Rose. “Böyle bir adaletsizliği gençler anlayamıyor. Evin temiz-

liğine yardım etme konusunda söyleniyor ve ne zaman çağırırsalar Mortensonların evine koşturuyor. Tabii ki artık onu asla almayacak olan oğulları hakkında asılsız hayaller kuruyor.” Ayaza karşı, pelerinini biraz daha sıkılaştırdı.

Rose, eve doğru baktı. Artık yolun sonunda görünüyordu. “Tim, evi satmaktan bahsediyor. Tüm umudunu ve çabasını kaybetti. Ailemizin evi, satacak. Geçen sefer işler kötüye gittiğinde Benjamin düzeltmenin bir yolunu bulmuştu ama Tim sadece satacak bir şey kalmayana kadar satmak derdinde. Her şey bitince ne olacağız?”

“Sana para göndermeye devam edeceğim. Şapkalar oldukça biraz yollayabilirim. Tim’in satmamasına yetecek kadar. Satsa bile çoğu borçlara gider zaten.”

“Ben de öyle diyorum. En azından başımızı sokacak bir yerimiz var.”

Güzel bir yer. Güzel bir ev, dünyada kendilerine ait bir yer. Olmaları gereken kişilere dair son gösterge o evdi. Alexia bunu biliyordu, evine ve saygınlığına tırnaklarıyla tutunmanın ne demek olduğunu biliyordu.

Kolunu, Rose’un koluna taktı. Kuzeni, Benjamin’le olan geçmişine bir kapı açmıştı. Alexia, dün gece onu çok düşünmüştü. Saatler şafağa yaklaşırken aklı, Hayden’la olanlar ile kendini bırakmasına neden olan şokun arasında gidip geliyordu. O mektupları bulmak, Ben’in anısına yeni bir ışık tutmuştu ve bu değişen imgeyi merakla incelemişti. Fakat nefretle değil. Belki zamanla acı, o kadar büyük mesafeyi beraberinde getirebilirdi ama daha getirmemişti.

“Rose, son zamanlarda Cheapside’daki mutlu günlerimizi düşünüyorum.”

“Keşke o sevimli evden hiç ayrılmasaydık. Orada olsak

bu kadar yüksekten düşmezdik. Tim, kuyu hiç kurumayacakmış gibi para harcadı.”

“Ama Benjamin harcamadı. Hâlbuki daha önce de banka o kadar iyi durumdaydı. Yıllardır, sanırım. Tim’in elinde o kadar çok para vardı ise, aynı para Ben’in de elindeydi.”

“O zaman borçlarımız vardı. Babamdan kalanlar. Savaştan sonra hepsi silindi sanmıştım. Ama Ben, bir borç daha olduğunu söyledi, hâlâ ödemesi gereken büyük bir borç. Benim takdim sezonum olamamasının sebebi oydu.”

Bu mantıklıydı ama bir yandan da değildi. Ben’in öldüğünü sırada büyük bir borcun da ödenmesi fazla tesadüf idi. Tim, neredeyse birdenbire umarsızca harcamaya başlamıştı.

Yine de Alexia bu gerçeklerle biraz teselli buldu. Hayden’in, Ben’in hüznü ve Longworthlerin mali durumu konusundaki imaları, günlerdir aklını meşgul ediyordu. İngiltere’de Ben’i bekleyen korkunç bir çıkmaz olduğunu düşünmekten nefret ediyordu. Belki de bunun yüzünden çok sarhoş olup gemiden düştüğü fikrine karşı koyuyordu. Belki de düşmemişti bile.

Rose’un hikâyesi, onu bu rahatsız edici şüpheden kurtarmıştı. O borç yeni değil, eski bir borçtu. Ani bir moral bozukluğuna neden olamazdı. Cheapside’dayken lüks içinde yaşamıyorlardı ama rahatları yerindeydi. Her ne kadar Ben’in başarısı, babasının kötü kararlarının bedelini ödeyecek olsa da kötü zamanlar geride kalmıştı.

“Sanırım bavullarında bu konuda bir şeyler olabilir,” dedi Rose.

Bavulların bahsi geçince Alexia’nın içi ürperdi. İçlerinde bu borçla ilgili bir bilgi varsa Alexia görmemişti. O mektupları bulduktan sonra aramayı bırakmıştı.

O mektupların görüntüsü aklını ele geçirdi. O el, o aşk, o koku üstüne geliyordu ve şok hissini tekrar yaşıtıyordu. Anılar sürekli dürterek ilgi ve acı talep ediyorlardı.

“Şapkalardan, kendime bakacak kadar para kazanacağım, Rose. Yakında görevimi bırakacağım.” Ağaç ve çalışanların arasından köyün tuğladan evleri görünüyor, yoldaki dönemecin sonunda duruyorlardı.

“Bir tane şapka sattın, Alexia. Aceleci olma. Birinin hizmetinde olman fikrinden nefret ediyorum, hele ki o adamın ailesinin ama yine de bir ev ve emniyetli bir yer ve...”

“Kendime bakabileceğime eminim. Ama bu arabayı son kullanışım olabilir.”

Rose’un yüzü asıldı. “O zaman bir daha birbirimizi uzun süre göremeyebiliriz.”

“Bu kadar rahat olmayacaktır ama bir yol bulacağım.”

“Belki ben bir yol bulurum.”

Alexia durdu. “Ne demek istiyorsun?”

Rose, yüzünü ona döndü. “Sonsuza kadar böyle yaşayamam. Tim’in tutumuyla daha da kötü oluyor. Sonunda ev de satılmak zorunda kalabilir. Belki benim de biraz şapka yapmamın vakti gelmiştir, mecazi olarak.”

“Satabileceğin bir becerin olmadığını söylemiştin.”

“Doğa, her kadına, satabilecek bir şey vermiştir, Alexia.”

Birbirlerine baktılar. Rose’un yüzünde ciddi ve kararlı bir ifade vardı, Alexia’nın nutuk çekmesi ve azarlamasını engelleyen bir ifade.

Sitem etmeyecekti. Dün kendini tavan arasında bir adama verdikten sonra nutuk çekme konusunda tüm haklarını kaybetmişti. Zaten Rose sadece düşünüyordu. Umut-suz bir gelecekle karşı karşıya olan bir kadının hesapların-

dan başka bir şey değildi. Alexia bunu çok iyi bilirdi. Bazen insanı nerelere götürdüğünü de.

Tekrar köye doğru yürümeye başladılar. Birkaç adım sonra sessizlik bozuldu. Üstlerine doğru gelen atların gürültüsü, yaklaşan bir fırtına gibi artıyordu.

Büyük bir at arabası, dönemeçten dönüp onlara doğru geldi. Yoldan çekildiler ve araba hızla yanlarından geçip gitti. Alexia, kapısındaki armayı tanıdı.

Rose'un yüz ifadesi sertleşti. "Anlaşılan, Easterbrook, sonunda taşrayı varlığıyla şereflelendirmeye karar vermiş. Kardeşinin kötülükleri için adamı suçlamamalıyım, biliyorum ama tüm aileye olan saygım sarsıldı. Keşke kentte kalsalardı. Neyse ki asla eğlence düzenlemiyor, yoksa Irene çekilmez olurdu."

★★★

Alexia, Rose'la geçirdiği birkaç saati en iyi şekilde değerlendirdi. Köyde gezdiler, dükkânlara girdiler, sonra biraz çay içmek ve dertleşmek için eve döndüler.

Tabii tüm dertlerini dökmediler. Rose, Hayden'la aralarında olanları asla öğrenmemeliydi. Olanların anısı tüm bu ziyareti biraz tatsızlaştırmıştı. Hayden'ın yanlış yaptığı ailenin yanına dönmek, kötü mali durumlarının ayrıntılarını görmek Alexia'nın zayıflığına utancı da eklemişti. Hayden'ın bu aileye yaptıklarını nasıl unutabilmişti? Ona nasıl düşman değilmiş gibi davranabilmişti?

Öğleden sonra, araba geldikten kısa süre sonra oradan ayrıldı.

"Tekrar görüşeceğiz, Rose." Alexia kuzenini öptü. "Elimden geldiği kadar kısa sürede yine ziyarete geleceğim."

“Tekrar yerleştiğinde bana yazıp nerede olduğunu haber ver. Belki ben *seni* ziyarete gelirim ve değerimi öğrenmeye çalışırım.”

Alexia, Rose’un bir daha kendini satmak için kente gelebileceği imasında bulunmamasını diledi. Bir sinir anında söylenmiş yersiz bir tehditten fazlası olduğunu gösteriyordu. Son imayı duyacağına Rose’un böyle bir şeyi gerçekten düşünmediğine dair bir güvence bulmalıydı.

Araba kente doğru yola çıktığında kuzenlerine yardım etmenin yolları üzerine düşündü. Bayan Bramble, şapka için iki pound ödemiş ve beş pounda satacağını söylemişti. Sadece gece değil gündüz de yapabilse, yarattığı tasarımlar yeterince sipariş alsa, bu yılın gelirini alsa ve yeterli malzeme alabilse... Kendini ve Longworthleri geçindirmeye yeter miydi?

şık bir şekilde değil ama hepsi o aşamayı geçmişlerdi. Böyle hayalleri uzun süre önce bırakmıştı ve Rose’un da erdemli bir kanaatkârlığı lüks bir günaha tercih edeceği kesindi.

Penceresinden geçip giden kırlara baktı. Kalbi, sessiz bir dehşetle katılaştı. Köy yolunda yüz yüze baktıklarında Rose’un gözlerindeki sert ışığı tekrar gördü.

Bir seçenek daha vardı. Anlayamadığı sebeplerden dolayı Hayden’in, ona en ufak bir umut ışığı vermesi karşılığında kendisine özel bir mevkii teklif edeceğini düşünüyordu. Tavan arasında buna yaklaşmıştı ama az önce olanları sonsuza kadar lanetleyecek bir teklifi duymak istememişti.

Zaten artık kirlenmişti. Hizmetkârlardan biri onları duyduysa da mahvolmuştu. Hayden’la kısa bir ilişkinin

sağlayacağı güvenlik de kendi başına sağlayabileceğinin kat be kat üstünde olurdu. Ne Rose'un ayrıcalıklı güzelliğine ne de Phaedra'nın çarpıcı tarzına sahipti. Oldukça sıradan bir kadındı ama Lord Hayden Rothwell ilgisini ona çevirmişti.

Seçeneği değerlendirdi. Onun metresi olursa Rose ve Irene hâlâ bir nevi hayat sürebilirdi. Sosyete de yanlarında duramazdı ama onları bir süreliğine sosyeteye döndürebilirdi. İkisi de güzeldi ve belki sadece bu, evlilik teklifi getirmeye yeterdi.

Gerçekçi olunursa, duygusallık bir kenara bırakılıp üçü arasından kimin onurlu ve erdemli bir gelecek elde etme şansının yüksek olduğu hesaplanırsa kendisi en az şanslı olardı.

Ayrıca Hayden'in metresi olmak çok da korkunç olmazdı. Bunu çoktan kanıtlamıştı. Zevkin kendi istediklerini yapmasına izin verirse asla âşık olamayacağı bir adamla bedenini paylaştığını görmezden gelmeyi de başarabilirdi.

Araba döndü, sallantıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Penceresinden yol ayrımını gördü. Köy yolunun Londra'ya giden yolla kesiştiği yerdı. Ama araba güneye dönmedi, kuzeye gidiyorlardı.

Aradaki kapıyı açıp arabacıya seslendi. Arabacı, arabayı durdurdu ve aradan ona baktı.

"Yolumuz oldukça açık, beyefendi. Yanlış tarafa gidiyoruz," dedi.

"Lordum, kuzeninizle işiniz bitince sizi Aylesbury Manastırı'na götürmemi istedi."

"Eminim yanlış anlamışsınızdır."

Adam kafasını salladı. "Watlington'da durdular ve arabayı gördü. Sizi oraya götürmemi istedi."

“Bugün Easterbrook’u ziyaret etmek istemiyorum. Arabayı döndürün ve...”

“Benimle konuşan Markiz değildi. Lord Hayden’dı.”

Arabanın yanından hızla geçtiğini ve içinde biri olduğunu görmüştü. Hayden’in Londra’dan gelmek için bu günü seçmesi hiç işine gelmiyordu.

“Lord Hayden’in emrivakisine icabet etmeyi reddediyorum. Beni Londra’ya geri götürün yoksa yaptığınız adam kaçırmaya girecek.”

“Bunu kime isterseniz anlatabilirsiniz. Onun ailesine hizmet ediyorsunuz ve masalarında yemek yiyorsunuz. Onların arabasına bindiniz, o yüzden şimdi oraya oturun. Kaçırılan bir kadına göre epey fazla şey kabul etmişsiniz.”

Kafasını çevirdi ve dizginleri şaklattı. Alexia’nın arkından Longworthlerle ilgili tüm düşünceler çıktı. Onu yerine az sonra Hayden’in yüzüne vuracağı sert sözlerle dolmuştu.

Yakıcı öfkesinin altında sessiz bir fısıltı vardı. Üzgün bir sest, dünyayı çok iyi anlayan bir ruhun sesi. *Neden olmasın?* diyordu. *Kaybedeceğin değerli hiçbir şey yok ki.*

On Birinci Bölüm

Alexia, Aylesbury Manastırı'nda yüzden fazla oda olduğunu tahmin etti. Antik manastır çoktan yok olmuştu, yerine büyük bir taş bina yapılmıştı.

Palladium üstünde yükselen sütunlu yola ve etrafındaki kanatlara baktı. Hayrete düşmeyi reddetti.

Aylesbury'nin hizmetkârlarından biri onu arabadan indirdi. Alexia arabacıya döndü. "Ahıra gitme. Kısa süre içinde geri döneceğim ve hemen kente döneceğiz."

Hizmetkârla birlikte merdivenlerden yukarı çıktı, içeri girdi ve kabul odalarının yanından geçmeye başladılar. Ölçülü bir lüks ve koyu renk tonları, zevkli bir mücevher kutusu gibi etrafını sardı. Her oda mükemmel orantılara sahipti ve her detayda üstün zanaatkârlık vardı.

Hayden, kütüphanede bekliyordu, genişliği ve yüksekliğinin iki katı uzunlukta bir odaydı. Koltuklar ve okuma sandalyeleriyle rahat olmak için döşenmiş olsa da maun lambri kaplamalar ve işlemeli oymalar, mükemmel kenar süsleri, kocaman bir şömine, manzara tabloları... Hepsi odayı, büyük bir çiftlik evinin bir parçası gibi gösteriyordu.

“Kente dönüşümü geciktiriyorsunuz,” dedi. “Bugün aile konutunu ziyaret etmeyi seçmiş olmanız ve burada olduğumu öğrenmeniz talihsiz bir tesadüf olmuş.”

“Tesadüf değildi. Sizin peşinizden geldim. Arabacı planlarınızı uşağa anlatmış ve...”

“Ve sen de sordun? Ve peşimden geldin? Bu gece döneceğim halde böyle bir yolculuk yapmanızı zorunlu kılan nasıl bir sebep olabilir?”

“Bir konuşma zorunlu kıldı. Vakti çoktan geçmiş bir konuşma.”

“İnanın bana, bugün benimle konuşmak istemezsiniz. Az önce kuzenimle beraberdim.”

Hayden duyulacak şekilde iç çekti. Tekrar konuştuğunda ses tonu neredeyse kibardı ama sertlik de belli oluyordu. “Talihlerindeki değişim için beni asla affetmeyeceğinizi kabul ediyorum. Ama Longworthler, aklımdaki konuşmanın bir parçası değil.”

Bu, tahmin ettiği bir konuşma olacaktı.

“Oturmaz mısın?”

“Oturmamayı tercih ederim. Ne söylemeniz gerekiyorsa söyleyin. Şu konuşmayı yapalım da gideyim.”

Ona doğru yürüdü. “Henrietta teyze, bugün Easterbrook’u ziyaret etti. Evi terk etme planlarınız hakkında şikâyet etmek için onu sabahın erken saatlerinde uyandırdı. Şimdi de yeni bir mürebbiye bulmak için onun yanına taşınması gerektiğini düşünüyor.”

Yanıliyordu. Ondan metresi olmasını istemeyecekti. Belli ki açlığı dün dinmişti. Artık sadece planlarını bozan bir hizmetkârdı ve o da sadece Easterbrook’un ulağıydı.

Adım adım geri gitti. “Teyzenizin, Easterbrook’un eviy-

le ilgili planları Easterbrook'un sorunu ve belki sizin. Benim değil.”

İkisi de durdu, devasa kütüphanede yeni yerlerinde duruyorlardı ama bir o kadar da uzaklardı. “Ağabeyim, kalmak için kandırılmanız konusunda ısrarcı.”

“İşinin görülmesi için yanlış şövalyeyi göndermiş. Ama tabii, onun adına siz konuşursanız durumun ne kadar umutsuz olacağını bilmiyor.”

“Aslında, sanırım şüpheleniyor.”

“O zaman sizi göndermekle biraz aptallık etmiş. Ama beni kaçırmanın nedeni buysa...”

“Pek kaçırma sayılmaz, Alexia. Yoldan biraz sapma.”

“Ona, işinizi yaptığınızı ama görevinizi öğrenen hanımefendinin, hatırı sayılır ölçüde içi rahatlamış olsa da hiç ilgilenmediğini söyleyebilirsiniz.”

Hayden tekrar yürüdü ama ona doğru değil. Düşünerek kitap raflarına doğru gitti.

“Buraya geldiğinizde bir teklif bekliyordunuz, değil mi?”

Her şey nasıl bu kadar karmaşık hale gelmişti? Onu metres olarak istemediği için hakarete uğramış hissediyordu, hem de o teklifin daha büyük bir hakaret olduğunu bildiği halde. “Bir teklif gerekiyor. Baştan çıkarmanın kuralları var, değil mi? En azından beyefendiler için. Veya beni sadece çabuk bir oynaşma için uygun gördünüz, sizin mevkiinizdeki adamların hizmetkârlarıyla yapmayı sevdiği gibi.”

“Hakkımda en kötüsünü düşündüğünüz için sizi suçlayamam ve zamanı geldiğinde beni uzun uzun azarlayabilirsiniz. Ama şu anda sizden tek istediğim, teyzemin evini terk etme kararınızı tekrar gözden geçirmeniz.”

“Onun da çok hoşnutsuz olmadığını anladığınıza emimim.”

“Gerginliği bencilce olabilir ama benim tek endişem sizsiniz. Kararınız akıllıca değil.”

“Büyük bir dikkatle üstünde düşündüm.”

“Savunmasız ve yalnız olacaksınız.”

“Şimdi de öyleyim. Bunu en iyi siz bilirsiniz. Bir kez gördünüz.”

Yürüyüp durmayı bıraktı. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Orası benim evim olsaydı ve sizi babam kabul etseydi, annem eğlencelerde sizi görseydi, hatta hâlâ Longworthlerin evinde yaşayan yoksul akraba bile olsaydım, yapar mıydınız?”

Hayden’in yüz ifadesinde şaşkınlık ve rahatsızlık oluştu. Sonra sıklıkla düşüncelerini maskeleyen o katılığı düşündü.

Yerle bir olmuş, aşağılanmış gururu için uygun bir tepkiydi. “Dediğim gibi, baştan çıkarmanın kuralları vardır. Hizmetkâr olmakla en iyi kuralların korumasını kaybettim. İyi ailelerin kızlarına özel kuralların. İşin gerçeği bu. En iyi kurallara layık bir kadın olsaydım beni fark etmiş olacağınızı bile sanmam. Beni ilginç yapan düşüşümdü, katı onur gerekliliklerinin dışına yuvarlanmış olduğum gerçeği. Verimli alışkanlıkları olan zeki bir adamsınız. Kuralların, elde edilemez yaptığı hanımefendiler üzerinde arzunuzu ziyan edeceğinizden şüpheliyim.”

“Tamam, ben lanet bir aşağılığım. Şu anda evi terk etme kararınıza döneceğiz. İçinde uyuyabileceğiniz bir odaya yetecek kadar bile paranız var mı?”

“Olmasa böyle bir karar verecek kadar aptal olduğumu mu sanıyorsunuz?”

“Sahip olduklarınız bittiğinde size kim bakacak?”

“Kendime bakacağım. Diğer seçeneklerimden birine dönüyorum. İlki, mürebbiyelik, bana uymadı.”

Şaşkınlık, Hayden’ın maskesini çatlattı. “Hırsızlık beceriniz olmadığına göre, geriye şapkalar kalıyor. Bir *dük-kânda* mı çalışacaksın?”

“Belki de şu anda aklımda olan diğer seçenektir. Bir tane daha vardı. Belki peşimden koşan bir tek siz değilsinizdir ve başkasının korumasını kabul etmişimdir.”

Hayden’ın kafasını yine karıştırmıştı. “Buna inanmıyorum.”

“Tabii ki inanmazsın. Aynı anda birden fazla adamın aklını başından alacak türden bir kadın değilim. Aslına bakarsanız, herhangi birinin aklını başından alacak türden de değilim, bu da son olaylara keyifsiz bir yan katıyor.”

“İnanmıyorum çünkü bu senin doğana ters.”

“Belki de. Her zaman, sevmediğim bir adam tarafından öpülmenin iğrenç olacağını düşünmüşümdür ama yanılmışım. Aşk ve tutkunun aynı olmadığını öğrendim.”

Bu lafın üstüne Alexia, derin ve dik bir bakışa maruz kaldı, kısa süre önce telaşlanmasına neden olacak türden bir bakış. Ama bugün, bu adamdan geçmişte korktuğu kadar korkmuyordu. Dün, aralarındaki farkı epeyce eşitlemişti.

“Sana bir teklifte bulunacağımı düşünerek geldin ama yine de eve girdin,” dedi. “Duymaktan korkuyordun ama dinlemeye niyetliydin. Değerlendirmeye açıksın.”

Alexia’nın boğazından o cevabı çıkarması bir dakika aldı. “Evet.”

“Zevk yüzünden mi?”

“Para yüzünden. Belirsiz bir gelecekle karşı karşıya olan bir kadın, ailesini feci derecede muhtaç gören bir kadın, her şeyi değerlendirir.”

“Evlenmek daha mantıklı olmaz mı? Birçok kadın önce onu düşünür.”

“O zaman bana, benim yaşımda, görünümümde, mal varlığımda ve lekenmiş erdemimde biriyle evlenecek yapıda bir adam bulun.”

“Mantık evliliği yapar mısınız? Yapmayacağınızı düşünmüştüm. Listenizde yoktu.”

Evet, yoktu. Olmalıydı ama o seçeneğin gerçekleşme ihtimali azdı. Her zaman imkânsız olduğunu düşünerek es geçmişti ama gerçekte, çok daha fazlasının olabileceğine inandıktan sonra öyle bir eşleşmeye razı olmaya karşı çıkıyordu.

“Sizin için böyle bir adam ararım ama ondan hoşlanmama ihtimaliniz de hep olacaktır,” dedi.

“O zaman diğer evli kadınlarla çokça ortak yanım olur. Ama anlamsız konuşuyoruz ve arabam bekliyor.” Alexia arkasını döndü ve kapıya yöneldi.

Hayden birkaç adımla onun yolunu kesti. “Aslında, benim arabam bekliyor ve biraz daha bekleyecek.”

“O kadar kesin konuşacaksak, Easterbrook’un arabası.”

“Ama senin değil.”

“Bugün için benim.”

“Sadece pazarlık sırasında aklımda seni çırılçıplak soyuyor olduğum için.”

“Gelecekte, pazarlık yapmadan önce düşüncelerine hakim olmalısın.”

“Harika bir tavsiye, Alexia. Bu konuşmanın gittiği yöne bakılırsa çok da zamanında bir tavsiye.”

“Pazarlık edecek bir şey yok.”

“Az önce bir teklife davetiye çıkardın.”

Büyük bir kütüphane için aniden çok küçük gelmeye başlamıştı. Öyle bile olsa kapı çok uzaktaydı. Sakin konuşma duruşunu korumaya çalıştı ama altındaki yer titremeye başladı.

“Bir açık kart önermek niyetinde değilsen vaktini hiç harcama.”

Hayden sessizce güldü ve biraz daha yaklaştı. “Bu pervasızlık olur. Öyle bir yıkıma asla davetiye çıkarmam.”

“Evet, muhtemelen çıkarmazsın. Pazarlık yapmadan önce muhasebeyi en ince ayrıntısıyla hesaplamayı beklerim.”

“Daima. O yüzden, beni pek sevmediğiniz için teklifte iyileştirmeler gerektiğinin farkındayım.” Hayden düşünüyormuş gibi yaptı. “Kendi evin. Bir hizmetkâr ve aşçı ordusu. Sadece kullanımında olacak bir araba ve tabii ki yeni bir gardırop. Kulağa nasıl geliyor?”

Alexia ona dik dik baktı. Şaşkınlığı, Hayden’in hoşuna gitti. Açık kalan ağzını kapatabileceğini ima eden bir hareketle çenesinin altına dokundu.

“Ah, tabii ki mücevherler. Başlangıç için bunlar.” Hayden paltosundan kadife bir kese çıkardı, Alexia’nın ellerinden birini kaldırdı ve içindekileri avucuna boşalttı.

Alexia’nın parmaklarının arasından yakut ve altın bir kolye sarktı. Parlaklığı onu büyüledi. Kıpırdayamadı.

“Gerçek mi?”

“Söylediğin gibi, bazı kurallar vardır. Bunlardan biri de, bir beyefendi bir hanımefendiye asla sahte mücevher vermez.”

“Ne olursa olsun bende mi kalacak?”

“Evet.”

“Ev ve araba da mı?”

“Mücevherler ve giysiler senin. Ev ve araba benim ama senin emrinde.”

Hayden ondan sıkıldığına bile evi tutabilmek iyi olurdu ama bunu beklemenin çok fazla olduğunu biliyordu. Ve mücevher uzun süre geleceğini, Irene ile Rose’un bir şansı daha olmasını garanti altına alırdı.

“Peki bu cömertliğin karşısında?”

“İstediğim sürece sadece benimsin.”

“Daha kapsamlı bir cevap istiyorum. İngiltere’deki tüm mücevherlere bile değmeyecek şeyler olduğunu duydum.”

Hayden kolyeyi elinden aldı ve boynuna takmak için arkasına geçti. “Benim bir sapık olabileceğimi mi ima ediyorsun, Alexia?”

“Tanrım, hayır. Ama hiç evlenmedin ve ben de düşündüm ki belki...”

“İstersen avukatları çağırıp bir sözleşme hazırlayalım. Benim tercihlerim ve senin kabul ve reddini her bir hareket için yazalım.”

“Sadece benim gibi biri için fazla cömert olduğunu düşündüm ve bir yanlış anlama...”

“Kendi değerini çok çabuk düşürüyorsun. Yatakta olacaklar konusuna gelince onu da, bunu konuştuğumuz gibi açıkça tartışırız.”

Boynundaki mücevheri hissetti. Odanın diğer tarafındaki aynadan yüzünün altında parladığını gördü. Birkaç dakika önce gözüktüğünden çok daha alımlı ve güzel görünüyordu. Aynada, Hayden’in karanlık figürü kendi yan-

sımasının arkasında görünüyordu ama yansımalarına değil Alexia'ya bakıyordu.

“Yani karşılığında âşığın olacağım.”

Hayden elleriyle onun belini sardı. Başını eğdi. Dudaklarının sıcaklığı boynuna değdi. “Evet. Ah ve de Caroline’ın son eğitimine yardım edeceksin.”

Kıkırdadı çünkü öpücükleri onu gıdıklıyordu. Her yerini. Birkaç yüz pound değerinde mücevherler taktığında bir adamın öpücüklerinin çok daha heyecanlı geldiğini şaşırarak fark etti. “Senin metresin olursam teyzenin bunu kabul etmesi çok zor.”

Hayden onun gerdanını öptü ve hâlâ hafifçe zonklayan acıya doğru bir titreme indi. “O zaman seni kesin kabul etmeyecektir. Ama bu öyle bir teklif değil. Evlilikten bahsediyorum.”

Alexia kolyeyi gördüğü zamandan daha büyük bir şoka girmiş olarak aynadan, eğilmiş başına baktı. Geri çekildi ve yüzünü ona döndü.

“Evlilik mi? *Neden?*”

Hayden kahkaha attı ve ona sarılmaya başladı. Kollarının arasından kaçtı.

“Haklıydın. Hâlâ Longworthlerle yaşıyor olsaydın, bir baban veya ailen olsaydı, yalnız, savunmasız ve yoksul olmasaydın seni asla baştan çıkarmazdım. Seni isterdim ama o korumalar beni caydırırdı.”

“Yani sonuçta benim en iyi kurallara tabi olduğuma karar verdin ve mecbur olduğun teklifi yapıyorsun. İtiraf etmeliyim ki daha bağımsız olduğumu düşünmüştüm.”

“Sadece kurallar değil. Muhtemelen pek çok adamı kaçırarak olan açık sözlü doğan bana çok uygun. Mantık-

lı yanlarımızla birbirimize çok benziyoruz. Birbirimizde neye sahip olduğumuzu bileceğiz ve birbirimize daha dürüst davranacağız.”

Bu evliliğe Alexia’nın neler katacağını madde madde sayıyordu. Listesi oldukça kasvetliydi. “Bundan çok az çıkarın var. Bir eşe ihtiyacın yok. İstedigine karar verdiysen de serveti, tarzı veya güzelliği olan bir kadın bulmalısın.”

“Kendine göre sende üçü de var.”

Bu övgü Alexia’yı savunmasız bıraktı. İlk öpücüğün gerçekleştiği gün kütüphanede olduğu gibi. Tuhaf bir durumdan en iyi sonucu çıkarmak olduğunu söylemişti ama yine de kalbi gülümsedi.

Metresten eşe sıçramak onu şaşkına çevirmişti. İlkinde zaten razı gelmişti. İkinciye teklif etmesine gerek yoktu.

“Neden üstünlüğünle baskı yapmadın?”

“Güzel bir hanım izin vermeye razı olduğunda bile acımasız olmamaya çalışırım. Sana kötü davrandım ama son düşüşünün sorumlusu ben olmayacağım. Ayrıca seni istiyorum. Böyle durumlarda bir beyefendi evlenme teklifinde bulunur.”

“Ne kadar olağandışı olsa da o istek geçecektir.”

“Geçerse de kendine yalan söylememi, şu an o isteği yanlış anlamasından daha çok beklemeyen bir karım olacak.”

Bulutların üstünde olmalıydı. İngiltere’nin en iyi ailelerinden birinden zengin, yakışıklı bir adam az önce evlenme teklif etmişti. Bir mutluluk onu kaplamak istiyordu ama kalbinde demir atacak yer bulamıyordu.

Metresi olmak sınırlı olacaktı. Geri döndürülemez değildi. O gün evi gezerken söylediği gibi dürüst bir ticaret olacaktı.

Fakat karısı olmak, bir ömür anlamına geliyordu. Son-
suza kadar. Öyle bile olsa bu emniyete dört elle sarılma-
lıydı. Bu fırsatı kaçırmamalıydı. Ancak kalbinin derinlik-
lerinde, bir zamanlar aşkın heyecan verici romantizmiyle
mutlu olmuş bir kız ona bakıyordu. Bunu bir daha asla
yaşamayacağını kabul etmek bir şey, sonsuza kadar imkân-
sız kılacak adımı atmak başka bir şeydi.

Bu sadece bir mantık evliliği de olmayacaktı. O Hayden
Rothwell'di. Timothy'nin boğuk sesiyle ona lanet okudu-
ğunu duyar gibi oldu. Rose'un ona yüz çevirdiğini gördü.
Bunu yaparsa onlara yardım edemezdi. Rose, Rothwell'in
karısından bir kuruş bile kabul etmezdi.

Ne tepki vereceğine karar verirken Hayden onu dik-
katle izledi. Onun, kararını kendinden önce bildiğinden
şüphelendi. Aynaya son bir kez uzun uzun baktıktan sonra
kolyeyi boynundan çıkardı.

Hayatının, hayal bile edemeyeceği, en mantıksız kararı-
nı vermek üzereydi.

Yürüdü ve kolyeyi sehpaıa bıraktı. "Her kadın için ha-
rika bir teklif ama kabul edemem. İlk girdiğimde dediğim
gibi, bugün, bu konuşma için uygun bir gün değildi."

"Ama sanırım sana bir teklif yapılabilecek bir gündü."

"Belki de. Bugün Rose'un yanından ayrıldıktan sonra o
geçici iş görürlüğü mantığa bürümeye başlamıştım."

"İnanılmaz bir kadınsın, Alexia." Cümledeki öfke hissi
bir iltifat gibi duyulmasını engelledi. "Benimle evlenirsen
Longworthler için çok daha iyi olur."

"Ah, istediğin zaman üstünlüğünle nasıl baskı yapacağını
biliyormuşsun. Ama yanılıyorsun. Seninle evlenirsem
beni asla affetmezler. Benimle bir daha asla konuşmazlar."

“Alışırılar. Ama bu, onlarla ilgili değil. Bu, sen ve benle ilgili.”

“Onlar sahip olduğum tek aile.”

Yanından geçerek kapıya gitmesine izin verdi. Sesi, ardından geldi. “Sadece ailen oldukları için. Onunla da ilgili. Onlar senin Benjamin’le bağı. Dün öğrendiklerine rağmen hâlâ onu kalbinde tutuyorsun.”

İthamı, Alexia’nın boğazının yanmasına neden oldu. Yeni mesafe ve yeni gerçeklere rağmen Ben’in anısı hâlâ içinde, derinlerde bir yere dokunuyordu. “Bu çok mu yanlış?”

Alexia kendini sert bir cevaba hazırladı, aklının kendine verdiği cevabın aynısına. Evet, yanlıştı. O bir aptaldı.

Hayden onun kalbine dokunan sıcak bir şefkatle gü-lümsedi. “Hayır, çok yanlış değil, Alexia. Çok romantik.”

Birden Alexia’nın aklını açıklığa kavuşturan bir netlik oldu. Uykudan kalkıp belli belirsiz bir sersemlikten kurtulur gibi.

Gerçekten romantikti. Umutsuzca, çocukça romantik. Hatırı sayılır zenginliğe sahip yakışıklı bir adam az önce evlenme teklif etmişti ve herhangi bir kadının reddetmesi için pek geçerli bir neden yoktu. Onun durumunda bir kadın için; yoksul, evsiz, başıboş ve iflas etmiş bir kadın için, kulağa bir şiirin kötü bir mısrası gibi gelmeyecek tek bir neden bile yoktu.

“Haklısın, Hayden. Bazen kendimi unutup duygusallığa kapılıyorum.” Sehpanın üstüne işaret etti. “Ne istersem yapmam için benim olduğuna söz vermiştin.”

“İstedğin her mücevher senin olacak. Daha fazlası olacaktır.”

Eğer beni hoş tutarsan. Hayden bunu söylemedi ama Alexia anlamıştı. Eşi olmak için yapılan pazarlıklar, metresi olmak için yapılanlardan pek farklı değildi.

“Tabii bir anlaşma olacak,” dedi Hayden basitçe. Yüzünde, Alexia’nın pazarlığı tekrar açtığını belirten keskin bir ifade vardı.

“Benim bir anlaşmaya katabilecek bir şeyim yok.”

“Ben sana bakacağım. Yaşasam da ölsem de bir daha asla kuruş hesabı yapmayacaksın.”

Bir daha asla. Sonsuz emniyetin büyüğü Hayden’in istediği etkiyi yaratmıştı. Yoksulluğa ne kadar yakın olduğunu anlamadığı kadar küçük olduğu zamandan beri bilmediği bir emniyet ve huzur vaat ediyordu.

“Yüksek sosyete de gördüğüm türden normal bir evliliğimiz olacağını düşünebilir miyim?”

“Çok fazla yanında olmayacağım, korktuğun buysa.”

Geceleri hariç. Tuhaf ama evliliğin o kısmı en zahmet-siz ve tehlikesiz kısmı gibi geliyordu. Zamanla o kısım için de başkasına giderdi, normal aristokrat evliliklerinde olduğu gibi. Tekrar âşık olursa kendisi de aynı şeyi yapabilirdi.

“Senin kendi arkadaşların ve kendi hayatın olacak.” Hayden onun yanına yaklaşarak aklına doluşan düşüncelerin henüz hesaba katmadığı bir soruyu cevapladı.

“Phaedra bile mi? Yasaklamayı istemediğim...”

“Bayan Blair bile. Eşlerinin ilgi alanları ve arkadaşlarına karışan adamları tasvip etmiyorum.”

Alexia bu evlilikteki yükümlülükleri ve ödemeleri kafasında sıraladı. Denge o kadar kendi lehineydi ki reddedilemezdi. Biri mantık evliliğini kabul edecekse Lord Hayden Rothwell’le evlenmekten daha iyisini yapamazdı. Bu o kadar barizdi ki Rose bile sonunda anlardı.

İçindeki aptal kızın fısıldayan son karşı çıkışını susturdu. Derin bir nefes aldı, sehpaye yürüdü ve kolyeyi aldı. “Teklifini kabul ediyorum, Hayden. Seninle evleneceğim.”

On İkinci Bölüm

Kente iyi bir zamanda döndüler ama zaten üstünde aile arması olan dört atlı bir araba genelde öyle yapardı. Hayden, Alexia'yı kendi arabasıyla götürdü. Gerçi kadının tercihinin bu olmadığını tahmin ediyordu. Zamanı, bu kadınla evlenmenin ne anlama geleceğini düşünerek geçirdi. Yüz ifadesinden, onun da düşüncelerinin geleceğiyle ilgili olduğu anlaşıyordu.

Doğru olanı yapıyordu, bunu inkâr edemezdi ama hem geçmişe hem kadere karşı oyun oynuyordu. Bazen doğru şeyi yapmak, yapılacak en iyi şey olmuyordu. Babasının öğütlediği şerefi göstermiş olsa da aynı zamanda tutkunun anlık dürtüsü ve yarattığı sefalet konusunda da onu haklı çıkarıp çıkarmayacağını merak etti.

Annesi de sevdiği bir adamla evlenmemişti ama ilk sezonunda, serveti ve gücüyle başını döndüren bir adamla evlenmişti. On yıl sonra, kocasına üç oğul verdikten sonra, hep kalbinde tuttuğu ordu görevlisine gitmesi için izin vermesini istemişti. Evliliklerindeki azıcık sıcaklık da bu isteği reddettiği gün ölmüştü.

Tabii ki annesi yine de gitmenin bir yolunu bulmuştı. Karşılığında kocası, onun âşığının uzak bir koloniye gönderilmesini sağlamış ve adam orada ateşli hastalıktan ölmüştü. Evlilikteki soğukluk bunun ardından buza döndü.

Hayden annesinin katılmaktan kaçındığı akşam yemeklerinde babasının verdiği dersleri duyar gibi oldu. *Romantizm şairlerin icadıdır Erkeklerin temel ihtiyaçlarını kadınlar için daha kabul edilebilir hale getirmek için geliştirilmiş bir dramadır. Gerekirse rolü oyna ama böyle duygusallıkların sürdüğü veya gerçekten önemli olduğu gibi bir yanılgıya kapılma.* Oğlunun çok erken bir yaşta, anne babasının tüm dramını tahmin ettiğini ve hatta inzivaya çekildiğinde hasretinden yanıp tutuştuğu âşığının adını bile bildiğini bilmiyordu.

Tabii ki Alexia, parlayan gözlerle bir teklifi kabul eden on altı yaşında bir yeniyetme değildi. Evlilik fırtınalarının en kötülerinden kaçınmalarını sağlayacak bir dürüstlüğe sahipti

Ve bir gün tekrar âşık olursa ve Ben’le yaşadığı sanrıyı bir daha yaşarsa... Bu fikre tepkisine kendi bile şaşırdı. Sahip olduğunu düşünmek istediği cömertliğin altında, böyle bir ayarlamayı kabul edebilecek anlayışın altında ilkel bir içgüdü dişlerini gıcırdattı.

Bu canavarı, en mantıklı düşünceyle sakinleştirdi. Aklını sayılara ve anlaşılmayı nasıl ayarlayacağına yöneltti. Ona ne kadar harçlık vereceğini düşünürken Alexia, gözlerini, tarlalardan ona doğru çevirdi.

“Büyük bir borç varmış,” dedi. “Parkta, Ben’in neden başarısının tadını çıkarmadığını sormuştun. Rose bugün bana, babasından kalan ve ödenmesi gereken son bir büyük borç olduğunu söyledi.”

Hayden arabanın öbür tarafına baktı ve geleceğin üstüne bir gölge düştü. Az önce nişanlanmıştı. Kadın müstakbel kocasıyla oturuyordu. Ama aklı, Longworthlerdeydi. Belki de kuzenini ikna etmek için neler söyleyeceğini düşünüyordu. Duymak istemeyeceği şeyler olduğuna emindi.

“Tamam, o zaman anlaşıldı.”

“Ben ölünce borcun yok olması biraz tuhaf. Aynı şekilde Timothy’ye de borç kalmaz mıydı?”

“Kalan miktar çok küçükse borçlu oldukları adam, Ben ölünce gerisini silmiş olabilir. Belki de ödenmesi zorunlu bir borç değildi de Ben, yasal gereklilik değil şerefi yüzünden ödüyordu.”

“Bu, Ben’in yapacağı bir şey. En şerefli adamlardan biriydi.”

“Bir erdem timsali.” Hayden kabul ettiği anlaşmayı kartaartmaya başlayan alaycı ses tonunu bastırmayı başardı.

Şu anda Alexia’nın Benjamin’le ilgili doğruları öğrenmesine izin vermek kendi lehine olurdu. Gerçi bundan ders çıkarmayacağını anlamak için yalnızca tavan arasındaki gözyaşlarını hatırlaması yeterliydi. O zaman, Timothy’ye verdiği şeref sözü de bozulmuş olurdu ama karşısında bir neden daha vardı. Bir daha kalbinin kırıldığını görmek istemiyordu.

“Alexia, bu evlilikle ilgili bazı düzenlemeler yapmalıyız.”

“Çabuk bir düğün diye düşünüyorum. Çok özel, basit bir duyuruyla, karşı çıkmazsan. Beş kuruşsuz bir mürebbiyeyle evlenme nedeninin onurlu hareketi seçmen olduğunu herkes anlayacaktır. Büyük, şaşalı bir düğün yapmak görgüsüzlük olur.”

“Düğünü, senin istediğin gibi yaparız. Ama bu sezon bir baloya ev sahipliği yapacağız ve bu balo için olağanüstü pahalı bir elbise sipariş edeceksin.”

“Küçük düğünü telafi etmek için mi?”

Evet ve kaçırdığı ilk sezonu için. Ve kaçırdığı tüm kadınsı zevkler ve keyifler için. “Seni tüm arkadaşlarıma takdim etmek için uygun bir yol olacaktır.”

Alexia hafifçe gülümsedi. Arkadaşlarıyla tanışma fikri onu, kendi özel düşüncelerini döndürdü. Londra’ya varana kadar onlardan uzaklaşmadı. “Saatlerdir bu arabanın içindeyiz ama beni öpmeye bile çalışmadın.”

“Bu kadar zamandır büyük bir baştan çıkarma mı bekliyordun?” Yol boyunca aklını çelmeye çalışan oklar Hayden’i hedef almıştı ama asla bunu kabul edemezdi. Tutku geçici olabilir ve gerçekten çok önemli olmayabilirdi ama şu an onu, hayal bile edemeyeceği kadar ele geçirmişti. “Evlenene kadar beklemeyi düşünüyordum.”

Bu Alexia’ya çok komik geldi. “Yani düğüne kadar tekrar masum muyum? Büyüleyici bir riyakârlık ama onuru- ma olan özenini takdir ediyorum.”

“Çabuk bir düğün talep ettiğine göre çok beklemem gerekmeyecek. Alicenaplığı kaldırabilirim.”

Alexia kahkaha attı. Batan güneşin ışığı, yüzünde do- landı. Altın rengi parıltısı, gün boyunca gözlerini karartan ihtiyat gölgelerini yok etti.

★★★

Onu, Hill Sokağı’na geri götürmedi. Onun yerine, Eastbrook’un malikânesine getirdi. Nedenini sormadı. Küçük kararlar konusunda tartışılacak bir adam değildi.

Onu, araba kullanımı konusunda pazarlık yaptıkları misafir odasına buyur etti.

“Geç bir akşam yemeği hazırlanması için talimat verdim,” dedi. “Aynı zamanda kardeşlerimi çağırttım.”

“Dramatik bir duyuru yapmak niyetinde misin?”

“Kesinlikle.”

“Onlarla yalnız konuşman daha tedbirli olmaz mı?”

“Tedbir, seninle davranışlarımı asla belirlemedi ve kardeşlerim için bunu değiştirmeye gerek görmüyorum. Yoksa heyecanlarını görmek istemediğin için mi öyle dedin? Seni temin ederim sergileyecekleri herhangi şok, seninle ilgili olmayacaktır.”

Hayden çok rahat görünüyordu. Neredeyse gamsız. Kardeşlerini şaşırtma fikri onu eğlendiriyordu.

Ancak yirmi beş yaşlarında genç bir adam, birkaç dakika sonra içeri girdi. Daha önce tanışmamışlardı ama Alexia, Roma ordusunun Britanya’daki son yıllarıyla ilgili ünlü kitabın değerli yazarı Lord Elliot Rothwell olduğunu anladı.

Bir akademisyen gibi görünmüyordu ama öyle uğraşlar sırasında o koyu renk, düşünceli gözlere nasıl bir dikkat geldiğini hayal edebiliyordu. Belki de ününün sebebiyle çelişen, modaya olan ilgisiydi. İki düğmeli, dizine kadar gelen koyu gri frak ceketinin kalıbı en son modayı sergiliyordu. Koyu, kalın saçlarının katlı kesimi genç bir kent adamının saçlarıydı.

Hayden, onu tanıştırdı. Elliot’ın tavrı, çehresinin düşündürdüğünden daha samimiydi. Gülümsemesi Alexia’yı rahatlattı. Teyzesiyle ilgili sorular sordu ama Hayden lafını kesti.

“Elliot, Bayan Welbourne, evlenme teklifimi kabul etti.”

Elliot’ın şaşkınlığı kendini belli etti ama kısa sürdü. “Bu harika. Size abla diye hitap edeceğim günü sabırsızlıkla bekliyorum, Bayan Welbourne. Ayrıntıları planlamaya başladınız mı, Hayden?”

“Özel izni aldıktan sonra en kısa sürede evleneceğiz.”

“O zaman bir süre daha kentte kalmak için ayarlamalar yapayım. Christian’a söyledin mi?”

“Söyleyebilmek için aşağı inmesini rica ettim.”

“Bu isteğe icabet edebileceğini sanmıyorum. Kötü günlerden birini yaşıyor.”

“O aşağı inemiyorsa ben ona gitmeliyim. Nişanlandığımı hizmetkârların dedikodularından duyması uygun olmaz. Bayan Welbourne’le kalabilir misin, Elliot?”

Hayden onu, erkek kardeşinin yanında bıraktı. Alexia, zaman geçirmek için yeteri kadar hoşbeş konusu bulmaya çalıştı. Elliot, onu, bir kelebek bulmuş ve ne tür olduğunu saptamaya çalışan bir adam gibi inceliyordu.

“Sizi baştan mı çıkardı?”

Soru, Alexia’yı irkiltti. Bu ziyareti atlatmak için zırh gibi kuşandığı soğukkanlılık birden kâğıt kadar ince geldi.

“Yakındaki evliliğimizin aniliği ve ikimizin daha önce hiç tanışmamış olmasını göz önünde bulundurursak bunu merak ettiğin için seni suçlayamam. Ama bu kadar cüretkâr bir şekilde sorulmasını beklemiyordum.”

“Büyüleyici.” Adam aniden, onun çok ilginç bir tür olduğunu anlamıştı.

“Bu şartlar veya herhangi şart altında beklediğin gibi biri olmadığımı anlıyorum.”

“Hiçbir zaman evlenmeyebileceği dışında bir beklen-
tim yoktu. Büyüleyici bulduğum kadın seçimi değil. Düşünmeden bir şey yaptığının kanıtı olması. Dört beş yıl önce bu mümkündü ama şimdi... İnanılmaz.”

“Hoşnutsuz görünmüyorsunuz.”

“Hiç değilim. Tabii, onu, sonsuza kadar bu delilik anına pişman etmeyeceğinizi düşünerek.”

Bu adam, güven teminatını, tekinsiz bir yoldan gelerek istemişti ama yine de bir yol ayrımında duruyorlardı. Hayden’in bile konusunu açmadığı bir şey istiyordu. Sadece, kendi talep ettiği sürece sadakatini istemişti, bu da sonsuza kadar beklemediğini ima ediyordu.

O da teklifi, içerdiği özel yükümlülükleri tartmadan kabul etmişti. Şimdi uzak bir hayal gibi görünüyordu. Çıplak gerçekler üstüne baskı yapıyordu.

Bu bir evlilik olacaktı. Başta reddettiğinin aksine sonsuza kadar demekti. Ona geçici bir sadakat ve bedenini kullanma hakkından fazlasını borçlu olacaktı. Bir eş olmak, bunlardan fazlası anlamına geliyordu.

Elliot’ın girizgâhına vereceği cevabı düşündü. Kelimeleri önemli olacaktı, hem onun için hem kendi için. Dürüstçe neye söz verebileceğini bulmak için yüreğini dinledi.

“Kastettiğiniz buysa, iyi bir eş olmaya çalışacağım.” Kulağa çok hafif geliyordu ama kalbi ağırlaşıyordu, sanki çok ciddi bir amaca kendini adıyordu.

Elliot’ın yüzündeki onaylayan gülümseme, ona saçma bir şekilde cesaret verdi ama tavrı, değişmeye direniyordu. Hâlâ hayatında kendini bekleyen değişimlerin fazlasıyla farkındaydı. Elliot’ın açık sözlülüğü, aralarında bir bağ ya-

ratmıştı. Gelecek yıllarda bu erkek kardeşin bir müttefik ve arkadaş olabileceğini hissetmişti.

“Neden geçmiş yıllarda olsa umarsızca hareket edebileceğini söylediniz?”

“Birkaç farklı hayat yaşadı. Bir sizin gördüğünüz var. Mantıklı, gerçekçi ve biraz katı, Bayan Welbourne’ü baştan çıkarması pek olası olmayan hayat. Bir de her sabah yaşadığı bir hayat var. Onu da yeterince yakın zamanda öğreneceksiniz.” Adam kahkaha attı ve sonra çok ciddi konuştu. “O hayat tam olarak bu dünyaya ait değil gibi ve onun içinde kaybolup gitmediğinden emin olmalısınız.”

“Sanki harika anlarından çok delilik anları varmış gibi anlattınız. Beni korkutmayın.”

“Sanırım bir çeşit delilik denebilir ama kontrol altında tutuyor. Sonra bir de gençliğinde yaşadığı hayat var. Görevlerine bağlı, sıkıcı ve doğrucu. Christian’ın aynısıydı. Bir bölük komutanın emrindeki iki asker gibiydiler.”

“Babanızdan bahsediyorsunuz sanırım.”

Başıyla onayladı. “Babamız hiçbir tartışmaya açık değildi. Ağabeylerimi kalıba soktu ama vefat ettiğinde o kalıplar aniden ufalandı. Kendileri olma özgürlüğüyle karşı karşıya kaldıklarında, ağabeylerim, o adamların kim olduğunu bilmiyor gibiydiler. Hayden kentin bıçkını olmayı denedi, sonra uçlarda bir politikacı, sonra başka Hayden’lar. Sonunda, sizin de şimdi gördüğünüz Hayden’ı keşfetti.”

“Seçebileceği onca olasılık içinden neden bunu seçti?”

“İnsanın gerçek doğası, sonunda galip gelebilir. Bu da onunki.” Elliot omuz silkti. “Belki Yunanistan’a gitmesi yüzündendir. Kararı gözü kara, romantik ideallerle dolu ve pek az gerçekçiydi. Belki de savaşın gerçekleri, duygu-

sallığın bedellerini ona fazlasıyla öğretmiştir. Bilemem. O konudan hiç bahsetmez.”

Bu doğru değildi. Hayden ona biraz bahsetmişti. “Ağabeylerinizin kendilerini bulma yolculuklarından bahsediyorsunuz. Siz farklı mıydınız?”

“En küçükleri olarak, babamdan kaçmam kolaydı. Kütüphanede saklanmayı öğrenmiştim.”

Hâlâ da orada saklanıyordu. Alexia adamın acaba düşündüğü kadar kaçıp kaçamadığını düşündü.

“Ağabeyimden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Onu yakında iyice tanıyacaksınız. Bana kendinizden bahsedin Bayan Welbourne ve nasıl kuzenimin mürebbiyesi olduğunuzdan.”

Alexia bu gözlemci adamın onun hayatını analiz etmesini istemiyordu. Hikâyesine başladı. Anlatmamayı seçtiği tüm ayrıntılar göz önünde bulundurulursa çok uzun bir hikâye olmayacaktı.

Christian’ın oturma odası karanlıktı ama yatak odasında bir lamba yanıyordu. Hayden oraya doğru yönelirken, yakınındaki köşede bir şey kıpırdadı. Durdu ve derin gölgelerin içine baktı. Christian, orada, bir berjerde oturuyordu. Uyuyamayacak kadar dik oturuyordu. Hayden’in tek bildiği, bütün gün boyunca orada oturmuş olabileceğiydi.

“Sarhoş musun?” diye sordu.

“Fazlasıyla ayığım aslında.” Christian’ın ses tonu, rahatsız edilmiş olduğu için yoğun bir rahatsızlığı belli ediyordu.

Hayden, ağabeyi böyle olduğunda ne yapacağını hiç bilmiyordu. Christian’ın dünyadan böylesine kaçışları kısa

sürerdi ama rahatsız edici derecede yoğun olurlardı. Kaçtığı zamanlarda formüller üzerinde çalışmıyor veya belgeleri de incelemiyordu. Tamamen hiçbir şey yapmıyor gibi görünüyordu.

“Uşağa akşam yemeği hazırlamasını söyledim. Aşağı inip bize katıl.”

“Sanmıyorum.”

“Bu şekilde melankoliye teslim olman sağlıklı değil.”

“Seni o sayılara gönderen melankoli mi, Hayden? Veya Elliot’ı kütüphanelerine gönderen? Aklımın içinde karanlık odaları ziyaret etmiyorum, korktuğun oysa.”

Nasıl etmiyordu? Christian’ın üstünden karanlık yayılıyordu, havayı ağırlaştırıyordu. Hayden, yatak odasına gitti, ışığı aldı ve geri geldi.

Ağabeyini görebildi. Christian, Hayden’in beklediği gibi sabahlığıyla oturmuyordu, bakımsız da değildi. Aksine, mükemmel şekilde tıraşını olmuş ve en güzel ceketini giymişti. İfadesinde, bu tuhaf nöbetin kötü etkileri de yoktu. Genel olarak, Hayden’in aylardır görmediği kadar canlı, uyanık görünüyordu.

Giyisini işaret etti. “Bu gece dışarı çıkmayı mı düşünüyorsun?”

“Hayır.”

“Keşke ara sıra böyle tekinsiz davranmasan, Christian. Bu kadar eksantrik olmak için fazla gençsin.”

“Sen de duygusal soyutluk için fazla gençsin.”

Bu ne anlama geliyordu şimdi? Hayden, lambayı bıraktı. “Akşam yemeğine gelersen çok sevinirim. Eğer tek yapabileceğin buysa birkaç dakikalığına aşağı inebilirsen de olur. Bayan Welbourne burada ve ona aileye hoş geldin demeni istiyorum.”

Christian'ın durgunluğun içinden dikkat belirdi. Kıpırdamadı ama kesinlikle dünyaya geri dönmüştü. "Bu kadınla evleniyor musun?"

"Öyle görünüyor."

"Yeterince dikkatli değildin demek?"

"Öyle görünüyor."

"Ne kadar terbiyelisin. Yapılacak tek şey bu, tabii."

Yapılabilecek başka şeyler de vardı ve ikisi de bunu biliyordu.

"Onun gibi bir kadınla evleneceğini hep biliyordum."

"Tabii ki."

"Gerçi ummuştum ki... Neyse, hadi yanına gidelim. Şu işe bak ki zaten uygun giyinmişim." Christian ayağa kalktı. "Medeni görünme gereği hissetmişim. Gerçi nedeninin bu olacağını tahmin etmemiştim."

Birlikte merdivenlere yürüdüler. "Ne umuyordun?" diye sordu Hayden.

Christian'ın ifadesi karanlıklaştı, sanki soruyu fazla cüretkâr bulmuştu. Sonra bir anda düzeldi. "Az önceki yorumumdan bahsediyorsun. Çok küçük bir umuttu ama önemli değil."

"Yine de merak ettim."

Christian omuzlarını silkti. "Âşık olmanı ummuştum, Hayden. Ama böylesi daha iyi. Daha az tehlikeli."

★★★

Oturma odasında sadece Alexia'yla ilgilenilmiyordu. İyi dilekler dilendikten ve Easterbrook tarafından evliliğe onay verildikten sonra, yemeğe çağırılmayı beklerken kardeşler kendi aralarında sohbet etti. Hayden'ın ağabe-

yiyle dönmesinden çeyrek saat sonra bir konuk daha geldi. Henrietta, pembe tül den ve *gros de Naples* ipeğinden resmi bir yemek elbisesi ile içeri girdi. Geçen hafta, Alexia'nın almasına izin verdiği pembe bere-türbanın üstündeki cennet kuşunun altında yüzü ışıldıyordu.

Başka kimseye bakmadan doğruca Easterbrook'a yöneldi. Yolun yarısında, Alexia, gözüne takıldı. Aklı karışmıştı ama Henrietta durdurulamazdı.

“Beni davet etmeniz ne büyük cömertlik, Easterbrook. Bu sabahtan sonra, sanmıştım ki belki... Davetinizi alınca rahatladım, gerçi bu geceyi kastetmiş olmanıza şaşırdım. Bu kadar kısa... Neyse, buradayım, minnettarım ve içim rahatladı.”

Easterbrook'un karşılaması oldukça resmiydi. Alexia, bu soğukluğun sadece teyzesi için kendinin bu gruba beklenmedik katılımından dolayı olduğunu hissetti.

Henrietta, Alexia'yı fark edince, hoşgörülü konuştu. “Yeğenimin seni bulabilmesine sevindim. Sanırım artık işi bırakma lafı edilmeyecek. Easterbrook'un, küçük partimizde bizimle kalmana izin vermesi ne büyük incelik. Yemek biter bitmez benim arabamla dönersin. Eminim yeğenlerim benim dönüşümü ayarlarlar.”

Hayden, teyzesinin iki elini kendi ellerinin arasına aldı. “Henrietta teyze, bu bir partiden ziyade küçük bir kutlama ve Bayan Welbourne'ün katılımı şart. Bu öğleden sonra kendisiyle nişanlandık.”

Henrietta kendine has dalgın gülüşüyle gülümsedi. Çok yavaşça ağzı gerildi ve gözleri buz kesti. Birkaç yavaş dakika boyunca soğuk bir sessizlik oldu.

“Ne harika, Hayden. İkinize de mutluluklar dilerim.”

“Harika, değil mi? Daha memnun olamazdım,” dedi Easterbrook. Kolunu, teyzesine uzattı. “Hadi aşağı inelim. Umarım akşam yemeği soğumamıştır. Öyle olunca nefret ediyorum.”

Henrietta mutlu bir kadın değildi. Yemek boyunca Alexia’yla hiç konuşmadı. Ama masanın karşısına küçük bakışlar attı. Hayden, hakaretleri yüzünden okuyabiliyordu. *Entrikacı aşağılık kadın. İffetsiz dolandırıcı. Ve daha çok, hain.*

Çabuk gerçekleşecek olan özel töreni anlatınca Hen’in ağzı kibirle büzüştü ama Christian ve Elliot sanki bir markizin kardeşinin bu şekilde evlenmesi normalmiş gibi davranıyordu.

“Eviniz nerede olacak?” diye sordu Elliot, hızlı gerçekleşen evliliklerin sonucu olan bir soruna dikkat çekti.

“Bayan Welbourne’ün teklifimi kabul etmesi karşılığında duyduğum mutlulukla o konuyu henüz düşünmedim. Emlakçıları yarın gezerim.”

“Sezon yaklaşırken, istediğiniz gibi bir şeyi şu an bulamazsınız,” dedi Elliot.

“Tabii, her zaman burada yaşayabilirsiniz,” dedi Christian, sadece gözlem yaptığı uzun bir aradan sonra. Biraz şarap içmek için uzandı, sakın açıklamasının yarattığı heyecanın farkında değildi.

Henrietta bu haksızlık karşısında hissettiği şok yüzünden bayılmak üzere gibiydi. “Bayan Welbourne’ün kendi evi olmasını tercih edeceğini sanıyorum,” dedi. Sesi düştüğü dehşetle titriyordu.

“Öyle mi, Bayan Welbourne?” diye sordu Christian. “Hemen kendi eviniz olmasını mı tercih edersiniz? Mesele şu an Hill Sokağı’nda yaşadığınız gibi bir ev?”

“Hayden nereyi seçerse benim için uygundur. Hill Sokağı’ndaki gibi bir ev yeter de artar bile.”

“O zaman çözüm açık. Sizin buraya gelmeniz yerine Hayden o eve yerleşmeli.”

“Ne?” diye bağırdı Henrietta. “Easterbrook, yeterince oda yok. Gelseydiniz bilirdiniz. Şu an bile zar zor yetiyor ve...”

“Yirmiden fazla odası var. Kardeşim kısa süre içinde gelini için daha iyi bir yer bulacak ama o ev şimdilik yeter. Bayan Welbourne öyle diyor.”

Hen’in yüzü kızardı. “Orası *benim* evim, hatırlatabilir miyim?”

“Ama orada yaşamalarına izin verirsin, değil mi? Hayden’in sana gösterdiği tüm nezaket için ve benim özel iyilik ricama karşılık olarak.”

Hayden, başını Alexia’ya doğru eğdi ve yavaşça konuştu. “Bunu istiyor musun? İstemiyorsan, şimdi söyle.”

“Orası benim evim,” diye fısıldadı. “Orada kalmaktan mutlu olurum.”

Hen, Easterbrook’un ipeksi ses tonundaki tehlikeyi kaçırmadı. Düştüğü dehşeti bastırmaya çalıştı ve bu sırada perişan görüldü. “Sanırım, birkaç ay hepimiz orada idare edebiliriz.”

“Bence sen ve Caroline’ın gitmesi en iyisi olur,” dedi Christian. “Kardeşim, ayak altında akrabalar isteseydi, kendi ve gelininin burada yaşaması teklifimi kabul ederdi.”

“Efendim, buna gerek yok,” dedi Alexia. “Teyzenizi dışarı atacaksa orada yaşamak istemem.”

Christian biraz daha şarap istedi. Uzun bir dakika boyunca dolu kadehine baktı. “Teyzem, aynı zamanda bir yere kabul edilmeden dışarı atılmayacak. Sen ve Caroline burada yaşayacaksınız, Hen Teyze.”

Fransızların ülkeyi işgal ettiğini duyurmaktan farkı yoktu. Herkes ona baktı.

“Öyle mi? Ah, çok rahatladım. Fazla iyisin, Easterbrook. Bu, Caroline’ın sezonunu, tarıfsız bir başarıya ulaştıracaktır. Ayrıca seni ve Elliot’ı tanıma fırsatı bulacak. Duygularımı ifade edemem...”

“Evet, evet. Sana da uyduğuna sevindim.”

Hem de nasıl uyuyordu. Hayden, Hen’in minnet gözyaşları ardındaki zafer hissini görebiliyordu. Alexia’ya yöneltilen bakışlar bitmişti. Mürebbiye, artık, hak ettiğinden fazlasını alan düşmüş bir kadın değil, stratejileriyle imkânsızı başarmasını sağlayan bir müttefikti.

On Üçüncü Bölüm

Hill Sokağı'nın hanımefendileri, St. Martin Kilisesi'nin önünde arabadan indiler. Alexia, sütunlu girişe baktı. Bu sabah sütunlar kirli görünüyordu ve arkasındaki gölgeler kötücül gibi geliyordu.

“Neden siz ve Caroline önden gitmiyorsunuz?” dedi Henrietta'ya. “Bir dakika hava alıp arkanızdan geleceğim.”

Caroline sırtıttı. “Biraz huzursuzsun, öyle mi? Bazı kızların caydığını, öylece kaçtığını duymuştum. Bir iki sene önce bir kız vardı...”

“Bu kadarı yeter,” dedi Henrietta. Yanakları içeri göçtü ve göz kapakları yarılandı. “Bayan Welbourn'e'nin ne huzursuz, ne korkmuş olduğuna, ne de kaçmak gibi bir düşüncesi olmadığına eminim. Sadece hava almak istiyor. Benimle gel.”

Merdivenlerden çıktılar, sütunlu girişin gölgeleri onları içine alana kadar gittikçe küçüldüler.

Alexia'nın gözleri, merdivenler ve sokaktaki her noktaya bakarak kalbinin, orada olmayacağını bildiği bir şeyi aradı.

Bir hafta önce, Easterbrook'la yedikleri yemekten iki gün sonra Rose ve Timothy'ye mektup yazmıştı. Mektubu yazmak zor olmuştu. Bu evliliği kabul etmesindeki mantık, kelimeleri kâğıda dökmeye çalışınca daha az mantıklı gelmeye başlamıştı.

Yine de aflarını dilemek dürtüsünü bastırdı. Hayden, Longworthlere büyük bir yanlış yapmıştı ama teklifini kabul etmesi, kime sadakat göstereceğini karmaşıktırmıştı. Adamla evlenecekse, nişanından sonra yazdığı bir mektupta karakterine lanet okumamalıydı.

Uzun özürler sıralamak yerine kararını birkaç cümleyle açıklayan kısa bir mektup yazdı. Cevap gelmedi. Düğüne katılmalarını ve Timothy'nin onu damada vermesini rica etti. Onlara araba göndermeyi teklif etti. Kentte birkaç gün kalmaları için yer ayarlama sözü bile verdi.

Hiç cevap gelmedi. Araba isteği gelmedi. Dördüncü günün sonunda, evliliğini kabul bile etmeyeceklerini anladı. Yine de bu sabah hazırlanırken evde tanıdık sesler duymayı bekledi, son anda ona sürpriz yapmalarını umdu.

Boş merdivenler, ıssız giriş, bunun, çocukça bir hayal olduğunu gösteriyordu. Bunu, tamamen tek başına yapacaktı.

Üzüntüsünü, onu boğan diğer duygunun altına gömdü. Huzursuz, bugünkü durumunu açıklamak için son derece yetersiz bir kelimeydi. Atmak üzere olduğu adımı düşündükçe panik artıyordu. Kaçmak, o kadar da imkânsız değildi.

Sütunların arasından bir figür belirdi. Bir adam, ona doğru yürüdü.

"Size eşlik etme onurunu bahşeder misiniz, Bayan Welbourne?" diye sordu Elliot.

“Evet, sanırım.”

Merdivenlere tırmanmaya başladılar. Merdivenlerin yarısında, arkasında bir figür daha belirdi. Elliot, arkasında dalgalanan siyah kumaş ve kırmızı saçlara baktı, sonra tekrar ve daha uzun baktı.

Alexia durdu ve Phaedra Blair’e sarılıp öptü. Alexia onları tanıştıtırırken Phaedra ve Elliot birbirlerini inceledi.

“Görüyorum ki kuzenlerin öfkelerini bastıramamış,” dedi Phaedra.

“Hayır ve geldiğin için çok minnettarım.”

“Böyle evlilikleri onaylamıyorsam bu benim kendi görüşümdür. Bu yolun pek çok kadın için uygun olmadığını kabul ediyorum. Hadi, yapalım şu işi o zaman.” Alexia’nın elini tuttu ve onu ileri çekti.

“Onu siz mi vermeyi düşünüyorsunuz?” diye sordu Elliot.

“Ne kadar ilginç bir fikir. Bu sembolizm, genelde kullanılandan çok daha iyi olur. Ama sizin için uygunsa sadece onunla yürüyeceğim. Bu kiliseye hiçbir adama bağımlı olmayan biri olarak geliyor. O yüzden hiçbir adam, onu, bir başka adama verme hakkı görmemeli. Özgürlüğünü kendi kararıyla bırakacak, iyi veya kötü ve bu kilisenin, bu gerçeği görecektir insanlarla dolu olmaması çok yazık.”

Elliot, hayran kalmış bir sessizlikle geri çekildi. Phaedra yanından yürüdü, elbisesi, gecede bir Zafer Tanrıçası gibi rüzgârda dalgalanıyordu.

Easterbrook, Caroline ve Henrietta, küçük bir davetli grubuyla kilisede bekliyordu. Hayden’ın yanında, Alexia’nın tanımadığı bir adam duruyordu.

“Bak sen,” diye fısıldadı Phaedra. “Chalgrave Kontu,

nişanlıının yanında durmak için kente gelmiş. Ve şu altın saçlı, züppe, yorgun adam da Suttonly Vikontu. Davetli listesi kısa olabilir ama şahitlerinizin soyu çok yüksek.”

Eşlikçilerinin arasında kilise koridorunda yürürken, Alexia’nın kalbi deli gibi atıyordu. Aklı son kez düşünceler arasında gidip geliyordu.

Feci bir hata yapıyor olabilirdi, dünyadaki hiçbir güvenlik duygusunun bastıramayacağı bir hata. Orada bekleyen adamla ilgili ne biliyordu ki? Ona biraz nezaket ve yakınlık göstermişti, onu zevkle inletebiliyordu ama en soğuk zalimliğini de görmüştü. Sonuncusu, gelecekte onu bekliyor olabilirdi.

Phaedra ve Elliot, koridorun sonunda onu tek başına bıraktı. Rahip, yerini aldı. Hayden ona doğru gelip kolunu uzattı. Alexia da fazla sıkıca kavradı.

“Korkmuş görünüyorsun,” dedi Hayden.

“Korkmuş değil,” diye yalan söyledi. “Sadece fazla farkında, fazla canlı.”

“Ben çocukken bazen bilerek bilmediğim bir yoldan giderdim, beni nereye götüreceğini bilmeden. O macera hissi, bugün yaşadığıma benziyordu.” Hayden ona rahibe doğru eşlik etti. “Bence iyi yol arkadaşları olacağız, Alexia. Yanımda güvende olacağına söz veriyorum.”



Düğün kahvaltısından sonra, Easterbrook’un evinden ayrıldılar. Araba onları, Hill Sokağı’na değil, Hayden’ın Kent’teki bir mülküne götürdü.

“Teyzen dünden toplanmaya başlamıştı,” dedi Alexia, araba taşraya doğru giderken. “Caroline, ev değişikliği ko-

nusunda oldukça heyecanlı ve ben yokken Fransızca ile dansa çok çalışacağına söz verdi.”

“Ağabeyim, bu zaferi kazandıktan sonra Henrietta’nın iki gün içinde taşınmasını bekliyor.”

“Easterbrook o zaferi ona vermekle çok nazik davrandı. Bence ilginç biri. İnsan, onda bir şeyler hissediyor. İzleyen ve bekleyen sessiz bir merkez. Evet, işte o öyle biri. Bir şey bekliyor. Hissedilebiliyor.”

Alexia büyüleyici görünüyordu, anılarını toparlayıp Christian’ın şifresini çözmeye çalışırken ifadesi ciddiye. Easterbrook’un karanlığının kaynağını adlandırmakta da, Hayden’in yıllardır başaramadığını başarmıştı. Christian’ın sürekli kafasının dağınık olması haber bekleyen birine gerçekten çok benziyordu.

Bayan Tissot’dan sipariş edilmiş olan yolculuk kıyafetlerini giymişti. Gök mavisi rengi, Alexia’nın güzel tenini öne çıkarıyordu. Düğün giysisi de o küçük gardıroptandı. Kente döndüklerinde çok daha büyük bir sipariş vermesi gerekecekti.

Kilisede Hayden’a doğru gelirken o kadar korku dolu, o kadar tereddütlü görünüyordu ki. Üstüne giydiği ipekte parlayan ışıklar gibi onda da sorular ısıldıyordu.

Kırılганlığı, Hayden’in yüreğine dokunmuştu ve aynı zamanda kendi sorularını netleştirmişti. Kilisede, o tavan arasında olduğundan daha fazla baştan çıkaran adam gibi hissetmişti, Alexia’yı varlık ve mücevherlerle aklını çeerek ona güç veren kendine ait olma durumundan uzaklaştırmıştı.

“Kente döndüğümüzde o evde olacağımıza seviniyorum,” dedi Alexia. “Önümüzdeki aylarda hayatım ve çev-

rem muhtemelen çok değişecek. Günüñ sonunda tanıdık odalara ve koridorlara dönmek rahatlatıcı olacak.”

Hayden onun rahat edecek olmasından mutluydu ama ev seçimlerinin akıllıca olduğundan şüpheliydi. O evde hayaletler ve Hayden’ın bilmediği birçok anı vardı. Kenar mahallede derme çatma bir ev kiralamak bile daha iyi olabilirdi.

“Kuzenlerine düğünü haber verdin mi?” Hayden derinliği ve akıntıyı anlamak için nehre bir çubuk sokmuştu.

Alexia’da o eski gerginlik belirdi. Sahte bir sakinlik, ifadesine hakim oluyordu. “Yazdım. Cevap gelmedi. Sanırım tahmin ettiğim gibi olacak. Belki, zamanla...”

Elini tutup kendine doğru çekti. Belinden kavradı ve Alexia’yı kucağına oturttu. Bonenin ucu, yüzüne battı, o da kurdelelerini söküp kenara attı.

Hafifçe yüzünün kenarında elini gezdirdi. Alexia Welbourne, Longworthlerin kuzeni, ona mesafeli duruyordu ama dokunduğunda başka bir kadını uyandırıyor, sadece onun için var olan bir kadın. Onu tamamen elde etme arzusuyla yanıp tutuştu ama azla yetindi.

“Kuzenlerine, izin verdikleri ölçüde yardım ederiz,” dedi.

Ona bakan gözlerde küçük ateşler yanmaya başladı. Aklı başında bir adam geri çekilirdi. Hele de böyle bir günde.

Alexia suçlayıcı tek kelime etmese de etkisi aynıydı.

“Kuzeninin iflasında bildiğinden daha fazla olay var,” dedi Hayden. Hiç başaramıyor olsa da o ateşleri yatıştırma isteğiyle cevap vermişti.

Alexia yüzünü astı. “Nasıl daha fazlası?”

“Sana söylemek bana düşmez. Sadece görüñdüęünden fazlası olduğunu söylüyorum.”

“Bu fazlasıyla müphem, Hayden. Dahası olsaydı şimdiye kadar bana söyledin diye düşünüyorum.”

Hayden onu öptü, şüpheciliğini susturdu, içindeki öfkeyi dışa vurma isteğini bastırdı. Tadını çıkararak ve onu sahiplenerek, gittikçe artan tahrikine kapılarak öpüşmeyi uzattı. Ta ki titremelerinin, eski güceniklikleri ortaya çıkarmaya başladığını hissedene kadar.

“Şimdi bundan bahsetmeyelim,” dedi. “Beni affetmeni söyleyemem ama seni öptüğümde aramızda tatsızlık istemiyorum. Seninle yatakta buluştuğumuzda Longworthleri kapının dışında bırakmanı istiyorum.”

Alexia onun talebini tartıyormuş gibi göründü. Parmak uçlarını yavaşça Hayden’ın yüzünde gezdirdi. Dokunuşu, Hayden’ı hiçbir şey hissedemeyecek kadar kendinden geçirdi.

“Beni öptüğünde neredeyse hiçbir şey düşünmüyorum, o yüzden karın olarak görevlerimi yerine getirirken kuzenlerimi unutabilirim.” Duraksadı. “Tüm kuzenlerimi.”

Hayden onun unuttuğundan emin olmak için Alexia’yı daha uzun öptü. Pelerinini açtı ve göğsünü okşadı, zevk anında sadece ona ait olduğunu ispatlamaya kararlıydı.



Alexia, meydan okumaya çalışmıyordu ama Hayden, öyleymiş gibi tepki verdi. Yavaş, uzun öpüşleri, vücudundaki sarsıcı dokunuşları, onu kasıtlı olarak deliliğe sürükledi. Arabanın sallantısı bile, her kilometrede artan tahrikin nabzını yankılayan bir ritim gibi baştan çıkarıcı hale geldi.

Onu daha fazla soymaya çalışmadı ama Alexia soyma-

sını diliyordu. Göğüs uçları, parmak uçlarının maharetli oyunları altında öyle hassaslaşmıştı ki derisini kapayan giysileri yırtmak istiyordu. Farkındalığı, hislerini sınırlıyordu. Vücudundan aşağı titreyen dalgalar halinde yayıldı ve bacaklarının arasında toplanarak bir bütün olmaları için fiziksel arzuyu yeniden uyandırdı.

Hayden onun boynunu, göğsünü, memesini öptü, heyecanını tutuyordu ama gücü hissediliyordu. Hatırladığı acı, önemsiz hale geldi.

Alexia'nın onda sezdiği gerilimi yansıtırcasına Hayden'in dokunuşu gittikçe yumuşaklığını kaybetti. Okşarken Alexia'nın göğsünü sahiplenerek sıktı, ondan daha fazlasını talep ediyordu. Alexia'nın kasıkları ve beynine ateşten oklar saplandı.

Daha çok. Acımasız açlık öyle yoğunlaştı ki Alexia inlemek istedi. Bedeni, bu işkenceyle sancılandı ve beyni öfkeyle çılgınlıklar attı.

Elini, sallanan kalçasına bastırdı, hem ritmi hem de sağladığı rahatlığı durdurdu. "Görevini yapacak gibi mi hissediyorsun, Alexia?"

"İstersen."

Eli, karnına kaydı ve rahminin üstüne sıkıca bastırdı. "Bu arabada görevini yerine getirmeye hazır mısın diye sormuyorum. Sadece görev gibi mi hissediyorsun diye soruyorum." Alexia'ya baktı. İfadesi nefesini kesti. "Bana verdiğin görev icabı olmayacak. Bu yaşamayacağımız bir yalan. Bu yüzden beni kabul edeceksin." Nazikçe bastırdı ve beline doğru harika bir sıcaklık yayıldı. "Ve bu yüzden." Eğildi ve göğsünü öptü.

Daha aşağıyı okşadı, baldırına ve bacağına bastırdı, sonra tekrar yukarı, eteğinin içine çıktı. "Ve bu yüzden."

Hayden'in onun çıplak teni üzerinde dokunuşu, Alexia'yı büyüledi. Adamın gözlerindeki kendinden emin ateşler, yüzündeki şehvetli sertlik Alexia'yı nefessiz bıraktı. Alexia'nın vücudu, Hayden'in ne demek istediğini biliyordu ve beklentiyle titremeye başladı. Hayden'in yavaş ve yukarı doğru okşaması onunla zalimce dalga geçiyordu.

Hayden dokunduğunda Alexia inlememek için kendini tuttu ama tüm bedeninden bir çığlık çıktı. Yoğun his durmadan tekrarlanıp kendinden geçmesini sağladı.

Hayden onun kalçalarını, kasıklarının üzerine oturttu. "Bacaklarını aç."

Emre itaat etmedi. Duyduğu ihtiyaç neredeyse acı veriyordu. Kendi deliliğinden korktu.

Hayden hem emir hem cesaretlendirmeyeyle onun dizine bastırdı. "Dediğimi yap."

Alexia'nın bacakları, isteği dışında açıldı. O zaman, dokunuşunu daha iyi hissetti. Fazla iyi. Uzun ve yavaş darbe-lerle titredi. Kısa ve ani olanlar, dayanılmaz bir hassasiyetle dalga geçer gibiydi. Üstüne bir karanlık kapandı, ikisini de ve onun dokunduğu yer hariç her yerini karartan bir karanlık. Daha çok isteyen ses gittikçe yükseldi ve umutsuz bir talebe dönüştü.

Aklına bahaneler doldu. Bedeninin ve aklının kontrolünü kaybetti ama umurunda değildi. Nasıl olsa bir gün ölecekti, o yüzden kendini o harika ıstıraba bıraktı.

Alnına bir sıcaklık değdi. Hayden sarılması sıkılaşıp onu destekledi. Okşamalar değişti, daha iyi, daha kötü, korkutucu, dayanılmaz hale geldi. Alexia zevkin çılgınlığına daha fazla kapıldı. Bir anda şehvet on katına çıktı. Harika bir mükemmelliğin doruk noktasına çıktı, sonra patladı, dağıldı ve onu bir güzellik yağmuruyla yıkadı.

Rahatlama onu huşu içinde bıraktı. Hareketsizce kabul etti, böylesine fiziksel bir deneyimin dünya dışı kendinden geçirmesi karşısında hayrete düşmüştü. Gözlerini kapalı tuttu ve uzuvlarında parıldarken son kalıntıların tadını çıkardı.

Sonunda gözlerini açtı. Hayden, ona sımsıkı sarılmıştı, Alexia'nın başı omzundaydı. Şehvetin gerginliği henüz onu terk etmemişti. İnanılmaz yakışıklı görünüyordu, ateşli gözleriyle hiçliğe bakıyordu. Gücü, kendinden geçme haliyle zayıf düşmüş olan Alexia'nın bedenine ve ruhuna hakim oluyordu.

Hayden ona ne yaptığını gayet iyi bilerek baktı. Bakışına, övgüde bulunan bir titremeye cevap verdi.

Baştan beri aralarında bu vardı, ona evi gezdirirken bile.

Alexia ona bir daha, bunu hissetmeden bakabileceğinden şüpheliydi.



Alexia o dokunuştan tam olarak kendini kurtaramadı. Yol boyunca Hayden, ona sarıldı. Konuşmaları havadan sudan, amaçsız, anlamsızdı. Havada şehvet vardı. Ara sıra onu okşuyordu. Elinin izlediği yavaş, sakın yol, o güzel beklentinin içinde hissedileceği kadar tahrik olmuş kalmasını sağlıyordu. Daha fazlasını isteyen ses artık sadece fısıldıyordu ama yok olmamıştı.

Hayden'in evine varmaları, birbirlerinden ayrılmalari demektir. Alexia karşı koltukta kendini toparladı, yaklaşırken eve baktı. Klasik süslemelerine şaşırmadı ama evin üstünde normalde görülmemiş bir saflıkla duruyorlardı. Girişin önündeki altı sütun, merdivenlerin üstünde değil

yere yakındı. Yükseklik ve genişlikleri insanı boğmuyordu. Özellikle büyük bir ev gibi görünmüyordu ama mükemmel orantısı, en büyük yapıda bile olmayan bir muazzamlık veriyordu.

“Kısa süre önce tamamlandı,” dedi Hayden.

“O zaman sen yaptırdın.” Alexia tasarımda onun etkisini görebiliyordu. Her ölçüm, dikkatle hesaplanmıştı. Bu yapıda bir netlik, bir araya gelişinde bir açıklık vardı. Fakat Hayden’da bunlar yoktu. En azından ona karşı. “Tasarım da sana mı ait?”

“Hayır ama mimarın düşünceleri benimkilere benziyordu ve önerilerime açıktı.”

Hizmetkârlar yeni gelinle tanışmak için bekliyordu. Hayden, baş kâhya Bayan Drew’a, evi gezdirmeden önce gelininin odasına yerleştirilmesi talimatını verdi.

Alexia’nın dairesi, evin arka tarafında, ışık alan ve havadar, yaz tonları olan sarı, mavi ve yeşille dekore edilmiş bir odalar topluluğunun karşısındaydı. Oturma odasındaki bir pencereden dışarı baktı. Binanın diğer kanatlarıyla çevrelenmiş bir bahçeye bakıyordu. Evin boyutu aldatıcıydı. Ortadaki bahçenin etrafında bir kare oluşturan diğer kısımları evi oldukça büyük yapıyordu.

Hanımefendinin hizmetkârı olarak atanmış Joan adlı kız, giyinme odasında eşyaları yerleştirmeye başladı. Alexia, ilk baştaki tuhaflığı atlatmaları için elinden geleni yaptı. Bavul, neredeyse boştu. O sırada yandan bir kapı açıldı ve Hayden belirdi. Alexia, bir koridor gördü, onun dairesine gittiğini tahmin etti.

Joan’a, sessiz bir emirle nazikçe gülümsedi. Kıkırdamak için kendini tutarak bavulu bıraktı ve uzaklaştı.

Hayden, Alexia'ya da tek kelime etmedi ama neden geldiğini anlamıştı. Araba yolculuğundaki şehvet onunla birlikte odaya girmişti ve arzu, gözlerinin mavisini derinleştiriyordu.

Yatak odasına doğru yürürken, “Çok güzel bir ev,” dedi Alexia.

“Beğenmene sevindim.”

Alexia pencerenin yanında durdu ve tekrar aşağı baktı. “Bu yaz, bahçenin harika olacağını düşünüyorum.”

Elleri, beline dolandı. “Bahçıvana bazı değişiklikler yapmasını ve bu yıl yeni şeyler ekmesini söyleyeceğim. Sanırım güller. Ve büyük bir menekşe bahçesi.”

“Kendi servetin var ama orta hallisinden değil, değil mi? Görünen o ki tüm pazarlıklarında sormayı unutmuşum. Yeterince tartıp tartmadığımı tahmin etmeliydim. Örneğin kolye...”

Boynundaki bir öpücük, Alexia'nın son sözlerinin uzun bir iç çekiş içinde yok olmasına neden oldu. O öpüşün sıcaklığı, çenesinde hissettiği ipek gibi saçlar, o kadar yakınındaki güç... Bir anda vücuduna, o harika rahatlamaya giden heyecanı geri getirdi.

“Kolye, annemindi. Servetim orta hallicesinden değil ve sormayı unuttuğuna sevindim.”

“Bu büyüklükte bir evi idare edemeyeceğimden endişe etmiyor musun?”

Hayden onun sırtını okşadı. Alexia elbisesinin kanca-
larının açıldığını hissetti. “İstedğin her şeyi idare edebileceğinden şüphem yok. Ben hariç, tabii. Öyle bir girişimde bulunmak hata olur. Teyzemin eğilimlerine sahip biriyle evlenmek isteseydim, tanıdığım yüzlercesi içinden seçerdim ve yıllar önce evlenirdim.”

Hayden bir adım geri attı. Alexia arkasına döndü ve adamın ceketini çıkardığını gördü. Hayden üstündekileri bir sandalyenin üstüne attı, sonra botlarıyla uğraşmak için oturdu. Alexia kendini tuhaf hissederek Hayden'ı izledi. Sonra başka bir sandalyenin yanına gidip o da soyunmaya başladı.

Zevk beklentisi Alexia'nın aklını başından alıyordu ama gün ışığı rahatsız ediyordu. Yanına gece, karanlıkta, neredeyse görünmez gibi geleceğini tahmin ediyordu. En azından, kendini tekrar altında bulana kadar Hayden'ın onu zevkten çıldırtacağını düşünmüştü, tavan arasında olduğu gibi. Onun yerine bu planlı ritüelle uğraşıyorlardı.

Alexia bir ayağını sandalyenin üstüne koydu ve çoraplarından birini aşağı indirdi, kendinden beş santim ötedeki Hayden'ın fazlasıyla farkındaydı. Dürüst olmak gerekirse, içindeki susturulmuş, saklı kızın konuşmasına izin verse, bunu fazla hesaplı ve evcimen bulduğunu söylerdi. Aslında her şey kendiliğinden, uğraşmadan gelişebilirdi ama bu onun düğün günüydü. Bugünün sadece evliliğin getirdiği haklar ve bedensel zevkten fazlası olacağına inanmıştı. Hayden onu, öpüşürken oracıkta, pencerenin önünde soymuş olsa çok daha kolay ve rahat olurdu.

Bir anda tahrik oldu. Çorabı, ayağından özenle çıkaracağına hızla çekti. Kenetlenen parmakları arasında ince ipek yırtıldı.

Elindeki mahvolmuş çoraba baktı, bu kadar dikkatsiz olabildiğine hayret etti. Hayatında sahip olduğu en iyi çoraptı. Beyni, yeniden almanın masrafını hesapladı.

"Hizmetçini gönderip yakındaki kentten yenisini aldırırız," dedi Hayden.

Alexia sandalyesinde oturan Hayden'a baktı. Giysilerini pek çıkarmamıştı. Pantolonu ve gömleğiyle rahat rahat oturuyordu. Dirseğini sandalyenin kenarına dayamıştı. Başparmağı ve işaret parmağı çenesinin altında duruyor, bir dikkatle bakma sahnesi oluşturuyordu.

Hayden onun soyunmasını izliyordu. Alexia'nın hâlâ yastığın üstünde duran çıplak bacağına baktı. Kombinezonu, kalçasının üstünde duruyordu, mahrem yerlerini zar zor kapatıyordu. Alexia koyu renk meme uçları ve cinsel organındaki tüylerin, giysiden görülebildiğini düşündü.

Şu an soyunmaya devam etmek rezillik gibi görünüyordu. Hayden gülümsedi, onun düştüğü durumu anlıyordu. Hayden çok çekici ve feci yakışıklı görünüyordu.

Alexia kızaran yüzüyle, yırtılmış çorabın yanına oturdu. Çıplak ayağını yere koydu ve diğerini yastığın üstüne uzattı. Birden soyunma, o kadar sıradan ve mecburi görünmemeye başladı. Baştan çıkarıcı bir gücü vardı. Yatak, orada bekliyordu ve ikisi de başka neyin beklediğini biliyordu. Sessizlik, olacakları havada asılı tutuyordu.

Öbür çorabını indirdi. Ayağına geldiğinde önemli bir şey fark etti. Parlak bir fikir gibi birden anladı, kimsenin söylemediği gerçek buydu.

Bu adamın tek istediği buydu. Teklif ederken söylemişti. İyi bir eş olmak en çok, yatakta kabullenen ve şehvetli bir kadın olması demektir. Alexia onu, orada memnun ederse, iyi bir hayatı olabilirdi. Edemezse, ancak Hayden'ın kendi dünyasında, zorla katlandığı bir rahatsızlık haline gelirdi.

Ayağından ipeği çıkarmak için eğildi. Bu şekilde, kombinezonunun daha yukarı çıkıp kalçasını ortaya çıkardığını fark etti. Hayden'a doğru baktı.

Hayden'in yüz ifadesi yoğun ve sert bir hal almıştı.

Alexia ayağını yere koydu ve ona baktı.

“Kimse, bize, kocalarımızın seyretmek isteyeceğini söylemiyor.”

“Aslında, karı kocalar arasında alışıldık bir gelenek değildir.”

“Yani, kocalar aslında izliyor ama karıları izlemiyor?”

“Onun gibi bir şey.”

“Sanırım bizde farklı olacak.”

“Sen nasıl istersen öyle olacak, Alexia. İstersen perdele-ri çekebiliriz. Giyinme odasında saklanabilir ve soyunma odasında üstüne bir soyunma giysisi alabilirsin. Utangaç ve hassas olabilirsin.”

Hayden buna izin verirdi ama utangaç olmamasını tercih ederdi. Bu sabah her şeye farklı başlamasının bir nedeni vardı. Sonuçta, aralarındaki tek şey tutkuydu. Alexia'nın burada olmasının tek sebebi oydu.

“Saklanmayacağım, Hayden. Utangaç veya hassas da olmayacağım. Metresin olmaya hazırdım, sen beni karın yaptın. Doğru şeyi yaptığın için zevkini feda etmen adil değil.”

“Pek bir şeyi feda etmek niyetinde değilim, başta utangaç olmak istesen bile. Sana zevki öğretmek için bir ömür zamanım var.”

Bu, Hayden'in niyetini açıkça belli etmişti. “Karın olduğum kadar metresin de olmamı istiyormuşsun gibi geliyor. Evlilik içi bir fahişe gibi.”

Hayden buna büyüleyici bir gülümsemeyle cevap verdi. “Bu şekilde belirtmezdim ama kışkırtıcı bir öneri.”

Hayden'in gözlerinde, olasılıkları düşündüğünü belli

edecek kadar ateş vardı. Özgüveni çabucak söndü. Böyle bir şey söylemek fazla sert olmuştu.

“Ayrıntıları tartışabileceğimizi söylemiştin. Bu sözünün hâlâ geçerli olduğunu varsayıyorum,” diye ekledi Alexia.

“Kesinlikle. Örneğin şu anda, o kombinezonu çıkarmasını istiyorum. Ama bu konuda tartışabilirsin.”

Çıkarmak mı? Alexia üstündekine baktı. Çıkarırsa, gündüz vakti çıplaklık dikiliyor olacaktı!

“Senin kadar cüretkâr bir kadın için küçük bir şey olur,” dedi Hayden. “Saklanmayı ve utangaç olmayı reddeden bir kadın için önemsiz olur. Evlilikte bir fahişe içinse, öyle bir kadın güzelliğini ortaya koyma fırsatını memnuniyetle kabul ederdi.”

Hayden onunla oyun oynuyordu. Ona meydan okuyordu.

Onu heyecanlandırıyordu.

Burada, neredeyse çıplak durmak içinin pır pır etmesini ve bedeninin beklentiyle ürpermesini sağlıyordu.

Gerçekten küçük bir şeydi. Zaten görünmeyen pek bir şey kalmamıştı. Yine de kombinezonunun omuzlarına uzanınca Alexia’nın yüzü yanmaya başladı. Askıları kollarına doğru indirirken çok utangaç hissetti. Kumaş, yere doğru süzülürken tenini okşadı. Tamamen çıplak oluşuna hayretle baktı.

“İnanılmaz bir kadınsın, Alexia. Ve çok güzelsin.”

Hayden ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. Yüzündeki ifade Alexia’nın kalbini hızlandırdı. Kendini kollarıyla kapamaya çalıştı ama çok geçti. Hayden onu çekip sımsıkı sarıldı, parmaklarını saçlarına götürdü, başını sıkıca tuttu ve şiddetle öptü.

Baş döndürücü bir öpüştü, çarpıcı derecede tutkulu ve açıkça sahipleniciydi. Neredeyse saldırgan olabilirdi, aynı zamanda bir cevap alacağına emin bir öpüştü ve Alexia, kendini kontrol edemiyordu. Hayden onun dudaklarına hükmederken aynı anda elleri Alexia'nın teninin üstüne hareket ediyordu, her yerinde, baskı ve okşamaya alışık olmayan el değmemiş bedenine dokunuyordu. Hayden, Alexia'nın sırtında ve omuzlarında, kalçalarından aşağı ve nemli kasıklarına doğru yeni heyecan patikaları açtı.

Artan arzu Alexia'yı ele geçirdi. Çıplaklığı her şeyi daha da erotik yapıyordu. Bedeni, her bir titremeye bayılıyordu. Daha fazlasını isteyen ses tekrar başladı.

Hayden'in avucu, göğsünün üstüne kapandı ve zevki daha lezzetli hale gelmeye başladı. Koluyla, Alexia'yı kendine çekti ve yukarı kaldırarak boynuyla omuzlarını sert ve ateşli öpücüklere boğdu. Bir arzu ve rahatlatma deliliği Alexia'yı ele geçirdi. Hayden onu yavaşça itip yatağın üstüne yayılana kadar hareket ettiklerini anlamadı bile.

Hayden, giysilerini çıkardı ama bir ayrılık, bir duraksama anı olmadı. Gözleri de, dudakları ve elleri kadar tahrik ediyordu. Alexia gözleriyle onu okşarken altında yattı, gömleğinden Hayden'in bedeninin belirmesini izledi ve hareketleriyle kaslarının inip çıkmasını büyülenerek izledi. Daha önce erkek vücudunu sadece tablolarla görmüştü ve bir adamın gergin sertliği kisvesinde saklanan gerçeğin o heykel ve resimlere ne kadar benzediği karşısında hayrete düştü.

Gözleri, mükemmelliğe leke süren bir yara izine kilitlendi. Çok uzun ama şaşırtıcı derecede ince iz, Hayden'in sağ omzundan sol kalçasına kadar iniyordu. Gövdesinde bir X işaretinin yarısı vardı sanki.

“Bir savaş yarası. Aynı bunun gibi bir tane de sırtımda var.”

“En azından çok derin değil gibi duruyor.”

“Öldürmek niyetiyle yapılmamıştı.” Pantolonunun düğmesini açmaya başladı ama duraksadı. “Ne kadar cüretkâr hissediyorsun?”

“Yeterince cüretkâr.” Aslında çok cüretkâr. Arzu, onu bambaşka bir insana dönüştürmüştü, umarsız ve özgür birine. Her yeri çok hassastı. Memeleri dikilmişti ve Hayden’in onlara tekrar dokunup emmesi için sabırsızlanıyordu. Utanma kısmını çoktan geçmişti, orası kesindi.

Aynı zamanda çok da yanılmıştı. Erkek bedeninin bir kısmı konusunda ressamlar çok gerçekçi değildi. Tabii, daha önce bir erkeğin sertleşmiş ve ereksiyon olmuş halini gösteren bir heykel de görmemişti.

Yatağın üstüne diz çöktü ve onu tekrar öptü. Dili, dişleri ve dudakları üstünde gezinerek onu da katılmaya davet etti. Dikkatle kendi dilini onunkine değdirdi, sonra dudaklarının kenarına ve damağına. Bunu yapmanın yarattığı yakınlığa şaşırdı. Kendinden bir parçanın onun içinde olduğu çok belliydi.

Hayden’in başı aşağı eğildi. Dili, meme ucunda gezindi. Alexia, dişlerini sıktı ve, kendini sunarak ve arzuyla yanarak sırtını yukarı itti. Aklına şok edici hayaller geliyordu. Hayden’in bunu onun her yerine yaptığını, tüm vücudunu bu şekilde yaladığını hayal etti.

Kendine hakim olmak için Hayden’in omuzlarını kavradı ama işe yaramadı. Bir şey değişmişti ve çaresizdi. Arabadaki deneyim, açlığını değiştirmiş, derinleştirmişti. Daha fazlası artık mantıklı geliyordu ve artan dürtülerin, çaresizliğin bir amacı vardı.

Hayden'in onun göğüsleriyle oynadığı oyun Alexia'yı inletmişti. Bu hislerin daha da artamayacağını düşünüyor-
du ama arttı, onu ele geçirene kadar artmaya devam etti. Avuç içlerini, Hayden'in teninde, göğsünde gezdirdi. İnce
yara izi zar zor hissediliyordu ama yine de hissi, büyüyü
delip geçti. Kendini unutma yolunda bir tümsek gibi, ona,
gözlerini açtığında kimi göreceğini hatırlattı.

Hayden onun aklının içindeydi. Yüzü ve kokusu,
Alexia'yı başka birine dönüştürmenin karanlık gizemini
taşıyordu. Alexia'nın kasıklarının arasında yanan ateşi ok-
şayıp onu hazırlamak için elini aşağı doğru kaydırduğında
zamansız bir sis içinden geldi sesi. *Bu gece birbirimizin tadını
yavaş yavaş çıkaracağız. Ama şu anda sana sahip olmalıyım.*

Bu sefer acıtmadı. Tam anlamıyla acıtmadı. O esneme,
bir açlığı tatmin etti. Hayden'in onun bedeni üstündeki
hakimiyeti korkutmaktan çok heyecan veriyordu. Hay-
den hareket ettiğinde Alexia iyi hissediyordu. Ritmi, acıyı
dindiren ve boşluğu dolduran; acımasız ve kararlı yeni bir
arzu doğuran bir rahatlama sağlıyordu. Alexia'yı yavaşça
öylesine ele geçiriyordu ki daha sert bastırdıkça çığlıklar
atıyordu.

Yetmiyordu. Delirten bir çaresizlik Alexia'nın aklını
başından alıyordu, aynı arabadaki gibi ama daha kötüydü.
Çünkü şimdi neyi aradığını biliyordu ve ruhu, onun için
çığlık atıyordu.

Hayden, pozisyonunu değiştirdi. Elini, bedenlerinin
arasına koydu. Dokunuşu, Alexia'nın zirveye çıkmasına
yardım etti ve sonra düştü, düştü, karanlık bir zevkin içine
yuvarlandı.

★★★

Elmas olmasına karar verdi. Ametist çok alışıldık bir karardı.

Sonrasında, aklına gelen ilk mantıklı düşünce buydu. Alexia'nın nefesini dinlerken bilinci tekrar kendini topladı.

Ağırlığını kollarının ön kısmına verdi. Alexia hâlâ kendinden geçmiş haldeydi, gözleri kapalı ve dudakları hafif aralıktı. Zevk, onu çok yumuşatmıştı. Mantıklı Bayan Welbourne duygularına hakim olmayı bırakınca içindeki kızı artık görebiliyordu.

Sanki Hayden'ın bakışı rahatsız etmişçesine kadının kirpikleri kıpırdandı ve gözkapakları açıldı. Aralarında, gücü samimiyetle kabullenışı belirdi. Sonra, gün ışığı kendini hissettirmeye başladı ve küçük mesafeler yarattı.

Eğer bu, gelecekte nasıl olacağının göstergesiye, Hayden'ın eş seçimi çok şanslı olmuştu. Alexia tutkusunda da, açık konuşmasındaki kadar dürüsttü. Hayden'a karşı pek çok his besliyor olabilirdi ama arzuyu inkâr etmiyordu. Bu, nadir rastlanacak bir şeydi.

“Ata biniyor musun?” diye sordu Hayden. Onu, bedene bakabilmek için kenara çekti. Göğüslerinin üstünde dolaşan hafif okşamaları yüzünü kızarttı. Delilik geçtikten sonra o kadar da cüretkâr değildi demek.

“Küçükken binerdim. İflasından önce, babamın büyük bir ahır vardı.”

İflas. Kelime, havada asılı kaldı. Sakince, bir ima olmadan söylemişti ama etrafına taş duvarlar örmek isteyen bir kelimeydi. Anlaşılan o ki bunu, daha önce de yaşamıştı. Timothy Longworth'ün iflası, tekrarlayan bir kâbus gibi gelmiş olmalıydı.

“Kumar mı?” diye sordu Hayden.

Alexia, başını iki yana salladı, sonra kendi vücuduna baktı. Kızardı ve gözlerini kapadı. Çıplaklığı kendine fazla gelmesin diye kendi içine çekildi. Kadınlar ne kadar ilginç olabiliyordu, özellikle de bu kadın.

Hayden, bir yatak örtüsünü çekip üstlerine örttü. “İçki mi?”

“Yatırım. Duyulmamış bir zenginlik vaadi. Senin ününü borçlu olduğun tarz şeyler. Ama onda talih, mantık eksikti. Benjamin’in babası onu derinden etkiledi, birlikte boğuldular.”

“Vefat ettiğinde sana hiçbir şey kalmamış mıydı?”

“Arazi, ikinci göbekten bir kuzene miras düştü ve karısı, beni evlerinde istemedi. Babasının tüm bunlardaki rolünden dolayı suçlu hissedeceğini umup beni yanına alacağını umarak Benjamin’e yazdım. Kuzenlerimin, ondan daha iyi olduğunu öğrendim. Beni, suçluluk duygusundan değil iyilikten kabul ettiler.”

Alexia’nın bir saattir epeyce öpülmekten dolayı rengi koyulaşmış gül dudaklarının uçları yukarı kıvrıldı. Gözlerini hâlâ açmıyordu. Zevki inkâr etmiyor olabilirdi ama belki, zevki ona veren adamı inkâr etmek istiyordu.

“Kuralı çiğnedik,” dedi. “Onların bahsi yatağımıza girmeyecekti.”

“Doğru ve buna yol açan benim sorum oldu.” Hayden aynı hatayı bir daha yapmayacaktı. Fakat bu sefer yaptığına pişman da değildi. Alexia’nın onlara olan sadakatini daha iyi idrak etmişti.

Gün ışığı ve konuşmaları, görünmez zevki tüketmişti. Şu an, Alexia, yanında onun varlığına sadece katlanıyordu. Hayden, yatak örtülerini üstünden atıp yataktan çıktı.



“Hizmetçini çağır. İstersen sana bir banyo hazırlasın. Akşam yemeğinden önce sana evi gezdireceğim. Yarın, arazide ata bineriz.”

Hayden giysilerini, daha sonra uşağının alması için bıraktı ve soyunma odasından geçerek kendi dairesine gitti. Alexia’nın belli ettiği küçük şeyler, çıkmadan önce durak-samasına neden oldu.

“Alexia, tutkundaki özgürlüğün hoşuma gidiyor. Kadının ürkekliğinin erdem olduğunu düşünen bir adam değilim. Ama her şeyi kabul etmek yükümlülüğün de yok.” Hayden neredeyse orada bırakacaktı. “Ayrıca, aldıklarının karşılığını evlilikte bir fahişeymiş gibi davranarak ödemek zorunda olduğunu da hissetmemelisin.”

Alexia, oturdu, örtüleri vücuduna sardı. O çok sevdiği doğrudan, dürüst bakışla baktı. “Ne sen bana âşıksın, ne ben sana. Ama bu...” Alexia yatağa baktı. “Bu bir keyif ve belki de paylaştığımız bu şey, evlilik için iyi bir temeldir. Sürdüğü sürece, gerçek değilmiş gibi davranmam aptallık olur.”

On Dördüncü Bölüm

“Sanırım, Londra’ya değişmiş bir kadın olarak döndüğümü söylemek doğru olur,” dedi Alexia, araba kente girerken.

Hayden, Alexia’nın kendi bedenindeki değişimlerden bahsettiğini düşündü. Ona ister aniden saldırırsın ister yavaştan alsın, şikâyet etmemiştir. Memnuniyetle rıza göstermesi, ne kadar cüretkâr olabileceğini görmek için Hayden’ı daha da kıskırtmıştı. Son günleri bir gösterge kabul ederse, epey cüretkârdı.

Evlilikteki fahişesi, oldukça tatmin olmuş gibiydi ama o kadar da değişmemişti. İmada bulunurken yüzünde yaramaz bir gülümseme olmuştu ama cinsel bir değişim dışında bir şey olduğuna dair herhangi ışıltı veya bakış görmüyordu.

Ne kadar değiştin, sevgili karıcığım? Rahatladıklarında ve onun üstüne yığıldığında, ruhunu bile unutacak kadar kendinden geçmiş haldeyken dua etmeyi veya şiir yazmayı gerektirecek büyük, bağlayıcı bir mutluluğu o da hissetmiş

miydi? Adı olmayan, düşüncelerini delip geçen bir arzu hissetmiş miydi? O da, bedenlerinin ve terin sessizce vaat ettiği şekilde onu tanımış mıydı?

Bugün çok güzel görünüyordu. Çok tatlı. Çok sıcak. Fakat tutkuları ona birkaç şey öğretmişti. İçinde hareket ederken o menekşe gözlerin derinlerine bakmıştı. Mahrem gölgelerin düşüncelerini örtmeye çalıştığı uzakları görmüştü. Onun istediğinden çok daha derini görmüştü. Çok ileri gidene kadar öğrenme arzusu beslemişti. Ancak sonunda hep bir duvar yükselmiş, onu engellemişti.

O duvarın ötesinden kilometrelerce yol vardı.

“Tahmin ediyorum teyzen şimdiye kadar Easterbrook’un evine yerleşmiştir,” dedi.

“Gerçi ağabeyim dairesinden çıkmayı reddediyorsa şaşırmam.”

“Bu düzenlemeden pişman olacak demek istiyorsun.”

“Evine bir kere çörekledi mi Hen teyzeyi çıkarmanın imkânsız olacağından şüpheleniyor.”

“O zaman sırf bize yer bulmak için onu davet etmesi tuhaf. Bu evlilikle kötü bir anlaşma yaptığını biliyor.”

“Sanırım senin için daha kolay olmasını istedi.” Hayden onun elini aldı ve öptü. “Kötü bir anlaşmaya gelince, eğer beyefendiler evliliklerinin cinsellik yönünden bahset-selerdi ağabeyim ve arkadaşları eş seçimimi kıskanırlardı.”

“Memnun olmana sevindim, Hayden.”

Hayden onun gözlerinin içine baktı. Şu an sadece en yakın araziler görünüyordu. Evlilikleri, gündüzleri bir arkadaşlık gibi olacaktı. Rahat etmesini sağlayacak, ona çocuklar verecek ve başka bir erkek kalbini çalmazsa sadık olacaktı. Yakınlık, yatağa saklanacaktı. Onun, uygunsuz

şekilde kendini baştan çıkarmış âşık olmadığı bir adam olduğunu bir süreliğine unuttuğu yere.

Kötü bir anlaşma değildi. Çoğu erkeğin elde ettiğinden daha iyiydi. Yine de mantıklı Bayan Welbourne'e olan sevgisinin son haftalarda arttığını inkâr edemezdi. Hem de, sarıldıklarında bedeninin hissettiği sıcaklıktan çok daha fazla.

Fesat bir neşe ışıltısı, Falkner'ın resmi duruşunu biraz bozuyordu. "Eve hoş geldiniz, hanımım."

Ev. Sadece eve girmek bile Alexia'yı rahatlatmıştı, eski, çok giyilmiş bir şala sarınmak gibi. Hayatın rüzgârları son haftalarda onu çok savurmuştu. Kent'te geçirdikleri günler onu neredeyse korkutmuştu. O kadar çok yeni deneyimler ve beklenmedik yakınlıkla doluydu ki.

Bu eve, hanım olarak dönmüştü. Fakir kuzen veya mürebbiye olarak değil. Tanıdık şeylerde bile değişiklik olacaktı. Hizmetkârların reveransından belliydi.

Hayden, kütüphaneye kadar ona eşlik etti.

"Kısa süre içinde Easterbrook'u davet etmeliyiz," dedi Alexia. "Caroline'la görevlerimi sürdürmek için ayarlamalar yapmalıyım."

"Artık öyle bir görevin yok. Devam edip etmemek senin seçimin."

"O gün Oxford'a gelişinin asıl ve en önemli amacının Caroline'ın son eğitiminin bittiğinden emin olmak olduğunu sanıyordum."

"Yanımdaki kolye, önceki gece kasadan çıkarılmıştı, Alexia. Hen'e, evi terk etme niyetinden bahsetmeseydin de o konuşma olacaktı."

Böyle şeyler söylediğinde onu savunmasız bırakıyordu. Geri kalan olayları konunun dışında bırakıp o konuşmayı yapmalarına neden olanın sadece tavan arasında yaşananlar olduğunu belirtmemek tam ona göre idi. Neden gerçeğin böyle belirsiz olmasını istediğini bilmiyordu. Evlilik yaptıkları zaman gerçekleri çoğunlukla unutuyordu ama o yanılsamanın gündüzleri de etkilemesine izin vermek aptallık olurdu.

“Caroline’la devam etmek isterim. Yeni bir mürebbiyenin yöntemlerini öğrenmesi için vakit yok.”

“Bu öğleden sonra davet ederiz, o zaman. Sen Caroline’la ilgilenirsin, ben de ağabeyimin Hen’in istilasına dayanıp dayanamadığını görürüm.”

“Yarına kadar bekleyebilir.”

“İlk davette ben de yanında olmalıyım. Yarın kente inmem de gerekiyor. İlgilenmem gereken işler var. Uzun süredir ihmal ettim.”

Alexia’nın kollarındayken Hayden’in aklını meşgul eden ve o kadar düşünceli görünmesine neden olan bu muydu? Bedeni, tatminle Alexia’nın bedenine doğru erirken aklı, ilgilenmesini bekleyen işleri mi düşünüyordu? Belki. Birleşmeleri anında bedenleriyle birlikte akıllarının da dinlendiği algısı, kendinin olayları ayırmaktan aciz oluşuyla ilgili olabilir.

Bu evliliğin hakikatini çözmesi ve neyin gerçek olup olmadığını keşfetmesi biraz zaman alacaktı. Şu anda, Hayden’in işlerinden bahsetmesi bir değişimi getirmişti. Bundan böyle ayrı hayatlar yaşayacaklardı. Kent’te paylaştıkları birliktelik sürmeyecekti.

Alexia sürmesini de beklemiyordu. Çiftler gerçekte

öyle yaşamazdı. Ama onu daha iyi tanıma şansı bulmuş olduğuna, içindeki adamla ilgili bir şeyler öğrendiğine seviniyordu.

Hayden'in içindeki adam, dünyanın gördüğü adamdan o kadar farklı değildi. Sadece daha karmaşıktı. İçindeki adam, komik olmadığında bile Alexia'nın şakalarına gülüyordu. Gündüz işlerini yapmasını, gece tutkusunu talep etse bile ona nazik davranıyordu. Onu hiçbir şekilde zayıflatmayan, aksine içini titretecek daha büyük bir güç getiren bir sıcaklıkla çoğunlukla yatakta ortaya çıkıyordu. Alexia'yı, daha önce hiç bilmediği bir güvende hissetme duygusuyla sarmalıyordu. Alexia, Hayden'in kilisede verdiği söze, onun yanında güvende olacağına inanmaya başlamıştı.

Falkner, kütüphaneye girdi. Elinde, kurdeleyle düzgünce bağlanmış büyük bir mektup yığını vardı.

"Bunlar, dün Lord Easterbrook tarafından gönderildi," diye açıkladı.

Hayden, kurdeleyi açıp mektuplara baktı.

"Falkner, ben yokken bana mektup geldi mi?" diye sordu Alexia.

"Hayır, hanımefendi."

Kalbinde, uzun, üzgün bir iç çekiş oldu. Kuzenlerinin kızacağını biliyordu. Çabucak kabullenmelerini beklemiyordu. Yine de görmezden gelinmeyi beklemiyordu. Suçlama ve öfkeyle dolu bir mektup, sessizlikten daha iyi olurdu. Onlar için artık ölüymüş gibi davranıyorlardı.

Alexia, Kent'teyken bu kaybı pek düşünmemişti. Hayden, bunun için pek vakti kalmamasını sağlamıştı ve aklına şehvetli anılar geldi.

“Kabulleneceklerdir. Sadece biraz zaman tanı.” Hayden gözlerini, okuduğu mektuptan ayırmamıştı. Alexia’nın ne düşündüğünü anlamak için ona bakması bile gerekmiyordu.

“Bence bir kez daha yazmam gerek.”

“Yazmamamı tercih ederim, Alexia. Korkunç Lord Hayden’la evlendiğin için kuzenlerinin affını dilenen bir mektup daha yazman fikri hoşuma gitmiyor.”

Aslında emir vermemişti ama bir koca olarak karısına, kendinden beklediği davranışı belirtmişti. İyi bir eş buna uyardı ve Alexia da iyi bir eş olmaya kararlıydı. Ancak Hayden’in böyle özel bir konuya karışacağını tahmin etmemişti.

Tartışmadı ama Hayden’in karşı çıkışlarını duymaya hazır beklediği belli oluyordu. Daha önce af dilemediğini ve öyle bir niyeti de olmadığını açıklamadı. Koca olarak otoritesini gösteren hareketi karşısında gururunu okşama niyeti yoktu.

Evlenme teklifi sırasında, Hayden onun arkadaşlarına karışmayacağına söz vermişti ve kuzenleri, en yakın arkadaşlarıydı. Alexia ona, bu sözünü unutturmayacaktı.

Ayrıca, kuzenlerinin yola gelmesini de beklemeyecekti. Beklerse, öyle bir şey asla olmayabilirdi.

★★★

Henrietta’nın, Easterbrook’un evine çoktan yerleştiğini öğrendiler. Onları karşılarken takındığı tavır, kendini misafir değil evin hanımı gibi gördüğünü gösteriyordu.

Alexia onları, kabul odasına aldı. Alexia’yı iyice süzdü ve kadın kadına bir gülümsemeyle selamladı. “Evlilik sana yakışmış, tatlım.”

Alexia, imalı ses tonu karşısında yüzünün kızardığını hissetti. “Öyle diyebiliriz.”

Hayden uzaklaşıp onu Henrietta’nın sorgulamasına tek başına katlanması için yalnız bıraktı. Caroline’ın gelişi, annesinin merakının üstünü örttü ama sorguyu durdurmadı.

“Kent’i *keyifli* buldun mu?”

“Çok güzel bir malikâne.”

Hen’in gözleri, pencerelerin arasından yürüyen Hayden’a kaydı. “Çok *memnun* görünüyor.”

Caroline da baktı. “Öyle görünüyor, değil mi? Önceki kadar korkutucu değil.”

“Ancak Venüs’ün Mars’ı ehlileştirebileceği söylenir,” dedi Hen.

Benzetmeden aklı karışan Caroline, yüzünü astı. Alexia, Henrietta’nın dokundurmalarına sabrını kaybetti. “Ben Venüs değilim, o da Mars rolü verilemeyecek kadar zeki. Ama memnuniyet gözlemliyorsanız mutlu oldum. Bir eş olarak görevlerimi, aynı eskiden sizin de yaptığınıza emin olduğum gibi çok ciddiye alıyorum.”

“*Sorumluluklarımdan* büyük keyif alıyordum Alexia ve bana verdikleri neşeyi özlüyorum.”

“Ben de sonuna kadar tadını çıkarmayı düşünüyorum,” dedi Caroline. “Sen yokken yemek davetleri düzenlemek konusunda her şeyi öğrendim. Ev sahibi olmak çok eğlenceli olacak.” Kaşları tekrar çatıldı. “Ama sen tatildeydin. Kent’te davet mi verdin ki?”

“Başka sorumluluklardan bahsediyoruz, tatlım,” dedi Hen.

“Zamanı gelince annen sana anlatacaktır,” dedi Alexia. “Şimdi, derslerin için ne zaman bir araya geleceğimize karar vermeliyiz.”

Caroline yüzünü buruşturdu. Hen, birçok öneride bulunmaya ve sonra da hiçbirini uygun olmayacak gibi göstermeye başladı. Hayden, konuşmanın, kendisinin ne kadar memnun görüldüğünden uzaklaştığını hissedince yanlarına yaklaştı.

Plan yapma girişimleri, Easterbrook gelince meyve vermeye başladı. Görüntüsü, Alexia'yı hayrete düşürdü. Üstünde yelek veya kravat yoktu ve ceketinin düğmeleri, beyaz gömleğini gösterecek şekilde açtı. Üstündekilerin seçkin kumaşları ve kesimi olmasa düzgün giyinmeyişiyle oldukça sıradan biri görünebilirdi.

Hayden, ağabeyinin resmiyetsizliğine şaşırmış görünmüyordu ama Hen, gözlerini devirdi.

“Gerçekten, Easterbrook. Dün gece evin içinde, ev kıyafetiyle dolanmayacağın konusunda anlaştığımızı sanmıştım.”

Easterbrook'un ifadesi nezaketini kaybetmedi. “Konu hakkında düşünceni dile getirdin. Bu, benim kabul ettiğim anlamına gelmiyor.”

“Alexia'yı bu şekilde kabul ederek onu şoka soktuğuna eminim.”

“Alexia şoka girdin veya aşağılandın mı? Özür dilemem gerekiyor mu?”

“Burası sizin eviniz, efendim. Şoka girecek veya aşağılanacak kadar cüretkâr olmam.”

“Hayranlık uyandırıcı bir cevap. Keşke tüm kadınlar böyle mantıklı ve anlayışlı olsa.”

Hen, memnuniyetsizce başını iki yana sallarken mantık veya anlayış yoksunluğunu gösterdi. Easterbrook ve Hayden, özel konuşmak için uzaklaştı. Alexia, Hen ve Caroline'ı tekrar planları konusuna çekti.

“Sandık nerede, Henrietta, tatlım?” Easterbrook’un uğursuzca sakın çıkan sesini duydular.

Hen, Hayden’la yanında durdukları masaya doğru döndü. Alexia, üstünde gururla sergilenen mücevherli sandığı hatırladı.

“Bu oda klasik ve o sandık Gotik. Dekora hiç uymuyordu, ben de onu kütüphaneye aldırđım.”

Daha zeki bir kadın olsa Easterbrook’un ona yönelttiğı bakış karşısında ezilip büzülürdü ama teyzesi dalgın gülüşlerinden biriyle cevap verdi.

Hayden, kabul odasından çıktı. Kısa süre sonra elinde sandıkla geri döndü. Hen’e getirdi. “Geri koymanı önerebilir miyim? Christian’ın bu sandığa özel bir düşkünlüğü vardır. Kaldırılmasını istediğinde bunu bilmediğine eminim.”

Hen, tartışmaya hazır görünüyordu ama Hayden’in sert ifadesi onu uyardı. Easterbrook’a baktı; ona, kendi yoluna çıkmış aptal bir tavuğı süzen bir tilki gibi bakıyordu.

Alexia, sandığa uzandı. “İzin verin ben...”

“Hayır,” dedi Hayden.

Henrietta iki yeğenine baktı. Ayağı kalkıp sandığı aldı. İncinmiş, allak bullak olmuş ama korkmamış gibi görünmeyi başarak hızla Easterbrook’un yanından geçti ve masaya koydu. Sonra çenesini yukarıda tutarak kapıya yürüdü. “Gel, Caroline. Alexia, yarın ziyarete gittiğinde seninle konuşur.”

Ne olduğunu hiç anlamayan Caroline annesinin yanına gitti. Kapı kapandıktan sonra Easterbrook masaya yürüyüp sandığı, ortaya yerleştirdi.

“Bana bir hafta kazandırdın, Hayden. Daha fazla değil.”

Adam kabullenerek iç çekti. “Elliot asla evde olmuyor. Gündüzleri kütüphanelere, geceleri bir kadının yatağına saklanıyor. Sadece ben kalıyorum. Ve o.”

“Başka bir ev bulacağız,” dedi Hayden. “Seni perişan edeceğini görebiliyorum.”

“Bana bir şey olmaz. Önümüzdeki günlerde karın onu sıkça ziyaret edecek ve sanırım sezon başladığında huzurumu bozmaktan başka şeylerle ilgilenenecektir.”

“Sıkça gelmeye söz veriyorum,” dedi Alexia.

“Güzel, güzel.” Hen’in planlarına ilgisini kaybetmişti. “Kardeşim kendinden memnun görünüyor, Alexia. Umarım sana iyi davranmıştır ve karşılıklı bir tatmin sağlanmıştır. Evlilik yatağının ilk zamanlarındaki keyfin, kadın için de erkek için de evliliğin tek iyi tarafı olduğuna inanmasına neden olan bir aileden geliyoruz.”

Hayden iç çekti ve başını iki yana salladı. “İstersen bırak da önce bir suya ayağını sokup ısisına alışsın, Christian. Seni böyle giyinmiş görmek, bir gün için yeterliydi. Ropdöşambrınla gelmemen kibarlık oldu.”

Easterbrook, giysilerine baktı. “Düzgün görünmem Henrietta’ya zafer kazandıracak olmasaydı, gelinin için o zahmete girerdim.”

“Gayet iyi anlıyorum,” dedi Alexia. “Bazı durumlarda bazı kişilere zafer kazandırmayı reddetmemle tanınırım.”

“Eminim öyledir. O yüzden senden hemen hoşlandım.” Easterbrook yakındaki bir koltuğa, Hen’in oturduğu yere oturdu. “Bugün sana birkaç mektup daha geldi, Hayden. Şüphesiz, geçen hafta yapılan yetersiz ve gizli açıklamayı kaçıranlardan. Ama sanırım laf, kadınlar arasında hızla yayılmış çünkü daha önce gönderdiğim partide epeyce davet

vardı. Hen, o kadar kişinin başaramadığını başaran kadınla ilgili epey merak olduğunu bildirdi.”

“Yakında onunla tanışacaklar. O davetlerin çoğunu kabul edeceğiz.”

“İncelenme düşüncesi seni korkutuyor mu, Alexia?”

“Biraz. Ama bir an önce aradan çıkarılması en iyisi.”

“Ne kadar mantıklı. Gerçekten çok akli başında, Hayden. Erkekler arasında bile kadınsı saçmalıkların yaygın olduğu bir kentte çok iç açıcı biri.”

Biraz daha kaldılar. Erkekler, politika ve spordan konuştu. Konuşmalar onunla ilgili konular etrafında döndü. Alexia, Easterbrook’un ziyareti, kendi hatırına uzattığını hissetti. Alexia’nın orada iyi karşılandığını bilmesini istiyor gibiydi. Veya onu mantıklı bulduğu için yanlarında olmasını umursamıyordu.

Yalandan övgülerle nefesini ziyan etmeyecek bir adamdan gelmişti o iltifat. Çoğu kadının isteyeceği türden bir iltifat değildi gerçi.

Mantıklı. Güzel, etkileyici veya zeki değil. Mantıklı. Ne kadar sıkıcı bir kelime. *Evet, işte buradayım, küçük, mantıklı ben. Bir gerçekçilik abidesi. Bir ağırbaşlılık kalesi. Yeni kocamla yaşadığım tutku bile, değiştiremeyeceğimi kabullenme durumu. İkimiz de, aptalca bir dürtünün ve duygusuz bir gerçekçiliğin getirdiği bir evlilikle elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz.*

Hayden’a baktı. Gitmek için acelesi yok gibi görünüyordu. Ağabeyiyle konuşmaktan keyif alıyordu.

Hayden onun bakışını hissedip Alexia’ya kısa bir bakış attı. Sıcaklık, yüzünü yumuşatıyordu ve gözleri, yakın anlarının anılarını taşıyordu.

Birkaç tatlı dakika için, Alexia’nın gece yaşadığı hayat

gündüze sokuldu ve o an, kendini hiç de mantıklı hissetmedi.

Hayden, o gece yanına gelmedi. Alexia onu kütüphane de bıraktığında bir mektup yazıyordu. Yatak odasında Joan, Alexia'yı bekliyordu. Hanımının hizmetçisi olarak görevini yapmak için öğlen Kent'ten gelmişti. Alexia, kendine uyan bir hizmetçi bulduktan sonra bir yenisini aramanın saçma olacağını düşünmüştü. Kız, yeni görevleri ve kente gelmek konusunda heyecanlıydı.

Joan, onun geceliğini giymesine yardım etti ve saçlarını taradı. Joan'ı yollayıp yatağına uzandı.

Bu evde geçirdiği onca yıl boyunca bu oda kullanılmamıştı. Rose, evin hanımına ayrılan odayı kullanmamış, onu, Benjamin'in, sonra da Timothy'nin karısı için saklamıştı. Şimdi Hayden'ın kullandığı evin beyinin odalarıyla ilişikti.

Üstünde asılı duran fildişi kumaşa baktı. Hayden'a, geceleri kuzenlerini düşünmeyeceğine söz vermişti ama şu an Hayden burada değildi. Geçen haftanın olayları düşünmesini engellemişti ama şimdi yine tek başınaydı. Bir zamanlar bu yatakta yatmayı beklemişti, başka bir adamı bekleyerek. Ben'in anısı, gittikçe daha canlı görünen dalların arasından belirmişti.

Aslında o anı, ancak yakın bir kuzene dair iyi düşüncelerden ibaret olmalıydı. Fakat tavan arasında o mektupları okuduğundan beri Alexia'nın, Ben'le ilgili duyguları değişkendi. Onun için birçok gönül eğlencesinden biri olduğunu düşünmek, inciticiydi. Aralarındakini gizli tut-

mak konusundaki ısrarının, kardeşi ve ablasının ona karşı onursuz davranışını öğrenmelerini istemediği için olduğundan hiç şüphelenmemişti.

Ancak öyleydi. Gururu, onun gerçek aşkı, müstakbel karısı olduğuna ve o mektupların, sadece evlenene kadar ihtiyaçlarını karşılayan bir kadından geldiğine inanmak istiyordu. Hayden bile durumun böyle olduğunu öne sürmüştü. Kalbindeki romantik kız, muhtemelen senelerce bu düşünceye tutunacaktı. Alexia Welbourne, dünyanın acı gerçeklerini gayet iyi bilen kadın, bu kadar cömert olmaya daha az niyetliydi.

Ama o kadın da Ben'in anısını tamamen içinden çıkaramıyordu. Ben, pişmanlık ve özleminden daha fazla ilgi talep ediyordu. O kapıdan girince, aynı zamanda onunla ilgili eski endişelerini de geri getirmişti. Artık anısı, çok önemli yerlerinden eksilmişti.

Alexia, Ben'i, Yunanistan'a gitmeden önce kendini öperken gördü yine. Onda sezdiği sadece heyecan mıydı? Gitmek için duyduğu hevese içermemişti ama o duyguyu gömmüştü. şimdi onu yok saymak isteyen yalandan kurtulmuş halde aklında dönüp duruyordu. Ben'i gülüşünü hatırladı ve verdiği güvenceleri duydu. Aynı zamanda gözlerinin derinliklerinde gömülü diğer duyguları da hatırlıyordu.

Rahatlama. Ben gittiğine memnundu. Ondan kurtulduğu için mi? Alexia, onun için yeterince önemi olduğundan şüpheliydi. Yunanistan'a gitmeden de ondan kurtulabilirdi.

Ben İngiltere'den ayrıldığı için rahatlamıştı ve döneceği zaman çaresizliğe düşmüştü. Hayden, o melankolinin,

Ben'i gemide dikkatsiz yaptığına inanıyordu. O kadar dikkatsizlemişti ki belki de, sonunda kendini denizde bulmuştu.

Alexia gözlerini yakmaya başlayan gözyaşlarına karşı gözlerini sımsıkı kapadı. İster sevgili, ister nişanlı, isterse kuzen olsun Ben'i gerçekten seviyordu. Onu o kadar mutsuz, o kadar çaresiz düşünmek istemiyordu. O kadar ki...

Onun yüzünden mi? Onunla olan alakası Ben'i o kadar mutsuz ettiyse fazlasıyla önemli olduğunu gösterirdi. Belli ki hayatında başka bir şey vardı.

Mektupları daha dikkatle okuyup, hayatındaki diğer kadına dair daha fazla kanıt bulmuş olmayı isterdi. Bavuldaki diğer kâğıtları görmezden gelmemiş olmayı dilerdi. Oraya, sadece o gece ona musallat olan soruya cevap bulmak için gitmişti. Hiç değişmediği inancına tutunmakta fazla hızlı davranmış ve o parfüm kokusunu alınca asıl amacını hatırlayamayacak kadar dikkati dağılmıştı.

Gözlerini ovuşturarak sımsıkı kapalı gözkapaklarından sızan gözyaşlarını sildi. Gözlerini kırptırdı ve tekrar geceye baktı.

Hayden, yataktan bir metre ötede ayakta duruyordu. Uzaktaki küçük bir lambadan gelen ışık, vücudunun etrafında bir hale oluşturunuyordu. Alexia onu görünce irkildi. İçeri girdiğini bile duymamıştı.

Kızıl ışıkların altında gölgeler hayat buldukça, üstünde öylesine bağlanmış bol bir sabahlık olduğunu gördü. Kumaşı koyu renk ve yumuşakça uçuşan bir malzemedendi.

"Ağlıyordun."

"Ağlamıyordum. Tam olarak." Tamamen yalan değildi. Gözyaşları, ağlama denebilecek kadar uzun süre akmamıştı.

Sabahlığı üstünden attı. Belli belirsiz ışıklar, vücudu ve yüzünün sert hatları üstünde dolandı. Hayden'in güzelliği karşısında duyduğu hayranlık, son yarım saattir aklını meşgul eden düşünceleri engellemiştir.

Yatakta yanına yattı. Onu yanına çekip yüzüne baktı. Hafif bir beklenti içinde ürperdi.

Hayden, onu öpmeydi. Eli, kalçasına sıkıca bastırarak orada duruyordu ve onun hakkında çok şey söylüyordu. Parmaklarını geçirmiyor veya avuçlamıyordu. Bu daha nazik dokunuş, ona sahip olduğunu daha zarif bir şekilde söylüyordu.

“Neden ağlıyordun?”

Böyle bir cevap talep etmemeliydi. Onu gerçekten ilgilendirmiyordu.

“Geceleri konuşmayacağımız bazı şeyler olduğunu söylemiştin, Hayden. Bence o iyi bir kuraldı.”

Kafasını hafifçe çevirdi. Uzağa, hiçliğe baktı.

“Başka bir ev kiralayacağım veya alacağım. Gerekirse parkın batısında. Burada yaşamamanın hata olacağını tahmin etmiştim.”

“Lütfen yapma. Lütfen. Sorun bu ev değil. Nerede yaşarsam yaşayım ara sıra nostalji gelecektir.”

Çok önemli bir şey söylemiş gibi Alexia dikkatini tekrar ona yöneltti. Eli bacağına doğru inip okşadı. Uzun okşamalarla geceliğini yukarı çekti. “Belki seni bu akşam nostaljinle baş başa bırakmalıyım ama hiç sanmıyorum.”

Bunun üstüne, ilgisi için savaştığına mı inanıyordu? O yüzden mi öpüşmesi o kadar uzun, o kadar kusursuz, o kadar nefessiz bırakacak şekildeydi? Onunla başa çıkmak için kullandığı yeni, incelikli sertliği görmezden gelemez-

di. Öpüşü o kadar doğrudan kandırıcı değildi. Aynı, tutku-
larının sadece görevden ibaret olduğunu kabul etmesi için
ısrar ettiği zaman arabada olduğu gibi baskındı.

Alexia kolayca kendini bıraktı. Bunu istiyordu. Düşün-
celerinde o kadar yalnızdı ki. İnsanlardan ve varlığına biraz
anlam katan aşktan o kadar uzaktı ki. Onu bekleyen yakın-
lık, zevkten daha çekici geliyordu.

Hayden yüzüyle onun saçlarını okşarken teni, tenine
değdi. Nefesi, Alexia'yı ele geçirdi, okşamaları kadar baş-
tan çıkarıcıydı. Hayden onu omuzlarından tutup kaldırdı,
geceliğini çıkardı, sonra çıplak halde tekrar altına yatırdı.

Alexia, Hayden'ın elinin, üstünde dolaşma şekline ba-
yılıyordu. Vücudundaki o yavaş, kendinden emin yolların
tadını çıkarmak için gözlerini kapadı. Her santimetresi, o
sıcaklığı hissetmeyi, o dokunuş altında canlanmayı bekli-
yordu.

Hayden onun bacaklarını ayırdı, üstüne çıktı, Alexia'nın
kasıklarının arasına yerleşti. Alexia'nın bedeni, güdüsel
olarak onu kabul edecek şekli aldı ama tahrik olmasının
altında bir hayal kırıklığı fısıldıyordu. Bu gece çabuk bite-
cekti. Öyle umuyordu.

Hayden, Alexia'nın bedeninin teklifini kabul etmedi.
Omzundan, ellerini çekip, başının iki yanına koydu. Sa-
rılmamak, yeni bir hassasiyet getirmişti. Göğüsleri dikildi,
tamamen ortaya çıktı, o kadar hassaslaştılar ki hava bile içi-
ni titretiyordu.

Öyle kalmasını söylemedi ama öyle kalmasını bekle-
diğini biliyordu. Kent'teyken, o da katıldığında hoşuna
gitmiş gibi duruyordu ama bu gece, sadece teslimiyetini
istiyordu. Arabada hissettiği gibi hissetti ve Hayden'da da

aynı havayı sezdi. Şimdi de, Hayden'ın o zaman olduğu gibi, asaletle hareket etmediği belliydi.

Göğsünün kenarına konan bir öpücük, belli belirsiz bir içerlemeyi açık ediyordu. Dudaklarının sıcaklığı, başını eğdiğinde saçlarının dokunuşu onu büyülemişti. Bunu yaparak neyi kanıtladığını düşünüyorsa içinde güzellik vardı. Tüm göğsünü öpme şekli, ona kendini hem değerli hem sahiplenilmiş hissettirdi.

Kısa süre içinde daha fazlasını isteyen ses kafasında yankılanmaya başladı çünkü vücudu, arkasından ne geleceğini biliyordu. Hayden ağırdan aldı. Dudaklarının yerini parmakları alıp okşamaları yavaşça meme uçlarının etrafında daireler çizene kadar Alexia'nın isteği dayanılmaz hale gelmişti.

Göğüs ucuna dokundu. Alexia'nın tüm varlığı rahatlama isteği ve açlıkla inledi. Hayden onun içini zevk ve öfke karışımı bir kaos doldurana kadar ucuyla oynadı. Hayden'ın ağırlığı altında Alexia vücudunun alt kısmını hareket ettiremiyordu. Hayden, onun kalçalarını hareket ettirmek için duyduğu vaat edilmiş dürtüyü bile yaşamasına izin vermiyordu.

Hayden, Alexia'nın öbür göğüs ucunda dilini gezdirerek dayanılamayacak kadar harika bir his yarattı. Yavaşça üstünden akıp geçiyordu, ta ki harika bir işkencenin durmayan akıntısında sürüklenene kadar, aşağı giden titremleri arttırana kadar. Diğer göğsüne dokunuşu Alexia'yı daha da delirtiyordu. Arsızca sırtına kavis vererek sonsuza kadar devam etmesi için Hayden'a yalvarıyordu.

Alexia sadece şehvet açlığının olduğu o noktaya geçmişti. Hayden'ın onu nasıl tahrik ettiği ve ona, *daha faz-*

lasına duyduğu ihtiyaç dışında her şey aklından silinmişti. O ses artık içindeydi. Kalbinde atıyor, kanında dolaşıyordu ve bacaklarının arasındaki kadınlığı sancılı bir halde, boş ve yarım bir durumda, ürpererek ve nabız gibi atarak bekliyordu.

Hayden yer değiştirdi ve Alexia aralarındaki nemi hissetti, kendinden akan sıvıyı. İçine girebilmesi için aşağı kaymaya çalıştı.

“Kıpırdama.”

Daha aşağı giden sadece Hayden’dı. Aşağı doğru inerken ateşli bir yoldan öperek iniyordu. Belini geçip aşağı inmeye devam edince Alexia yüzünü astı. Herhalde öyle bir şey yapmayacaktı; kesinlikle öyle bir niyeti olamazdı.

Kasıklarında, dudaklarının sıcaklığını hissetmek onu afallattı. Baldırlarının içindeki şoke edici öpüşler yutkunmasına neden oldu. Kendi vücuduna baktı ve o kadar aşağıda, o kadar yakınında durmasına. Küçük çıkıntıya baktı. Muhtemelen onu görebiliyordu.

Ona dikkatle ve incelikle dokundu. Cennetten çıkma zevkler, şokunun üstüne geçti.

“Seni öpmeye de niyetliyim. Konuşmak ister misin, Alexia. Reddedebilirsin.”

Onu öpmek mi? Onu durdurma, kendini elleriyle örtme içgüdüğü başka bir okşamayla yok oldu. His, bütün vücudunu sarstı. Kalçaları, kendini sunarak yukarı kalktı.

Hayden onu öpmeyi. Tam olarak öpmek denemezdi. Fakat ağzıyla ve diliyle her ne yaptıysa öyle derin, öyle mükemmel bir zevk yarattı ki inledi. Rahatlaması yavaş yavaş ve uzun sürede zirveye ulaştı ve öyle şiddetle dağıldı ki gecenin içinde çılgılık attı.

Çılgılığı bitmeden önce Hayden yanına gelmişti, onu çevirip yatağa doğru döndürdü ve onu, bedeniyle kapladı. Bu kısmı kabul edip etmediğini sormadı. Onu tamamen kapladı ve dokunulmayan hiçbir yeri kalmadı. Bu sefer, onun baskınlığının şüphe götürür yanı yoktu. İçindeki hareketiyle, birleştikleri noktada orgazmı yankılanmaya devam ediyordu. Hayden boşaldığında hâlâ hareketi sürüyordu.

Hayden uzun süre kıpırdamadı. Alexia, onun kesik kesik nefesini, saçında ve omuzlarında hissediyordu ve kalçasının üstündeki ağırlığını da hissediyordu. Yavaşça, üstünde gücünü toplayan kolları ona daha sıkı sarıldı. Altında, kendini ne kadar teslim olmuş hissettiğini umursamayacak kadar bitkindi. Ama korkmuyordu. Asla korku yoktu. Kendini kötü şekilde kullanılmış da hissetmiyordu. Arzusunda, soğuk veya duygusuz bir yan yoktu.

Sırtını öptü, omuzlarının tam arasından. “İstersen bu evde kalırız.” Sonra gitti, odadan çıkarken ropdöşambri etrafında dalgalanıyordu.

Arkasını döndü. Hâlâ kendine gelmemişti ama yeni zevkler öğrenmekten çok daha fazlasının olduğunu anladı.

Belki de hissettiği sıcaklık konusunda, onda hissettiği şefkat konusunda yanılmıştı. Belki bu gece sadece bir sınavdı. Acaba bu evdeki geçmişi, beklentileriyle çatışacak mı diye görmek için bir sınav.

On Beşinci Bölüm

Hayden kentten geçerken baharın hafif kokuları yumuşak meltemde esiyordu. Yüzünü, parlak güneşe doğru kaldırdı, yerine baktı. Londra'nın sonsuz nemini uslandırmak için her seneki umutsuz girişimine başlamıştı.

Threadneedle Sokağı'ndaki İngiltere Bankası'nı çevreleyen klasik yüzlerin heybetli dağılımının önünde durdu. Burada sıkça işleri oluyordu ama bugün normal işleri için gelmemişti. Kent'ten dönüşünü bekleyen mektuplar arasında, bankada yardımcı kasiyer olan Hugh Lawson'dan gelen bir tane vardı.

Lawson, umut vaat eden yatırım sendikalarına dahil edilmek umuduyla Hayden'a yaranmaya çalışan hırslı bir genç adamdı. Lawson'ın mektubu, Hayden'ın soruşturmasına yanıt olarak gelmişti. Evet, bahsi geçen beyefendinin İngiltere Bankası'nda özel bir hesabı vardı. Lord Hayden bankaya teşrif ederse Lawson, diğer sorularını da yanıtlamaya çalışacaktı.

Dün gece Alexia'nın yanından ayrıldıktan sonra kısa bir

süre için bu ziyareti yapmamayı düşünmüştü. Tutku, etkisi altındayken gerçekliğin üstünü örtebiliyordu.

Hayden odaya girdiğinde Alexia sessizce ağlıyordu. Kuzenlerinin onu reddetmesi yüzünden miydi? Onunla evlenerek dünyanın zenginliğine, mevkiye ve güvenliğe kavuşmuştu. Fiziksel zevki keşfetmişti ve onun gücü içinde kendinden geçiyor gibi görünüyordu. Ama bildiği tek ailenin sevgisini kaybetmişti.

Daha kötüsü, Hayden odada başka birinin varlığını da hissetmişti ve Alexia'nın aynı zamanda Ben için de ağladığını tahmin etmişti. Tavan arasındaki mektuplar o anıyı lekelemişti ama kadınların, gerçeği öğrendiklerinde bile aşağılık adamlara âşık olma gibi bir huyu vardı.

Hayden bunlara, gereğinden fazla içermişti. Geçmişle yarışırken edindiği zevkin verdiği gücü süistimal etmişti. Hayden, Alexia'yı, Longworthlerin giremediği başka bir dünyaya götürmüştü.

Oradan ayrılırken yatağın etrafında dolanan hayaletler kalmamıştı. Ama daha uzun kalsaydı... Yine bir hortlak belirliriverir ve havayı nostalji ve hüznle doldurur muydu?

Öyleyse, bu, tamamen Alexia'nın suçu olurdu. Ben'i sürekli hayatlarında tutan sadece onun sonsuz aşkı olmazdı.

Ben'le ilgili cevap arayan sorular havada asılı duruyordu. Bir içgüdü, akıllı bir adamın bu konuyu bırakması gerektiğini söylüyordu ama Ben'in öldüğü geceki ihmalinin getirdiği suçluluk, daha fazla cevap almak için yalvarıyordu.

Hayden bankadaki yüksek tavanlı büroların arasından geçip merdivenlerden indi. Lawson, onu, bankanın kamusal alanının altındaki küçük, sade bir odada kabul etti.

rına zıt düşen bir borç verecekse hesapların eşitleneceğine dair güvence isterdi. Sonuçta, bir bankacıydı.

Masasının üstünde birbirine benzer hesap defterleri arasından ince bir tanesini aldı. Hesap defterini diğerlerinin üstüne koydu ve odadan çıktı.

Kapı kapanınca Hayden hesap defterini aldı. Ben, buraya ilk olarak yıllar önce para yatırmıştı. Darfield'ın bankasına ortak olduktan yaklaşık altı ay sonra. Önce küçük meblağlar, sonra daha büyükleri.

Parmağını yatırılan para sütunundan aşağı kaydırarak aklından toplama yaptı. Dört yıl içinde Ben, İngiltere Bankası'na elli bin dolardan fazla para yatırmıştı. Sahte imzaları atıp kurbanların fonlarını sattıktan sonra paranın geldiği yer burası olmalıydı. Darfield'le düşündüklerinden çok daha fazlaydı. Darfield hâlâ tüm satılanların izini sürüp hangilerinin sahte olduğunu çözmeye çalışıyordu. Bu hesaba bakılırsa, zavallı adam bu işi bitirmeden inme gelecekti.

Hesap açıldıktan altı ay sonra para çekmeler başlamıştı ve uzun bir dağıtım listesi oluşmuştu. Bazılarında, Darfield ve Longworth'deki hesabına parayı geri yatırmıştı, muhtemelen her şeyden habersiz müşterilere aylık gelirlerini ödemek için. Böylece esas fonların gittiğini anlamayacaklardı. Bazıları şahıslara gitmişti ve diğerleri Bristol ve York'taki taşra bankalarındaki hesaplara yatırılmıştı.

Hayden çıkan paraları inceledi. Listenin yarısına geldiğinde ilgisini çeken ve diğerlerini önemsiz hale getiren bir isme rastladı. Bir şahısa çeşitli ödemeler yapılmıştı. Düzenli aralıklarla yapılıyordu ama fon geliri ödemelerden fazla sığıyordu. Sonra, Ben'in ölümünden bir yıl önce...

lardı. Yine de bugüne kadar aynı iki aylık aralıklarla para çekilmeye devam etmişti. Ama artık banknot olarak.

Gördüğü düzen fazlasıyla Hayden'ın ilgisini çekmişti, Ben'in Yunanistan'a gittiği aya kadar sürüyordu. Bu işin peşini bırakmasını söyleyen içgüdüsel uyarı, aklında kötü kötü sıırıttı.

Durum düşündüğünden daha kötüydü. Ben'e şantaj yapılıyordu ve İngiltere'deki son yılında talepleri artmıştı. Ve Ben'i mahveden adamı onunla tanıştıran bizzat Hayden'dı.

"Bana, onun hakkında soru sorman için biraz geç oldu," dedi Phaedra. "Ne söylersem söyleyeyim hâlâ ona bağlısın."

"Onunla evlenmeden önce benden tavsiye istemedin, şimdi neden istiyorsun?" diyordu Pheadra'nın ses tonu.

Alexia, Phaedra'nın, Hayden hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyordu çünkü kendi düşünceleri karmakarışıkı. Görüşü bulanıklaşıyordu. Geceleri, bedenleri birleştiğinde ve birbirine dolandığında öyle kesin, öyle bağlayıcı bir yakınlık hissediyordu ki korkuyordu. Geceleri, gündüzlerinden daha gerçek görünmeye başlamıştı.

"Hayden'ı tanıdığını bilmiyordum. Dükkânın önünde sizi tanıştırdığımda yeni tanışmış gibiydiniz. Ama az önce ondan, soğuk biri diye bahsettin. Ben de niye öyle düşündüğünü sordum."

"Onunla hiç tanışmadım. Yine de insan bir şeyler duyuyor. Ayrıca, doğası gereği pek sıcak biri gibi görünmüyor."

Phaedra'nın tuhaf oturma odasında oturuyorlardı.

Alexia, burasıyla ilgili ne düşündüğünü hiç kestiremiyor-
du. Divanın safir rengi döşemesi epey eskimişti ama eg-
zotik desenli şalların üstüne öylesine atılmasıyla lüks bir
hava veriyordu. Mobilyaların renkleri ve tarzları karışık-
tı ama bu eklektik karmaşa göze güzel görünüyordu. İki
kedi, odada özgürce dolanıyordu. Biri siyah, biri bembeyazdı. Beyazın, Alexia'nın kucığına atlamak gibi bir huyu
vardı ve şu anda kucığında kıvrılmış yatıyor, uzun kahve-
rengi mantosunun üstünü tüy yapıyordu.

Divanın iki yanındaki sehpalarda üst üste yığılmış ki-
taplar vardı. Piranesi'nin ürkütücü merdiven gravürleri
duvarları süslüyordu. Sadece solunda duran küçük bir
suluboya tablo, normal insanların evinde olacak tablolar
benziyordu. Bir tepeden görünen göl manzarasını berrak
renkler yıkıyordu.

“İnsanların kulağına gelenlere de soyun sonucu olan
itibara da pek inanmam,” dedi.

“O zaman, onu soğuk bulmadığını ve kuzenlerine karşı
davranışının yarattığı nefretin üstünden geldiğini varsayı-
yorum,” dedi Phaëdra. “Bunu duyduğuma sevindim. Evli
bir kadının cinsel birleşme konusunda bir seçim hakkı ol-
muyor, o yüzden keyif alması iyi olur.”

Phaëdra'nın, çok olağan bir şeymiş gibi konuya girmesi
ne kadar ona göreydi. Yine de o kapının açılması Alexia'yı
rahatlattı. Son günlerde Rose'un arkadaşlığını kaybetme-
nin yasını tutuyordu. Bir kadının, sırdaşı olabilecek başka
bir kadına ihtiyacı vardı.

“Oldukça keyif alıyorum, sanırım,” dedi Alexia. *Nefreti-
min üstünden oldukça geliyor. Belki de fazlasıyla.*

“Ne kadar tuhaf bir şey söyledin. Umarım zevkin gü-
nah olduğu gibi aptalca bir düşüncen yoktur.”

“Hayır.” Günah değil. Sadece... Tehlikeli. Bunu, Phaedra’ya açıklayamazdı. Hangi kelimeleri kullanacağını bulamazdı bile. Ama bazen, kendini kaybettiğinde, ona ruhunun bir parçasını sunuyormuş gibi hissediyordu.

“Tek merak ettiğim, insanın âşık olmadığı biriyle böyle şeylerden zevk alması normal midir?”

“Erkekler alıyorsa kadınlar niye almasın?”

Gerçekten, neden olmasın? Alexia, bu sorunun mantıklılığını reddedemezdi. Hayden’in, kendi aldığı zevki çok fazla mı diye sorguladığını hiç sanmıyordu.

Phaedra, divanda yerini değiştirerek tüm vücudunu döndürdü ve bir bacağını yukarı uzattı. Sağlam dedikoduya hazırlanan bir kadın gibi duruyordu.

“Neden soğuk olduğunu düşündüğümü sorduğun için şunu söyleyeyim, dünyaya gösterdiği ciddi mizacı yüzünden değil. Eski metreslerinden birini tanıyorum.”

“Metresi mi soğuk olduğunu söyledi?”

“İyi bir âşık olduğunu ama mesafeli durduğunu söyledi. Dünyanın gördüğü, kabul edersin ki pek de sıcak olmayan adamla zevkler yaşamış. Normalde, yatakta başka bir adam ortaya çıkar.”

Alexia bunu anlıyordu. Hayden’in içindeki adamın ortaya çıkışını sezmişti. Biraz da gururu okşanmıştı. Hayden, onunla, Phaedra’nın tanıdığı metresiyle olduğundan daha rahattı.

“Sanırım epeyce sevgilisi olmuştur.” Gelecekte de metresleri olacağına şüphe yoktu. Hayden olacağını da söylemişti. Aralarındaki yakınlıkta Hayden için bir tehlike yoktu.

Phaedra omuz silkti. “Gayet normal bir şey. Arkadaşım,

biraz tuhaf olduğunu söyledi. Sadece yüzüyle bile baştan çıkarabilecekken daima kadınların ne kazanacağını ve neyi asla almayacağını çok net şekilde açıklıyormuş. Anlaşmaları rahat ama en ufak romantik yanılısamayı bile içermeyecek şekilde oluyormuş. Bilirsin, fahişeler bile bundan fazlası varmış gibi yapmayı ister. Hepimiz isteriz.”

Hayden onunla da anlaşmalarını ayrıntılı yapmıştı. O kadar ayrıntılı ki karısı değil metresi olmasını istediğini sanmıştı.

Fahişeler bile bundan fazlası varmış gibi yapmayı ister. Onun da yaptığı bu muydu? Daha fazlası var gibi mi yapıyordu? Belki de o sıcaklık, o bağlılık hissi, kendini evlilik içi bir fahişe olduğunun acı gerçeğinden korumak için kalbinin yarattığı bir hayaldi.

“En tuhafı da korunma konusundaki durum,” diye sürdürdü Phaedra. “İlk olarak metresinin bir doktor tarafından kontrol edilmesinde ısrarcıymış. Önce yatağa atıp sonra pazarlık yapmıyormuş.” Önündeki sehpadan küçük bir kek seçti ve Alexia’ya da ikram etti. “Pek duygularına kapılmış bir adam izlenimi vermiyor, değil mi? Mantıklı bir önlem ama aynı zamanda çok soğuk bir hesaplama.”

Alexia, kekleri Phaedra’nın bizzat yaptığını bildiği için bir tane aldı. Parası yeteceği halde hiç hizmetçisi yoktu. Temizlik için bile.

“Anlayabileceğin gibi, onunla evleneceğini duyunca hakkında sorular sormaya başladım,” dedi Phaedra. “Tabii ki ailesinin geçmişindeki tuhafıkları da duydum.”

“Hangi tuhafıklar?”

Phaedra keki ısırmayı bırakıp gözlerini kocaman açtı. Alexia, komik görüntüsü karşısında kahkaha attı. Phaedra da güldü ve elbisesinin üstüne kek kırıntıları yağdırdı.

Onları silkeledi. “Dediğim gibi, bunları sen evlenmeden önce konuşmalıydık. Hakkında hiçbir şey bilmiyordun.”

“Yeterince biliyordum,” diye ağzında geveledi ve keki inceledi.

Phaedra’nın kahkahasında müstehcen bir ton vardı. “Uyanışının etkileri harika, Alexia. Senin gerçekçiliğinin üstünden zevkin geleceğini kim tahmin edebilirdi? Bir adam seni baştan çıkarıyor ve tüm mantığını kaybediyorsun. Yakında âşık olduğunu ve kim veya ne olduğunun umurunda olmadığını söylersin.”

“İstedüğün kadar dalga geç ama beni romantik bir aptal olmakla suçlama. Onu, akrabalarının geçmişi konusunda sınava sokmadım. Bunu yapmanın nazik bir yolu yok.”

“Belki de bilmeye degecek bir geçmiştir. Annesinin, günlerce, haftalarca odasından çıkmadığı olurmuş diyorlar. Belki derin bir melankoliden muzdaripti. Ama edebiyat konusunda yeteneği olduğunu duydum ve bence kendini sanatında kaybediyordu. Hayatının son yıllarında tamamen taşraya çekilmiş. Bazıları delirdiğini bile düşünüyor. Bir aile üyesinin inzivaya çekilmesinin nedeni genelde odur.”

“Hayden’in kanının sorunlu olduğunu düşünmüyordum. Bana söylerdi, beni uyarırdı.”

Phaedra, eteğinden birkaç kırıntısı silkeledi. “Belki sorunlu değildi, o yüzden sana söylemesi gerekmediğini düşündü. Ama Easterbrook’un eksantrik birine dönüşmesiyle yeniden hayat bulan bir konu. Bu görüşü ileri sürenler annelerinin deli olduğuna ve bir gün Easterbrook’un da delireceğine inanıyorlar. Gerçi ne zaman ve nasıl ortadan

kaybolduğuna dair başka açıklamalar da var ve birini beğeniyorum.”

“Ne açıklamasıymış bunlar?”

“Bazıları, sanatına kendini adanması diyorlar. Yaratabilmek için dünyadan soyutlanma isteği o kadar yoğunlaşmış ki toplumdan tamamen elini ayağını çekmiş. Sanatsal eğilimi olan diğer kişiler de bu açıklamadan yana.”

“Bu açıklamayı pek ikna olmuş gibi anlatmadın.”

“Bir kadının yazar olmak için münzevi olması gerekmez. Toplumdan tamamen çekilmesi de gerekmez. Onun gidişı kapsamlı ve kalıcı olmuş.”

“Peki sen hangi açıklamadan yanasın?”

“Bildiğim birkaç gerçeğe uyan iki açıklamadan biri. Bir hastalığı olabilir. Örneğin frengi.”

Alexia yüzüne dik dik baktı. Phaedra, boş bakışını yanlış anladı.

“Yani şöyle bir şey...”

“Ne olduğuun biliyorum. Çocuk değilim.”

“Rothwell’in doktor konusundaki talebini açıklar. Etkilerini kendi gözleriyle gördüyse çoğu erkekten daha fazla korkuyor olabilir. Bir kadını arzulayabilir ama onu öldürmeyeceğine emin olmadan harekete geçmiyordur.”

Bir kez hariç. Bir tavan arasında bilmeden harekete geçtiği sefer hariç. Hayden, o sefer Alexia’nın bakire olduğuundan emin olamazdı. O gün, riskleri pek hesaba katmamıştı.

Alexia kafasında çözmeye çalıştı. “Peki babası?”

“Onunla ilgili benzer şeyler duymadım. Tabii onda daha geç etki etmiş olabilir ve ölmeden ortaya çıkmamış olabilir. Ama bu teoride de bir hata var, o yüzden sonun-

cusu daha akla yatkın oluyor. Toplumdan, kendi seçimiyle değil kocasının emriyle çekilmiş ve bir hapis şekli olarak taşra evine gönderilmiş olabilir.”

“Aylesbury Sokağı pek hapis sayılmaz.”

“İçine kapatıldıysan ve dışarı çıkma özgürlüğün yoksa her yer hapistir. Bir kocanın sahip olduğu güçle, onu dünyadan soyutlamak istediye, bunu yapabiliirdi.”

“Yanıldığına eminim. Böyle bir zulüm için bir neden olamaz.”

Phaedra, ona, dünyadan habersiz bir çocukmuş gibi baktı. “İyi bir neden var. Her zaman olur. Bir koca, bunu, karısını başka bir adamdan ayırmak için yapar.”

“Bence yazmak istemesi daha olası. Sen de yazmaya başlamalısın, Phaedra. Zavallı bir kadının mahremiyet ve taşra havası tercihindən epey hikâye çıkardın.”

Phaedra ayağa kalktı ve duvarın yanından büyük bir dosya aldı. “Belki haklısındır ama zevkin, yeni kocan konusunda gözünü kör etmesine izin verme. Önceki markizin, istediği zaman çok katı, sert ve acımasız olabildiği söyleniyor. Lord Hayden’ın, karakterinde son markizinden çok izler barındırdığını söyleyenler var.” Oturdu ve dosyayı kucağına açtı. “Şimdi, gel şu resimlere bakalım. Yeni bir arkadaşım yaptı ve bence çok yetenekli.”



Alexia eve döndüğünde Falkner, Hayden’ın akşam yemeğini evde yemeyeceğini söyledi. Başka bir açıklama yapmadı, Alexia da sormadı. Yine de bu gece kocasının nereye gittiğini merak etti. Bu şartlar altında keşke kendi de plan yapsaydı diye düşündü. Böylece kendisinin de ayrı bir hayatı olması hakkının altını çizebilirdi.

Kendine ayırabilecek birçok saati olunca erkenden yatak odasına çekildi. Ama yeni yatak odasına değil, eski odasına gitti. Giysileri ve makyaj malzemeleri taşınmış olsa da tüm eşyalarının çıkarılması talimatı vermemişti.

İlk anda oda tuhaf göründü. Sanki bir yıldır gelmemişti. Etrafta dolanırken burada duran birkaç kitaba ve kalemi bekleyen kâğıda dokundu. Oda, varlığına ısındı.

Derin bir sepet gözüne takıldı. Yazı masasının altında duran sepette kurdeleleri vardı. Nişanlanmasından hemen sonra Bayan Bramble'dan bir sipariş almış ve sorumluluk hissiyle düğünden önce bitirmişti. Fakat yaptığı işten keyif almıştı. Yapımına odaklanmak o haftaki dengesiz duygularını yatıştırmıştı.

Sepeti aldı ve kurdelelerle kumaşları karıştırdı. Dolaba gitti ve dükkândan aldığı hasırdan buldu. Artık kendi şapkalarını yapması gerekmiyordu ama böyle gecelerde, yapacak bir şeyi olması iyi olabilirdi. Kendini, ilginç şeyler olmasını bekleyen bir kadın gibi hissetmesine engel olurdu.

Kendini işine kaptırdı. Şapkanın şekline karar vermek, etrafına cesur ve yenilikçi bir fikir bulmak, renkleri seçmek. Hepsi içini rahatlatıyordu.

Gece yarısına doğru kendini durmaya zorladı. Yatak odasına döndüğünde Hayden'm eve döndüğünü belli eden sesler duydu. Kentte bir eğlence gecesi geçirmemişti.

İçinde bir rahatlama oldu. Bu tepki o kadar belirgin, o kadar kesindi ki nefesini tuttu. Gözlerini kapadı ve hislerini dürüstçe gözden geçirdi. Duydukları, iyi haberler değildi.

Kalbi, nefesini tutmuş ne zaman döneceğini öğrenmeyi bekliyor, dönüp dönmeyeceğini merak ediyordu. Phaedra,

metresleri olduğunu söylemişti ve kaçınılmaz olarak başkalarının olacağı gün de gelecekti. Bunu şimdiden ayarladığından veya evliliklerinden öncekini hiç bırakmadığından içten içe korkmuştu.

Rahatlamasındaki hüznün, kalbini sıkıştırma şekli, bunları umursayacağını gösteriyordu. Olacağını biliyor olabiliirdi ama olmasını istemiyordu. Hiç mantıklı bir tepki değildi. Hayatının gerçeklerine gücenmeyi veya direnmeyi uzun zaman önce bırakmıştı. Bir şeyleri değiştiremiyorsa, kazanamıyorsa, isyan etmek sadece daha çok mutsuzluk getiriyordu.

Fakat şu an yine de isyan ediyordu. Kalbi ediyordu. Onu susturamıyordu. Tutkusunu, başka bir kadına götürmesini istemiyordu. Bunu yaptığını düşünmek midesine kramplar girmesine neden oluyordu.

Joan'a beklememesini söylediği için kendi kendine soyundu. Yatağa girdi ve kapının açılmasını bekledi.

Oda sessizleşti. Tüm ev de. Hayden'in daha önce odasına gelip onu bulamamış olabileceğini fark etti. Şapka, onu bütün gece oyalamıştı.

Yataktan kalktı ve sabahlığını üstüne geçirdi. Bağlantı koridorundan çıplak ayaklarla geçti. Kapıyı açıp Hayden'in odasına baktı.

Ufacık bir ışık parlıyordu, yarı kapalı perdelerden gelen azıcık ışığa pek bir şey katmıyordu. Ama Hayden'in yatakta olduğunu görmesine yetecek kadar ışık vardı. Alexia adamın uyuyup uyumadığını anlamadı. Hayden sırt üstü yatmış, ellerini başının arkasına koymuş, kolları, vücudunun üstü kısmını destekleyen yastık yığınının üstünde duruyordu. Duruş şekli, kol kaslarını germişti ve gücünü gösteriyordu.

Odaya baktı. Hiçbir şeyin yeri değişmemişti. Mobilyalar aynı yerlerinde duruyordu ama yine de Timothy'den hiçbir eser kalmamıştı. Kuzeni, bu odaya hayatı boyunca ayak basmamış da olabilirdi. Hayden, hiçbir şeyi değiştirmeden, sadece orayı mesken edinerek tamamen kendine ait hale getirmişti.

Hayden kıpırdayınca Alexia irkildi. Adam kalktı ve arkasındaki kollarından birine ağırlığını vererek oturdu. Kendini izinsiz girmiş gibi hissetti.

“Üzgünüm. Seni uyandırmak istemedim.”

“Uyumuyordum. Karanlık bir ruh hali içindeydim.”

Kesinlikle izinsiz girmişti. Kapıdan çıkmak için geri geri gitmeye başladı.

“Ne istemiştin, Alexia?”

Bu soruya verecek cevabı yoktu.

“Buraya gel.”

Keşke asaletiyle çıkıp gitmesine izin verseydi diye düşündü. Yatağa doğru yürüdü.

Hayden uzanıp kolunu tuttu ve Alexia'yı kendine çekti. Nevresimlerle biraz uğraştıktan sonra onu yanına getirmeyi başardı. Bir elini etrafına dolayarak yattı ve aynı odaya girdiğinde olduğu gibi perdeye bakmaya devam etti.

Alexia, Hayden'ın bu gece onunla sevişmeye niyeti olmadığını fark etti. Onun odasına gelmemişti. Alexia'yı aramamıştı çünkü bu gece onu istemiyordu. Belki de metresine gitmişti. Aylar önce, o gerekli doktor ziyaretini yapmış olan metresine.

Bu fikir, şimdi Alexia'yı daha az rahatsız ediyordu ama hâlâ içine dert oluyordu. Belki de kolunu ona dolamasının verdiği mutluluk, bu değişime neden olmuştu. Birinin

böyle sarılması çok hoştu, havada hiçbir beklenti ve kendini unutturan bir sis yaratan arzu olmadan.

Daha önce bunu hiç yapmamışlardı. Tutkunun geçmesinden sonra hep bir an, belirli bir nokta vardı. O zamanlarda Hayden kalkar, kendi yatağına giderdi. Alexia bu sakin sarılmanın nazik rahatlatmasını acaba o da hissediyor mu diye merak etti.

“Bu öğlen çıktığımda evde değildin,” dedi Hayden. “Kent’ten geldiğimizden beri ilk kez dışarı çıkacağım için bu seferlik planlarımı anlatacaktım.”

Bu seferlik ama gelecekte olmayacaktı. Hayden’in niyeti kibarcaydı ama aynı zamanda Alexia’ya, bu işlerin nasıl olacağı konusunda talimat da veriyordu.

“İlk sefer için açıklama yapmak istemen çok düşünceli bir davranış ama gündüzleri olduğu gibi geceleri de sıkça kendi yolumuza gideceğimizi biliyorum.”

Hayden sessizce güldü. Bu ses ve karanlık ruh halinin geçmekte olduğunun göstergesi, Alexia’nın hoşuna gitti ama neyi komik bulduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

“Bavyera’dan gelen bir adam var. Onun şerefine bir yemek düzenlendi. Sadece erkekler. İçki içtik ve avlanmaktan bahsettik ama gerçek nedeni işti.”

“Açıklamana gerek yok. Ben oldukça ileri fikirliyim, gerçekten.”

“Düğünümüzden bu kadar kısa süre sonra bir metrese gidip gitmediğimi merak etmeni istemedim. Kısırılık yapmayacak kadar mantıklı olduğunu düşünmeliydim, hele ortada öyle bir delil yokken.”

Alexia, karanlık olduğuna ve Hayden’in onun yüzünün kızardığını göremediğine şükretti. Gelecekte delil olduğu

zaman da bu kadar mantıklı olup olamayacağını merak etti. Hayden gece yaptıklarını anlatınca Alexia'nın içinde duyduğu neşe göz önüne alınırsa olamayacağından korkuyordu.

Hayden'in yüzünü görebilmek için dönüp dirseğinin üstünde doğruldu. "Bugün, bana almam için talimat verdiğin o fahiş derecede pahalı elbiseyi ısmarladım. Bayan Tissot, maliyeti karşısında neredeyse sevinçten ağlayacaktı."

"Elbise ne renk?"

"Sıra dışı bir renk. Şömine ışığında duran fildişi gibi."

"Elmasların yakışacağı bir renk gibi geldi."

"Bilmem." Hiç gerçek elmas gördüğünü sanmıyordu.

"Göreceğiz."

Yani ona elmas alacağını söylemişti. Bu, her kadın gibi Alexia'nın da hoşuna gitti.

"Kötü hissettiğini söyledin. Akşam yemeği iyi gitmedi mi?"

Hayden bir cevap vermedi. Alexia şimdi gerçekten izni olmayan yerlere girmişti. Bu rahat havayı fazla ileri götürmüştü.

Hayden onun omzuna bastırarak Alexia'yı tekrar yatağa yatırdı. "Sebep olan başka bir şeydi. Göz ardı edilemeyecek bir görev. Önümüzdeki günlerde ruh halimin daha da kararması tehlikesi var. Yanına gelmezsen, beni kendi halime bırakman en iyisi olur." Hayden, Alexia'nın sabahlığının bağcığını açmaya başladı. "Ama bu gece geldiğine sevindim."

★★★

"Bana ailenden bahset," dedi Alexia.

Hayden'ın havada süzülen duyuları, bu sessiz soruyu duydu. Yatakta pek konuşmazlardı ama bu sefer farklı başlamıştı. Bu yüzden olsa gerek, sorduğu soru sessizliğin içinde gayet normal süzüldü ve onu rahatlamış tatmin durumundan çıkmaya çağırdı. Fakat aklının neredeyse yarısı şehvetli bir mutluluğun içinde hareketsiz kaldı. Mecbur kalana kadar dünyaya tamamen dönmeyecekti. Orada, onu bekleyen keyifsizlik vardı. Gerektiğinde, onunla, metanetle yüzleşecekti ama henüz değil.

“Bir sürü kuzen var. Yakında hepsiyle tanışacaksın.”

Alexia, zarifçe yanına uzandı, ona, aralarındaki fiziksel bağı hatırlatıyordu. Sonrasında, bir süre için vücutlarını unutmak kolay oluyordu.

“Kardeşlerini ve anne babanı soruyorum.”

“Kardeşlerimle tanıştın.” Konuyu burada kapatmayı düşündü ama belki biraz açıklamayı hak ediyordu. Çok kısa süre sonra sosyetenin kadınları ona pek çok şey söyleyecekti.

“Onlarla sana gıpta ediyorum. Annemden bir yıl önce, çok küçük yaşta ölen bir erkek kardeşim vardı. Daha az yalnız büyümeyi isterdim.”

“İşe yarar ittifaklar kurduk. Çok nazik olan anneme karşı değil.”

Alexia burnunu sokmuyordu ama Hayden, kulağına neler geldiğini tahmin edebiliyordu. Kafasında, annesi hakkında doğru olmayan bir imge oluşturmasını istemiyordu. Tanışmış olsalardı muhtemelen birbirlerine hemen ısınırlardı. “Biraz eksantrik biriydi ve uzun süreler kendi içine çekilebilirdi. Son yıllarında, kente hiç gelmedi.”

“Bir yazar olduğunu duydum.”

Evet, biri Alexia'ya hikâyeler anlatmıştı. “İyi bir yazar. Ama babam, annemin eserlerini yayınlamasına izin vermedi. Uygun bulmuyordu.”

“Fazla şeyi mi ifşa ediyorlardı? Düzyazı veya şiir, kalemi, onu dünyaya sergileyecekti.”

Ve muhtemelen babasını da. Soğuk katılığını ve onun mutsuzluğundan duyduğu zalim tatmini. Asıl korkusu oydu.

Aklının kaçınmaya çalıştığı bir anı canlandı. Karanlık bir odada, elinde bir kalem, kağıtların üstüne eğilmiş, masada oturan bir kadın. O sayfaları yazarken bakışları hep akli başında olurdu. Akli başında ve daha iyi bir dünyayı ziyaret etmenin keyfiyle canlı.

Ona bak, oğlum. Ne gördüğünü asla unutma. Bu mutsuzluk, duyguların doğurduğu mantıksız güdülerin sonucudur.

Ölümünden sonra o sayfaları okumuştı. Koyduğu mesafenin onu mahrum bıraktığı şekilde annesini ortaya koyan güzellik ve iyimserlik dolu şiirler bulmuştu. Uzun, uğursuz bir an boyunca, o sesi susturan adamdan nefret etti.

“Dünyadan ve bizden elini ayağını çekti ama delirmedi. Aile kanında bir leke olduğu konusunda endişelerin olmasın.”

Alexia karşı çıkıp bunu hiç merak etmediğini iddia etmedi. Hiç konuşmadı. Belki de sert ses tonu, onu susturmuştu.

Sadece kollarında döndü ve Hayden'ın alnına nazik bir öpücük kondurdu.

On Altıncı Bölüm

Suttonly, Hayden'ı, büyük giyinme odasında kabul etti. Burada, altın rengi oymalar ve nemflerle satirlerin olduğu yuvarlak resimlerin kapladığı tavanın altındaki odada en yakın arkadaşlarıyla sigaralarını ve sırlarını paylaşırdı.

“Saat çok erken, Rothwell. Bu saatte, iş için geldiğini varsayıyorum.”

“Evet.”

“Amerika'daki yatırımla ilgili yeni bir sorun mu ortaya çıktı?”

Hayden, devasa büyüklükte ve rahatlıkta bir koltuğa oturdu. Bu oda, ona, yıllar önce Suttonly daha unvanını almamışken buraya geldiği zamanları hatırlattı. Giyinme odası, Suttonly'nin, kart oynayıp içki içtikleri uzun geceler için arkadaşlarını çağırdığı gizli yeriydi.

“Benjamin Longworth hakkında konuşmaya geldim. Ben'in ölümünden sonra mali durumuna bakmak için nedenlerim vardı. Bankanın, Tim'in serveti ve borçlarını saptamasına yardım etmek için, kaynağı olarak Ben de ortaya çıktı.”

“Timothy Longworth bir bankacı olduğunu iddia ediyordu. Tüm bunları tek başına saptayabilmeliydi.” Hayden, bu cevaptaki gerçeklik payını görmezden geldi. “Dün, Ben’in İngiltere Bankası’nda bir hesabı olduğunu öğrendim.”

“Çok nüktedan. Parası konusunda kendi bankasına güvenmiyormuş ama hepimizden güvenmemizi beklemiş.”

“Özel bir hesapmış, bir tek özel amaç için. Kısa bir süre için para gelmiş ve sonra çıkmış. Bazı durumlarda not almış ama aynı zamanda birkaç kişiye erkenden ödeme emri yazmış. Biri de sensin.”

Suttonly’nin alaycı keyfini, tembel bir gülümseme belli etti. “Longworth’ün hesaplarını istediğin kadar deş, Rothwell ama benimkilere bakmaya yeltenme bile.”

Hayden, rahat koltuktan kalktı. Çeşitli taş ve tüylerin bulunduğu maun raflarla kaplı duvarların yanında yürüdü. Suttonly, üniversitedeyken bir çeşit doğa araştırmacısıydı ama o ilgi alanlarını, Londra’nın zevkleri için uzun süre önce terk etmişti.

Bir tatil zamanı Göller Bölgesi’ne yaptıkları bir geziden getirdikleri çizgili bir kırmızı taşı aldı. “Yıllar önce Darfield ve Longworth’e biraz fon yatırmıştın, değil mi?”

“Küçük bir meblağ. Sadece bir arkadaşın arkadaşına yardım etmek için bir jest olarak. Kayda değer bir miktar değildi.”

“Kayıtlara göre kısa süre sonra fonları satmışsın.”

“Adamı can sıkıcı buluyorsam bir arkadaşın arkadaşına yardım etmek gibi bir yükümlülüğüm olmadığına karar verdim. Evet, onları sattım.”

“Yine de, sonraki yıllar boyunca Ben sana özel olarak para vermeye devam etti.”

“Özel bir borcu ödemek için özel bir paraydı.”

“Sadece çekler mi, yoksa banknotlar da mı sana geliyordu?”

“Bu yoldan yürümenin akıllıca olduğunu düşünüyor musun, Rothwell? İki eski arkadaşın arasındaki işlere burununu sokmanın?”

Hiç akıllıca olmadığına emindi. Aynı zamanda, aklında yeni çizmeye başladığı Benjamin’in yeni portresi için renkleri bulmalıydı. Şimdilik renksiz ve ilkel bir eskizdi, suçlu bir açgözlünün ve umutsuzluğun karikatürüydü. Yüzünü zar zor tanıyordu.

“Satışın fonlar bin pound ediyor. Banka çekleri de eklenince beş bin. Benzer aralıklarla, bundan daha fazlası banknot olarak çekilmiş. Hepsini toplarsak on beş binin üstünde.”

Bu bilgileri, derin bir sıkılma iç geçirmesi cevapladı. “Sayılara olan düşkünlüğünü paylaşmıyorum. Kimin umurunda?”

“Benim umursamak için nedenlerim var.”

“Ölmüş olması ve merakını gideremeyecek olması senin için ne büyük talihsizlik.”

Umursamaz sesine yeni bir ton eklenmişti. Kibirli bir memnuniyet. Hayden’in, taş koleksiyonuna arkasını dönüp arkadaşına bakmasına neden oldu.

Suttonly’nin duruşu, hiç ilgilenmediğini gösteriyordu. Yüzü solgun görünüyordu. Ama gözlerinde ateşler vardı. İçlerinden öfke yansıyor ve rahatsız edici derecede atik bir sinsilik.

O her şeyi belli eden gözlerle aynı şekilde renk vermeden bakmaya devam ediyordu. Muhtemelen, Hayden’in

aradığı tüm cevapların, gözlerinde olduğunun farkında değildi. Veya belki de hırsızlığı keşfetmesinden sonra ne kadar akıllı olduğunu birinin bilmesini istiyordu.

“Müsaadeni istemeliyim, Rothwell. Günüm çok yoğun.” Ayaga kalktı ve kapıya yürüdü. “Adamlarım, seni geçirir.”

“Bu borç ne kadar büyüktü?” diye sordu Hayden. “Sana ne kadar borcu vardı?”

Suttonly durdu ve yarım yamalak arkasına döndü. Kısa bir çekişmenin ardından gurur, sağduyuyu yendi. “Bir bakıma, bana hayatını borçluydu diyebiliriz.”



Hayden, şehirdeki dairesindeki yatağından kalktı ve sendeleyerek, dumanlı gözlerle lavaboya yürüdü. Üstündeki aynaya bile bakmadı.

Buraya üç gün önce, Suttonly’yle buluşmasından sonra gelmişti. Yoksa dört mü olmuştu? Zaman kavramını yitirmişti. Suttonly’nin, Ben’in dolandırıcılığını keşfedip ona bedelini ödettiği bilgisiyle yüzleşince, Ben’in İngiltere’ye dönmekten ödö kopması için nedeni olduğunu görünce kendi özel, sessiz evine çekilmişti. Kâhyası, beslenmesini sağlamıştı ama adama başka görev vermemişti. Onun yerine saatlerce hesaplamaları üstünde çalışmış ve yorgunluk engellenemez olduğunda uyumuştı.

Yükselen güneşin ışınları pencereden girerken sabahın gümüşü ışığı beyaza döndü. Ani parlaklık onu şaşırtarak hiç istemediği bir uyanıklık haline getirdi. Aklının gölgeleri arasından gerçek ortaya çıktı. Artık yorgunluk veya dikkat dağınıklığıyla engellenmiyordu. Kızgın bir bıçak gibi içini deşti.

Ben'in ölmesine izin vermişti. Bu şüphe yıllardır yakasını bırakmıyordu. Geriye bakınca, o gecenin ayrıntıları gümbür gümbür uyaran borazanlar gibiydi.

Onları duymalıydı. Durdurdu. Gerekirse Ben'i sürükleyerek güverteden içeri taşınmalıydı. Onun yerine, Ben'in kışkırtmasına duyduğu öfkenin kendini kör ve sağır etmesine izin vermiş ve arkasını dönüp gitmişti.

Ben açısından bu, kasıtlı bir hareketti. Ne yapacağını zaten biliyordu. Ve Ben, sırrını ona açmamıştı. İtiraf ederse yardım alacağına inanmamıştı ve onun yerine sadece kendini cezalandırıp darağacına yürümüştü. *Şimdi baban gibi konuşuyorsun. Sadece yargılama ve mantıksal üstünlük.*

Öfke, Hayden'in aklını ortadan ikiye ayırdı. Kendine, Benjamin'e ve aynı zamanda bunu, bu kadar acınası derecede ironik yapan koşullara öfkeliydi.

Gömleğini çıkardı ve kendini lavaboya doğru atıp yüzüne su vurdu. Su göğsünden aşağı süzülüp uzun yara izinin üstünden aktı. Midesine kramp sokan bir anı aniden belirdi, bıçağın kestiği sırada hissettiği acı ve korkunun anısı. Çiftlik evi, aşağı yukarı bu oda kadardı ve aynı derecede karanlıktı. Onu eğlence için kullanan Türk askerleri için bir İngiliz lordunun kardeşi olması hiçbir şey ifade etmiyordu.

Ben'in içgüdüsel, deli kahramanlığı olmasa o çiftlik evinde ölecekti. Yavaş yavaş. Ben, camdan içeri daldığında zaten gençliğini bitirecek kadar dövmüşlerdi.

Tekrar gömleğini giydi ve hemen yan odadaki masanın yanına gitti. Bir afyon müptelasının uyuşturucu istemesi gibi, hesaplamalarının yüce saflığına sığındı. Yaratılışın kutsal tasarımıyla uğraşmak onu, ayrı bir var oluşa taşı-

yordu; yaşamayı fazlaca lekeleyen fiziksel acı ve karmaşık duygulardan ayrı bir dünyaya.

Alexia, mektubun kenarını, yazı masasının üstüne hafifçe vurdu. Hayden'in uzun süredir evde olmaması onu gücendiriyordu. Nerede olabileceği ve kiminle zaman geçirdiği konusuna kafa yormamaya çalışıyordu. Her ne kadar birlikte geçirdikleri o sakın geceden sonra daha üzücü gelse de terk edilme veya ihaneti düşünmemeye çalışıyordu.

Artan rahatsızlığıysa elindeki mektupla ilgiliydi. Rose yazmıştı. *Sonunda*. Mektup, uzak bir akrabadan gelmiş gibiydi. Genel şeylerden bahsediyor ve çektikleri zorluklardan hiç söz etmiyordu. Yine de iletişime geçmişti ve Alexia, kuzenlerini tekrar kazanmak için hamle yapamadan o kapının kapanmasını istemiyordu.

İyi bir eş olarak kocasına söylemek istiyordu. Sadece arabayı alıp kentten ayrılmak olmazdı. Hayden'in, *onun da kendi* istediği zaman çekip gidebileceğini, *onun* izni ve bilgisi olmadan günlerce gelmeyebileceğini düşündüğünden şüpheliydi.

Bu sabah Falkner'a gizlice sorulan bir sorudan hiç bilgi edinememişti. Bu evdeki kimsenin, Hayden'in nereye gittiğine dair bir fikri yoktu. Uşağı, bavul hazırlanmadığını ve atlı arabayı değil sadece atını aldığını söylemişti. Londra'da bir yerdeydi, belki de bulutları dağıtmakta karısından daha deneyimli biriyle karanlık ruh halini dağıtıyordu.

Mektubu açtı ve Rose'un mesafeli kelimelerini tekrar okudu. Sadece cevap yazsa da olurdu herhalde. Yeterince

kibar bir cevapla birkaç ay içinde tekrar ondan haber alabilirdi. O kadar beklemek istemiyordu. Rose'u görmek ve kuzenlerini kaybetmediğine emin olmak istiyordu.

Odasından çıktı ve arabayı çağırttı. Hayden'ı bulup bu konuda konuşmak için uğraşacaktı. Eğer sonuç vermezse, onun izni olmadan Oxfordshire'a seyahat edecekti.



Hizmetkâra kartını verdi ve Markiz veya Lord Elliot Rothwell'i görmek istedi. Kısa süre sonra kendine eşlik edilerek merdivenlerden, beklendiği kütüphaneye çıkarıldı.

"Christian bugün ziyaretçi kabul etmiyor," diye açıkladı Elliot. "Ama senin ziyaretin, benim için daima bir zevk."

"Yardımlarını istemek için geldim," diye açıkladı. "Hayden'a bir mesaj göndermek istiyorum ve bunu nasıl yapacağımı sen bilebilirsin diye düşündüm."

Elliot'ın yüzünde şaşırılmış bir merak belirdi. "Üzgünüm ama ağabeyimin günlük randevularını bilmiyorum. Belki uşağı..."

"Gideli üç gün oldu. Londra'da olduğuna eminim." Sofistike bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı. Yüzünden, utancının belli olmamasını umuyordu. "Bir iki günlüğüne Londra'dan ayrılmamı gerektiren bir konuyla ilgili en azından ona bilgi vermeye çalışmam benim açımdan önemli."

Elliot'ın yüzü asıldı. "Üç gün diyorsun." Kendi düşüncelerine daldı. "Ne düşündüğünü biliyorum." Yüzü düzeldi ama gözleri hâlâ endişeliydi. "Ağabeyimin metresleri varken onlarla kalmazdı. Asla. Evlenmesinden önceki haftalarda bir ilişki içinde de değildi."

Alexia, onun açıkça konuşmasını takdir etti. İçi rahatladı ama alevlenen bir korku onu bastırdı. “Ben sanmıştım ki... Başına bir şey gelmiş olabilir mi, veya...”

“Sanmam. Araban dışarıda mı? Hadi, gidelim.” Kararlı bir şekilde kapıya doğru yürüdü. “Uşağıyla konuşacağım, sonra seni, ona götüreceğim.”

Alexia onun arkasından hızla gitti. “Sadece ona bir mesaj göndermek istemişim.”

“Sandığım yere gittiyse, mesaj yeterli olmayacaktır. Bana bu konuda güven.”

★★★

“Bir gemide zindana düşmüş gibi görünüyorsun, Hayden.”

Elliot’ın sesi, sessizlikte bir top sesi gibiydi. Hayden’ı öyle yoğun bir konsantrasyondan irkilterek çıkardı ki çenesi acıdı. Güneşin yerini görebildiği güneye bakan pencereye göz attı. Öğleni geçmişti bile.

Elliot’ın elinde ceketler ve paketler vardı. Onları yatak odasına götürdü. “Gördüğüm kadarıyla, uyumak için bile üstünü değiştirmiyorsun. Uzun süredir bu kadar aşırı olmamıştı. Yıllardır. İngiltere’ye döndükten hemen sonra ki o kötü günlerden beri.”

Elliot’ın aniden gelmesi, gerçekliği kapıdan içeri sokmuştu. Bu izinsiz girişe uyum sağlayabilmek için dünyanın yeniden düzenlenmesi gerekiyordu. Kardeşi, yatak odasındaki işleri hallederken Hayden yeniden uyanan duyularına alışmaya çalıştı. Uzun süren bir ateşten sonra yaktan kalkan bir adam gibi hissediyordu.

Göğsüne doğru baktı ve gömleğinin ne kadar kirlendiğini gördü. “Seni Christian mı gönderdi?”

“Hayır.” Elliot, yatak odasından çıktı. “Ortadan kayboluşuyla ilgili beni başkası uyardı.” Başına, kapıya doğru bir açı verdi.

Hayden kapıyı açtı. Alexia, antrede duruyordu. Onu görmeden kapıyı kapadı.

“Ona bir not gönderecek kadar zaman bile ayıramadın mı?” diye sordu Elliot. “Cesedin Thames’de mi yüzüyor yoksa bir genelevde uzun bir hafta sonu sefahati mi yaşıyorsun diye meraklanmasına neden oldun.”

“Genelevlerde sefahat sürmem.”

“O, bunu bilmiyor.” Hayden’in yıllardır görmediği kadar sinirlenmiş olan Elliot kapıya yürüdü. “Seni, ona bırakıyorum. Kalırsam, buna neyin neden olduğunu öğrenmeyi talep edebilirim. Belki o, merak edemeyecek kadar rahatlamış veya bihaber olacaktır.”

“Asla öğrenmeyi talep etmezsin. Seni o yüzden seviyorum, Elliot. Beni uyarmıyor veya eleştirmiyorsun. Bana temiz gömlekler getiriyorsun ama beni kendime özgü sarhoşluğum içinde bırakmaya da hazırsın.”

“Seni eleştirmiyorum çünkü seni sarhoş eden içkiyi çok iyi anlıyorum. Ama bu, içinde boğulmandan korkmadığım anlamına gelmiyor, Hayden.”

Dışarı çıktı ve kapıyı açık bıraktı. Alexia içeri baktı. Hayden’in görüntüsü karşısında suratı değişti. Kâhyanın yanından hızla geçti, içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Alexia onu baştan ayağa süzdü. Hayden, ne kadar iğrenç görüldüğünün fazlasıyla farkına vardı.

“Uşağın gelmek istedi ama Elliot izin vermedi. Bu talebi tuhaf bulmuştum. Ne bulacağımızı tahmin ettiğini hiç bilmiyordum.” Yatak odasına doğru başıyla işaret etti.

“Yine de bizim için, gerekenleri toplama nezaketini gösterdi. Burada bir jilet tutuyorsundur diye düşünüyorum yoksa kâhyayı berber bulmaya göndereyim mi?”

Hayden, yüzünü ve yüzünde çıkanları hissetti. Alexia, çalışma odasının etrafında dolandı ve mabedini inceledi.

“Dünyadan haberler duymak ister misin, kocacığım? Sen inzivaya çekilmişken inanılmaz şeyler oldu. Skandallar, savaşlar ve büyük keşifler.” Alexia’nın ses tonu, alaycılığa doğru kayıyordu. “Bu nedir, Hayden? Burada ne yapıyorsun?”

Hayden yatak odasına geçti ve kirli gömleği çıkardı. Yüzünü yıkamaya başladı ve aynadaki vahşi adama baktı. Elliot haklıydı. Yıllardır bu kadar kötü olmamıştı. Ve son seferinde, Yunanistan’dan dönüşünün ardından, yine aynı sebep yüzündendi. Önceki inzivası sırasında biraz rahatlayabilmişti. O geceye ait anılar konusunda kendini affede-bilecek kadar belirsizlik ve yalan bularak kendini kandırmıştı. Tuhaf ama bu sefer, dürüstlük daha çok rahatlama sağlamıştı.

Alexia arkasından gitti ve yatağa oturup bekledi. Çoktan soğumuş olan sabah suyunda yüzünü ve gövdesini yıkarken tek kelime etmedi. Soğuk suyu çarptıkça daha çok dünyaya döndü.

Lavabonun yanında jiletini buldu ve tıraş olmak için hazırlanmaya başladı. Aynadan, sorularla dolu bakışlarını görebiliyordu.

Sorusunun cevabını bekliyordu. Burada ne yapıyordu? Merak ettiği için onu suçlayamazdı ama bu, açıklamaya zorunlu hissetmekten hoşlandığı anlamına gelmiyordu.

“Kardeşlerim de ben de, annemin kendi düşüncelerin-

de kaybolabilme yeteneğini almışsınız,” dedi jiletin kenarını denerken. “Bunu ara sıra yaparız, hepimiz kendi yöntemi-mizle.”

“Bir kerede günlerce mi sürüyor?”

“Genelde değil. En çok birkaç saat.”

“Bu, birkaç saat değildi.”

“Bazen olur. Ne tehlikeli ne de kayda değer bir şey.”

“Şu bahsettiğin karanlık ruh hali buna neden oldu, de-ğil mi?”

Hayden hazırlıklarına ara verdi. Herhalde bu kaçınıl-mazdı. Evli çiftler, dünyaya resmi bir birliktelik sunardı ama evlilik yatağında oluşan yoğun samimiyetten kaçın-mak imkânsızdı. Fiziksel yakınlıklar, birini diğerine ruha-ni olarak da açıyordu. Tabii bundan kaçınmak için bir çaba gösterilmezse. Alexia’nın merakı anlaşılabilirdi, herhalde. Sonuçta, o uzak diyarlarda neler olduğunu kendi de merak ediyordu.

“Evet, o ruh hali bunu yarattı. Ama inzivam o ruh hali-ni dağıttı, o yüzden iyi oldu.”

“Seni kendi haline bırakmam konusunda beni uyar-mıştın. Kardeşinin beni buraya getirmesine kızdın mı?”

“Hayır.” Kızmamıştı da. Gerçekten. Ama Alexia onu böyle görmese de olurdu. Şu an çok zayıf görüldüğünden şüpheleniyordu.

“Annen, kendi zihninde kaybolduğunda yazıyordu. Sen ne yapıyorsun?”

Hayden jileti aldı. “Diğer odada, pencerenin yanında bir çalışma masası var. Yaptıklarım orada.”

Alexia onun ne demek istediğini görmek için odadan çıktı. Hayden da sakalıyla ilgilendi, sonra iyice yıkandı ve

giyindi. Yatak odasından çıktığında, Alexia hâlâ matematiksel işaretlerle dolu kâğıtlara bakıyordu.

“Tabii ki, çoğunu anlamıyorum,” dedi. “Sanki insanın kelimelerini bildiği ama cümleleri okuyamadığı bir dil gibi.”

“Her dil gibi, içinde şiir olabilir.”

“O kadarını hissettim.” Kâğıtları elinden bıraktı. “Bu dairede seni bitmez bir şiir bekliyorsa, belki asıl soru, onları nasıl bıraktığındır.”

“Duyular dünyasını, uzun süre terk edemeyecek kadar çok seviyorum.”

Alexia’nın başını sallayışı Hayden’in hoşuna gitti, sanki söyledikleri mükemmel derecede mantıklıydı. Bir boyuttan öbürüne geçmek için gereken disiplini ve bazen koşulların bir süre onu nasıl alaşağı edebileceğini Alexia’nın takdir ettiğinden de şüphesi yoktu.

Hayden’in günü seyreltilmiş bir bilinçle başlamıştı ama şimdi tamamen sıradan ve fizikseldi. Tek eşsiz durum, Alexia’nın, ofisindeki varlığıydı.

“Endişelendiğin için mi Elliot’a gittin?”

“Sadece sana bir mesaj göndermek istemiştım. Bunu yapmanın bir yolunu biliyor olabilir diye düşündüm.”

Bir parça hayal kırıklığı Hayden’a bıçak gibi battı. En kötüsünü düşünmemiş veya onun için endişelenmemişti. Döndüğü zaman onu sorgulamayacaktı da. Alexia ondan hiçbir şey beklemiyordu, kaldı ki bir açıklama beklesin.

“Ne mesajı?”

Alexia’nın duruşu sert şekilde dikleşti. Gözlerinde, tanıştıklarından beri sıkça gördüğü kısık, öfkeli bakışlar yansıdı. Bunun her zaman tek bir anlamı vardı.

“Rose bana yazdı. Onu görmek için küçük bir seyahate çıkma niyetindeyim. Hakkımda kötü şeyler düşünmemen için sana haber vermem gerektiğini düşündüm.”

“Ona tekrar yazdın mı, Alexia?”

“Evet. İki kez.”

“Bana doğrudan itaatsizlik ettin. Kötü düşünmem hakkında endişelenmen için biraz geç olmuş.”

“O talebin ayrıntılarına dikkat edildiğinde sana itaatsizlik etmedim. Onlara gönderdiğim kısa notlarda sana sadakatsizlik etmedim. Hatta, senden hiç bahsetmedim. Evlenme teklif ettiğinde, arkadaşlıklarına karışmayacağına söz vermiştin ve ben de bu konudaki sözüne güvendim.”

Hayden’in kızgınlığına bir de can sıkıntısı eklendi. Sadece, kelimelerini kendi işine geleceği şekilde ayrıştırdığı için de değildi. Longworthleri, ondan nefret etmeden görebileceğini, hatta düşünebileceğini bile sanmıyordu. Elli yıl sonra bile, sadece aklına geldiklerinde dahi hâlâ gözlerinde o bakış olacaktı.

“Kuzenin seni davet etti mi?”

“Öyle bir şeyi beklersem yaşlanabilirim. En azından hâlâ yaşadığımı kabul etti ve her halükarda gideceğim. Beni görmeyi reddederse etsin. Edeceğini sanmıyorum.”

Bu buluşma kaçınılmazdı. Sonunda, Alexia onları tekrar kazanacaktı. Hayden onu, bundan mahrum bırakmak istemiyordu ama onun üzerinde dizginsiz bir etkileri olmasına izin vereceğine yerin dibine girmeyi tercih ederdi.

“Sana bu seyahati yasaklamayacağım, Alexia. Ama ben de seninle geleceğim. Birkaç günlüğüne Aylesbury Sokağı’na gideceğiz ve biz oradayken kuzenlerinle buluşabilirsin.”

On Yedinci Bölüm

Oxford şehri üzerinde nemli bir sis asılıydı, yumuşak, puslu bir suluboya tablo yaratıyordu. Üniversite akademisyenleri, eski taş binaların yanından küçük gruplar halinde yürüyordu. Genç yüzlerinde, üniversitenin mimarisinin ciddiyetine ters görünen bir keyif ve neşe vardı.

Hayden'ın arabası, üniversiteyi arkada bırakarak St. Giles Sokağı'na geldi. Burada da tüm taşra kentlerinde olduğu gibi dükkânlar ve hanlar sıralanmıştı ve kaliteli bir hava vardı. St. Giles Kilisesi'nin karşısındaki yolda durdular.

Alexia inmek için hareketlendi. Hayden'ın eli sıkıca kapı kolunu kavrayarak onu durdurdu. "O gelene kadar burada, arabada bekleyeceğiz."

"Kilisede beklemeyi tercih ederim. Seni görüp gitmesini istemiyorum."

"Seni evine çağırıp burada buluşmayı istediye, buraya gelmek için araca para ödüyorsa, bir yere gitmeyecektir. Korktuğu benim değil erkek kardeşinin sizi rahatsız etmesi."

Alexia emin değildi. Buluşmalarını öneren mektuba Rose, çok çabuk cevap vermişti. Belki de cevap vermezse Alexia'nın yine de kapısına geleceğini tahmin etmişti. Planı buydu. Aylesbury Sokağı'na geldiklerinde, kendini kabul etmeleri için bir not yollamıştı ama kapıya gidip yüzüne kapının çarpılması riskini almaya da kesin niyetliydi.

Camdan dışarı baktı, Rose'un az parasıyla karşılayabileceği bir arabanın yaklaşmasını bekledi. "En azından onunla yalnız selamlaşmama izin verir misin?"

"Seni arabacı indirir. Burada olduğumu fark etmeyebilir bile."

Sert bir ses tonuyla konuşuyorlardı. Dün, Rose'un cevabı Aylesbury Sokağı'na geldiğinde, Hayden'ın, Oxford'a kadar ona eşlik etmesi konusunda tartışmışlardı. Alexia onun gelmesinin gereksizliği ve gelmemesinin önemi konusunda mantıklı sebepleri tek tek sıralamıştı. Ne var ki Hayden, uzlaşmaya yanaşmamıştı.

İkisi de sesini yükseltmedi ama hava, sessiz bir sinirle doluydu. Tartışma, Alexia'nın güvenliği ve korunmasına odaklanmıştı ama Alexia, tartışmanın aslında başka şeylerle ilgili olduğundan şüpheleniyordu. Kuzenlerinin durumu, aralarında iyileşmemiş bir yara olmayı sürdürüyordu. Alexia'nın bunu yapması, Hayden'ın hoşuna gitmiyordu.

Şimdi yanında oturuyordu, yüzünde, dünyanın onu soğuk sanmasını sağlayan mesafeli ifade vardı. Bu mesafe, Alexia'nın kalbinde bir endişenin kıpırdanmasına neden oluyordu.

"Eğer kardeşlerin, eş seçimin yüzünden seninle ilişkilerini kesse, tekrar aranızda bir köprü kurmak için girişimde bulunmaz mıydın?"

“Bu, onları teskin etmem için benden ne beklediklerine ve bu tavizin neye mal olacağına göre değişirdi.”

“Bu yaklaşıma yeltenmem bana hiçbir şeye mal olmaz.”

“Tarif ettiğin köprüyü kurmak da bana bir şeye mal olmazdı.”

Hayden’in ne demek istediği Alexia’nın aklında yavaşça açıklığa kavuşmaya başladı. Kuzenleriyle başarıya ulaşmasının koşulun, onun bir bedel ödemesi olacağını varsaymıyordu. Beklentilerinin kendiyile ilgili olacağını ve Alexia’nın “korkunç Lord Hayden’a” olan sadakatini zedeleyeceğini düşünüyordu.

Bir sessizlik oldu, göstermediği öfkeyle dolu bir sessizlik. Tek kelime bile ederse, arabacıya gitmelerini emredebdiğinden korktu.

Mütevazı bir araba, kilisenin önünde durdu. Alexia’nın, Easterbrook’un evine ilk ziyareti için ödünç aldığı kürklü paltoyu giyen Rose indi. Yolun karşısındaki lüks arabayı fark etmedi ve kiliseye girip kapısında gözden kayboldu.

Arabacı, kapıyı açtı ve merdivenleri indirdi. Alexia, kapıdan dışarı baktı. Rose’a giden açık bir yol vardı. O günün vaat ettikleri karşısında kalbi neşeye doldu ama kafasının karışıklığı, o mutluluğu gölgeledi.

Alexia arabacının elini tutmakta tereddüt etti. Bir bedeli olacak mıydı? Bir taviz? Kuzenini yeniden kucaklamak, yeni hayatına keder mi getirecekti?

Hayden’in mesafesi ve öfkesi, Alexia’nın canını yakıyordu. Fiziksel olarak, kalbi acıyordu. Sanki onu sarmalayan bir sıcaklık üstünden çekilmiş gibi bir ürperti hissetti. Önemini fark etmemişti ama şimdi yokluğu, onu korkutuyordu.

Alexia, Hayden'a baktı. O sıcaklık, ne zaman gece saatlerinden dışarı taşmıştı? Ne zaman onu bu kadar çok beklemeye başlamış ve sadece ona sarılmakta bu kadar rahatlık ve huzur bulmaya başlamıştı? Hayden dün gece ona gelmemişti ve Alexia o kadar hayal kırıklığına uğramış, o kadar üzülmüştü ki ne yapacağını bilemiyordu.

Şu anda üstüne saldıran duygu karmaşasıyla ne yapacağını da bilmiyordu. Bir yol bulup içinden çıkamıyordu. Bu arabadan çıkmanın, önemli bir şeyi kaybetme tehlikesi barındırdığından korkuyordu.

Elini bir sıcaklık kapladı. Hayden'ın eldiveni, kendinin-kinin üstünde, bir rahatlatma ve sahiplenme işareti olarak duruyordu. Hayden da açık kapıdan dışarı bakıyordu.

Hayden, Alexia'nın elini, dudaklarına götürüp öptü. Sonra da arabacıya uzattı.

Rose, kapının hemen girişinde bekliyordu. Eski kilisenin gölgeleri üstüne düşüyordu. Kendi iki tekerlekli arabasının arkasında duran büyük at arabasına baktı.

"O da burada mı?" Sorusu, kilisenin girişindeki sessizliği bozdu.

"Fark eder mi? Şu an ben buradayım. Sadece ben. Yanımda duran bir adam yok. Bugün çok güzel görünüyorsun, Rose. Ama zaten hep güzel görünüyorsun."

Rose'un ilgisi, ona kaydı. Loş kilise ışığında birbirlerine baktılar. Alexia, daha yakına gitmek için can atıyordu. En azından Rose'la işleri yoluna koymayı çok feci, çaresizce istiyordu.

"Sen de çok güzelsin, Alexia. Sana eşlik eden kişiye olan

tüm nefretime rağmen, sen yaklaşırken bunu düşündüm. En azından ona iyi bakıyor, durumundan memnun, dedim.”

“Memnun olmasam daha mı iyiydi, Rose? Sefil durumda olsam kalbin yumuşar mıydı?”

“Evet.” Zor cevabın ardından uzun bir iç çekiş geldi. “Hayır, bu doğru değil. Ah, ihanetine lanet okuduğum ne anlar oldu.” Üzgünce güldü. “Ama seni mutsuz düşünmek içimi rahatlatmıyor. Seni de mahvetseydi acı çekerdim, hem de telafi edilemez derecede.”

Şimdi, hınçlı bir kuzenden çok iyi bir arkadaş gibi konuşuyordu. Alexia, Hayden’a ettiği hakaretleri affetti. Rose, sadece herkesin gördüğü adamı tanıyordu, çok sert olabilen adamı.

“Sana sarılmama izin verir misin, Rose? Seni çok özledim.”

Hissettiği isteğin fiziksel bir sancıya dönüştüğü bir dakika geçti. Belki bunu, Rose da hissetti. Birden birbirlerinin kollarındaydılar, şapkaları çarpışınca kahkaha attılar ve gözyaşlarını tutmaya çalıştılar.

Alexia gözlerini kapayıp derin bir mutluluğu içine çekti. Bu dokunuş ve sevgiyle tüm varlığı parıldadı.

Kiliseye girdiler ve arka sıralardan birine oturdular.

“Seni bu soğuk, nemli yere getirttiğim için özür dilerim,” dedi Rose. “Ama Timothy..”

“Hâlâ hasta mı?”

“Genellikle işe yaramayacak kadar hasta. Başka günlerde oldukça iyi. Ama hasta olduklarını tercih ettiğimi itiraf etmeliyim.”

“Zalim davranmıyordur umarım.”

“Zalim değil, sadece... Üzgün. Ve öfkeli. Kapımıza gelseydin, ne olurdu bilmiyorum. Evliliğinle ilgili haberler karşısında öfkeden deliye döndü. Korkunç şeyler söyledi. Seninle buluşmaya geldiğimi bilse...”

“Geldiğin için çok müteşekkirim, Rose. Londra’dan ayrıldığınızdan beri o kadar yalnızım ki. Hiçbir arkadaş, kardeşim olarak gördüğüm kadının yerini dolduramaz.”

Rose, Alexia’nın elini sıktı. “Kardeş gibi olduğumuz için geldim ama aynı zamanda bu evliliğin senin isteğinle olduğuna emin olmak da istedim. Timothy, Rothwell’in seni... Aşağılığın seni kirlettiğini söylüyor. Ani evlilik, ona olan bağımlılığın... Şey, Tim uçuk bir hikâye anlatıyor.”

Fakat gerçek bir hikâye değildi. Hayden’ı affetmelerini beklemiyordu ama hayal güçlerinin, adamın suçlarına yenilerini eklemesine de izin vermeyecekti.

“Rose, iffetim konusunda özensiz davrandım. Ama beni kirletmedi. Tutkunun cazibesine yenildiğimi itiraf etmeliyim, belki de gücü hakkında çok az deneyimim olduğu için.”

“Bir cazibe varsa, birinin başlatmış olması gerek. Baştan çıkarmasının ardından doğru şeyi yaptığı için hakkını vermeliyim. Seni, mahvolmuş halde ortada bırakabilirdi. Kuzeninin mürebbiyesi olamayacak kadar mahvolmuş, dolayısıyla gelirin veya güvencen olmadan bırakabilirdi.”

Alexia bir şey söylemedi. Rose, Hayden’ın sonunda şerefli davrandığını kabul ediyorsa bu çıkarımı bozmak istemezdi.

“Ama öyle bir adamla evlenmek, Alexia. Hiç merhame-i olmayan bir adama bağlı olmak.” Yüzünde bir iğrenme ifadesi oldu. “Aşk olmadan bir adamla aynı yatağı paylaşmak.”

“Sandığımız kadar korkunç değilmış. Aşk, hiçbir zaman evlilik için bir şart olmamıştır ve nedenini anlamaya başladım.”

“Bunu bilmek iyi oldu. Son zamanlarda, o şartlar altında yakınlığa katlanılabilir mi diye merak ediyordum.”

Alexia, bundan hoşlanmadı. Rose, hâlâ şu rezil fahişe olma düşüncesini tartıyor gibiydi.

Aklından geçenler kiliseyi kirletiyormuş gibi Rose ayağa kalktı. “Hadi, kilisenin bahçesine gidelim. Şu kapıdan çıkınca.”

Bahçedeki sis, kilisedeki neme pek yaramıyordu. Boş saksılar ve mezar sıralarının arasından yürüdüler.

“Irene nasıl idare ediyor?” diye sordu Alexia.

“Geçen hafta ona tokat attım. Surat asıyor, çocuk gibi davranıyordu. Sabrım tükendi ve ona tokat attım. Günlerce kendimden nefret ettim. Benimle tekrar konuşmaya daha yeni başladı.”

“Sonraki günlerde daha az çocukça davrandığını tahmin ediyorum.”

Rose güldü. “Evet. Ve küstüğü için konuşmayan biri mızımızlanamıyor da. Bunun en çok ona ağır geldiğini hatırlamaya çalışıyorum. Hayatında lüks dışında bir şey görmedi.”

“Ona yardım etmeme izin vermenizi isterim.” Alexia konuya dikkatle yaklaştı ve Rose’un tepkisini bekledi.

“Timothy’nin buna asla izin vermeyeceğini bilmelisin. Her şeyin üstüne bir de Rothwell’den bağış kabul etmek... Onu, mezara gönderir ve korkarım bizi de yanında götürür.”

“Tim delirmiş gibi konuşuyorsun. Eminim o kadar tehlikeli değildir.”

“Umutsuzluk, insanın aklını elinden alabilir ve korkarım onunkini alıyor. Tüm bunlar için Ben’i bile suçlamaya başladı. *Ben*, yıllar önce ölmüş olan Ben. Bunda biraz delilik kanıtı yoksa nede vardır bilmiyorum.”

“Ben’i nasıl suçlayabilir? Tabii, Ben yaşasaydı Hayden elini çekmeyebilirdi ama...”

“Ben tüm o paraları Bristol’e göndermeseydi geçinemize yetecek kadar paramız olurdu diyor. Ne kadar mantıksız olduğunu görüyor musun? Ben, babamızın borçlarından birini ödedi. Onurlu davrandı ama Tim onu suçluyor.” Rose, Alexia’nın beline kolunu doladı. “Hadi, kalan zamanımızı daha hoş konulardan bahsederek geçirelim. Yeni ipeklerinden ve mücevherlerinden bahset. Sana onları alan kocadan nefret ediyor olabilirim ama sonunda şımartılmana seviniyorum. Onları hayal gücümle içime çekeceğim ve aklımda deneyeceğim.”

★★★

“Gece olmadan eve dönmek için gitmeliyim,” dedi Rose.

Bahçede bir bankta oturdular. Soğuk, Alexia’nın parmaklarını çoktan uyuşturmuştu ama bu anın bitmesini istemiyordu. Geçen saat, eski zamanlar gibiydi, gündelik, basit şeylerden bahsettikleri sıradan bir konuşma.

Kilisenin yan kapısına geri yürüdüler. Hayden, bu kadar zamandır arabada bekliyordu. Geri döndüğünde onun daha yumuşamış olacağını sanmıyordu.

Kiliseye girdiklerinde, tekrar yardım teklif etmeye çalıştı. “Kocamdan hiçbir şey kabul edemeyeceğini anlıyorum. Ama kendime ait biraz param var. Anlaşmamız, eski geli-

rimin garantide kalmasını sağlıyor. Ayrıca, çok gizli olarak şapka yapmaya devam etmeye karar verdim. Ara sıra, onun değil, benim paramdan birkaç pound kabul etmeni istiyorum.”

Rose, ön kapıda durdu. Eğilip Alexia'yı öptü. “Artık hepsi tek kazan, değil mi? Senin paran da onun. Onun bile bilmeyeceği kadar mı gizli tutacaksın? Hayır, sevgili kuzenim, seni, onun öfkesine maruz bırakacak oyunlara bel bağlamayalım. Şartlar izin verdiği sürece ikimiz arkadaş olacağız ama senden para almayacağım.”

Kapıyı açtılar ve dışarı yürüdüler. Rose önüne bakarak hızlıca yürüdü.

Hayden'in arabası yer değiştirmişti. Kiliseye giden kısa taşlı patikanın hemen dışında bekliyordu. Hayden, yanında durmuş zaman öldürüyordu. Rose'un arabası gitmişti.

Hayden onlara doğru yürüdü. “Bayan Longworth, belki fazla cüretkâr davrandım. Arabacınız sabırsızlandı ve gelip sizi bulmaya kalktı. Sizi rahatsız etmesindense adama parasını verdim ve gitmesine izin verdim.”

Rose, öldürmeye hazır gibi duruyordu. Hayden'a bıçak gibi keskin bakışlarla bakıyordu.

Alexia da benzer bakışlar attı. “Belki adamın, kuzenimi bulmasına izin vermek daha akıllıca olurdu. O zaman ne yapacağına kendi karar verebilirdi.”

“Bu buluşmanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyordum, canım. İkinize de istediğiniz kadar zaman vermeye çalıştım.” Arabayı işaret etti. “Bu akşam Aylesbury Sokağı'nda kalacağız, Bayan Longworth. Sizi eve götürürüz.”

“Reddetmek zorundayım.”

“Yolumuzun üstünde ve hiç zahmet olmaz.”

“Reddimi zorunlu kılan sizin rahatınız değil.”

“Sizi reddetmeye zorlayan tek şey gururunuz, Bayan Longworth. Eğer kabul etmenizi sağlayacaksa arabacının yanında otururum.”

Rose’un kabul etmesini beklediler. Alexia, seçeneklerini tarttığını görebiliyordu. Acaba şehirden hemen bir araba bulabilir miydi, Hayden’in önerdiği tavizi düşünüyordu.

“Seninle arabanın içinde olmayacak,” diye fısıldadı Alexia. “Ve birlikte biraz daha zaman geçirebileceğiz.”

Rose, isteksiz bir şekilde, Alexia’nın onu arabaya götürmesine izin verdi. Hayden, kapıyı kapayıp arabacının yanına tırmandı.

Longworthlerin evine kadar sessiz ve uzun bir yolculuk oldu. Rose, konuşmaya katılmayı reddetti. Üstlerinde oturan adamın ağırlığını hissedebiliyormuş gibi arabanın tavanına bakıp durdu.

Alexia, kocasını nasıl azarlayacağını tasarladı ama yarı yolda hevesi geçti. Sadece nazik olmaya çalışmıştı. Mümkün olduğu kadar çok zaman geçirmelerini istemişti. Gözlerini, onlara verdiği zarardan fazlasını görmek için açsa Rose bunu kesinlikle anlayabilirdi.

Çok fazla şey bekliyordu. Her kuruşa muhtaç bir aile, onları bu sefaletе gönderen adam hakkında nazik şeyler düşünemezdi.

Evin sokağına geldiklerinde, Rose, ara kapıyı açıp durmalarını istedi. Tören yapmadan kapıyı açtı, merdivenleri indirdi ve aşağı indi. Hayden aşağı inene kadar sokağı yaralamıştı.

“Timothy’nin arabayı görmesini istemiyor,” diye açık-

ladı Alexia. “Bizimle geldiğini öğrenirse hayatını, cehenneme çevirir.”

“Tahmin ediyorum.” Sokaktaki hafif bir kıvrımdan dönüp gözden kaybolmasını bekledi. Kapıyı kapadı. “Burada bekle. Bir battaniye bul ve kendini sıcak tut. Uzun sürmez.”

“Ne uzun sürmez?”

Ağaçların arasından görünen çatıyı işaret etti. “Oraya gideceğim. Timothy Longworth’le işim var.”

★★★

Kapıda bekledi. Sonunda açacaklardı. Açmazlarsa kendi girecekti.

Sonunda kapı aralandı. Rose’un yüzü belirdi, solgun ve endişeliydi. “Git. Lütfen git. Hiç hakkın yok...”

“Kardeşinizi görmeye geldim, Bayan Longworth. Söyleceklerimi öğrenmesi hem onun hem sizin yararınıza.”

“Sizinle asla konuşmaz. Artık gitmelisiniz.”

Rose kapıyı kapamaya başladı. Hayden, kenarını eliyle tuttu. “Ona, Benjamin’in, evrakları arasında olmayan en az bir hesap bıraktığını söyleyin. Nerede olduğunu biliyorum.”

Rose, şüpheli görünüyordu ama kapıyı açtı ve girmesine izin verdi. Onu misafir odasına getirdi ve gitti.

“Cehennemde yanacaksın, biliyorsun, değil mi?”

Hayden ona lanet okuyan genç sese baktı. Irene, eşikte dikiliyordu, yüzünde huysuz bir ifade vardı.

“Hayatımı mahvettin. Kuzenin benim yatağında uyuyor ve benim sezonumu o yaşayacak ve artık servetim olmadığı için asla evlenemeyeceğim... Ve...” Gözyaşları

akmaya başlayıp konuşmasını böldü. Gözlerini sildi ve körlemesine atış yapmaya devam etti. “Rose, Alexia’nın seninle evlenmek için nedenleri olduğunu söylüyor ama ben yeterince iyi bir tane bulamıyorum. Bunu yaptığı için ondan nefret ediyorum. O kadar adam varken seninle... Ayrıca seni affetmeyecek, gerçekten affetmeyecek, asla. Bizi seviyor, seni değil. O...”

“Bu kadar yeter, Irene.” Rose’un azarlaması, ablasının tekrar odaya girdiğini fark etmeyen Irene’i hazırlıksız yakaladı. Rose’un yüzündeki ciddi ifade karşısında duraksadı.

Irene, sinir ve öfkeyle yüzünü silmeye başladı. “O... O...”

“Onu azarlamak bir çocuğa düşmez ve şu an evimizde bir konuk. Hemen odana git.”

Irene, koşarak çıktı. Rose, misafir odasına girdi. Kardeşi için özür dilemedi. Hayden, her bir nefret dolu cümleye katıldığını farz etti.

“Timothy birazdan inecek. O zamana kadar kendi başınıza idare edebilir misiniz?”

“Tabii ki.”

“O zaman çıkıp sizi yalnız bırakayım.”

Hayden o süreyi, Rose ve Alexia’nın kilisede o kadar saat ne konuştuğunu merak ederek geçirdi. Karısının, tüm suçlamalar karşısında onu savunduğundan şüpheliydi. Irene’nin toy öfkesi arasında gerçekler vardı. *Seni asla affetmeyecek, gerçekten affetmeyecek. Bizi seviyor, seni değil.*

Durumu iyileştirmek zorunda değildi ama yapabilirse, gördükleri zararı azaltabilirdi. Alexia’nın iyiliği için. Ve Rose ile Irene’nin iyiliği için. Hanımlar, Timothy’nin bir

suçlu olduğunu bilmiyorlardı, muhtemelen asla da öğrenmeyeceklerdi. Bu acıları, ailesine nasıl getirdiğini ve darağacına ne kadar yaklaştığını bilmiyorlardı.

Longworth misafir odasına girdiğinde, geç kalması, kendine çeki düzen vermesinden kaynaklanıyor gibi durmuyordu. İlk resmi buluşmalarındaki göz alıcı görüntüsünün aksine bakımsızdı. Kravatı eğri ve gözleri kan çanağına dönmüştü. Sendelememeye çalışan bir sarhoşun yavaş, dikkatli tavrıyla yürüyordu.

“Rothwell.”

“Benim için zaman ayırmana sevindim, Longworth. Söyleyeceklerimi anlayacak kadar ayık mısın?”

Longworth güldü. “Aynı kelimeler, aynı adam, aynı cevap, Rothwell. Gereğinden *fazla ayığım.*”

Pek öyle denemezdi. Ama aşırı sarhoş değildi, önemli olan da buydu.

“Biraz önce burada biraz tartışma vardı. Irene, sana bağıırıyor muydu?”

“İflasınız için beni suçluyor. Karım da. Onlara yalan söyledin.”

“Bana öyle dedin, değil mi? Gerçeği bilmelerini önleyecek ne yalan varsa bulmamı söyledin.” Sırıttı. “Senden nefret etmeleri, benden nefret etmelerinden iyidir diye düşündüm.”

“Alexia’ya gerçeği söylemeni istiyorum.”

“Sana sorun oluyor, öyle mi? Üzgünüm, bunu yapamam. Rose’a söylemenin bir yolunu bulur. Sen de ona söyleyemezsin, değil mi? Şeref sözü verdin, doğru hatırlıyorsam. İçine düştüğün ikileme sempati duyamazsam beni affet.”

Hayden, Longworth'ten bundan başka bir cevap beklemiyordu ama bu gamsız ret, adamı pataklama isteği yaratıyordu.

"Rose, seni kabul etmem için bir banka hesabı uydurduğunu söyledi." Longworth kendini divana attı ve uzandı. "İçinde para var mı?"

"Biraz. Ama yeterli değil."

"Tabii ki yeterli değil. Asla yeterli olmayacak. Benim cezam da bu, değil mi? Bunun altından asla kalkamamak."

"Gayret edersen kurtulabilirsin. Kendini bu kadar isteyerek hastalığa teslim etmesen, yapabilirdin."

"Vaaz verme. Rose, beş kişiye yetecek kadar yapıyor. Bu hesap nerede?"

"İngiltere Bankası'nda."

"Kayıtlarının, mali evrakları içinde olmaması tuhaf."

"O kadar tuhaf değil, hesabın niye kullanıldığını düşünürsek. Dolandırıcılığı Ben'den öğrenmişsin, bunu keşfettim. Uzun zamandır işin içindeymiş. Bu hesap, çaldığı parayı koyduğu yer."

Longworth kulağını kaşıdı. "Nereye koyduğunu merak ediyordum. Ama çok para olmalı. Yeterliden de çok."

"Bir kısmını harcamış ve aynı zamanda senin gibi, kurbanlarının gelirlerini ödemiş. Kişisel ödemeleri de varmış. Ama üç bini duruyor. Yardımı olur."

Longworth kafa salladı, gözlerini kapadı ve hayallerle daldı. Hayden, uykuya mı dalıyor diye düşündü. Ama gözlerini açtı. "Cin kafamı biraz dumanlı yaptı ama yine de bu mantıklı değil."

"Neden?"

"Bu işi yaptığını biliyorsan hangi fonları sattığını da bi-

liyorsun. Neden üç bin almama izin veriyorsun? Neden para, o insanların zararını karşılamaya gitmiyor?”

“Hesap, Ben’in adına ve sen onun mirasçısısın. İstesem bile almanı engelleyemem. Kurbanlarına gelince, onların zararını ben karşılayacağım, Ben’in şanını korumak için.”

Longworth ıslık çaldı. “Epey para. Yani Ben’in suç borçlarını ödeyeceksin ama benimkileri ödeyemezsin.”

“Ben ölü olduğuna göre, kendi borçlarını ödeyemez. Ayrıca, o benim arkadaşım, sen değilsin.”

“Yine de üç binden çok olmalı. Ölümünden sonra durumu çözdüm ve önceki dolaplarından kalan gelirleri ödemek bana kaldı. Kaç tane dolap çevirdiğine dair epey iyi bir fikir edindim. O hesapta daha fazla olmaması tuhaf.”

Hayden, o kadar çok paranın nereye gittiğini gayet iyi biliyordu. Suttonly’nin servetini arttırmıştı. “Başka gizli hazine bulacağını sanmıyorum. Bristol ve York’taki bankalara havaleler vardı, zaman içinde epeyce miktar gitmiş. Ama hesaplar onun adına değil.”

Tim’in hayal kırıklığı, yüzünden okunabiliyordu. “Bristol’e giden para, babamın borçlarından birini ödemek içindi. Yani o, işe yaramaz. York’taki para kime gitmiş?”

“Bay Keiller diye birine. Kayıtlara göre Ben, onun fonlarını çok önce satmış. İlk kurbanlarından biriymiş ama görünen o ki Ben, parayı tümüyle geri ödemiş.”

Longworth’ün dikkati yine dağıldı, bu sefer halıya bakarken. Kabullenen bir omuz silkmeye kendine geldi. “O zaman elime sadece üç bin kaldı.”

“Kız kardeşlerinin iyiliği için, daha fazla olmadığına üzüldüm.” Hayden, yelek cebine uzandı ve küçük bir parça kâğıt çıkardı. “Bunlar, İngiltere Bankası’ndaki hesabın ayrıntıları. Elinde olurlarsa sana zaman kazandırır.”

Masaya bıraktı ve kapıya yürüdü.

“Alexia’yla evlenmen çok tuhaf,” dedi Longworth mis-kince. “Doğru şeyi yapmak için diye tahmin ediyorum ama o daha da tuhaf. Bir erkeğin aklını başından alacak bir kadın değil, hele ki seninkini. Senin gibi birinin, bir mü-rebbiyeyi baştan çıkarmaya ihtiyacı yok. Ben, onu güzel bulurdu ama bence çok sıradan.”

Hayden durdu ve Longworth’e döndü. Adamı patakla-ma isteği yeniden alevlendi. “Herhangi birinin, mali ser-veti dışında değerini algılayabileceğinden şüpheliyim.”

Longworth sinsice sırıttı. “Keşke Rose’u senin kucağına atsaydım. Doğru şeyi yaparken güzel bir kadın almış olur-dun ve ben de zengin bir kayın birader edinirdim.”

Timothy kendi zekiliğine kıkırdadı. Hayden, misafir odasından iğrenerek ayrıldı. Kapıya doğru giderken kü-tüphanenin önünden geçti ve Bayan Longworth’ün altın rengi başının bir kitaba eğilmiş olduğunu gördü. Geri yü-rüdü ve haber vermeden içeri girdi.

“Bayan Longworth, kardeşinize az önce, İngiltere Ban-kası’nda, Ben’in adı altında hâlâ üç bin pound olduğunu haber verdim. Mirasçısı olarak, kardeşiniz parayı alabilir. Ama çoğunlukla hasta olduğu için niyetinin ne olduğu ko-nusunda haberdar olmak isteyebilirsiniz.”

Bayan Longworth, kitabını kapattı. Ona bakmadı. “Bana söylediğiniz için teşekkürler, Lord Hayden. Parayı zekice kullanmasına yardım etmeye çalışacağım.”

On Sekizinci Bölüm

Alexia, Hayden'ın kuzenini zorlamasıyla ilgili bir şey söylemedi. Onun yerine, Londra'ya döner dönmez Rose'a bir mektup yazdı, tekrar buluşmalarının meyvelerini alabilmeyi umuyordu. Rose'un cevabı için dört gün sabırsızlıkla bekledi.

Beşinci günde sabah postası ulaştığında Hayden da kahvaltı salonunda onunla birlikteydi. İçinde Rose'dan mektup çıkmayınca içinde biriken huzursuzluk son noktasına ulaştı.

Üzüntü içten içe onu yerken gelen mektuplarla uğraştı. Sosyete, sezon için kente dönerken meraklılardan davetiye yağıyordu.

Alexia Welbourne bir yana, Rose'u bile asla ağırlamayan ailelerin isimlerini fark etti. Bu çevrede asla gerçek arkadaşları olamazdı. Daima evliliğiyle ilgili fısıldayacaklardı, daima Hayden'ın, silah zoruyla yemin ettiğini farz edeceklerdi.

“Canın sıkılmış gibi duruyor, Alexia,” dedi Hayden.

“Ruh halimi yanlış anlamışsın.”

“Pek sanmıyorum. Mektuplarla ilgili seni kızdıran ne?”

Keşke kendi mektup ve evraklarına dönseydi. Aslında, keşke burada bile olmasaydı. Sabah alışkanlıklarımı ne zaman böyle değiştirmişti? O aşağı indiğinde gitmiş olurdu ama artık çoğunlukla kahvaltısını ederken hâlâ orada oluyordu.

Mektupları kaldırdı. “Çok fazla var. Önümüzdeki haftadan başlayarak her akşam sahnede olacağım, arkadaşın bile olmayan insanlara gösteri yapacağım.”

“O zaman, daha azını kabul ederiz.”

“Çoğunu kabul edeceğimizi söylemiştin.”

“Seni mutsuz edecekse etmeyiz. İlgini çekenleri seç ve gerisini reddet.”

Bu, Alexia’nın kendini daha iyi hissetmesini sağlamalıydı ama öyle olmadı. Tekrar mektupları karıştırdı.

“Canını sıkın gelen mektuplar mı yoksa gelmeyenler mi?”

Gerçeği sezmesi tam ona göre idi. Ama Longworthlerle ilgili bir konuşma için üstelemesi tuhaftı. Anlaşmaları gereği o konu, gecelerine asla dahil olmuyordu ve gündüzlerle de nadiren giriyordu.

Hayden koltuktaki rahat oturmuş haliyle bile odayı hakimiyeti altına alıyordu. Şehirdeki günü için koyu renk ceket giymişti ve görüntüsü, her zamanki gibi Alexia’yı biraz afallatıyordu. Aylesbury’de tartıştıklarından beri üstüne sinmiş olan soğukluk havada asılı gibiydi. Ona emir vermiyordu ama bir cevap bekliyordu.

Alexia imayla açık konuşma arasında bir an denge kurmaya çalıştı. Hayatında genelde olduğu gibi açık konuşmak üstün geldi.

“Oxford’dan ayrıldığıımızdan beri Rose bana yazmadı. Yazmayacağıından ve ona ziyaretimin mahvolmuş olmasından korkuyorum.”

Son cümlelere Hayden kötü tepki verdi. “Benim yüzümden mi?”

“Arabalarla ilgili yaptığın ayarlama nezaket olarak görülebilirdi, tabii peşinden gidip onu eve kadar takip etmeseydin.”

“Sana yazıp o evde neler olduğunu anlatmaması çok yazık olmuş. Senin de bana sormamış olman tuhaf.”

“Bazı konuları kurcalamamak daha iyidir. Kuzenlerimin ve durumlarının bu konular arasında olduğunu belirtmiştin.”

“Gücenikliğini hissettirmek için kelimelere bu derece ihtiyaç duymayacağını öngörememiştim. Evimin, dile gelmemiş suçlamalarla dolu olmasını istemiyorum. Şimdi bu konuyu açıklığa kavuşturalım.”

“Her konu da mı?”

Havada bir meydan okuma seziliyordu. İçerdiği tehlike, Alexia’nın içini ürpertti ve ortaya dökülmemesini diledi. Her konuyla ilgili konuşmak istemiyordu.

Görünen o ki Hayden da istemiyordu. Duruşuyla ifadesindeki belli belirsiz değişimle uçurumun kenarından geri çekildi. “O eve, Timothy Longworth’e, İngiltere Bankası’nda Ben’e ait, Timothy’nin haberi olmayan bir hesap bulduğumu söylemeye gittim. İçinde epey para var.”

“Sadece bundan mı bahsettin?”

“Önemli olan sadece bu.”

Ne diyeceğini bilemiyordu. “Rose bunu biliyor mu?”

“Ona bizzat söyledim. Para geleceğini bilsin diye.”

“Timothy’ye yazsan da olurdu.”

“Öyle yapmamayı seçtim.”

Alexia tekrar mektuplara baktı. Rose’dan mektup gelmemiş olmaması artık başka bir anlama geliyordu. Belki de buluşmaları, sandığı kadar başarılı geçmemişti. Belki yanlış anlamıştı. Belki ölümden önceki son ziyaret gibiydi.

Hayden ayağa kalktı. Yüzündeki ifadede, şimdiden başka düşüncelerin yansıması vardı.

“Hesabı bulduğun için teşekkürler. Epey zamanını almış olmalı.”

Hayden onun söyledikleri karşısında şaşırdı. “Biraz tesadüfen oldu.”

“O zaman kadere, hesabı bulmanı sağladığı için teşekkür ederim. Rose’un da bilmesini sağlaman büyük incelelik.” Başını kaldırıp Hayden’a baktı ve kalbine bir acı saplandı. “Keşke Aylesbury’de tartışmasaydık. Rose’la konuştuğumda sana sadakatsizlik etmediğimi bilmeni isterim. O köprüyü kurmaya çalışırken senden taviz vermiyorum.”

Hayden, Alexia’nın çenesini ellerinin arasına aldı. Bakışı, Alexia’nın içine işledi ve başparmağı çenesini okşadı. Birden artık mesafeli ve soğuk değil, hem bedenen hem ruhen o kadar yakın ve sıcaktı ki büyülendi.

“Bu sabah şehirdeki dairene mi gidiyorsun?” diye sordu.

“Sonunda gideceğim. Önce bazı toplantılarım var. Chalgrove ve birkaç kişiyle...” Öylesine konuşuyordu, ne söylediğinin önemi yoktu, çünkü Alexia’nın tek fark ettiği o anın keyifli temasını nasıl uzattığıydı.

Önceki günün uzaklığı ardından bu ani yakınlık o kadar fazlaydı ki düşünceleri birbirinin içinde eriyormuş gibi

hissetti ve hayrete düştü. Hayden da onun önünde son derece içten duruyordu. O kadar dünyaya ve o ana aitti ki artık gecenin sessizlik ve gizem örtüsü altında bedenine ve ruhuna dokunan bir ziyaretçi değildi.

O da aynı şeyleri yaşıyor muydu? Teması bilerek mi uzatıyor ve yoğunlaştırıyordu yoksa kendi kafasında mı zaman uzuyordu?

Eğilip onu öptü. “Bu geceye kadar dönemem. Burada ol.”

Hizmetkâr, Alexia’yı, eski odasında buldu. Yeni şapkası üzerinde çalışmak için oraya çekilmişti. Bu para, kuzeninin zorluklarını gidermeye yetmeyecek olsa da üstünde çalışmak hâlâ hoşuna gidiyordu. Şapkaları kendi giyecekti. Bayan Bramble’ın müşterilerini memnun etmek zorunda olmaması, bu şapkayı kendi istediğı gibi tasarlama özgürlüğü veriyordu.

Alexia hizmetkârın getirdiğı mektubu kabul etti ve Rose’un yazısını tanıdı. İçinde neşe ve korku savaşırken mektubu cam kenarına götürdü. Bu boşluk, Oxford’da paylaştıkları sıcaklıkla mı dolacaktı yoksa Hayden’in müdahalesinin, bir daha görüşmelerini olanaksız kıldığını mı yazmıştı?

Ne umudu ne korkusu yerinde çıktı. Rose, başka bir amaçla yazmıştı.

Timothy gitti. Korkarım bizi terk etti.

Alexia ayrıntıları gittikçe artan bir panikle okudu. Bu son adaletsizliğı durdurmak için elinden bir şey gelmemesi gözlerini doldurdu. Bir şey yapmak, bir şekilde Timo-

thy'nin sorunsuz davranışını önleme dürtüsü yüzünden aklında umutsuz, dağınık planlar dolanmaya başladı.

Eski yatağına oturdu ve odaklanmaya çalışarak tekrar okudu. Tim neden böyle bir şey yapmıştı? Rose yanılıyor olmalıydı, kesin dönerdi.

Keşke Hayden evde olsaydı diye düşündü. Bunu, ona göstermek istiyordu, korktuğu felaketin habercisi olup olmadığını sormak istiyordu. Rose ve Irene'nin tamamen açıkta kalmasına asla izin vermeyeceğine onu ikna etmesini istiyordu.

Ama Hayden orada değildi ve geceye kadar dönmeyecekti.



Bu ne zaman olmuştu?

Bu düşünce, Hayden'ın aklına, tutkunun zirvesindeyken gelmişti. Bilinci, bir şehvet patlamasıyla ortadan ikiye ayrıldığında.

Alexia soruyu duymuş muydu? Hayden gerçekten sormuş muydu? Kendinden geçme halinde onunla birlikteydi, bacaklarını vücuduna sarmış, kokusu ve çığlıkları beyinini dolduruyordu. Sonradan soru yankılandı, birleşmeleri yavaşça çözüldü.

Ne zaman olmuştu? Ne zaman, gecenin tutkusu, gündüzün gerçekliğini değiştirmişti?

Ne zaman, onunla birlikte olma isteği alışkanlıklarını değiştirmişti? Ne zaman Alexia'nın kendini kötü hissetmesi onun da ruh halini etkilemeye başlamıştı? Ne zaman gülüşü, neşesi ve yüzünü asması endişe vermeye başlamıştı? Her halükarda, düşünceleri onunla doluydu, dikkatini

dağıtıyordu. Hiçbir eğlence onu çok uzun süre uzakta tutamıyordu. Her zaman, yatakta yanına sokulabilecek kadar erken dönüyordu. Bu gece olduğu gibi.

Öyle mükemmel bir huzur içinde süzülüyordu ki bunu bozmak günah olurdu. Şu anda, hissettiği sevginin onun zararına olması umurunda değildi. Bazen gündüzleri, bu beklenmedik duyguları ve onu nasıl tanıyamadığı bir adama döndürdüğünü düşünüyordu.

Kendini toparlamayı bekledi ama çok da umurunda değildi. Sonunda o an geldiğinde bir anda uyandı. Uyuyakaldığını fark etti. Elleri Alexia'yı aradı ve neden ayrılık hissinin bu kadar ani geldiğini anladı. Alexia yatakta değildi.

Giyinme odasından ses gelmiyordu. Ayağa kalktı, yine de oraya baktı, sonra kendi odasına baktı. Artık meraklanmıştı, sabahlığını giydi, bir lamba yaktı ve Alexia'nın eski odasına yürüdü.

Eğreti bir manken kafası üstünde yarı yapılmış bir şapka vardı. Dağınık duran kurdeleler, bu tasarım üstünde henüz çalıştığını gösteriyordu. Onun dünyasında kendine yer edinmeye çalışırken kendini böyle mi oyalıyordu? Şapkanın özenli dikişlerini inceledi ve her zaman bu zanaatı, hanımefendilerle davetlere katılmaya tercih mi edecek diye merak etti.

Alt kattaki kütüphaneye gittiğinde sadece karanlık vardı. Endişelenmeye başladı, sonra aklında bir başka olasılık geldi. Merdivenlerden en üst kata çıktı ve hizmetkârların odalarını ayıran koridoru geçti. Sondaki kapıyı ittirdi ve tavan arasına girdi.

Hayden'ı, bir ışık huzmesi karşıladı, kendi lambasından çıkan ışıkla birleşiyordu. Alexia, pencerenin yanında,

yerde oturuyordu. Hemen hemen geçen sefer onu burada bulduğu zaman gibiydi. Yine etrafında kâğıtlar saçılmıştı ve Ben'in bavulları açıktı.

Bu sefer ağlamıyordu. Dik oturmuş, başı yukarıda, gözleri kapalı, tamamen kendine hakimdi. Ondan o kadar uzak görünüyordu ki sanki bir yabancıydı.

İçinde alevlenen öfkeye hakim olmaya çalıştı. Belki gündüzlerini şapka yaparak değil, böyle geçiriyordu. Ya-tağını terk ettikten sonra kaç kez buraya çıkıp eski aşkıyla kalan son bağında teselli aramıştı?

Onun karısıydı, kahretsin. *Onun* karısı. Alexia onu, romantik bir serseme, alay ettiği tarzda adamlara döndürüyordu ve haberi bile yoktu. Bilse de umurunda olmazdı. Hayden, sadece onun ailesini mahveden, onu baştan çıkaran ve sonra doğru şeyi yapan bir adamdı.

Öfke, onu ele geçirdi, Alexia'nın onu komik duruma düşürdüğünü kabullenerek sarsılmış, kızı ne kadar önem-sediğini gösteren göğsündeki aptal ağrıyla irkilmişti.

Alexia'ya doğru yürüdü. Omzu, bir sandığın üstüne yığılmış kitaplara süründü, üsttekiler yere düştü. Ses, Alexia'yı irkiltti. Gözlerini açtı ve başını eğdi. Sanki Hayden'in oradaki varlığı hiçbir şey ifade etmiyordu.

Hayden, açık bavula baktı. Uzun süre önce ölmüş eski bir dostun kişisel etkilerini hissetti. Aynı zamanda, mezarın bile alt edemediği kadar güçlü varlığı olan bir rakibin tılsımlarıydı.

Benjamin. Dinç ve mutlu Ben. Öylesine aklına eseni yapan, öylesine özgür. Ben'in hayattaki yoluna mantık karar vermezdi. Gerçekler, dürtülerini bastırmazdı. Belli ki yasalar ve ahlak da bastıramamıştı.

O özgür ruhu Ben aracılığıyla dolaylı olarak tatmıştı. Ben, Hayden Rothwell'in tam zıttıydı ve bu, onun ilgisini çekmişti. Alexia için de öyle olduğuna hiç şüphesi yoktu.

Anlıyordu. Fakat yine de, şu anda, onu öfkeden çıldırtıyordu.

"Bu bavulların yeri, bu ev değil," dedi.

"Onları haftalar önce kuzenlerime göndermem gerektirdi, biliyorum. Ama iyi ki göndermemişim."

Artık yetmişti. "Gün doğunca onları yakacağım."

Alexia koruma içgüdüleriyle kenarına tutundu. "Yakmak mı? Neden?"

"Neden mi?" Alexia, Hayden ona bağırması gibi irkilirdi. Bağırması mıydı? "Kollarımın arasından sıvışıyorsun ve sana yanlış yapan bir adam hakkında duygulara gömülmek için buraya geliyorsun ve bana, onun anısına olan sağlıksız bağını besleyen bu kahrolası bavulları niye yakmak istediğimi mi soruyorsun?"

Alexia şok içinde geri çekildi. Verdiği tepki karşısında duyduğu Hayden'in tatmini kısa sürdü. Alexia kendi topladı ve dikilip onun yüzüne baktı. Ayağa kalkıp zırh kuşanmış da olabilirdi, onun saldırısı karşısında kendini savunmak için gururunu öyle büyük bir özgüvenle toplamıştı.

Tanrım, nasıl harika bir kadındı. Eşsiz. Onu istemesine şaşmamak gerekirdi.

"İlk olarak, buraya sıvışarak gelmedim," dedi, gözlelerinden alevler çıkıyordu. "İkincisi, buraya, duygulara gömülmek için gelmedim. Bugün, Rose'dan beni fazlasıyla endişelendiren bir mektup aldım. Sen uyurken bazı ayrıntılar hafızamı zorladı ve buraya gelip görmek... Birkaç şeyi kontrol etmek istedim."

Alexia'mn keskin, kızgın sözleri, etraflarını saran ses-sizliği deldi.

“Rose sana mektup mu yazmış? Neden bana söyleme-din?”

“İstedim ama evde değildin.”

“*Şu anda* evdeyim. Saatlerdir seninle evdeyim. Madem mektubu seni endişelendirdi...”

“Kuzenlerimin konusunun geceleri açılmayacağı ko-nusunda bir kural koydun. *Senin* zevkinin, *benim* endişe-lenmeme yol açan bu konuyla ihlal edilmeyeceğini açıkça belirttin.”

Alexia bunu bir gerçek olarak, sertlik içermeden söyle-miştii. Sakinliği, Hayden'ı, tahmin ettiğinden çok durulttu. Kocası tarafından konan sınırları kabul eden sadık bir eşin sesiydi. Aynı zamanda hiçbir beklentisi olmayan bir kadı-nın sesiydi.

Tabii ki kuzenlerinin, yatağında yasaklı olmasını bu şekilde görmüştü. Başka ne düşünecekti ki? Baştan beri, zevkten fazlasını paylaşabileceklerini hissetmemiş değildi ama ancak geceleri bu sertlik bir kenara konsa da olurdu.

Hayden onun yanına yere oturdu, aynı bekâretini aldığı gün gibi. Kontrolünü kaybetmesi o gün, onu o kadar hay-rete düşürmüştü ki. Şimdi çok daha mantıklı geliyordu.

“Bencilce bir kuraldı, Alexia. Çok bencil. Hele ki üz-gün olduğun gecelerde seni yalnız bırakıyorsa.”

“Bir süreliğine yalnız değildim,” dedi yumuşakça. “Bir süreliğine üzgün değildim.”

Bunların sadece kendi hayali olmadığını duymak Hay-den'in hoşuna gitmişti.

“Mektupta ne yazıyordu?”

“Tim onları terk etmiş. Rose, senin ziyaretinden sonra içmeyi bıraktığını yazmış. *Acımasız derecede ayık* hale gelmiş. Kelimeleri tam olarak bunlar. Üç gün önce gitmiş.”

“Herhalde o banka hesabını görmek için Londra’ya gelmiştir.”

“O da, Rose’a öyle demiş. Servetini bulmaya gidiyormuş. Bunu söylerken kahkahalar atıyormuş, kendine özgü bir şaka gibi. Dün gece hâlâ dönmemiş.”

Hayden eliyle Alexia’nın saçlarını okşadı. “Muhtemelen, artık para onun olduğu için bir cümbüşün tadını çıkarıyordur. Onları terk ettiğini düşünmek için bir neden yok.”

“Rose, epeyce giysi aldığını söylüyor. İki bavul. Neden o kadar çok eşya aldığını sorduğunda, daha fazla para olduğunu ve nerede olduğunu bildiğini söylemiş.”

“Olduğunu düşündüğü yere bakınca dönecektir.” Hayden şu anda hissettiğinden daha inançlı konuşuyordu. O aşağılık herif, kız kardeşlerini kaderlerine terk edip üç bini alıp kaçmış olabilirdi. Geride bıraktığı borçlardan kaçarken parayı harcamanın kendi hakkı olduğunu düşünmüş olabilirdi.

Yerdeki mektup yığını ilgisini çekti. “Neden bunları tekrar okudun, Alexia? Timothy’le hiç ilgileri yok ki.”

Alexia birini eline aldı. “Onları okumuyordum. Bura-ya, tarihlerine bakmak ve bu kadının yerini anlamak için geldim.” Mektubun üstünü, tarih ve kenti gösterdi. “Yunanistan’a gitmesinden kısa süre önce gönderilmiş. Bristol’dan gönderilmiş.”

“Öyle.”

“Rose, Oxford’da buluştuğumuzda bana tuhaf bir şey

söyledi. O zaman beni huzursuz etti ama kiliseden çıkar çıkmaz unuttum ve sen... Şey, sen de oradaydın.”

Neredeyse, sen araya girdin, diyecekti. Araya girmişti. Onun üzerindeki hâkimiyetini fiziksel olarak ve görünür biçimde bastırmıştı. Kuzenine, özel olarak ne konuşurlarsa konuşsunlar, yerinden taviz vermeyeceğini beyan etmişti. Tüm bu buluşma konusundaki hâkimiyetini ve otoritesini kıskanç bir çocuk kadar küçümlenerek bildirmişti.

Tam bir pislik gibi davranmıştı.

“Seni endişelendiren ne söyledi?”

Alexia ona baktı, gerçekten ilgilenip ilgilenmediğini kontrol ediyordu. Sonunda Hayden’ın iyi niyetine ikna oldu ve yüzü ona dönecek şekilde oturdu.

“Biz evlenmeden önce evlerine gittiğimde, Rose’a Benjamin’i sordum. Aynı senin bana sorduğun gibi. Cheap-side’da yaşadığımız zamanki mali durumunu ve neden o sıralar daha fazla harcamadığını sordum. Rose, hâlâ babasının borçlarından birini ödediğini ve ilk başarısının meyvelerinin oraya gittiğini söyledi.”

“Onurlu bir davranış göstermiş. Bu onu hüznünlü yapmaz.”

“Oxford’da, Rose bana Tim’in aklının başında olmadığını ve durumları için Ben’i suçlamaya başladığını söyledi. Ben tüm parayı *Bristol’e* göndermeseydi bu kadar yokluk içinde olmayacaklarını söylüyormuş.”

Mektubu salladı. Kentin ismi havada asılı kaldı. Elindeki mektupta parlıyordu. Alexia’nın keskin zekası, bu tesadüf yakalamıştı ve ifadesi, bunun ne kadar önemli olduğunu düşündüğünü gösteriyordu.

“Hayden, ya Ben bir borç ödemiyor ve bu kadına para

gönderiyorsa? Çok para. Belki ona borcu vardı, belki ona âşıktı, hatta belki... Belki onunla evlenmişti. Ona, çok büyük bir samimiyetle yazıyor, sanki sonsuza kadar onun olduğundan emin gibi. Ya kadının talepleri veya Ben'in yükümlülükleri dayanılmaz hale geldiyse? Ya...?"

Alexia durdu, alt dudağını ısırды. *Ya Ben kendini, bir kadına sözlerle veya servetle bağlı olduğu ama aslında başka bir kadını istediği bir durumda bulduysa? Bu, onu denize göndermeye yeterli mi?*

Alexia'nın her şeye, hatta Ben'in ölümüne bile bir açıklama bulmasına az kalmıştı. Ama yanlış açıklamaydı. Para, gerçekten Bristol'de bir bankaya gitmişti, babasından kalan o eski borcu ödemeye. Ben'in başarısının meyvelerinin çoğu da Suttonly'ye gitmişti.

Ben ve Timothy'nin hırsızlıklarını açıklamadan bunu açıklamanın bir yolu yoktu. Alexia'nın yüzündeki umut dolu ifadeye bakarken Hayden'ın hepsini anlatma isteği öyle arttı ki. Alexia'nın hikâyesi, Ben'i, onu kandırmış olmaktan alıkoyuyordu. Böylece Alexia, Ben'e olan sevgisinin aynı güçte bir karşılığı olduğuna inanmaya geri dönebilirdi. Böyle olursa, ölmeden önce son söylediği şey Ben'in ismi olacaktı.

"Bence, birçok sorunun cevabı Bristol'de olabilir," dedi Alexia. Mektubu avuç içine hafifçe vuruyordu. "Bence Timothy de oraya gitti. Oraya kısa bir yolculuk yapmayı, Tim'i bulmayı ve aynı zamanda bu kadını ve Ben'le olan ilişkisini bulmayı düşünüyorum." Bunu kendine de söylüyordu ve başını sallayarak onayladı. "Burada aklımdaki sorular var, orada aradığım cevaplar. En mantıklı çözüm Bristol'e, bu kadına gitmek ve haklı olup olmadığımı öğrenmek."

“Hayır.”

Hayden’in cevabı, Alexia’yı plan yapma büyüünden ayılttı. “Gerçeği öğrenmenin tek yolu bu, Hayden.”

“Bristol’de bir gerçek yok. Timothy Longworth orada değil çünkü orada olması için bir neden yok.”

“Oxford’da da değil,” diye hatırlattı Alexia.

“Saklı hazineler peşinden koşuyorsa, bırak koşsun. Yakında eve dönecektir. Rose ile Irene için endişelenme. Timothy olmazsa, onlara yardım etmemize izin vereceklerdir, yani o olmazsa onlar için daha iyi olabilir.”

“Saklı hazine yoksa Ben’in bütün parası nerede? Sen de merak ediyordun, unuttun mu?”

Gündüz olsaydı, Alexia lamba ışığında bu kadar güzel görünmeseydi, Hayden onu gerçekten korumak için bir yalanlar düğümü yaratmasaydı, bu soruya bir cevap bulabilirdi.

“Alexia, bu yolculuğu yapamayız. Londra’da ilgilenmem gereken işler var ve seni Bristol’e götürmek için zaman ayıramam. Ayrıca tek bir kent ismi tesadüf yüzünden bütün İngiltere boyunca Timothy’yi kovalamamız da pek mantıklı olmaz. Bu mektupları yazan kadınla yüzleşmen de yakışık almaz. Bunlar, özel mektuplardı ve senin okumaman gerekirdi.”

Alexia onun dediklerini uzun uzun düşündü. Hayden, şu anda menekşe bahçelerinin çok sığ göründüğünü fark etti. Özellikle mi onu engelliyordu yoksa ışık yüzünden mi böyleydi?

“Söylediklerinin mantıklı olduğunu kabul etmeliyim,” dedi Alexia.

Hayden ayağa kalktı ve elini uzattı. “Doğruyu görmene sevindim.”

Tavan arasından ayrılırken Alexia'nın gözlerinde hiçbir kızgınlık görmedi. Bu konuda otoritesini kabul etmesine sevinliyordu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde yatağına yattığında hemen uyuyamadı. Aklında, Ben'in hesap defterini ve Bristol'deki bankaya yaptığı havaleleri görüp duruyordu. Hesaptan çıkan ilk paralardı ve sonuna kadar sürmüştü. Hesabı incelerken onlarla üstünkörü ilgilenmişti ve Suttonly'nin adını gördükten sonra da unutmuştu.

Herhangi rakamı nadiren unuturdu ve hatırlamaya çalıştığında o sütunlardaki rakamlar detaylı olarak aklına geldi. Bristol'e gönderilen miktarlar, York'a gidenler gibi düzenli aralıklara gönderilmemişti. Hemen rakamları topladı.

Bristol'e epeyce para gitmişti. Suttonly'nin taleplerinin gerektirdiğinden daha azdı ama yine de hatırı sayılır miktardaydı. Muhtemelen sonraki çeklerin de çoğu oraya gitmişti. Belki de babasından kalan eski bir borç yoktu.

Belki de Bristol'de Timothy Longworth'ü bekleyen bir hazine olabilirdi. Öyle olmasını umuyordu. O zaman Longworth, iflastan dönebilirdi ve bu acıklı dönem bitebilirdi.

On Dokuzuncu Bölüm

Gece olunca Alexia, kocasına sarılıyordu. Öyle yoğun bir şehvet keşfetmişti ki daha Hayden'in kapıyı açtığını duyduğu zaman bedeni tepki veriyordu. Adı konulmamış duygular da zevkin arasından süzülüyordu. Her gece ve her öpücükle derinleşen ve kalbini yumuşatıp ısıtan duygular.

Gündüzleri kendi hayatını yaşıyordu. Terzilere emirler veriyor ama kendi şapkalarını yapıyordu. Caroline'ın derslerine devam ediyordu. Phaedra'yı ziyaret ediyor, Rose'a cesaret veren mektuplar yazıyordu.

Aynı zamanda, Bristol'e yolculuğunu da planlıyordu.

Hayden, gitmesini yasaklamamıştı, sadece gitmemesini önermişti. Bir emir vermiş olsaydı da itaat etmeyebilirdi. İyi bir eşin bile ara sıra itaat etmeme hakkı vardı ve bu durum, o hakkı kullanmaya yetecek kadar önemliydi. Yine de, Hayden'in herhangi bir kural koymayı unutmuş olması işine geliyordu.

Hayden'a düpedüz yalan söylemeye niyeti yoktu. Sa-

dece Bristol'ü, başka planların arasına sıkıştırmayı planlıyordu. Diğer ayarlamaları etkin hale getirmek için o hafta şehre gitti ve Bay Darfield'ın bankasını ziyaret etti.

Bay Darfield, son derece ayık gözüküyordu. Alexia, onun insanların bir bankacı olarak güveneceği türden bir adam olduğunu düşündü. Kır saçları ve iyi giyimiyle olgun, sağlam bir mantık ve varlık imajı veriyordu. Alnındaki damlalar ve konuşmadaki uzun duraklamalar olmasa, bankanın ödeme gücü ve kabiliyeti hakkında tamamen ikna olabilirdi.

“Tüm fonlarınızı satmak istediğinizi söylüyorsunuz,” dedi.

“Evet.” Bu üçüncü söyleşiydi. O kadar yaşlı görünmüyordu ama belki odaklanma sorunu yaşıyordu.

“Böyle yapmanız tavsiye edilmez. Kuzeninizin bankadan ayrılmasıyla vasiniz ben oldum ve bunun akıllıca olduğunu düşünmüyorum.”

“O kadar fazla değiller ve evliliğim sayesinde artık o düşük gelire de ihtiyacım yok. Evlilik sözleşmem, getirdiğim örneğinden göreceğiniz üzere bu küçük gelirin haklarını bana bıraktı. Ayrıca, kocamın benim için yarattığı yeni tatmin edici hesabı da görebilirsiniz.”

Evliliğinden bahsetmesi üzerine kireç gibi oldu. Önündeki anlaşılmaya, dudaklarını bükerek baktı. Hayden, bu bankayı ve bu adamı neredeyse batırmıştı ve Alexia, Bay Darfield'ın onun hakkında iyi düşünceleri olduğundan şüpheliydi. Ayrıca Darfield de Timothy'nin iflasına yardım etmişti o yüzden o da Bay Darfield hakkında pek iyi şeyler düşünmüyordu.

Bunun tuhaf bir konuşma olmasını bekliyordu ama bu

kadar uzun olmasını beklemiyordu. Adamın onun gelişi karşısında duyduğu şaşkınlık, işini uzun süre oyalarken sergilediği sessiz kafa karışıklığı ile bastırılmıştı.

“Hanımefendi, çok değil ama çoğu evli hanım, tutabildikleri kadar çok malı elde tutmakla akıllılık ederler, çocukları için veya...”

“Para başka yerde daha çok işe yarayacak.”

“Nerede olduğunu sorabilir miyim?”

“Hayır, Bay Darfield, soramazsınız. Önünüzde, şu an ihtiyaçlarımın yüz kat kadar karşılandığına dair kanıt var. Fonların satışına onay vermenizi talep ediyorum.”

Adam gözlerini kısarak anlaşılanın üstünde ellerini gezdirdi. “Avukatlarımızın, kocanızın geliriniz üstünde herhangi hakkı olmadığını onaylamasını istiyorum. Onunla başım derde girsin istemem. Ayrıca bu diğer hesabın açıldığını da kontrol etmek istiyorum.”

“Ne kadar sürer?”

“Bir hafta, belki iki. Sonra da fonları likidite etmek için bir hafta daha.”

“Bay Darfield, kocamın neden ailesinin parasını bu bankadan çektiğini anlamaya başlıyorum. Böyle basit bir işlemi yapmanız bile bu kadar uzun sürüyorsa...”

Adamın yüzü asıldı. Gözlerinde tekinsiz, boş bir bakış oluştu. Zayıf gülümsemesi biraz aptalca görünüyordu.

Sonra ani bir hareketle tetikte ve görevi başında haline döndü. Kaba bir şekilde cep saatine baktı. Bakarken yüzü kızardı.

Ayağa kalktı. “Hanımefendi, talebinizi yerine getirip getiremeyeceğimizi kesinleştirdikten sonra size yazacağım. Şimdi, üzülerek söylemeliyim ki başka bir ziyaretçi bekliyorum.”

Bir saate yakın zamanını boşa harcadıktan sonra onu dışarı atıyordu. “Mesajınızı bekleyeceğim ve hızla çalışacağınıza inanıyorum. Ayrıca, kocama karşı herhangi kötü düşüncenizin gecikme yaratmamasını umuyorum.”

Buluşma beklediği gibi gitmemişti. O parayı Rose’a götürmek istiyordu ve şimdi bunu yapamayacaktı.

Can sıkıntısı, aklını yeterince meşgul ettiği için ofisten çıkıp bankanın kapısına yürürken etrafına neredeyse hiç dikkat etmedi. O yüzden, gözlerinin gördüğünü aklının alması birkaç dakika sürdü. Hayden bankaya girdi ve doğrudan ona yöneldi. Bakışı ona yönelince bir anlığına durdu, sonra kararlı şekilde yürümeye devam etti.

Alexia, yanına gelmesini bekledi. “Yine kâhya nereye gittiğimi söyledi, değil mi? Hizmetkârların, casusların gibi hareket etmemesi gerektiğini düşünüyorum, Hayden.”

Hayden’in dikkati, Alexia’nın arkasına yöneldi. Alexia arkasını döndü ve Bay Darfield’in kapısının önünden baktığını gördü.

“Önemli bir ziyaretçi bekliyormuş,” dedi Alexia, Hayden’a. “Adamla tanışınca, neden tüm paranı ona emanet etmediğini biraz anladım.”

“Neden onunla görüştün, Alexia?”

Bay Darfield aceleyle yanlarına geldi ve aralarına girdi. “Lord Hayden, burada olmanız ne güzel rastlantı.”

Hayden, bankacıyı selamladı. Bankacı, o aptal gülümsemesini takındı.

“Tüm fonlarımı satmaya geldim,” dedi. “Artık ihtiyacım olmadığı için parayı Rose’a vermek istiyorum. Anlaşmamıza inanmıyor ve bu miktarı da elimde tutmam gerektiğini düşünüyor.” Aklına bir fikir geldi. “Bay Darfield,

eğer kocam, geçimimi fazlasıyla sağlayacağını temin ederse, bu sizi tatmin eder mi?”

Darfield, Hayden’a yalvarır gibi baktı. Sanki kendi cinsiyetinden olan adamın, bu tuhaf kadının taleplerini tercüme etmesini ister gibiydi.

“Darfield, belki konuyu ofisinde görüşebiliriz, böylece tüm Londra duymaz,” dedi Hayden.

“Önemli bir ziyaretçi...”

“Sorun değil. Sorun değil. Şu an kocanız buradayken konuyu halletmek harika bir fikir.” Adam ofise doğru kolunu salladı.

Alexia tekrar aynı yolu yürüyüp bir kez daha koltuğa oturdu.

“Bu kararı tartışmak için biraz yalnız kalmak ister misiniz?” diye sordu Darfield, Hayden’a.

“Gerek yok. Anladığım kadarıyla eşim, tüm fonlarını satmanızı istiyor, değil mi?”

“Talebi bu yönde. Evlilik sözleşmesi olduğunu iddia ettiği belgeyi gösterdi ve öyleyse, bu küçük meblağın vasisi olarak onu reddetmem fazla zorlama olur. Sonuçta, mantıklı olmamız gerekiyor. Ama bu satma niyetini bilmenizi tercih ettiğimi söyledim.” Sesinde yeni bir sertlik vardı. Ona baktı. “İstedığınız bu, değil mi? *Fonları satmak*?”

“Evet, dördüncü kez söylüyorum, *fonları satmak* istiyorum.”

Darfield, Hayden’a, sanki bu fikir kabul edilemezmiş gibi baktı.

“Geleceğini fazlasıyla güvence altına aldım, Darfield. Çocuklarınkini de. Satışını hızla ayarlarsan sevinirim.”

“*Hızla* mı?”

“Alışılmadık olduğunu biliyorum ama bir yolu olduğuna eminim. Mesela, sen parayı ona avans olarak verebilirsin ve satış bitince bankaya geri ödeme yaparsın. Bazen böyle yapılıyor, değil mi? Eminim daha önce de böyle ayarlamalar yapmışsındır.”

Darfield, dikkatle Alexia'ya baktı. “Bunu kabul eder misiniz?”

“Para hemen elime geçecekse, neden etmeyeyim?” Keşke Darfield, bunu, yarım saat önce teklif etseydi. Böylece Hayden, onu burada bulmamış olurdu.

Darfield, çekmecesinden büyük deri bir defter çıkardı. Onay için son kez Hayden'a bakıp kalemini mürekkebe batırdı. Biraz kalem oynattıktan, mürekkebe batırdıktan, kestikten sonra ona dört yüz poundluk bir banka çeki verdi.

“Hiç güven telkin etmiyor,” dedi, Hayden onu arabaya kadar geçirirken. “Hep gerçek bankacının o olduğunu ve Timothy'nin sadece arkasından dolandığını düşünmüştüm. Artık öyle düşünmüyorum.”

“Kadınların kendi başına hareket etmesine alışık değil. Neden öyle yaptın?”

“Burada hoş karşılanacağını düşünmedim.”

Arabanın kapısını açtı ama binmesi için elini uzatmadı. Ona baktı. “İşin aslı, burada ne yaptığını bilmemi istemedin.”

“Hepsini, yarın açıklamak niyetindeydim.”

“Neyi açıklayacaktın?”

Alexia çantasını açtı ve çeki çıkardı. Bu şekilde yazılınca meblağ çok büyük duruyordu. “Bunu Rose'a götüreceğim. Bunu ve Ben'in bavullarını. Haklısın, onun eşyaları

artık bizim evimize ait değil. Bu paraya gelince, geliri fazla değil ama anapara, onları birkaç yıl idare edebilir. Ama doğrudan Rose'a gidecek ki Tim'in boręlarının içinde yok olup gitmesin."

Hayden memnun olmamıştı. "Normalde bir kadın, şehir dışına gitmek için kocasından izin ister, akrabalara bile olsa. *Sen* bile geçen sefer öyle yapmıştın."

"Gitmemi umursamayacağını biliyordum. Sen kendin bavulları söyledin ve bu da mektupla gönderilemeyecek kadar çok para." Meblağa tekrar hayran kaldı. "Çok tuhaf. Bak, kendi adıyla imza atmış ama bunun bankanın hesabından olduğunu veya bankanın sahibi ya da çalışanı olarak bunu imzaladığına dair hiçbir şey yok. Buradan anlaşılan, kendi parasını veriyor bile olabilir."

Nazikçe çeki elinden aldı ve tekrar çantasına koyup kapadı. "Bazen öyle yapılır."

"Bu pek mantıklı değil. Karışıklıklar olabilir. Paralar karışabilir."

Hayden, Alexia'yı arabaya çıkardı. "Kuzenlerinde ne kadar kalmayı düşünüyordun?"

Genel olarak fikri bu kadar çabuk kabullendiği için memnundu ama ne kadar kalacağını keşke şimdi sormasaydı. Burada, Threadneedle Sokağı'nda pazarlık etmek istemiyordu. "Belki üç gün."

Hayden kapıya yaslanıp kollarını kavuşturdu. Bu iyiye işaret değildi. "İki, Alexia. İki."

"Sezon başladıktan sonra onları aylarca görme fırsatım olmayacak. Dört günün çok fazla olduğunu düşünmüyorum."

"şimdi dört mü oldu?" Hayden hınzırca gülümsedi. "Taze eşimden dört gece ayrı kalmaya niyetim yok."

“Çok fazla şey kaçırmamanı sağlamak niyetindeyim. Yarın gece evde birlikte yemek yiyebileceğimizi ve çok erken odamıza çekilebileceğimizi düşündüm.”

Uzun bir şehvet gecesi iması, Hayden’ın aklında nasıl bir azarlama varsa unutturdu. Ona bakışı, Alexia’nın vücudunun en hassas yerlerinde ürpertilere yol açtı. Neredeyse arabaya binip hemen oracıkta Hayden’ın ona sahip olmasını bekliyordu.

“Kabul etmeme değmesini sağlamak niyetinde olduğuna göre belki üç veya dört gün olabilir.”

Kesinlikle degecekti. Üç veya dört günü kabul edecekti. Sadece beş veya altıya uzadığında sinirlenecekti.

“Adını söylediklerinde nasıl afalladığımı tahmin edemezsin,” dedi Darfield. “Sonra da kuzeninin çoktan sattığı fonları satmamı istediğinde... Neye uğradığımı şaşırdım.”

Hayden, Darfield’in bürosunun kapalı kapısı ardında onunla şarap içiyordu. Adam hâlâ kendine gelememişti ama şarap işe yarıyordu.

“Çaresizce, sen toplantımız için gelene kadar onu oyalamaya çalıştım. Ailenin tüm parasını bankadan çektiğini söyleyince, bunun bir hata olduğunu anladım.” Koca bir yudum daha aldı. “Çok serinkanlısın, Rothwell. Çok serinkanlısın. Onu takip ederek buraya gelmediğini asla tahmin edemez.”

Henüz anlamamıştı. Kuzenlerine gitmesinin, bu gün olanları iyice düşünmesine engel olacak kadar dikkatini dağıtacağını umuyordu.

“Longworth, ona ve kız kardeşlerine, ailemin parasını

çekerek bankayı iflasa sürüklediğini söyledi. Talihlerindeki kötü değişimi böyle açıkladı. Ben de hanımlara gerçeği söylememek üzere söz verdim.”

“Bu bankaya veya bana kötü etkileri olacak gerçeklerin peşine düşmemesini sağlayacağına inanıyorum.”

Güvence verdi ama yerine getirebileceğinden emin değildi. Alexia’nın herhangi konuşma sırasında, bankacıların asla kendi hesaplarından banka fonu bozmadıklarını öğrendiğini hayal etti. Bugün özel bir çek aldığını hatırlamak onun yapacağı türden bir şeydi.

Konuşmayı, bugün bankaya gelme sebebine getirdi. “Benjamin Longworth’ün, bankanın hangi kodamanlarını dolandırdığını kesinleştirebildin mi?”

Darfield’in yüzü asıldı. “Her dosyayı sonuna kadar takip ettim, imzaları görmek için kayıtların arasında günler geçirdim. Üzümlere söylemeliyim ki sandığımız kadar kötü. Hatta daha kötü.”

“Daha ne kadara ihtiyacın var?”

“Senin bulduğun çözümün zekice olduğuna inanmıyorum, Rothwell. Sana ne kadara mal olacağını bir kenara bırakırsak kayıtlardaki hatalarla ilgili açıklamalarım, bazılarını tatmin etmeyebilir. Ayrıca elit sosyetenin bu kadar çok üyesinin, bu bankanın daha kayıtları bile düzgün tutmadığını düşünmesini istemiyorum.”

“İki suçlunun ortağın olduğunu duymalarını mı tercih edersin? Paniğin yayılmasını ve hükümet fonlarına olan güveni etkilemesini mi tercih edersin? İmzalarını istediğinde, tek umursayacakları tek kuruş bile kaybetmemiş olmaları olacak. Timothy, gelirlerini ödemeyi sürdürmüştü ve şimdi de anaparalarını görecekler. Çoğu, neden bahset-

tiğini bile anlamayacak.” En azından öyle olacağına güveniyordu. “Ne kadar?”

Darfield iç geçirdi. Kalemını alıp küçük bir kâğıda bir şey yazdı. Masasının üstünden uzattı.

Hayden, miktarı okudu. O gece, Ben’in saklı hesabındaki sayfalarda yazan rakamları hatırladığı kadarıyla yaptığı hesaplamaları tutuyordu. Bu sefer, sonunda, tüm kurbanları bulmuşlardı.

“Eşinin fonları konusunda...” Darfield’in yüzündeki ifade soruyu tamamladı. Artık ona ait olmayan fonları nasıl satacaklardı?

“Ona, belgeleri hazırladığında kocası olarak benim imzaladığımı söyleyeceğim.”

“Diğer kadınlar gibi, mali işlerden anlamadığını ve böyle yapma hakkın olup olmadığını sorgulamayacağını farz edebilir miyim?”

“Ben ona anlatırım. Bunun için endişelenme. Şu an o, dertlerinin sonuncusu.”

“Bu, beni anlatamayacağım kadar çok rahatlattı. Bu karmaşık çözümün, altı üstü dört yüz poundluk bir fon yüzünden, hele ki eşin tarafından bozulması çok ironik olmaz mı?”

Hem de nasıl olurdu. Alexia, finans konusunda çok bilgili olmayabilirdi ama çok az şeyi olan bir kadın olarak, kendine ait olanı bilirdi. Bu son küçük aldatmacayı sürdürmek çok da basit olmayabilirdi.

★★★

“Hanımefendi, akşam yemeğinin odasında servis edilmesini istedi, efendim.” O akşam, Hayden eve girer girmez Falkner bu bilgiyi ilettili.

Bu Hayden'ın hiç hoşuna gitmedi. Birlikte uzun bir gece geçirmeleri vaadi bütün gün aklından çıkmamıştı. Gözlerindeki yaramaz ifade, aklına geldikçe sertleşmesine neden olmuştu. Şimdi Alexia onu hiç görmeden odasına çekilmişti ve sonraki sabah Oxfordshire'a gitmeyi düşünüyordu.

Falkner, mühürlü bir not verdi. Hayden açtı, hastalık veya onun gibi nazik bir bahane okumayı bekliyordu.

Resmi bir dille ve güzel bir el yazısıyla yazılmış not, Lord Hayden Rothwell'i, Leydi Hayden'a, evlilik içi fahişesine, odasındaki özel bir yemekte katılmaya davet ediyordu. O sıfatı, gerçekten kelimelere döküp yazdığına inanmıyordu.

"Anlaşılan o ki ben de yemek salonuna inmeyeceğim, Falkner."

"Pek iyi, efendim."

Hayden, odasına çekildi. Nicholson orada değildi. Ama bir giysi hazırlanmıştı. Gece mavisi ipek ropdöşambrının üstünde, Alexia'dan bir not vardı. *Bu parti son derece gayri resmidir.*

Alexia'nın küçük oyunu onu cezbetmişti, üstündekileri çıkardı ve ropdöşambrını giydi. Ona aldığı hediye nereye saklayacağını bulması biraz zaman aldı ve sonunda belinde, kemerini bağladığı yerin altına soktu. Alexia'nın başka neler yaptığını görmeye gitti.

Akşam yemeği yatak odasında bir masaya hazırlanmıştı. Alexia, üstüne örtüler serilmiş daha küçük bir masanın yanındaki sandalyede bekliyordu. Mum ışığı yüzünde titriyor ve gözlerini derinleştiriyordu.

Hayden giyinik olmayabilirdi ama Alexia giyinikti.

Hayden'm daha önce görmediği vişne kırmızısı ve dolgun göğüslerine tam oturmuş bir gece elbisesi giymişti. Küçük oyunları ve talimatları Hayden'ı baştan çıkarmıştı ve onu böyle göz alıcı güzelliğiyle görmek ağzını kurutmuştu.

"Bu elbise çok güzel," dedi. Kendisinin neredeyse çıplak vücudunu işaret etti. "Beni gafil avladın."

"Gösteriş yapmak istedim. Yeni dolabımın ilk giysisi bugün geldi."

"Çok güzel." O kadar güzeldi ki başka erkeklerin onu, bu elbiseyle görmesini istediğine emin değildi.

Üstü tabak çanaklarla dolu diğer masaya baktı. "Hizmetkâr yoktur umarım."

"Evlilik içi bir fahişe tarafından hiçbirinin ağzı sıkılığına güvenilemeyeceğini düşündüm ve servis gerektirmeyen bir yemek hazırlattım."

O kapakların altında ne yemek olduğu Hayden'ın zerre kadar umurunda değildi. Başka tür bir açlık bütün gün onu yakmıştı. Bu küçük oyunla onu baştan çıkarma girişimi hayranlık uyandırıcıydı ve çok etkiliydi.

Hayden elbiseyi daha iyi görebilmek için yaklaştı. İpek kumaşı, ışığın mavi gölgelerini yakalıyordu. Onu, eski giysisinden daha çok örtüyordu ama vücudunu çok çekici yapacak şekilde sarıyordu. Veya bunu yapan kendi zihniydi. Veya Alexia'nın ona belirgin bir arzuyla bakan gözleri yüzündendi.

Onu öpmek için eğildi. "Önce yemeği yemek zorunda mıyız?"

"Umarım değilizdir." Alexia ayağa kalktı ve arkasını döndü. "Ama bunun içinden çıkmam için bana yardım etmen gerekecek."

Seve seve yardım ederdi. Bir sürü kanca ve ilgi gerektiren birçok gizli bağ vardı. Elleri hareket ettikçe kıvrımları ortaya çıkıyordu. Hayden elbiseyi üstünden çıkardığında, Alexia başını hafifçe yana eğdi.

Hayden çıkardıktan sonra elbiseyi bozmamaya özen gösterdi ve yakındaki bir sandalyeye koydu. Sonra da kor-
senin bağcıklarıyla uğraştı. Alexia'nın giysisinin bağlarını her açışında kendi vücudu sertleşiyordu.

Alexia kısa süre sonra sadece kombinezonu ve çoraplarıyla kalmıştı. Aynı düğün gününde olduğu gibi. Ama bu sefer, gerisini kendi başına çıkarmasını izlemek istemiyordu. Kombinezonu kendi sıyırdı ve kıvrımlı sırtıyla ince beli ve kalçasının kıvrımları ortaya çıktı.

Alexia gözle görülür şekilde ürperdi ve omzunun üstünden Hayden'a baktı. "Bu gece seni benim baştan çıkar-
mam gerekiyordu."

"İnan bana, çıkarıyorsun." Hayden onu döndürdü ve masanın kenarına oturttu. Sandalyeyi çekti ve çoraplarından birini çıkarmaya başladı. Orada, yumuşak ve beyaz teniyle, göğüsleri dolgun ve dik öyle çıplak otururken Alexia son derece erotik görünüyordu. Bacakları hafif ayrılmıştı ve şimdi kokusuyla hafifçe nemlenmiş o pembe kısmı görünüyordu.

Hayden sadece ona bakarken bile sabırsızlıkla alev alev yanıyordu. Diğer çorapla uğraşmadı ve Alexia'nın kalçalarını oynatıp bacaklarını ayırıp dilini kullanarak onu kendinden geçirdi.

Alexia'yı doyuma ulaştırmıyordu, onun yerine durduğunda daha fazlası için inlemesine neden oluyordu. Kadın gözlerini sıkıca kapıyor ve derin bir nefes alırken gözleri

delirmiş halde bakıyordu. Hâlâ şehvetli bir duruşta masanın kenarında oturuyor, kolları arkasından bedenini öne doğru itiyor ve kadınlığını Hayden'a ifşa ediyordu.

Alexia masadan kayıp Hayden'ın kucağına atladı. Dizlerini, kalçalarının iki yanına sardı ve kucağına oturdu. Hayden'ı öptü, elleriyle de başını ve omuzlarını okşadı. Elleri, sabahlığın altına kayıp tenine değdi ve Hayden'ı delirtmeye başladı.

Alexia'nın eli, Hayden'ın sakladığı hediyeye çarptı. Durdu ve soran gözlerle ona baktı, sonra oradan aldı. Hediyeyi açtı ve içindeki elmas mücevher takımını görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Boğazından neşeli bir kıkırdama yükseldi.

Hayden, kolyeyi aldı ve Alexia'nın boynuna taktı. Değerli taş Alexia'nın solgun teni üzerinde parladı, gözlerindeki ışığı yansıttı ve göğüslerinin üstünde küçük beyaz alevler oluşturdu. Alexia, kolyeye baktı. "Sanırım bu üstümde kalacak. Kendimi çok zevkine düşkün ve güzel hissetmemi sağlıyor. Ve çok cüretkâr."

Alexia sözünün hakkını veriyordu. Küçük baştan çıkarma oyunu daha da yoğunlaştı. Öpüşleri ve dokunuşları zevkten çıldırtmak için tasarlanmıştı. Sabahlığı çıkardı ve Alexia da, kendi gibi çıplak kaldı. Hayden'ın onu okşamasına izin verdi ve baştan çıkarıcı olmaktan ısrarcıydı. Gittikçe artan azgınlıkta sarılmalar ve öpüşmelerle iyice birbirlerine dolandılar. Bu sefer Alexia'nın ona davranışında hiçbir kararsızlık yoktu. Nasıl zevk vereceğini öğrenmişti ve hiç merhamet etmiyordu.

Alexia onun baştan çıkarıcı öpüşlerinden kendini kurtardı ve geri çekilip eserini görmek için aşağı baktı. Sonra,

elleri kıpırdarken Hayden'in gözlerinin içine baktı ve onun üstündeki gücünü izledi. Alexia'nın dudakları aralandı ve dilinin ucu, dişlerinin arasından görüldü. Şehvetli dudakları karşısında Hayden'in ereksiyonu anında arttı ve açlığı dayanılmaz hale geldi.

Alexia, bunu fark etti. Düşünceli şekilde kaşlarını çat-tı. Hayden, çok düşünmesin diye göğüslerini emmek için kafasını eğdi.

"Bu bir oyun olmasaydı, gerçekten bir fahişe olsaydım, seni baştan çıkardığım zaman ne yapmamı isterdin?" Alexia'nın kelimeleri, yutkunmaların ve nefesini kesen inlemelerin arasından kesik kesik çıktı.

Hayden ölmek üzereydi. Onun tamamen geri çekilmesini sağlayacak kadar şok etmemesini umarak cevabı verdi.

Alexia, tekrar ellerine baktı, sonra kendini ondan kurtardı. O kadar çabuk Hayden'in önünde yere oturdu ki Alexia'nın onun isteğini gerçekten yapacağını anlaması bir dakika aldı. Alexia'yı sadece orada görmek, omuzları dizlerinin yanında ve vücudunun etrafında parlayan elmaslarla... Hayden'in içindeki hayvanın dişlerini gıcırdatacağı kadar yoğun bir arzu dışında hiçbir şey kalmadı.

Öpüşüyle Hayden inledi. Alexia önce biraz deneyimledi, yavaşça daha çok kendine güvenmeye başladı. Hayden, onun ne yaptığını fark edemiyordu bile çünkü şehvet onu siyah kadifeden bir dünyaya sürüklemişti ve zevk daha da arttıkça iyice sertleşiyordu. Sonsuza kadar orada kalmış gibi geliyordu, kendini kontrol etmek için ufacık bir ipe zar zor tutunur gibiydi.

Sonra Alexia tekrar ayağa kalktı ve Hayden'in kucağına tırmandı. Hayden, onu kendine çekti ve kalçalarını kaldır-

dı. Üstüne öyle sert oturttu ki ikisi de rahatlamayla titredi. Artık cesaretini kazanmış ve kendi gücüyle özgürleşmiş olan Alexia, vücudunu ileri geri hareket ettiriyor ve göğüslerini Hayden'ın ağzına doğru tutuyor, birbirlerine kendinden geçmiş halde sarılırken zevkten çılgınlık atıyordu.

Yirminci Bölüm

Alexia, camdan, Bristol'a baktı. Kanalin aşağısında da olsa denizin kokusunu alabiliyordu. Aşağıdaki sokağın bazı evlerinde, tuzlu esintilerin eskittiği ahşaplar belli oluyordu. Çatıların ardından, gemi bacalarının uçları görülebiliyordu.

Rıhtımdan uzak bir yerde kalacaktı. Fakat oteli, küçük bir tepenin üstündeydi ve Avon Nehri'ni görebilecekti.

Rose'a yaptığı ziyaret, onu ikna etmek ve tatlı sözlerle kandırmak için beyhude uğraşarak geçmişti. Rose, Hayden'in yardımını fikrini kabul etmemişti. Ona olan nefretinin sürmesi için Timothy'nin varlığına gerek yoktu. Rose, dört yüz poundu almayı da kolayca kabul etmemişti. Sadece kendi ve Irene'nin açlıktan ölmek üzere olmaları durumunda kullanmak için almayı kabul etmişti.

Ben'in bavullarının getirilmesi de ortamın kasvetine pek fayda sağlamamıştı. İçinde Ben'in anılarını barındıran halleriyle Rose'un moralini bozmuşlardı. Alexia, kuzenini, içindekilere bakmak için bavulları açmaya teşvik etmedi.

Belki Rose bir gün açardı. Ama içinde o aşk mektuplarını bulmayacaktı. Alexia onları çıkarmıştı.

Alexia, her bir mektubun içindeki her kelimeyi biliyordu. Bristol'e kadar at arabasıyla yolculuğunu, onları okuyarak geçirmişti. Bu kadının yazılarındaki kendinden eminliği, Ben'in onunla gönül ilişkisinin ciddiyetine daha çok inandırmıştı. Hediyelerden bahsedilmesi, para gönderildiğini veya harcandığını gösteriyordu.

O kelimeleri okumak yine Ben'in anısını canlandırdı, haftalardır olmadığı kadar canlı bir şekilde. Kalbi o eski ıstırap ve daha yeni olan acıyla biraz sızladı. Mektuplar, Alexia'nın Ben'in aşkına olan inancını, o gün, tavan arasında paramparça etmişti ve o parçalardan bir kısmı tekrar acıttı.

Fakat çok derinden bir acı değildi. Yeni anıların, eskilerini bastırmak gibi bir huyu vardı. Hayden'la son gecesini düşünmek, gün ağarana kadar paylaştıkları erotik maceraları ve zevkli oyunları hatırlamak, eski acıları çok çabuk iyileştiriyordu. Kendine hayret etmişti, onun da ettiğini düşünüyordu. Oxfordshire'a kadar mutlu bir sarhoşluk içinde seyahat etmişti ve önündeki görev için kendini toplaması gerekmişti.

Mektupları okuma cüretini gösterdiğine seviniyordu. Öğrenmesi gerekeni öğrenmişti. Çoğu aynı şekilde imzalanmıştı; *Lucy*. Yığının diplerindeki daha eski olanlarda daha tam bir isimle imza ve yazdığı evin adı vardı.

Lucinda Morrison, Sunley Malikânesi. Artık Alexia'nın elinde bir isim ve muhtemelen kadının adresi vardı.

Bristol'ün manzarasının tadını çıkarırken aklında planlar yaptı. Bu kadına nasıl yaklaşacaktı? Ne söylemeliydi? Buraya gelirken bir gün boyunca bunları düşünmüştü.

Benjamin Longworth'ün kuzeniyim ve mektuplarını geri vermeye geldim. Böylece Lucinda Morrison, ziyaretçisinin aşk ilişkisinden haberdar olduğunu anlardı. Ben'in ölümünden sonra Bayan Morrison başka biriyle evlendiyse mektuplar onu riske atacağından bir nezaket olarak görülürdü. Aynı zamanda Alexia'nın soru sormasını kolaylaştırırdı.

Ama tabii Ben'in ima edilmesi, kapının anında yüzüne çarpılmasına da neden olabilirdi.

Nasıl gideceğini çok yakında öğrenecekti.

El çantasını kontrol etti. Kürk mantosunun düğmesini ilikleyip şapkasını taktı. Cesaretini toplayıp artık bir hediye gibi kumaş ve kurdeleyle sarılmış olan mektupları aldı.



Sunley Malikânesi, Avon Nehri'nden beş kilometre yukarıda, Bath yolundaydı. Eve giden yol bakımlı görünüyordu.

Alexia, tepeye biraz çıkınca evi gördü. Eski bir taş binaydı, bir tarafında daha yeni bir kanat vardı ve zaten oldukça büyük olan evi epeyce büyütmüştü. Lucinda Morrison, burada, taşrada تنها da olsa rahat bir hayat sürüyordu.

Önde bekleyen bir araba, başka misafirlerin olduğunu gösteriyordu. Alexia, ara kapıyı açıp arabacıya durmasını söyledi. Arabaya bakıp ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Başkaları varken rahatsız etmek istemiyordu. Bunu, başka bir gün yapmak daha iyi olacaktı.

Tam arabacıya dönmesini söyleyecekken evin ön kapısı açıldı ve bir kadın çıktı. Arkasından, yüksek tepeli bir şapka giyen ve bastonu olan bir adam çıktı. Anlaşılan misafirler gidiyordu.

Arkadan bir uşak da göründü ve Alexia, kadının bir misafir değil de Bayan Morrison'ın kendisi olabileceğini anladı. Lucinda'nın neye benzediğini görebilmek için gözlerini kısıtı. Tüylerle süslenmiş şapkasının altından sarı saçları ve koyu renk arabaya binen güzel bir vücudu seçebiliyordu ama bu mesafeden pek fazla bir şey seçilemiyordu.

Araba yoldan aşağı indi. Arabacısı, kendi atlarını yana doğru çekmeye başladı. Ama burada yol pek geniş değildi. Diğer arabacı sorunu gördü ve Alexia'nın arabasının, eve yaklaşarak yolun genişlediği yere gitmesi için durdu.

Bayan Morrison'ın arabasından bir kafa uzandı ve yanındaki adam durumu değerlendirdi. Alexia'nın içinde tuhaf bir his oluştu. Camın kenarına tutundu ve daha iyi görebilecek şekilde yerini ayarladı. Gözü kararmaya başladı.

Uzaktan bir ses duyuldu ve kafasının içindeki bir kükremeyi boğdu. Arabası, Bayan Morrison'ınkiyle neredeyse yan yana duruyordu. İçinden bir adam atladı ve ona doğru birkaç metre koştu. Arabasının camından birbirlerine baktılar.

Adamın afallamış ifadesi düzeldi. Yüzünde neşenin ışıltısı oluştu. Arabasının kapısını açtı. “*Sensin! İnanamıyorum. Ne mutlu bir sürpriz, Alexia.*”

Kafasında siyah lekeler yüzmeye başladı ve Benjamin Longworth'ün kollarına bayıldı.

★★★

Alexia keskin bir kokuyla kendine geldi ve gözlerini açtı. Ona bakan iki yüz vardı. Kadın olanın yüzü mükemmeldi ve teni, zamanı durdurabilirdi.

Fakat onun dikkatini çeken Benjamin'in yüzüydü. Uyandığını görünce içi rahatlamış gibi görünüyordu. Kişiliğinin en belirgin özelliği olan gülümsemeleri ve neşeli ruh haliyle doluydu. Alexia'yı sarsıp her şeyi unutturan keşfin tuhaflığı karşısında en ufak rahatsızlık belirtisi göstermiyordu.

"Kendine geliyor gibi," dedi kadın. Sirkenin kapağını kapadı ve masaya koydu.

"Evet, şimdi iyiyim. Teşekkürler." Alexia kalkıp oturdu. Üstünde oturduğu koltuk, bir kütüphanedeydi. Raflar eskiydi ama kenar süsleri daha yeniydi, derileri ve süslemeleri sade lüks sıraları içinde pahalı şekilde parlıyordu.

Artık kalbi, arabadaki gibi göğüs kafesini delmeye çalışmıyordu. Söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken eliyle saçlarını ve üstünü başını düzeltti.

Benjamin sabırla bekledi. Gören de, sanki davet edildiği bir ziyarete gelmiş de aniden rahatsızlanmış sanırdı. Benjamin'in güzel, sarışın dostu biraz daha afallamış görünüyordu.

"Bu kadar zayıflık gösterdiğim için özür dilerim. Normalde böyle değilimdir, Benjamin bilir," dedi Alexia. "Ama kuzenimi görünce..."

"Hayalet görmüş gibi oldun," diye tamamladı cümlesini Ben ve omzuna hafifçe vurdu. "Anlaşılabilir, Alexia. Ben de senin kadar şaşkınım."

"Ondan şüpheliyim. *Benim* ölü olduğumu sanmak için bir nedenin yoktu, değil mi?" kadına baktı. "Siz, Lucinda Morrison olabilir misiniz?"

Alexia adını bildiğinde kadının gösterdiği şaşkınlıktan tatmin duyacak kadar kendine gelmemişti.

“Bazı mektuplarda isminize rastladım. Ben... Geri dönmediğinde ve öldüğünü sandığımızda kalan eşyalar içinde.”

Ben’in şaşkınlığı geçti ve yeni bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Mektuplar. Ne demek istediklerini anlayacak kadar zeki kızmışsın.”

“Ne demek istediklerine dair en ufak fikrim yoktu. Bazılarında, bir isim ve adres gördüm ve buraya, onları geri vermeye geldim. Arabada olacaklar.” Gücenikliği hızla çoğalıyordu ve Ben’in görmesine izin veriyordu. “Burada *seni* bulacağım aklımın ucundan geçmezdi. Ne hakla benim ve kız kardeşlerimin, ölü olduğuna inanmasına izin verirsin? Neden eve gelmedin veya en azından yazmadın? Bir arabanın içine bakıp uzun süredir öldüğünü düşündüğüm bir adamı görmek...” O şaşkınlığın anısıyla Alexia’nın nabızı tekrar hızlandı.

Lucinda Morrison, Ben’le göz göze geldi. Sakin görünmeye çalışıyordu ama hoşnutsuzluğu yüzünden okunuyordu. Ben, kollarını kavuşturdu ve iki kadının ona dik dik bakışına sakince katlandı.

“Olayları, kuzenime yalnız açıklasam daha iyi olacak,” dedi.

Lucinda Morrison’ın kaşları kalktı. Arkasına dönüp kapıya yöneldi. “Ne gerekiyorsa açıkla.”

Kapı kapandıktan sonra Ben, koltuğa oturdu. Alexia’ya doğru döndü ve gülümsedi. “Seni görmek çok güzel, Alexia. Seni çok özledim.”

Ayrı geçen yıllarda bir gıdım değişmemişti. Hâlâ iyi huylu, hâlâ mutlu bir seyyah edasıyla varlığını neşe sebebi yapan yaşam zevkini yayıyordu. Alexia bu tuhaf şartlar altında, onun masum heyecanını gayet itici buluyordu.

“Beni çok özlediysen nerede bulacağını biliyordun. Kendi adıma aynısını söyleyemeyeceğim. Bu kadın senin neyin ve neden buradasın? Madem denizde kurtarıldın neden bize haber vermedin?”

Ben uzandı ve Alexia’nın yandan kaçmış bir parça saçını kulağını arkasına attı. “Biraz karmaşık. Geri dönemezdim. Beni mahvedebilecek bir adama karşı inanılmaz bir şeref borcum vardı. Talepleri, karşılanması imkânsız hale geldi. O yüzden... Yani, ölürsem, tüm aile bundan kurtulurdu. Ben de.”

Yanağı ve kulağının yanındaki dokunuşun tanıdıklığı Alexia’nın umurunda değildi. Akli başına geliyordu ve haklı öfkesi, kalbindeki rahatlamayı bastırıyordu. “Gemiden atladın, değil mi?”

Başıyla onayladı. “Karaya çok yakındık. Korsika’daki feneri görebiliyordum. Yüzdüm.”

“Yok olabilirdin! Geceleyin mesafeyi seçemezsin. Sen...”

“Yapacağımı biliyordum ve yaptım da.” Sakin konuşuyordu. Mümkün olan tüm tehlikeler diğerleri için vardı, onun için tehlike yoktu. Yunanistan’a giderken de benzer bir şey söylemişti. *Yaralanmayacağım. Bunu biliyorum.*

Her zaman fevri olmuştu, biraz umarsız ve kaderin kendi için planladıklarına güvenen biri. Ama Alexia şimdiye kadar hiç ona vurmak istememişti.

“Sonra İngiltere’ye döndün ve tüm dünyanın, öldüğüne inanmasına izin verdin,” dedi. “Buraya geldin. Neden Ben?”

Omuz silkti. “Eski bir arkadaşım. Babamın arkadaşlarından birinin yeğeni aslında. Düşündüm ki...”

“Mektupları okudum, Benjamin.”

Yüz ifadesi ciddileşti. “Onun uzun süredir planları vardı. Ama ben...”

“Aynı zamanda, Yunanistan’a gelmeden önce Bristol’e para gönderdiğini de biliyorum.”

Bu sefer sessizlik oldu. Ben, hayatında ilk defa tamamen ciddi görünüyordu. Onu öperken bile yüzünde bir gülümseme ve kahkaha havası olurdu.

Şimdi onları düşünmemeliydi. Ama orada, ona o kadar yakın dururken, her zaman sevdiği limon yağı sabununun kokusu hafifçe gelirken, bu biraz zordu. Anılar Alexia’yı ele geçirmek istiyordu ve ancak özel çaba göstererek kontrol altında tutabiliyordu.

Ben kapalı kapıya baktı ve kafasını eğdi, arkasından ses geliyor mu diye dinliyormuş gibiydi. “Yürüyebilecek kadar kendine geldin mi? Evin arkasında bir ormanlık var. İstersen bir tur atalım.”

“Biraz temiz hava iyi gelir.” Ayrıca, gelişi karşısında, Ben’den çok daha endişe duymuş görünen güzel bir kadından uzakta konuşmak da iyi gelirdi.

★★★

Ağaçlar, evden görülmelerini engellediği anda Ben, Alexia’nın elini tuttu. Dudaklarına getirdi ve öptü. “Gelmene ne kadar sevindiğimi bilemezsin. Sana bir şekilde yazabilmeyi ve her şeyi anlatılmayı ne kadar çok istedim bilemezsin.”

Elini böyle öperken, Hayden’in o bilindik haline benziyordu. Alexia kendini ondan uzaklaştırdı. “Bana yazmamış olman affedilebilir. Kardeşlerinin, öldüğüne inanmasına izin vermen, yas tutmalarına izin vermen affedilemez.”

“Yaşadığının öğrenilmesini göze alamadığımı lütfen anla. Bana bu konuda güvenmelisin. Kendim de tehlike-deydim.”

“Bu borç yüzünden mi?”

“Bahsettiğim adam öyle ya da böyle tatmin edilmek istiyordu. Ya ölecektim, ya hepsi benimle mahvolacaktı. Bunu, hepsi için yaptım. Hepiniz için.”

Belki bir bakıma öyleydi. Yine de iflas etmişlerdi ama onun hareketleri veya borçları yüzünden olmamıştı. Ama bu, o mektupları açıklamıyordu. Veya parayı.

“Lucinda Morrison, karın mı?”

Ben iç geçirdi ve eve doğru baktı. “Evet.”

“Yani önceden beri birlikteydiniz, gizlice evlendiniz ve öldüğün zaman da ona geldin.”

“Buraya geldikten sonra evlendik. Nasıl o zaman evli olduğumu düşünebilirsin?”

“Mektupları *okudum*, Ben.”

“*Onun* mektuplarını. Bana olan ilgisi, her zaman benim ona olan ilgimden fazlaydı ama bana yardım etmeyi kabul edince ona mecbur kaldım. Ayrıca, evlenmesek burada onunla yaşamam pek mümkün olmazdı.” Bir ağaca yaslandı, kafasını dayadı ve gözlerini kapadı. “Şeytanla anlaşmak gibi oldu, Alexia. Ölü olmak pek eğlenceli değil. Şehre inemiyorum ve görülme korkusuyla asla Londra’ya gelemiyorum. Burada kendi adımla bile tanınmıyorum. İngiltere’den ayrılıp insanlarla bir araya gelebileceğimiz bir ülkeye gitmeyi önerdim ama kabul etmedi. Kendi şartlarımın tutsağı oldum denebilir.”

Ona, hak ettiğini söylemek istiyordu. Ona, kız kardeşlerine, hatta Timothy’ye acı çektirmişti. Eve dönmüş olsa

Tim asla iflas etmezdi ve Rose mutlu olurdu ve Irene de sezonunu yaşayabilirdi. Eve gelseydi, her şey normal ve olması gerektiği gibi olur ve ikisi...

Alexia ona baktı. Ben, onu gerçekten seviyor muydu yoksa onunla gönül mü eğlendiriyordu, öğrenmiş olurdu. Asla Caroline'ın mürebbiyesi, Hen'in refakatçisi olmaz, asla baştan çıkarılmaz ve Hayden Rothwell'le evlenmezdi.

Hayden. Alexia onun burada olmasını istedi. Benjamin'e bakarken Hayden'ı çok özledi. Tuhaf bir tepkiydi. Sanki, Ben'in ölü olduğu yılların bir rüya olduğundan ve Hayden'ı sadece rüyanın sonunda gördüğünden korkuyordu.

Hayır, rüya değildi. Gerçek olaylar olmuş ve gerçek anılar oluşmuştu. Onu ve sevdiklerini etkileyen olaylar ve şimdi Ben'e bakarken bile onu alt üst etmiş olan anılar.

"Sanırım Bristol'e tek gelen ben değilim," dedi. "Sanırım Timothy de burada."

Ben'in gözleri birden açıldı. "Tim mi? Neden?"

"Bristol'e para gönderdiğini biliyor." Ne zamandır? O para ne zamandır gönderiliyordu? Ben bu şehirde yuvasını yapmaya başlamışsa o gemiden atlaması fevri bir davranış değildi. "Kardeşlerini bıraktı ve Rose, parayı aramaya geldiğini düşünüyor. O paraya çok ihtiyacı var."

"Neden? Epey çok bıraktım ve banka da vardı."

"Ocak krizi sırasında bankanın iflası ihtimali doğunca kendi ortaklığını satmak zorunda kaldı. Darfield'e ve başkalarına olan borçları onu iflas ettirdi. Artık Oxfordshire'da yaşıyorlar ve Rose her kuruşu hesaplamak ve geçinmek için uğraşmak zorunda."

Ben ağaçtan uzaklaştı ve ormanın içine yürüdü. Sanki

bu haberlerle arasına mesafe koymak istiyordu. Alexia hızla onun arkasından gitti, hızlıca yanından geçtiği bir çalılık eteğini yırttı. Mahvolan elbiseye baktı ve birkaç ay önce bunun ne kadar yıkıcı olacağını düşündü.

Ben'i kolundan yakalayıp durdurdu. "Onlara yardım etmelisin. Burada olduğunu bilmelerine izin veremeyecek olsan da onlara para göndermelisin."

"Banka nasıl iflasla karşı karşıya kalmış olabilir? Birkaç yıl önce iyi durumdaydı. İyiden de öteydi ve Darfield asla rezervlerinin, kendi servetini tehlikeye atacak kadar düşmesine izin vermez. Hayır, Tim ya kumar oynamış ya da iflas edecek kadar çok harcamış olmalı."

"Sorun bankaydı, seni temin ederim. Hayden Rothwell bankayı bıraktı ve ailesinin tüm hesaplarını bankadan çekti."

Yüzü çatıldı. Yere baktı. Kafasını salladı. "Bunu Rothwell mi yaptı? O benim iyi dostumdu ve... Aileme bunu yaptığına inanamıyorum."

"Ama yaptı. Ayrıca bunu Tim kendi yapmış bile olsa, acısını, kardeşlerinin çekmemesi gerekir."

Ben, Alexia'nın koluna girdi ve onunla beraber yürümesi için yönlendirdi. "Bana her şeyi anlat, Alexia. Tam olarak ne olduğunu ve ne zaman olduğunu anlat. Rothwell'le ilgili söylediklerin beni afallattı." Acı acı güldü. "Anlaşılan, o pisliğin, borçlarını ve arkadaşlıklarını onurlandırma şekli çok tuhafmış."

Alexia yutkundü. "Ben, sana söylemem gereken ilk şey şu: Ben artık, pislik diye hakaret ettiğin adamla evliyim."



“Leydi Hayden bizimle kalıyor ama şu an burada değil. Öğlen saatlerinde arabasıyla çıktı ve henüz dönmedi.”

Hayden, leydinin, eşi olduğunu söyler söylemez Bay Alfred, çekinmeden bilgi vermişti. Hayden döndü ve valizlerinin getirilmesini istedi.

Bay Alfred yüzünü buruşturdu. “Lord Hayden, üzülerek söylemek zorundayım ki boş odamız yok. Varlığınızla bizi onurlandıracağınızı bilseydik tabii ki ayarlama...”

“Bu şartlar altında, eşimin odasını kullanacağım. Ona rahat bir oda verdiğinizizi düşünüyorum.”

“En iyilerinden birini.”

“O zaman idare ederiz.”

Bir hizmetli, valizleri aldı. Arabacı, atlarla ilgilenmek üzere çıktı. Hayden, merdivenlerden Alexia’nın odasına çıktı.

Alexia’nın kaldığı oteli bulmak uzun sürmemiştir. İyi semtlerdeki orta halli saygın otellere bakmıştı. Alexia, lüks yerlerde kalmayacak kadar imkân dâhilinde olanı yapmaya alışmıştı ve sıradan bir handa kalamayacak kadar da hanımefendi idi. Yine de Alfred’in Otel’ni bulana kadar akşam olmaya başlamıştı. Alexia’nın yakında döneceğini umuyordu.

Bir otel çalışanı giysilerini yerleştirirken Hayden çalışma masasına oturup bazı bilgiler istemek için Bristol’de iş ilişkisi olan bazı kişilere notlar yazdı. Arabacıyı gönderdi, hizmetkârı odadan çıkarttı ve itaatsiz eşini beklemek için koltuğa oturdu.

Gittiği gün, Alexia’nın planlarını pek düşünmemiştir. Uzun süre pek bir şey düşünmemesini sağlamak için elinden geleni yapmıştı. Ancak, sonraki gece yokluğu yü-

zünden yine açlık hissederek uyuyamadığında gerçekler aklına dank etti. O zaman, mantıklı Alexia'nın, kadınsal güçlerini bilerek kullandığını anladı.

Çok da mükemmel başarmıştı. Nedenini düşündüğünde sebebi kendini hemen belli etmişti. Sadece, söylediği gibi Rose'a gitmiyordu. Bristol'e gidecekti.

Gece olmaya başladı. Bir hizmetkâr yemek getirdi ve şömineyle lambaları yaktı. Hayden pencereyi açıp kararan kente baktı. Timothy'yi arıyorsa kendini, tekinsiz yerlerde bulabilirdi. Arabacı Alexia'nın yanındaydı ve güvende olurdu ama İngiltere'yi baştan başa geçerken Hayden'in içinde duyduğu kızgınlığın yerini endişe almaya başladı. Zaman çok yavaş geçmeye başladı.

Tam gidip Alexia'yı aramak için kendini ikna etmişti ki bir arabanın sesi dikkatini çekti. Tanıdık atların, sokaktan aşağı gelerek penceresinin altında durmasını izledi.

Bir otel hizmetlisi hızla çıkıp arabanın kapısını açtı. Alexia indi. Adam ona bir şey söylerken duraksadı. Kafasını kaldırdı ve binanın önüne, Hayden'in durduğu cama baktı.

Arabanın lambasının sarı ışığı, yüzündeki ifadeyi belirsizleştiriyordu ama saklamıyordu. Hayden, onu takip ettiğini öğrenince Alexia'nın güceneceğini tahmin etmişti. O veya korku. Ancak bunlar yerine, Alexia'nın yüzünde bitkinlik vardı. Omuzları sarkmıştı. İç geçirmesi, yukarıda kendini bekleyen kocanın, en fazla katlanmaya çalışacağı istenmeyen bir sıkıntı olduğunu gösteriyordu.

Hayden pencereden uzaklaştı. İçinde oluşan boşluk hissini atlatması bir dakikasını aldı. Peşinden gitmesine sevinmesini beklemiyordu ama geldiği için gösterdiği sevinç

yüzünden ona kızamayacağı küçük, romantik bir hayal kurmuştu. Fakat keyifli bir karşılaşma beklemeyecek kadar Alexia'yı tanıyordu ve onu bulduğunda, kendini, sağlam bir tartışmanın beklediğini biliyordu. Gerçi bunu, az önce gördüğü şeye yeğlerdi. Gerçekten ne kadar ilgisiz olduğunun somut kanıtını görmek hoşuna gitmedi.

Alexia'nın o uzun iç çekişle yok ettiği sakinliği Hayden yeniden takındı. Kapı kolu oynadığı sırada, o çocuksu beklentiyi, kendini rezil etmeyecek bir yere gömdü.

Alexia odaya, yılmış veya korkmuş halde girmede. Sadece içeri girdi, kapıyı kapattı ve şapkasını çıkarmaya başladı.

“Beni takip etmişsin.”

“Sana katılmak için Aylesburry Sokağı'na gittim ama oradan ayrıldığını öğrendim. Nereye gitmiş olacağını biliyordum.”

Tuvalet masasının üstündeki aynada saçına bakmak için eğildi. “Şaşırmadın, değil mi? Sanırım daha Londra'dayken tahmin etmişsindir.”

“Tahmin ettim.”

Dikildi ve yüzünü ona döndü. “Belli ki baştan çıkarmada o kadar etkili biri değilmişim.”

Hem de nasıl baştan çıkarıyordu ama Hayden, Alexia'nın ona yaptıklarını kabul edeceğine ölse daha iyiydi. “Tahmin etmem birkaç saat sürdü.”

Hayden aklındaki sağlam azarlama için söyleyeceklerini topladı. Böyle bir itaatsizliğe göz yumamazdı. Alexia'nın ona haber vermeden, canı istediği gibi seyahat etmesine izin veremezdi. Onun güvenliği için bilmesi gerekiyordu ama aynı zamanda hakkıydı, vesaire...

“Bana kızmakta yerden göğe kadar haklısın,” dedi

Alexia. Daha bir şey diyemeden Hayden'ı ters köşeye sıkıstırdı. "Bilerek seni kandırdım ve emir vermekten kaçınma girişimlerini kötüye kullandım. Ama bilmeni isterim ki bunu alışkanlık haline getirmek niyetinde değilim. Sadece bu seferlik, buraya gelmek benim için çok önemliydi ve ben de geldim. Elimden, affını dilemek dışında bir şey gelmez."

Şah mat. Hayden'ın hamle yapacak fırsatı bile olmamıştı.

"Çok akıllısın, Alexia. Şimdi seni cezalandırırsam, mantıksız, sert bir adam durumuna düşeceğim."

Alexia'nın yüzü asıldı. Birden, gözlerindeki bahçeler derin ve karanlık bir hal aldı. Duruşu, nerdeyse dışarıdayken olduğu gibi çöktü. "Doğru söylüyorsun, haksızlık ettim." Sesi mesafeliydi. Kafası dağınıktı. "Güçlü görünecek kadar gücüm de yok. İstedikğin kadar azarlayabilirsin, Hayden. Zaten bunu yapmamın bir hata olduğunu düşünüyorum."

Artık azarlamak istemiyordu. Zaten anlamı da yoktu. Gelecek yıllarda, ona karşı gelmesinin önemli olduğunu düşünürse, yine yapacaktı.

"Timothy'yi buldun mu?" diye sordu Hayden.

Alexia başını iki yana salladı.

"Buralarda, eline para geçmiş genç bir adamın eğlenmeye gideceği yerleri bilen birini tanıyorum," dedi Hayden. "Ona yazdım. Bu kentteyse, senin için Longworth'ü bulacağım."

Alexia içinde olduğu dalgınlığından biraz çıktı. "Çok iyisin."

"Kumar çukurları ve batakhanelerde gezinmek sana göre değil, Alexia."

“Sanırım değil.” Alexia şimdi ona dikkatle bakıyordu. Öyle dikkatle, öyle ciddi bakıyordu ki, sanki onu daha önce hiç görmemişti.

Dıştan görünen sakinliği, içinde esen fırtınaları saklıyordu. Odanın havasında hissediliyor ve tam yanında dursa da çok uzakta olmasına neden oluyordu. Çok uzak ve... Üzgün.

“Bugün nereye gittin?” diye sordu Hayden.

“Mektupları hallettim.”

“Kadını buldun mu?”

Alexia başıyla onayladı.

Hayden’in içinde yine o boşluk oluştu. O boşluğu, öfke doldurmaya çalıştı. İki tepkiyi de kontrol etmek için dişlerini sıktı. Gününü, Benjamin’in âşığıyla geçirmişti. Saatlerce konuşmuşlardı, aklı hâlâ o kadındaydı. Ve Ben’deydi. Bütün bu gün, başka bir adam içindi.

Hayden pencereye yürüdü ve tepkisini görmesin diye camdan dışarı baktı.

“Lucinda Morrison çok güzel,” dedi. “İnanılmaz derecede. Sanırım, görür görmez ona âşık olmayacak bir adam yoktur.”

“Ben olmam.”

“Evet, belki olmazsın. Bu senin için fazla şairane, fazla mantıksız olurdu. Gözünün önünde durmasını isteyebilirsin ve ona sahip olabilirsin ama ona âşık olmazsın.”

Hayden, gözlerini kapadı. Sadece gördüğü adamı tarif ediyordu. Eskiden olduğu adamı. Peki neden hakaret etmiş gibi geliyordu? Bir yıl önce, onaylayarak başını sallardı.

Sana âşık oldum, lanet olsun. Gözümün önünde ol istedim, sana sahip oldum ve sonra SANA âşık oldum.

“Bayan Morrison ne dedi?”

Alexia cevap vermeyince, Hayden ona yüzünü döndü. Alexia kollarını göğsünde birleştirmiş, derin düşünceler içinde ayakta duruyordu. Aklı, kilometrelerce ötedeydi.

Dikkatini tekrar odaya ve Hayden’a yöneltti. Kollarını açtı ve ona doğru geldi. “Hemen hemen düşündüğüm ve mektupların ima ettiği gibiydi. Romantik bir ilişkileri varmış ve ona para göndermiş.”

Hayden’in kafasında rakamlar dönmeye başladı, Bristol’e giden binlerce pound. “Ne kadar?”

“Mümkünse daha sonra konuşmak isterim. Belki yarın. Sana anlatacak çok şey var ama şu an konuşmak istemiyorum.” Odaya baktı ve Hayden’in kişisel eşyalarını fark etti. Sonunda onları fark etmişti ve taşıdıkları anlam karşısında şaşırdı. “Burada, benimle mi kalacaksın? Bu odada?”

“Başka oda yoktu.”

“Sevindim.”

Bu, Hayden’in beklediği tepki değildi. Gülünç derecede gururunu okşadı. Tanrı yardımcısı olsun.

Alexia iyice onun yanına yaklaştı. Gözleri hâlâ uzak ve karanlıktı, içinde hâlâ fırtınalar vardı ama artık daha kendindeydi.

Elini, Hayden’in göğsüne dayadı. “Sonra konuşabilir miyiz, Hayden? Şu anda sadece beni öpmeni ve yatağa götürmeni istiyorum. Bunu yapmana ihtiyacım var, hem de çok.”

Bir daha sormasına gerek yoktu.

Yirmi Birinci Bölüm

Alexia, Hayden'ı sıkıca kendine yapıştırdı. Hayden onun yakınında durması için, kendini kollarının arasına sardı, nefesini hissediyor ve teni mümkün olduğu kadar fazla değiyordu.

Hayden'in onu takip ettiğine o kadar minnettardı ki. O kadar rahatlamıştı ki. Burada olmasına ihtiyacı vardı, beden ve gerçekten. Ona, bunun bir rüya, bir anı olmadığını, artık onun hayatı olduğunu hatırlatmalıydı.

Benjamin'le çok uzun süre kalmıştı. Yürüyüşleri bittiğinde, öfkesi azalmış ve kalbi yumuşamıştı. Kısa bir süre, çok uzun süre, tehlikeli derecede uzun süre baraj yıkılmış ve eski duygular akmıştı. Artık uzak anılardı ama onları durduramamıştı.

Lucinda, geçirdiği şaşkınlığı, Ben'den daha iyi anlamıştı. Alexia'nın yemeğe kalması için ısrar etmişti. Ben konudaki gizliliği anlatmış ve kimsenin bilmemesi gerektiğini söylemişti. Arabacının gidip Alexia'nın eşyalarını almasını ve Sunley Malikânesi'nde kalmasını istemişti.

Alexia, o evde kalmak istemiyordu. Kalması için tüm ısrarlara karşı çıktı. Ben ona gülümserken düzgün düşünemiyordu, tüm günün gerçek dışı etkisinden kaçamıyordu. Gidişini, gün batımına kadar ertelediler ama sonunda oradan ayrıldı.

Hepsi, tekinsiz, huzursuz edici bir rüya gibiydi. Yüzünü tekrar Hayden'ın koluna bastırdı, tutkusunun etrafına gulyabaniler gibi çökmüş kafa karışıklığını dağıtması umuduyla kokusunu içine çekti. Onu doyuma ulaştırmak için çalıştı, kendi için mümkün olmayacağını biliyordu. Akli bambaşka yerlerdeydi.

Hayden onu beklemeye çalıştı ama sonunda daha fazla dayanamadı. Sonundaki gücü, geri kalan her şeyin üstünü örttü. Birkaç mükemmel dakika boyunca Alexia'nın içini öyle tamamen doldurdu ki aralarında hiç ayrılık kalmadı. Dünyada kendinden başka tek kişinin Hayden olduğu tutkunun yoğunluğunu Alexia tekrar hissetti.

Sonrasında sessizlik geldi, bir süre sürdü. Alexia gözlerini kapalı tutarak o huzura tutundu, sanki hiç Londra'dan çıkmamış, sanki orada yatıyorlarmış gibi yaptı.

Hayden, ağırlığını koluna verdi. Nazik bir dokunuşla onun yüzünü okşadı. "Seni sıkın ne, Alexia? Artık söyle."

Alexia gözlerini açtı. Karışmış saç tellerinin arasından ona bakıyordu. Ona söylerse, endişesi öfkeye dönüşür mü diye merak ediyordu. Belki de içindeki adamı çok iyi maskeleyen soğuk kibrin arkasında bu sıcaklık yok olurdu.

"Lucinda'nın güzelliği sana acı mı verdi, sorun bu mu? Yüzünü görünce Ben'in onu daha çok sevdiğini mi düşündün? Her zaman öyle olmaz. O tarz aşk sığıdır, adamın ilgisini çekecek bir kişilik yoksa kısa bir duygudur."

Alexia, Hayden'ın onu teselli etme girişimi karşısında neredeyse ağlayacaktı. Bunu yapmak için eski aşkının konusunu bile açmıştı. Hayden o anılara tutunmanın çocukça ve romantik olduğunu düşünüyordu ama şu anda sırf Alexia için o duyguları korumaya çalışıyordu.

Alexia böyle bir nezaketi hak etmiyordu. Ve Hayden da daha fazla dürüstlüğü hak ediyordu. O, kocasıydı. Ona yalan söylememeliydi. Benjamin ve Lucy sessiz kalmasını isteseler bile yalan söyleyemezdi. Böyle bir aldatmacıyı sürdürme düşüncesi, odada onu kimin beklediğini öğrenince onu üzmüştü.

Eski bir sadakatle yenisi arasında, ikisi de kendince onun üstünde hak sahibi olduğunu düşünen iki adam arasında bir seçim yapacağını acıyla fark ederek kararsız kaldı. Kalbi ona, aslında başka seçenek olmadığını fısıldıyordu. Hayden, kocasıydı ve ona içini dökmeyi çok istiyordu. Yine de, derin bir uçurumun kenarında dengede durmaya çalıştığını düşünmekten ve her adımın geri dönülmez olduğu korkusundan kaçamıyordu.

“Hayden, beni sıkıntıya sokan onun yüzü değil, hatta onun için duyduğu aşk da değil,” dedi. “O, benim gibi, Ben'in sadece anısıyla yaşamıyor. Orada, onun yanında, gerçekten ve fiziksel olarak. Ben, inandığımız gibi ölmemiş. Bugün onu gördüm ve onunla konuştum.”

Hayden inanamayarak ona baktı. İnanmaya başlayınca, yüz ifadesi karardı. Sarılışı sıkılaştı. “Artık seni alamaz. Çok geç. Sen, benim karımsın.”

Ölü bir arkadaşın aslında yaşadığını öğrenince söylenecek en tuhaf şeydi. Alexia'nın beklediği en son tepkiydi.

“Kadın da onun karısı. Onunla evli. Doğru düşün-

meyecek kadar afalladın mı? Yaşıyor dedim. O gemiden atlamış ama ölmek için değil. Hepsi planlıymış, eminim.”

Hayden ondan uzaklaştı ve yanında sırt üstü yattı. Yaşadığı şaşkınlık, havaya işledi, karanlık bir şekilde.

“Pislik,” diye söylendi. “Aşağılık herif.”

Ben de Hayden hakkında aynı şeyi söylemişti. Hiçbir arkadaşlık, bu ölümden dönüşü atlatamazdı.

“Her şeyi anlat, Alexia.”

Konuştuklarını anlattı ama gülümsemeleri, dokunuşları ve yanında yürürken elini öpüşünü anlatmadı. Büyük borcu ve Ben’in karşı karşıya kaldığı iflası ve ailesini kurtarmak için ölmüş numarası yapma kararını anlattı. Hayden dinledi. Ben’e, Timothy’nin iflasını ve Hayden’ın bundaki rolünü anlattığını söylediğinde bile hiç yorum yapmadı.

“Ne öğrendiğimi kimseye söylememem için yemin etmemi istedi ama öyle bir şey yapmadan çıktım,” dedi. “Söz vermeden önce düşünmek istedim. Kız kardeşlerinin yaşadığını bilmesi gerekir, sence de öyle değil mi? Hepimizin yas tutmasına izin vermesi çok yanlıştı. Neden yaptığı veya kimi koruduğu umurumda değil, yine de zalimlik.”

“Kendini koruyordu,” dedi Hayden. “Bana yaşadığı evi anlat.”

Alexia, Sunley Malikânesi’ni anlattı. “Rahatları yerinde görünüyordu. Kardeşlerine para göndermenin bir yolunu bulması gerektiğini söyledim.”

“Rahatının yerinde olduğuna eminim. Hem de fazlasıyla.” Yana döndü ve ensesini avucuna aldı. “Oraya dönmemelisin. En azından yalnız başına ve ben söyleyene kadar asla.”

“Onlara dedim ki, yarın...”

“Hayır. Bunu yasaklıyorum. Bu sefer asilik yapma, Alexia. Bu sefer bana karşı gelme. Yarın oraya gitmeyeceksin.”

Alexia bu isteği sorun etmedi. Zaten bir daha asla oraya dönmek istediğini sanmıyordu. Ben’in yaşadığına sevinmişti ama bugünün, onu nasıl üzdüğü ve kafasını karıştırdığı konusunda mutlu değildi. Tüm bu deneyim, midesini düğüm düğüm etmişti.

Hayden uzanıp lambayı söndürdü. Alexia, ona daha sıkı sarıldı, onunla sırrını paylaştığı için rahatlamıştı. Doğru şeyi yaptığını umuyordu. “Mutlu değil. Şeytanla anlaşma yaptığını söylüyor.”

“Böyle bir dalavere için uygun bir tanım. Artık uyu. Bristol’deyse yarın Timothy’yi bulacağım ve Benjamin hakkında ne yapacağıma karar vereceğim.”

Tam dalmak üzereydi ki aklına bir şey geldi. “Hayden, burada kendi adıyla değil başka bir adla tanındığını söyledi. Bay Morrison da değil, sanmıyorum. Ama hangi ad olduğunu bilmiyorum. Hiç sormadım.”

“Sanırım ben o adı biliyorum. Çok yakında da emin olurum. Bir iki gün içinde her şeyi biliyor olacağım.”

Alexia, karanlıkta Hayden’in yüzüne baktı. Gözlerinin açık olduğu anlaşılıyordu. Ona uyumasını söylemişti ama Hayden’in aynısını yapacağından şüpheliydi.

Sarıldı. Sıcaklığı, Alexia’yı rahatlatmıştı. Artık o, ne yapacağını bilirdi. Sonuçta, Ben’in yeni adını bile tahmin ediyordu. Uykuya dalarken, nereden bildiğini merak etti.



Kahrolası dolandırıcı.

Hayden, karanlığa bakarken Benjamin Longworth'e içinden hakaretler yağdırdı. Nedeni ne olursa olsun aptal yerine konmak hoşuna gitmemiştir ve Ben bunu çok acımasızca yapmıştı.

Hepsi kandırmacaymış. O melankoli. O sarhoşluk. Acaba Ben, Hayden'in intihardan şüpheleneceğini tahmin etmiş miydi? O da planın parçası mıydı yoksa yanlış hesap mıydı?

Pislik. Beyinsiz. Sahile yüzmeye çalışırken ölebilirdi. Ben'in hayat boyunca yaptığı tüm düşüncesiz, delice şeyler içinde en kötüsü buydu.

Fakat işe yaramıştı. Suttonly'nin pençesinden kurtulmuştu ve suçunun meyvelerinin tadını çıkarabilmişti. Gözünde tekrar İngiltere Bankası'ndan yapılan ödemeler canlandı. Bristol'e yapılanlar, Suttonly'den çok önceydi. Tüm bu plan çok önceden yapılmıştı, muhtemelen dolandırıcılıkla aynı anda başlamıştı. Ben, baştan beri yok olmayı planlamış olabilirdi. Suttonly, sadece bu hareketi zorunlu kılmıştı.

Pennilot. Bristol hesabındaki isim buydu ve o parayla ödediği de babasından kalan eski bir borç değildi. Bu ismi seçerken Benjamin'in çocuk gibi sırtıttığını görebiliyordu, kendi zekâsına hayran kalmıştı herhalde. Pennilot. Çokca peni anlamında. Çok peniye sahip bir adamın değeri de çok olurdu. Longworth. Ben'i tanıyorsa, tüm plan, dolandırıcılıktan parayı saklamaya ve o gemiden atlamaya kadar hepsi, büyük bir macera, bir fevri davranışın bir diğerini takip ettiği büyük bir oyundu.

Fakat insanlar büyük zararlar görmüştü. Darfield ve dolandırıcılığın kurbanları. Kendi kardeşleri. Ve onun aşk yalanlarına inanmış, ona muhtaç bir kuzen.

Hayden, Alexia'nın nefesini omzunda hissetti, sıcaklığı vücudunu sarıyordu. Bu akşamki halini şimdi anlıyordu. İlk kez, yatakta yalnız değillerdi. Bir davetsiz misafir vardı. Alexia'nın aklını meşgul ederek doyuma ulaşmasını engelleyen bir şey olduğunu, sarılmasındaki çaresizliği sezmişti. Benjamin'i görmek, eski aşkı su üstüne çıkarmıştı. Artık bir anı değildi.

Alexia'nın ona güvenip sırrı söylemesiyle teselli buluyordu. Ben'in sırrını tutmamıştı. Kocasıyla Ben'in arkadaşı olarak ona söylemişti. Şimdi huzur içinde uyuyordu, sanki anlatınca her şey hallolmuştu. Hayden bundan şüpheliydi. Ben, Alexia'nın bildiği şeylerle Londra'ya dönmesine izin veremezdi.

Alexia, uykusunda döndü. Hayden da arkasına doğru gelip bedenini onunkine sardı. Uyandırmamaya dikkat ederek sarıldı.

Ben'in, Alexia üstünde nasıl bir büyüğü olduğunu bilmiyordu ama bir şey kesindi. Bir daha Sunley Malikâne-si'ne yalnız başına gitmeyecekti. O gün bile oradan ayrılmasına nasıl izin verdiklerini bilmiyordu.

Ben'in, Alexia'ya veya herhangi masum insana zarar vereceğini düşünmek istemiyordu. Ama tabii Ben'in büyük bir suç işleyeceğine ve bir servet çalacağına da inanmazdı. Kendisi Bristol'de sefasını sürerken kardeşlerinin, yasını tutmasına izin vereceği aklına bile gelmezdi. Ve Ben'in evlendiği şu kadın, kocasından daha kötü şeyler yapabilecek biri olabilirdi.

Sonuçta bir sürü risk vardı. Şu anda, Sunley Malikâne-si'nde, Ben bunları hesaplıyordu.



Alexia, bu sefer Hayden'a karşı çıkmadı. Sonraki gün Sunley Malikânesi'ne gitmedi. Hayden, Timothy'yle ilgili bir şeyler öğrenmek için gittiğinde Alfred's Otel'de kaldı.

Alexia onun dönmesini beklerken sabah geçti ve güneş tepeye çıktı. Tim'in, İngiltere Bankası'ndaki tüm parayı harcamadan bulunmasını umuyordu. Günlerini, Benjamin'in ismine hesapları bulmak için harcadığına şüphe yoktu ama gecelerini kumar batakhanelerinde geçiriyor da olabilirdi.

Hayden, bu sabah, ona çok özenli davranmıştı. Özenli ve sakın ama talepleri konusunda katıydı. Alexia otelden ayrılmayacaktı. Sunley Malikânesi'ne gitmeyecekti. Yine kafasına göre hareket etmeye kalkarsa diye arabacıya da onu götürmemesini söylediğini tahmin ediyordu. Kocalık haklarını kullanma şeklindeki güven eksikliğini fark etmişti. Ama bunun sebebinin son itaatsizliği olduğunu sanmıyordu.

Ben'i tekrar görmek isteyeceğini sanıyordu. Anıların, onun üstünde bir gücü olduğunu düşünüyordu.

Öyle miydi? Şokla kafa karışıklığının ötesine geçip kalbinin ona ne söylediğini duymak istiyordu. Gücünü toplayıp o anılarla yüzleşti.

Ben'i görmenin, onu kalbinde saklı tutan kızı açığa çıkardığını yadsıyamazdı. Dün, içinden sıkça kıkırdamak gelmişti. Ben, hâlâ onun üstünde böyle bir etki yaratabiliyordu ama geçmişten kalan aptal bir heyecanın yankısından başka bir şey değildi.

Yatağa baktı. Orada olanların hiç aptalca bir yanı yoktu. Tutkunun gücünde hiçbir sığ yan yoktu. Benjamin, kalbini, hafif bir bahar esintisi gibi gıdıklamıştı. Hayden, onu, sıcak yaz gecelerinin derin gizemlerine sürüklemişti.

Gözlerini kapadı ve Londra'daki son gecesini düşündü. Ben'le o şeyleri yaptığını düşünemiyordu. Ben, kahkahalar, öpücükler ve övgülerden ibaretti. Hayden'la yaşadığı ruhunu alt üst eden birleşmeyle alakası yoktu. Hayden'in içindeki adam bir sır ve keşfedilmeyi bekleyen bir gizemdi. Ben'in içinde başka bir adam olduğunu hiç sanmıyordu.

Alexia, Hayden'in artık dönmesini istedi. Şu anda, kanlı canlı yanında olmasını istedi. Dün geceki gibi tüm sıkıntısını ve karmaşayı sakinleştirmesini istedi.

"Alexia."

Gözlerini açtı. Odasında bir adam vardı. İstedığı adam değildi.

Benjamin, ona gülümsüyordu. İfadesinin temkinli olduğu kendi kuruntusu muydu? Söylemek zordu çünkü alnının üstüne gelen bir şapka takmıştı. Kenarları, yüzünü gölgede bırakıyordu.

"Bay Alfred, buraya çıkmama izin mi verdi? Hangi odada olduğumu mu söyledi?"

Şapkayı çıkardı. "Yukarı sıvıştım ve aşağıda, sokaktayken camdan baktığımı görmüştüm. Lütfen beni affet ama seni görmek zorundaydım. Sen Sunley Malikânesi'ne dönmeyince ben sana gelmeye karar verdim."

"Şehre hiç gelmediğini sanıyordum."

"Çok nadiren. Yüksek bir yaka ve yüzüme gelen bir şapka, yanından geçen birinin yüzünü epey gizleyebiliyor." Ona yaklaştı. "Neden bu sabah, söz verdiğin gibi gelmedin?"

"Öğrendiklerimi düşünmek zorundaydım. Seninle bir daha konuşmadan önce şaşkınlığı atlatmak istedim."

"Burada, bunu mu yapıyordun? Düşünüyor ve şaşkınlığını mı atlatıyordun? Çok ciddi görünüyordun."

“Artık oldukça ciddi biriyim. Hep öyle biriydim ama şartlar daha belirgin hale getirdi.”

Ben yavaşça güldü. “Benim yanımda hiç ciddi değildin, tatlım.”

“Gayet ciddiydim. Belki senin için bir oyundu ama benim için değildi.”

Yüzü asıldı. “Oyun mu? Böyle mi düşünüyorsun? Dün daha açık konuşmam gerektiğini biliyordum. Seninle oyun oynamadım, Alexia. Kalbimi tamamen çalmıştın.”

Tamamen değildi ama açıklaması yine de onu etkilemişti. Gururu, *o kadar da* aptal olmadığını duymaktan hoşlanmıştı.

“Keşke gelmeseydin, Ben. Akıllıca değil. Eşinin hoşuna gitmeyecek.”

“Geldiğimi biliyor. Bana ihanet edeceğinden endişe duyuyor. Yapmaman için sana yalvarmamı istiyor.”

“Küçük bir şey için gereğinden fazla endişe ediyor. Ailen yaşadığını bilse ne zararı olur? Kardeşlerin ve ben sırrını saklayabiliriz. Borçlu olduğun o adam asla öğrenmez.”

“Durum ondan daha karmaşık. Bana güvenmeni istemeliyim, tatlım. Tüm dünyanın öğrenmesi riskini göze alamam.”

“Ben de başkalarının öğrenmeyeceğine söz veremem. Biri öğrendi bile.” Gözleriyle odanın etrafını süzdü.

Benjamin de o yöne baktı ve tuvalet masasında erkek fırçasıyla dolabın önünde erkek çizmelerini gördü. Yüzü kızardı. “O burada mı? Seninle geldiğini söylememiştin.”

Tam o sırada Hayden içeri girdi. “Geleceğimi bilmiyordun. Dün gece geldim.”

Ben irkildi. Yüz yüze geldiler. Zaman yavaşladı.

“Seni canlı ve iyi görmek güzel, eski dostum,” dedi sonunda Hayden.

Ben, büyüleyici gülümsemelerinden birini yapmaya çalıştı. “Bir açıklaması var.”

Hayden iç çekti. Ben’in fark ettiğinden şüpheliydi ama Alexia fark etmişti. Yüzündeki katlanma ifadesi, bu karşılaşmanın ona ne kadar acı verdiğini gösteriyordu.

“Tabii ki bir açıklaması var, Ben. Ama özrü yok.” Bir an için Ben’i görmezden gelerek Alexia’ya doğru yürüdü. “Aradığım bilgiyi buldum. Bu öğleden sonra yerini bulurum.” Sesini yükseltti. “Timothy’den bahsediyorum, Ben. Timothy’yi hatırlıyorsun, değil mi?”

“Kardeşimi tabii ki hatırlıyorum.”

“Neden onu birlikte aramıyoruz, Ben? Uzun sürmez. Başka bir adamın karısını ziyaret etmek için kentin sokaklarında gezebildiysen kardeşinin güvende olduğunu öğrenmek için de bu riski alabilirsin.”

“Sen ne demeye çalışıyorsun? Bak, Rothwell, böyle şeylerle ona hakaret etmene izin...”

“Ona hakaret etmiyorum. Sadece senden şüpheliyim.” Hayden kapıya doğru yürüdü. “Hadi gel. Yürürken konuşabiliriz. Alexia, kimseyi içeri alma. Bu sefer kapıya sürgü çek, hizmetlilere bile açma.”

★★★

“İçeride çok kabaydın,” dedi Ben, Hayden’la sokağa iner inmez.

“Bir adamı, karımla, yatak odasında buldum. Kaba olmaya hakkım var.”

“O benim kuzenim.”

“Onun için kuzenden daha öteydin.”

“Alexia sana aramızda bir yakınlık olduğunu söylediye, ona olan ilgimi yanlış anlamış olmalı. Kadınlar nasıldır bilirsin, özellikle de evde kalanlar. Bir adamın, aşağılık şüpheler duyulmadan kuzenini ziyaret edememesi çok yazık.”

Ben’in, yanlış anlaşıldığı konusundaki ısrarı, Hayden’ı bekleyen arabaya kadar sürdü.

“Alexia, olmayan şeyler üstüne hayaller kuran bir kadın değil. Yukarıda seni dövmediğime dua et. Şu anda dövmem için de dua et.”

“Aman ne hoş karşılama.” Ben kendi koltuğuna kuruldu. Hisleri incinmiş gibi yapacak kadar da yüzüstüdü. “Ama anladığım kadarıyla sevincini anlayamayacak kadar şoktasın.” Gülümsedi ve eğilip Hayden’ın omzuna elini koydu. “Kahretsin ama seni görmek harika. Alexia’nın sırrını sana açmasına neredeyse seviniyorum çünkü tekrar bir araya gelmemizi sağladı. Gerçi ona, tüm dünyanın öğrenmesine izin veremeyeceğimi söylemiştim.”

“Ben tüm dünya değilim. Sadece bir kişiyim ve bilmenden en az korkman gereken kişiyim.”

Ben, arabanın içindekileri incelerken kayıtsızca gülümsedi. Döşemeyi, perdeleri ve ahşapları, sanki arabayı alacakmış gibi inceledi. İçi rahat olmayan bir adamın zoraki bir meşguliyetiydi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Bir meyhaneye. Bu karşılaşma epeyce bir içki hak ediyor, değil mi?”

“Eski zamanlar gibi. Sonunda anlayacağını biliyordum, şeyi aşınca...”

“Beni en kötü şekilde kandırdığın için seni kanlar için-

de bırakana kadar dövme dürtüsünü aşınca mı? Öldüğünü sanmamı sağladın ve seni ölmeye bıraktığımı düşünmeme de izin verdin.”

Ben, arabanın duvarları üstüne geliyormuş gibi kıpırdandı. “Kardeşim bizimle meyhanede mi buluşacak?”

“Timothy’yi gün bitmeden bulacağımıza oldukça eminim.”

Araba, dükkân ve işyerlerinin olduğu bir sokakta durdu. Ben, camdan dışarı baktı ve yüzü kızardı. Meyhane, avukatlar ve iş adamlarıyla doluydu. Londra’da olsalar, günlerini kentte geçirecek türden adamlarla. Sokağın karşısında, birkaç kapı ötede, bir taşra bankası olan Ketchum, Martin ve Cook vardı.

Önce Hayden arabadan inip meyhaneye yürüdü. Cam kenarında bir masa buldu ve bankanın önündeki sokağı görebilecek şekilde oturdu.

Bira istediler ve sessizce, gelmesini beklediler. Sonra bardakların üstünden yüzleri birbirine bakacak şekilde oturdular. Ben, omzunun üstünden bankanın önüne sadece bir kez baktı ama Hayden dikkatle bakmayı sürdürdü.

“Ailenin durumuyla ilgili tek kelime etmedin,” dedi Hayden. “Alexia, sana, olanları, benim ne yaptığımı anlatmış. Ama ne bana sinirlendin ne de soru sordun.”

“Dün bana söylediğinde sinirlenmiştim. Ama böyle şeyler olabileceğini biliyorum. Her kriz, insanları endişelendirir ve bu kötü bir krizdi. Sonuçta yetmişten fazla banka battı. Ailene karşı bir sorumluluğun var ve riskin fazla büyük olduğuna karar verdin. Seni suçlamıyorum. Ve ayrıca kardeşim daha iyi bir bankacı olsaydı, buna gerek olmayabilirdi.”

“Aman ne kadar anlayışlısın. Karımla konuşup her şeyi anlatmalıydım. Beni aşırı derecede suçluyor.” Tekrar camdan dışarıyı kontrol ederek birasını içti. “Tabii ki gerçekten ne olduğunu bilmiyor. Aslında ailemin parası hâlâ bankada. Timothy ona yalan söyledi ve ben de şerefim gereği doğrusunu anlatamıyorum.”

Ben rahatlamış görünüyordu. “Muhtemelen Tim’in tüm parayı kumarda filan kaybettiğini ona söylemiştim. Onları o şekilde mahvetmeyeceğini biliyordum. Benim aileme bunu yapmayacağını.”

“Onları mahvettim. Orası şüphe götürmez. Onları çok az gururla ve daha da az parayla Oxfordshire’a yolladım. Tuhaftır ki bu bir nezaketti, iki iflas şeklinin daha iyi olanıydı.”

“Elinden geleni yaptığına eminim.” Ben’in sesinden, konuya nokta koyduğu belliydi. *Açıklamana gerek yok, eski dostum. Ne yaptysan bana uyar.*

“Ben, Timothy’nin suç işlediğini ve bankanın paralı müşterilerinden zimmetine para geçirdiğini keşfettim. İflasının sebebi, hırsızlığı. Ya hissesini satıp kurbanlarının zararını ödemek için borcu üstlenecekti ya da ipe gidecekti.”

Ben’in tepkisi, bir tiyatro sanatçısını aratmıyordu. “Kardeşime karşı bu ithamlarla beni afalllattın. Dolandırıcılık? Hırsızlık?”

“Tahvillerde sahtecilik yapıp satıyor, parasını alıyor, geliri ödemeye devam ediyordu.”

“Beni ifade edemeyeceğim kadar üzdün. Bu, kardeşimin kişiliğine uygun değil.”

“Kişiliğine gayet uygun ama bu kadar karmaşık bir do-

landiriciligi sürdürebilmek için dürüstlükten payını almamış olmak yetmiyor. Sorun şu ki, ve bunu hemen anlamalıydım, Tim, binlerce pound çalmaya kendini ikna edebilse de *nasıl* yapacağını çözecek kadar zeki değil. Kişililiği uygun ama zekası değil.”

Ben, kaşlarını çatı, belki de kardeşinin zekasını savunup savunmayacağını düşünüyordu. “Şüphesiz, daha önce yapılmış, benzer bir dolandırıcılık hakkında bir şeyler okumuş.”

“Daha önce herkesin bildiği bir tane var. Sanırım diğer bankalar, benzer suçların daha önceki kurbanlarının zararlarını tazmin etmenin bir yolunu bulmuştur ve hırsızın yargı önüne çıkarılmasını engellemiştir. Böyle bir skandal ortaya çıkarsa hiçbir banka bunu atlatamaz.”

“Kulağa, karmaşık bir entrika gibi gelmiyor. Tim, bunu tek başına da geliştirmiş olabilir.”

“Ama öyle yapmadı, değil mi? Senden öğrendi.”

Ben, kaskatı kesildi. Birasına gözlerini dikti ve kılı bile kıpırdamıyordu, bardağın üstünde duran parmak uçları bile.

“Ne kadarını biliyorsun?”

“Hâlâ hayatta olduğun kısmı hariç neredeyse her şeyi.”

Ben derin bir iç geçirdi. “Alexia’nın, onları nasıl iflasa sürüklediğin konusunda bana söylediklerini daha çok düşündükçe daha çok endişelendim. Gece boyunca, her şeyi öğrendiğine gittikçe daha emin oldum. Bankayı batıracak bir hamle yapmanın pek olası olmadığını biliyordum. Nasıl öğrendin?”

“Timothy, benim imzamı taklit edip, benim vasisi olduğum fonları satma hatasını yaptı.”

“*Kahretsin.*” Yumruğuyla masaya vurdu. “*Gerizekalı.*”

“İnanılır gibi değil, değil mi? Öğrencinin, ustasından incelikleri öğrenememesi?”

Bu laf için ters bir bakışa maruz kaldı ama Ben asla uzun süre sinirli kalamazdı. “Sanırım hepimiz sana, onu mahkemeye vermediğin için teşekkür etmeliyiz. Gerçi...”

Ama verseydi bankadan herkes çekilirdi ve iflas edip kapanırdı. Belki kimse büyük Longworth’ün aynı şeyi yaptığını öğrenmezdi. Daha önceki hırsızlıklar gün ışığına çıkarsa hepsinin suçu Timothy’ye yüklenir ve o cezalandırılırdı. Ölü Benjamin değil.

Ben, arkasına yaslandı. Rahatlaması, gardını korumak için çaba harcadığını ve artık bunu bırakmaktan mutlu olduğunu gösteriyordu. “İlk sefer, bir nevi borç gibiydi. Bir borcu, şerefli şekilde kapamak içindi. Babamın son yükümlülüklerinin de altından kalkmak istiyordum. Maalesef çok fazlaydı, en kötüsünden bir finansçıya borcu vardı. Kalan azıcık arazi ve Oxfordshire’a ipotek konmuştu ve onları almak için sabırsızlanıyordu. Ben de hızla hepsini ödemenin bir yolunu aradım. Niyetim aldığımı geri koymaktı.”

“Niye koymadın?”

“İlklerden biri ne yaptığımı anladı. Ona borcumu ödeme izin verdi ama bunun için bana daha çok imza taklit ettirdi ve fon sattırdı. Böylece, boğazıma kadar battım.”

“Herhalde York’tan Keiller, değil mi?”

“Gerçekten çoğunu biliyorsun, değil mi?”

“İngiltere Bankası’ndaki hesabı buldum. Keiller’in banka hesabına yapılan ilk havaleleri gördüm.”

Ben tekrar dondu. Sokağın karşısındaki bankaya tekrar

bakmadı ama oldukları yerin sembolik önemini anlamış gibiydi.

“O zaman tehlikeyi fark ettim. Çoğu fon uzun süredir orada duruyordu. Çoğu vasi kontrolündeydi. Tabii her zaman birinin, ben zaten sattıktan sonra, gerçekten satmak istemesi riski vardı. Bu tuhaf olurdu.”

“Ben de, bu entrikayı Timothy değil senin geliştirdiğini öyle anladım. Sör Matthev Roland, Darfield’e geldi ve satmak istedi.”

“Sör Matthew mi? Kimin aklına gelirdi? Kente inmez bile. Böyle bir durumun benim sonum olabileceğini biliyordum.”

“Suttonly de gerçeği böyle mi öğrendi?”

Ben ona baktı. “Kahretsin. Hiçbir şeyin peşini bırakmadın, değil mi? Umarım o pislikle yüzleşmişsindir. Her şeyi mahvetti. Beni süründürüp durdu, beni köşeye sıkıştırmak, terlediğimi görmek ona zevk veriyordu. Kahretsin, Hayden, akıllı bir adam için arkadaş seçimlerinde çok kötü kararlar veriyorsun. Suttonly pis düzenbazın teki.”

Hayden, Ben’in haksızlık karşısında sinirlenmesinin ironisine güldü. Fakat bu hüznü bir gülümsemedir. Bu saçma iş yüzünden iki eski arkadaşını kaybedecekti ve hiçbir şey de kazanamayacaktı.

Hayır, öyle değil. Alexia’yı kazanmıştı. Tüm bu suçlar sarmalı olmasa onunla hiç tanışmamış olabilirdi. Hesaplar, fazlasıyla lehine dönmüştü.

“Suttonly’nin fonlarına hiç girmemeliydim,” dedi Ben. “Dikkatsizlikti. Ama o kadar küçük bir meblağdı ki. Bin. Altı üstü bir parça para, arkadaşlarından bana yardım etmelerini istediğinde oraya atılmış bir para. Orada olduğu-

nu hatırlamaz bile sandım. Ayrıca fonlarını işleme koymak için zaman istediğimde hemen talep etmek için avukatını göndereceğini de düşünememiştim. Yaptığımı kabul edip geri ödemeyi teklif etmekten başka seçeneğim kalmamıştı.”

“Kabul etmedi mi?”

“Tek bir dolandırıcılığın beni hapse göndermeye yeteceğini biliyordu, ne kadar küçük meblağ olursa olsun. Beni istediği gibi süründürebilirdi ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu.”

Ölmek dışında.

“Ona, aldığımın on beş katını geri ödedim ama daha çok istedi. Kazandığımın tümü ona gidiyordu. Sırf onu tatmin edebilmek için çalmak zorunda kalıyordum.”

“Ne berbat.”

“O ses tonunu biliyorum.” Ben’in gözlerinde öfke belirdi. “Bu hoşuna mı gidiyor? O şeytanın hayatımı cehenneme çevirmesini onaylıyor musun? Hak ettiğimi düşünüyorsun, değil mi? Easterbrook parasıyla bedeli ödenen kahrolası ahlaki üstünlüğünle orada oturmuş sadece sembolik olarak süründürülmüş olduğum için şanslı olduğumu mu düşünüyorsun?” İğrenerek başka yöne baktı. “Lanet olsun, yaşlandıkça babana benziyorsun.”

Bu eski bir kışkırtma şekliydi, tepki alması kesin olan bir yöntem. Hayden, ona hissettirdiklerini zar zor kontrol altında tuttu. “Onun oğlu olduğuma göre, huylarını biraz edinmiş olmam şaşırtıcı değil.”

“Birazdan daha çok. Diğerlerinin edindiğinden çok daha fazla. Bazı oğulları, onun kalıtından senden daha iyi kaçtı.” Ben’in öfkesini saklama girişimleri yok oldu. “Ne-

den burada, bu meyhanede, bu masada oturuyoruz? Nasıl bir oyun oynuyorsun? Bir memur mu bekliyoruz? Bunu yapacak kadar ona benziyor musun? Adalet ve hukuk adına beni teslim mi edeceksin?”

Hayden buna yanıt veremezdi. Henüz o kısma karar vermemiştir.

Sessizliği Ben'i şaşkına çevirdi. “*Kahretsin*, gerçekten bunu düşünüyor musun? Nasıl yapabilirsin? Bana bundan fazlasını borçlusun. O çiftlik evinde canlı canlı derini yüzeceklerdi ve kimse, *hiç kimse*, seni dışarı çıkarmaya niyetli değildi. *Ben* hariç. Hesap yapmayı seversin, bunu da hesapla. O gün hayatta kalma şansım ne kadardı?”

Azdı. En iyi ihtimalle beşte bir. Ama Ben'in silahları doluydu ve düşmanlar, işkencenin tadını çıkarmakla meşguldü ve ateş edilince diğerleri de yardım için içeri koşmuştu. Yine de...

Feci bir ölüm olurdu. Onursuz bir ölüm. Son bilinçli düşüncenin dehşet, son sesinin çığlıklar olduğu bir ölüm.

Ben öne eğilerek, üstünlüğünü kullandı. “Başka hiçbir arkadaşın o gün içeri dalmazdı.”

“Sana bir şeref borcum olduğunu kabul ediyorum,” dedi. “Bu sebeple kardeşini korudum. Senin adını da koruyorum. Ama sana vereceklerimin ve karşılığında ödeyeceklerimin bir sınırı var.”

“Yolumdan çekilmek dışında hiçbir şey yapman gerekmiyor.”

Bu doğru değildi ama sokağın karşısında bir hareket Hayden'in dikkatini çekti. Yüksek tepeli şapkasının altından saman rengi saçları görünen bir adam, Ketchum, Martin ve Cook'un girişine doğru yürüdü.

Ben, kardeşini tanıyınca donup kaldı. “Ne yapıyor?”

“Para arıyor. Kentteki tüm bankaları gezdi. Bristol’e gönderilen paranın, babanın borçlarından birini ödemek için değil hazineni saklamak için olduğunu tahmin etmiş olmalı.”

Ben, yüzünde endişe ve kararsızlık dolu bir ifadeyle kardeşinin ilerleyişini izledi.

“Önce bu bankaya geldi çünkü İngiltere Bankası’nın birlikte çalıştığı bankalardan biri ve Londra’dayken kullanman kolay olurdu,” dedi Hayden. “Tabii ki, Benjamin Longworth ismi altında bir hesap yoktu.”

“O zaman neden geri döndü?”

“Başka bir isim kullanmış olabileceğini fark etti. Hava-
leleri öğrenmek adına eski hesapları incelemek için Londra’da pek zaman harcamadı, o yüzden ismi bilmiyor. Ama bugün en az bir bankayı daha tekrar ziyaret etti, seni tarif etti, durumu anlattı, Londra’daki hesapla ilgili bilgi verdi. Bankalardan o eski hesapları soruşturmalarını ve nereye gittiklerini bulmalarını istiyor. Hesapların senin olduğunu kanıtlamayı umuyor, takma bir isim altında açıldıklarını ve mirasçın olarak hakkı olduğunu.” Hayden, birasından koca bir yudum aldı. “Maalesef, hesap, aktif bir hesap ve Bay Pennilot yakın zamanda o hesabı kullandı. Eğer onları, hesabı takma isimle açtığına ikna ederse, ölmediğini kanıtlamış olacak.”

“Kahretsin.” Ben, bir saniye içinde kapıdan çıkmıştı. Hayden peşinden gitti.

Ben, koşarak sokağın karşısına geçti. Tim, bankaya girmek üzereyken arkasında durdu.

Ben, kardeşinin kolunu yakaladı. Tim arkasına döndü, bir saldırıya karşılık vermeye hazırlanıyordu.

İkisi de dondular. Timothy, yüzünü, Ben'in yüzüne yaklaştırdı ve sonra şaşkınlık içinde geri çekildi. Kolundaki eli silkeledi.

Ben bir şey derken donakaldığı bir dakika daha geçti. Hayden yaklaştı ve Timothy'nin yüzünde, bu dirilmenin ne anlama geldiğini anlamaya başlayan rahatsız ifadeyi gördü.

Hayden onlara yaklaşmak üzereyken Timothy, sol eliyle, Ben'i omzundan yakaladı, sağ yumruğuyla çenesine sağlam bir yumruk indirdi.

Yirmi İkinci Bölüm

Hayden, Alexia'nın yanına döndüğünde karanlık çökmüştü.

"Timothy'yi buldun mu?" diye sordu.

"Onu bulduk. Benjamin'le birlikte Sunley Malikânesi'ne gitti."

"Sanırım konuşacak çok şeyleri vardır."

"Evet, tartışacakları çok konu var."

Timothy'yi, Benjamin'in üstünden çekebildiğinde en önemli konu hallolmuştu bile. Sunley Malikânesi'nde konuşma oldukça gerçekçi olacaktı.

Kendi başlarına halletmeleri için onları yalnız bırakmaya karar verdi. Ben'in, kardeşine ne açıklayacağını bilmeyi tercih etti. Tim, bankaya girmeden durdurulduğu için kimse, Benjamin Longworth ile Harrison Pennilot'un aynı kişi olduğunu bilmeyecekti.

Ve Tim de, Bay Pennilot'un, Ketchum, Martin ve Cook'taki tüm parayı bu sabah çektiğini asla öğrenmeyebilirdi.

Ben t yecekti. Hayden bundan emindi. Birçok sorunu gayet temiz şekilde   z m   olacaktı ama umurunda bile değildi. Aklının, ihtimalleri hesaplamasını ve olmasına izin verip veremeyece ini tartmasını da engelleyemiyordu.

Bana borçlusun. Bir noktaya kadar evet. Ama her  eyini değil. Her borcun sınırları vardı.

Alexia, dolaba gitti bir  al aldı. “Ben’in Timothy’yi görmesini sa lamana sevindim. Rose’a, burada bulduklarımızı anlatmaya karar verdim. Doğrusu bu. Belki Ben, Sunley Malikânesi’ne gelmesine izin verir, böylece o da tekrar kardeşini görebilir.”

Alexia    m   olabilirdi ama Hayden    m yordu. Ceketini  ıkardı. “Ben’in karısı Lucinda. D n gittiğinde sıcak bir evlilik gördün mü?”

“Beklenmeyen bir ziyaret iydim ve koşullar hiç normal değildi.  artların mahk mu olduğundan bahsetti ama belki de artık ailesiyle iletişime geçtiğine göre öyle hissetmez.”

Alexia,   mineyi daha çok alevlendirdi. Hayden, etkili hareketlerini izledi.   e yönelik amacına rağmen zarif hareketlerdi.   mineden gelen ateş, etrafında altın bir hale oluşturuyordu. Gözleri, koyu, kraliyet moru görünüyordu.

“Ak am yemeğini yukarı mı isteyeyim? Yoksa a a ı mı inelim?” diye sordu.

“Ben şu an a  değilim. Sen?”

“Acıkamayacak kadar huzursuzum.”

 yi saklıyordu, ne kadar huzursuz olduğunu. Hayden hissedebiliyordu, sakın ifadesinin altından görebiliyordu. D n ak am tamamen etkisi altındaydı ama belki  oku atlıyor ve ne anlama geldiğini anlamaya ba lıyordu.

Hayden'in ceketini silkeleyip dolaba asarken bunları kafasında tartıyor muydu? Oturmasını söyleyip çizmelerini çıkarmaya yardım etmekte ısrar ederken Ben'i mi düşünüyordu? Bu ev içi ayrıntılarla ilgilenmesi için bir otel hizmetlisini çağırmadığına seviniyordu. Bu gece, ikisi dışında kimseyi bu odada istemiyordu.

"Kız kardeşlerini görmeyecek. İngiltere'den ayrılacak, Alexia. Çok yakında."

Çizmeleri, dolabın yanına koydu, kapısını kapadı, sonra sırtını dolaba dayadı.

"Sana bunu söyledi mi?"

"Hayır. Ama gideceğinden eminim." Ben, artık gitmek zorundaydı. Hayatını Hayden'a emanet edemezdi. Bu kararı dört yıl önce vermişti. Soru, yalnız mı gidecekti, yanına birini de alacak mıydı? Kendi de tehlikede olan Timothy'yi? Karısı Lucinda'yı?

Alexia'yı?

"Neden gidecek? Söylediği gibi eski bir borç yüzünden değil. Onu korkutan ne? Çok korkuyor, Hayden."

Algı gücü karşısında etkilendi ama hep öyle olmuştu. Bildiği gerçeklere uyan bir hikâye öğrenmişti ama onların sağladığından daha fazla hile olduğunu görüyordu.

Ona söylemek istediği çok şey vardı. Sadece misafir odasındaki o gün başlayan aldatmacalar düğümü değil, kalbinde ve ruhunda düğümler yaratan şeyler hakkında da.

"Düğün gecemizde, Timothy'nin iflasıyla ilgili bilmediklerim olduğunu söylemiştin. Açıklayabilecek olsan anlatırdın diye düşünmek istiyorum."

"Anlatamadığım için o kadar çok küfrettim ki."

Düşünceli bir şekilde kafasını salladı. "Bütün gün bunu

düşündüm ve Benjamin hakkında öğrendiklerimi, Timothy'nin aradığı bu banka hesaplarını. Seni düşündüm, Hayden ve olduğunu bildiğim adamı.” Kafasını eğdi. “Benimle kuzenlerim hakkında konuşamayabilirsin ama kendin hakkında konuşabilirsin, değil mi?”

“Bu, cevabı bilip bilmeme bağlı. Her zaman kendimizi çok iyi tanımayız.”

Hafifçe güldü. “Ne kadar doğru. Ben de son zamanlarda kendim hakkında çok şey öğrendim. Sorum çok basit. Cevabını verebilirsen, bugün vardığım sonuçların bir kısmının doğru olduğunu anlayacağım.”

“O zaman sor.”

“Ailenin parasını Darfield ile Longworth’ten çektin mi? Veya bankaya gittiğim gün Bay Darfield seni bekliyor muydu?”

Şeref sözünü bozmadan ne söyleyebileceğini düşündü. “Henrietta Teyzemin hesabını çektim.”

Alexia, odada yürüdü ve yazı masasının önündeki sandalyeye oturdu. “Kuzenlerime haksızlık yaptığına inanarak kalbini kırdım, değil mi?”

“Timothy’ye olan güvenin ve kuzenlerin için endişelenmen anlaşılabilir. Onlar senin ailen.”

“Ama sen benim kocamsın.”

Bunu söyleyişindeki sağlamlık, yüreğine dokundu. Bu sadakat, eski bir sadakatle sınıırırsa ne olurdu? Başka bir şey olmasa bile en azından görev anlayışının ona yol göstereceğine inanmak istedi.

Böyle bir sınama olmamasını sağlayabilirdi. Ben’in onu büyülememesini, nostaljiyle onu istismar etmemesini, eski anılarla onu çekip almamasını sağlayacak güce sahipti.

Tek yapacağı, sulh hâkimini arayıp Ben'in suçları hakkında bilgi vermektir. O zaman hiçbir Longworth limandaki gemiye binemezdi. Ve Alexia'nın uzun süre yaşattığı aşkını da kimse kullanamazdı.

Ben ve Tim'i hapse gönderirse, ondan nefret ederdi. Ona hâlâ sahip olurdu ama Alexia, ondan nefret ederdi. Babası, bir kadını güç ve zorla alıkoymuştu. Hayatının her gününü, başka bir adamı sevdiği için cezalandırarak geçirmişti. Babasından, bu yüzden nefret ediyordu. Artık nedenini, nasıl gurur ve sahiplenme getirdiğini anlamış olmaktan daha da çok nefret ediyordu.

O sefilliğe sebep olanın zalimlik değil aşk olduğunu hiç anlamamıştı. Bir adamın, başka bir adamı seven bir kadına karşı tutkusu tehlikeli olabilirdi. Ne kadar tehlikeli olacağını kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

Sandalyenin yanına gitti ve Alexia'nın önünde diz çöktü. Elini tuttu, öyle küçük ve zarifti ki... Sıcak eline bir öpücük kondurdu. Gözlerini kapadı ve dudaklarının altında teninin hissinin keyfine vardı.

Alexia, parmaklarını, saçlarında gezdirdi. "Çok düşüncelisin. Ona kavuştuktan bu kadar kısa süre sonra gideceği için üzülüyor musun?"

Peki sen? "Ondan değil. Ne kadar güzel olduğuna ve küçücük hareketlerinin bile ne kadar zarif olduğuna hayranlık duyuyordum."

Yüzünde şüpheli bir gülümseme belirdi ve saçlarını okşadı. Yaptığı hareketle, az önce söylediklerini savuşturuyordu.

"Bana inanmıyorsun."

"Güzel olmadığımı biliyorum. Ama bana iltifat etmen çok tatlı."

“Çok güzelsin. Sana sadece bakmak bile başımı döndürüyor. Güzelliğin, baştan beri elimi kolumu bağladı, sevgilim. Gözümü kararttı. Beni sana çeken, zevkten çok daha fazlası. Sana âşık oldum.”

Yüzünde şaşkınlık ve inanamaz bir ifade belirdi. Bunu söylemek Hayden’ın kalbini sarhoş etti ama pişman değildi. Alexia’nın bilmesine ihtiyacı vardı.

Hayden bir cevap beklemedi. İstedikinden emin değildi. Bacağını okşadı, eteğini kaldırdı, bacaklarından birini dizine koyarak kaldırdı. Ayakkabısını çıkardı, çorabını indirdi.

Bacağının pürüzsüz beyaz tenine bir öpücük kondurdu ve diğerine geçti.

“Utaniyor gibisin, Alexia. Seni daha önce de soydum.”

Hafifçe gülümsedi. “O farklıydı.”

“Nasıl? Daha önce kendini, evlilik içi fahişe olarak kabul ettiğin için mi? Âşık olduğum karım olmak daha mı utanç verici?”

Kıpkırmızı oldu. “Âşık olduğun karın olarak zevk almaya iznim var mı?”

Hayden güldü. Alexia’nın üstüne eğildi, sandalyesinin arkasına kolunu doladı. Onu öptü, eteğinin altından kısıklarının dayanılmaz yumuşaklığını okşadı. “Zevk almazsan, hakaret sayarım.”

Eli üstünde gezinirken Alexia’nın kalçaları aşağı kaydı. “Tanıştığımızdan beri sana etmediğim tek hakaret o olsa gerek.”

“O zaman, söylediğim şeyin araya girmesine izin verme, aşkım. Nezaket gereği cevap verme zorunluluğu da duyma. Adına ne dersen de, hiçbir zaman sadece görev icabı değildi.”

Hayden elbisenin kancalarını açtı ve üstündekileri çıkarabilmek için Alexia'yı ayağa kaldırdı. Sonuncusunu üstünden çıkarırken Alexia'nın yüzü kızardı ve Hayden ayaklarının dibindeki elbise yığınının üstünden geçmesi için onun elini tuttu. Lamba ve şöminenin altın rengi halesiyle parlayan çıplak vücuduna hayranlıkla baktı. Corregio'nun Io'su gibi yumuşak ve solgundu, hafif kıvrımları vardı ve tümüyle kadınsıydı. Alexia o kadar güzeldi ki Hayden'ın içini acıtıyordu.

Onu kendine doğru çekti ve kalçalarına sarıldı, elleri kalçalarını kaplıyordu. Karnını öptü ve sonra yüzünü tenine değdirdi. Kokusu ve sıcaklığı içinde kendini kaybetti.

İçindeki arzu arttı. Güçlü bir zorlama ve şiddetli bir sabırsızlıkla çoğaldı. Neredeyse onu oracıkta yere yatırıp hemen ona sahip olacaktı. Bildiği tek yolla onu sahiplenecekti.

Onun yerine, Hayden ayağa kalktı ve Alexia'yı kucağına alıp yatağa taşıdı. Hayden kendi giysilerini çıkarmaya başladı. Alexia, ona yardım etmek için yatağın üstünde dizlerinin üstüne oturdu. Çıkana kadar kravatını çekti. Yaramaz bir gülümsemeyle dikkatlice Hayden'ın yeleğinin düğmelerini açtı.

Hayden, ona izin vermeye karar verdi. Böylece ellerini, başka işler için kullanabiliyordu. Alexia'nın göğüslerini okşamak gibi. Alexia, onun giysileriyle ilgilenirken, Hayden da onun vücuduyla ilgilendi. Alexia zevkten dengesini kaybedene kadar göğüs uçlarını sıkıştırdı. Kadının yüzünde, erotik bir yumuşaklıkla kendinden geçen bir ifade belirdi.

Bu sefer, aralarına kimse girmedi. Hayden sabahın ne

getireceğini bilmiyordu ama şu an, tamamen onunlaydı. Alexia'yı öyle çok sevmek, öyle tümüyle sahiplenmek istiyordu ki bu gece düşüncelerinde ve ruhunda başka hiçbir şeye yer kalmamalıydı.

Hayden altındaki giysileri çıkarmaya başladı ama Alexia elini alıp göğüslerine geri götürdü ve düğmeye kendi uzandı. "Durma. Cennette gibiyim. Bunu ben yaparım."

Alexia onn üstündekileri çıkarmak için uğraşırken, Hayden onu, olabileceği kadar cennette gibi hissettirmeye çalıştı. Alexia giysileri çıkarırken okşamalarıyla Hayden'ın kontrolünü kaybetmesine neden oldu.

Hayden onu ayağa kaldırdı ve Alexia'yı yatakta önünde doğrulttu. Artık onun her yerine dokunabiliyordu, kızarmış şehvetli yüzünden ayaklarına kadar. Elleriyle her yerini okşarken, Alexia ona baktı, Hayden onun kıvrımlarında ellerini gezdiriyor ve kendinden geçmesinin işaretleri ve sesleriyle aklını yitiriyordu. Alexia'nın tahrik olmasının kokusu havaya yayıldı. Kasıklarına yayılan kayganlık, hazır olduğunu söylüyordu. Artık dengesini koruyamadığından Alexia dengede kalmak için bacaklarını açtı ve Hayden'ın omuzlarından tuttu.

Hayden, onun başını aşağı çekerek dudaklarından öptü ve göğüslerine doğru inerek öpmeye devam etti. Dili, o hassas meme uçlarını daha da sert yaladıkça, Alexia parmaklarını iyice onun omuzlarına geçiriyordu. Kadının sessiz inlemeleri Hayden'ın kanına girdi ve onu daha çok sertleştirip, Alexia'yı çıldırtmaya daha kararlı hale getirdi.

O yüzden, Alexia'nın vücudu onun ağzından uzaklaşıp, bu sefer o aşağı inerek öpmeye başladığına Hayden şaşırdı. Alexia'nın nefesi, sıcaklığı ve nemi önce Hayden'ın boy-

nu ve omuzlarını, sonra göğsünü ele geçirdi. Alexia tekrar onun önünde diz çökene kadar aşağı indi. Öpüşleri, aşağı doğru yola devam etti.

Kükreyen bir açlık, Hayden'ın romantik isteklerinin içine geçti. Alexia'nın kadife gibi avuç içleri, aletini kavradığında ve diğer elinin parmakları ucunda gezinmeye başladığında uluyan bir zevk, başka hiçbir düşünceye yer bırakmadı.

Alexia başını eğip okşadığı yere baktı, sonra istediği tepkiyi görmek için Hayden'ın yüzüne baktı. Gücünün farkındaydı. Evliliklerinin ilk gecesinde fark etmişti.

Şu an, Hayden onun kölesiydi. Arzunun şiddeti, tüm düşünce ve hislerine hakimdi ve Alexia'nın tekrar ağzını kullanmasını o kadar çok istiyordu ki deliriyordu.

Alexia'nın daireler çizen eli sıkılaştı ve yukarı aşağı hareket etmeye başladı. Zevk, Hayden'ın vücudunu şiddetle ele geçirdi.

“Âşık olduğun karın, evlilik içi fahişenin özgürlüklerine sahip mi?”

Hayden'ın aklı, onun ne dediğini ve ne kast ettiğini zor algıladı. Kadınların bazen çok tuhaf düşünceleri oluyordu.

“Sence şu andan sonra çekingen olmam isteyecek kadar salak mıyım?”

“Bilmiyorum. Bazen erkeklerin çok tuhaf düşünceleri oluyor.”

“Bu adamın yok. Âşık olduğum karıma yalvarmak üzerim.”

Alexia erotik bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Onu bu akşam yapamayız. Belki başka zaman.” Alexia'nın eli

tekrar hareket etmeye başladı ve son cümlesi hakkındaki Hayden'in şüphelerini yok etti. Alexia başını aşağı eğdi. Dişleri nazikçe dokundu. Dudakları yumuşakça öptü. Nemli sıcaklık Hayden'i ele geçirdi ve kendini kaybetti.



"Kıpırdama." Sesi, Alexia'yı tatmin olmuş bir sersemlik halinden çıkardı. Uykuya, bir vücudun olabileceği en fazla yakınlıktaydı ama hâlâ etrafındaki varlığına karşı duyarlıydı. İkinci sevişmelerinin tatlı acısı Alexia'yı hâlâ tatmin ediyordu. Bu gece, bu yatağın dışında bir dünya yoktu.

Hayden ona âşıktı. Alexia böyle bir adamın, bu konuda yalan söyleyeceğinden şüpheliydi. Böyle bir açıklama yapmadan önce kesin emin olacak türden biriydi. Duygularını her yönden inceler, kalıcılığını tartışır, doğruluğu konusunda şüpheci olurdu. Alexia'ya göre, böyle şeylerin var olduğuna bile inanmıyor olmalıydı, dolayısıyla âşık olduğuna inanmak onun için çok tuhaf olmuş olmalıydı.

Sözleri, Alexia için çok değerliydi ama bu gece, Hayden'da aşkı hissetmesi daha da değerliydi. Bir süredir aralarında olan bir gücün adını koymuştu. Fakat doğru adı koyup koymadığına karar vermeye çalışıyordu.

Hayden, arkasında, tek kolu üstünde doğruldu. Karnının üstünde yatıyordu ve Hayden onu seyrederek sırtıyla kalçalarını okşadı.

İçi hemen kıpırdanmaya başladı, o derinden ürpermeler, vücudunun gizli yerlerinin canlanmasını haber veriyordu. Tahrik olması ve daha fazlasını istemesi çok zaman almadı. Sonunda heyecan ve bütün olma isteği onu, taşkınlığa ve dünyadan soyutlanacağı bir duygu yoğunluğuna sürükleyecekti.

Hayden'in eli, Alexia'yı, şu an oraya gitmeye çağırıyordu. Umarsız, çılgın ve özgür olduğu o hale. Eli, çıplak bedeni üstünde ustaca geziniyordu. Başka hiçbir dokunuş, Alexia'yı böyle etkileyemezdi.

Gözlerini kapadı ve sadece hissetti. Düşünmek, yarına kalabilirdi. Gün ağırınca, bu gecenin duygularının gerçek olup olmadığını anlayacaktı. Fiziksel heyecanın ötesinden ona bakacak ve anlayacaktı. Gerçekçi Bayan Welbourne, bir daha asla kendine bir adam hakkında yalan söylemeyecekti.

Başını çevirdi ve Hayden'a baktı. Tutku, onu dayanılamayacak kadar yakışıklı gösteren o sert ifadeyi yüzüne yerleştirmişti. İstedikini almak üzere olan bir adamın yüzüydü.

Alexia perdelerin ardından gelen solgun gri ışığa baktı. "Gün ağarıyor." O kadar zaman geçtiğini anlamamıştı.

"Birazdan. Daha değil."

Hayden'in okşamaları, en şehvetli hisleri yaratıyordu. Alexia'nın tüm bedenini ele geçiriyordu. Hayden elini, kalçasının çıkıntısında gezdirdi ve daha etkili tahrik okları, Alexia'nın vücuduna saplandı. Hayden'in parmak uçları, kalçasının çatalına doğru kaydı ve erotik çağrılar, Alexia'nın kalçalarını kaldırmasına neden oldu.

Hayden'in eli, daha aşağı, kasıklarının arasına doğru gitti. Alexia kabul etmek için bacaklarını açtı. Hayden, Alexia'nın vücudunu, kabullenişini ve kendi gücünü izledi. Onu izleyişi, Alexia'nın kendini küçük ve savunmasız hissetmesine neden oldu. Bu gece, elleri ve ağzının inanılmaz derecede hassas hale getirdiği yumuşak etini yavaşça okşadı.

Hayden başını eğdi ve omzunu öptü. “Seni seviyorum, Alexia,” diye fısıldadı boğuk bir sesle. “Benimle evlendiğin için çok mutluyum.”

Alexia’nın gözyaşları, gözlerini yaktı. Nedenini bilmiyordu.

Alexia, Hayden’in Hill Sokağı’nda, onu yatağında ağlarken bulduğu gece gösterdiği hakimiyetle ona sahip olacağını düşündü. Ancak Hayden onu kucağına alıp, çevirip üstüne yattığında şaşırdı. Alexia ayağa kalktı, onu içine aldı ve bir olmanın harika ritmiyle birleştiler.

Alexia onu, çok iyi görebiliyordu. Gümüş rengi ışık, Hayden’in yüzünü ve vücudunu hafifçe aydınlatıyor ve yüzündeki tutku ifadesini ortaya çıkarıyordu. Arzusunun altında sezdiği sıcaklığın, içindeki adamı ortaya çıkaran o duygunun artık bir adı vardı.

Bunun karşılığında, Alexia’nın kalbi titredi ve ona verdiği her şeyi kabul etmek için kendini açtı.

Odalarında kahvaltılarını ederken mektuplar geldi. Hayden, neden geldiklerini tahmin ediyordu. Zaten gelmelerini bekliyordu.

Biri ona, biri Alexia’ya gelmişti. Onunkinde, Ben, duygudan yoksun kısa bir not yazmıştı.

Gitmeliyim, tabii ki. Artık her şeyi bildiğine göre sonsuza kadar bunları saklaman riskini alamam. Tım de benimle gelecek, çünkü o da benim kadar tehlike altında. Senden, kuzenimin limanda bizimle buluşmasına izin vermeni rica ediyorum ki ona, kız kardeşlerim için biraz para verebileyim. Tintern’de yolculuk edeceğiz. Gemi on birde kalkacak.

Hayden mektubu yana bıraktı ve kahvaltısına devam etti. Bay Pennilot'un parası, *Tintern*'de gidecekti, yani kurbanların paralarını başkası ödeyecekti. O başkası, kendi olduğuna göre, bu tiyatronun son perdesi hakkında haklı çıkmış olmasına şaşırıyordu.

Alexia'nın mektubu daha uzundu. "Haklıydın," dedi. "İngiltere'den ayrılıyor. Bence düşüncesizlik."

"Her zaman fevri olmuştur."

"Rose'a biraz para vereceğini söylüyor. Sanırım, burada, Bristol'de gerçekten bir hesap varmış. O kadar yıldır, kenara para koymuş ve ailesine, babasının son borcunu ödediğini söylemiş. Bunu yapmak için Rose'un takdim sezonu olmamasına neden oldu." Alexia'nın ağzı, hoşnutsuzlukla büzüldü. "Onları geçirmemi istemiş. Yaptıklarıyla ilgili bir çift laf edebilmek için bunu yapacağım."

"Vedalaşmak istiyorsa buraya gelebilir."

"Bu sabah Sunley Malikânesi'nde değiller. Buraya gelmelerini söylemenin yolu yok." Alexia aklı karışmış halde yüzüne baktı. "Vedalaşmak için oraya gitmemi yasaklıyor musun?"

Yasaklıyor muydu? Yasaklamalı mıydı?

Hayden ayağa kalktı ve pencereye yürüdü. Uzaktan, çatıların ardından, geminin bacalarını görebiliyordu.

Hayden göğsünde hissettiği bu duyguya alışık değildi. Aşkın en kötü yanı, kesinlik olmamasıydı ve belki kalıcı da değildi. Ayrıca insanı zayıf yaptığını da öğreniyordu. Zayıf ve duygusal ve gerçekten uzak ve kıskanç ve korumacı. İnsana, neyin gerçek olduğundan şüphe duyuruyor ve neyi bildiğini sorgulatıyordu. Hayatı çok fena karmaşıklılaştırıyordu.

Alexia'ya döndü. Sabırla, yanıtını bekliyordu. İki kuze- niyle vedalaşmasını yasaklayacak mıydı? O kadar katı ola- cak mıydı?

“Onunla gitmeni isteyecek, Alexia.”

Alexia gülmemek için kendini tutmaya çalıştı. “Çok dramatik olmaya başladın. Aşkın, adamı değiştirdiğini bi- liyorum ama gerçekten mi, canım?”

“Sana da bir bilet almış olduğuna ve onunla gemide kalmanı isteyeceğine eminim.”

“İngiltere'nin en güzel kadınlarından biriyle evli ve be- nim de seninle evli olduğumu biliyor.” Alexia, Hayden'a doğru yürüdü. Gözleri neşeyle parlıyordu. “Beni, bu ka- dar skandal yaratacak bir teklife layık gördüğün ve endişe edecek kadar önemsedığın için koltuklarım kabardı. Ama artık onun için bir hiçim. Yine de veda etmek isterim. Ay- rıca, Rose için o parayı almak istiyorum.”

Alexia baştan aşağı kendine güven ve kendinden emin- lik abidesi gibiydi. Bu da, âşığının kendini aptal durumuna düşürmeye iten endişesini yatıştırıyordu.

Hayden, Alexia'mn onun için, bu teklife karşı çıkaca- ğından emin değildi. Fakat gerçekçi Bayan Welbourne asla, onunla kaçıp zina içinde yaşamasını isteyecek bir adamın tatlı sözlerine kanmazdı.

Diğer yandan, Ben'in aklını çeceleği kişi gerçekçi Ba- yan Welbourne değil, yıllar önce ona âşık olan ve yasını tutan genç kadın olacaktı.

Hayden, Alexia'nın elini tuttu ve dudaklarına götürdü. Kilometrelerce uzanan menekşe tarlalarının içine baktı.

Limana gitmesine izin verecekti. Ben'e karşı bir yü- kümlülüğü olduğundan değil. Ben'e çok şey borçluydu ama adama, karısını borçlu değildi.

Bunu, Alexia için yapacaktı çünkü, Tanrı yardımcısı olsun, onu ne mutlu edecekse ona sahip olsun istiyordu.

Ve yıllarca ilk aşkından mahrum bırakılıp bir evliliğe hapsedilmiş annesine olan saygısından yapacaktı.

Ancak aynı zamanda kendi için yapacaktı. Hayden, mutsuz eşiyle karşılaştıkça hayatı boyunca her gün ihanetin acısını hissetmekten sert ve aksi bir adam haline gelen babası gibi bir adama dönüşmeyecekti.

Tintern'e gitmek için Hayden'ı ikna etmek zor olmamıştı. Mantıksız bir adam değildi. Hem Ben, hem Tim, en adi şekilde kardeşlerini terk edip giderken onlardan alabileceği tüm parayı almalıydı.

Fakat Hayden'ın onun tek başına gitmesine izin vermesini beklemiyordu. Belki o da Ben'le vedalaşmak ister diye düşünmüştü. Belki, dün Timothy'yi bulduklarında işler iyi gitmemişti. Belki o eski dostluk tüm bu aldatmacalarla yıkılmıştı.

Arabası, Alexia'yı, *Tintern*'in demirli olduğu limana getirdi. Yeni ay nedeniyle, nehrin aşağısındaki deniz kanalında yakında sular yükselecekti. Rıhtımda Ben'i gördü, hareket etmeye hazırlanan bir gemiye koşturuyordu.

Ben, Alexia'yı görünce el salladı. Asma merdivenin ortasında kadını karşıladı. "Kamaramıza gel de Tim'i gör," dedi Ben. "Geldiğine çok sevindim, Alexia."

"Timothy'yi görmeyi iple çekiyorum. Ona söyleyeceklerim var." Kamaraya gittiklerinde ikisini de bir güzel azarlamak niyetindeydi.

Kamara, Alexia'nın beklediğinden büyüktü. Alexia, Ti-

mothy'nin tekrar hastalanmak için hiç vakit kaybetmediğini gördü. Yatakların birine uzanmış, fazla içmiş olmanın tüm belirtilerini sergiliyordu.

Alexia hiç kadın bavulu olmadığını ve Tim'in bu odada kalacağına dair izleri gördü. "Lucinda nerede?"

"Yurtdışına çıkmayı hiçbir zaman istemedi. Sunley Malikânesi'nde kalmakta ısrar etti." Ben, Tim'im omzuna sıkıca sıvazladı. "Git biraz hava al. Ama güverteden düşme."

Tim, bunun harika bir espri olduğunu düşündü. İki kardeş de güldü. Alexia, hiç komik bulmamıştı.

Yalnız kaldıklarına, aklındakileri söyledi. "Hayden, gideceğini söylemişti. Gidersen, kız kardeşlerinin hiçbir güvenliği kalmayacak. Hiç umutları kalmayacak."

"Açlıktan ölmezler. Hayden, buna asla izin vermez."

"Düşüşlerinin nedeninin o olduğunu sanıyorlar ve ondan hiçbir yardım kabul etmiyorlar. En azından onlara, söz verdiğin parayı ver ki açıkta kalmasınlar."

Ben biraz hüsrana uğramış olarak, valizinden bir tomar para çıkardı. "Burada beş bin var. Ayrıca Oxford'daki evin ve arazinin hakları onların. Tim'in kalmasından daha iyi olacak çünkü borçları da onunla birlikte kaçacak."

Alexia parayı aldı. Anlaşılan, Ben o kadar da çok para saklamamıştı. Hepsini el çantasına sığdırmaya çalıştı.

"Alexia."

Ben'in ses tonu, bakmasına neden oldu. Çok yakınında duruyordu. Ona sıcak bakışlarla bakıyordu. Anılarındaki Ben gibi görünüyordu. Onu güldüren, mutlu, neşeli genç adam gibi.

"Alexia, Lucy'nin gelmemesine üzülmedim. O iş bir hataydı. Lucy bir hataydı. Keşke zamanı geri alabilsem de

kalbimin istediği yoldan gidebilsem. Yunanistan'a gitmeden önce seninle evlenmeliydim ve güvende ve özgür olduğumda benimle buluşmanı istemeliydim."

"Neden yapmadın?"

"Tüm bunlar, senin için hislerim romantik hale gelmeden önce başlamıştı. Yolum, ilk öpüşmemizden çok önce çizilmişti."

"Bir gün, bunların hepsini anlamayı umuyorum, Ben. Benim bildiğim yol, o kadar da karmaşık değil ama işin içinde çok daha fazlası olduğu belli. Ama benimle evlenmedin. Onunla evlendin ve şimdi, kardeşlerinle birlikte onu da terk ediyorsun. Bristol'deki bankadan tüm parayı çektin mi? Onu meteliksiz mi bıraktın?"

"Lucinda asla meteliksiz kalmaz. O kurnaz ve güzel bir kadın. Her yanından mücevherle sarkarak ölecek."

Bir başka deyişle, Ben tüm parayı almıştı.

"Sorumluluklarından kaçmak için bahane bulmakta çok iyisin, Ben. Daha önce böyle bir eğilimin olduğunu fark etmemiştim çünkü mecbur olmadığın halde beni evine kabul etmiştin."

"Sen asla bir sorumluluk değildin. Varlığın bir zevkti. Seni çok fena özledim." Ben, Alexia'nın elini tuttu. Dokunuşu, Alexia'yı üzdü. "Gemi, yakında demir alacak. Bizi harika maceralar bekliyor. Önce Paris, belki Amerika. Veya güneşli, egzotik diyarlar. Kaybettiğimiz yılları telafi edebiliriz. Çok eğleniriz ve benimle olman en iyisi."

Alexia şaşkınlıktan bir şey düşünemez oldu. Sonra mantıklı bir düşünce aradan sıyrıldı. *Hayden haklıymış.*

"Ben evliyim. Sen de."

"Nereye gittiğimizi kimse bilmeyecek de önemseme-

yecek de. Sonsuza kadar beraber olacağız, hep istediğimiz gibi.”

“Hayden seni takip eder ve öldürür.”

“Gemiye gelmene izin verdi, değil mi? Senin seçmeni istiyor.” Ben kendini beğenmişlikle gülümsedi. “Onun hayatını kurtardım. Yunanistan’da. O yara izleri, ben onu kurtarmasaydım, feci bir sonun başlangıcı olacaktı.”

Alexia, elini çekti. Ben’in söylediklerini idrak ederken bir adım geri çekildi. Ben’in sözlerindeki haklılık payını görebiliyordu. Hayden bunun olacağına inanmasına rağmen Alexia’nın buraya gelmesine izin vermişti. Kendi gelmemişi bile. Alexia’yı elinde tutmak için savaşmamaya karar vermişti.

Hayır, bu doğru değildi. Hayden dün gece, onun için savaşmıştı, şerefının ona müsaade ettiği şekilde. Hayatını borçlu olduğu adama kılıç veya silah çekemezdi ama yine de küçük bir savaş vermişti.

Hayden, onu elinde tutmak için gururunu, Alexia’nın ayaklarının altına sermişti.

Benjamin haklıydı. Alexia bu gemide kalmayı seçerse, Hayden onun gitmesine izin verecekti. Alexia’yı, onun için savaşacak kadar çok sevmediği için yapmayacaktı bunu. Onu tutsak edemeyecek kadar çok sevdiği için Alexia’ya izin verecekti.

“Senin için de yer ayırttım,” dedi Ben. “Tim, başka bir kamaraya geçecek.”

Karar verilmiş gibi konuşuyordu. Dışarıdan gelen sesler, Alexia harekete geçmezse gelgitin onun adına kararı vereceğini gösteriyordu.

Alexia, Ben’in tarif ettiği hayatı gözünde canlandırdı.

Gezmek ve dünyayı görmek. Özgür, umarsız ve hep gülererek. Bir daha asla hesaplamalarla, yükümlülüklerle, sorumluluklarla uğraşmayacaktı. Gerçekçi Bayan Welbourne olmak zorunda kalmayacaktı. Tekrar genç bir kız olabildi. Sonsuza kadar.

Ben'e baktı. Ancak genç bir kız öyle bir adamı sevebilirdi. Hayır, bir adam değil, bir çocuk.

"Gelemem."

"Gelebilirsin. Seni durduran kimse yok."

"Gelmeyeceğim." Alexia kapıya yürüdü.

"Neden? Parası yüzünden mi? Ağabeyinin unvanı yüzünden mi?"

"Akıllı başında hiçbir kadın o iki özelliği de yok sayamaz. Ben de asla yeminimi ve görevimi yok sayamam. Ama gelmeme sebebim ne o kadar gerçekçi ne de o kadar saygın. Ona âşığım, Benjamin. Onu o kadar derinden seviyorum ki seninle aramızda olanlar, onunla karşılaştırıldığında çok sığ duygular. Hayden'ı asla terk etmem. Hayatımı onunla geçirme fırsatını asla geri çevirmem."

Alexia kapıyı açtı. "Güzel bir hayat yaşa, Benjamin. Maceralarının tadını çıkar. Timothy'ye iyi bak ve lütfen, bu sefer ara sıra yaz."

Koşarak güverteye çıktığında asma merdiveni topluyorlardı. Alexia tekrar indirmeleri için yalvardı ve açmak zorunda kalmaları için sallanan tahtalarını üstüne bastı. Dengesini korumaya çalışmak dikkatini dağıtıyordu ama rıhtımdaki seslerin arasından at nallarının sesini duydu. Atların sesi durunca, iskelede bir araba durdu. İçinden Hayden atladı.

Asma merdivene doğru hızla yürüdü. Tepesinde Alexia'yı görünce durdu.

Alexia, o anda Hayden'ın yüzünde gördüğü rahatlama-yı asla unutmuyacaktı. Adamın dudakları aralandı ve göz-leri parladı. Alexia'nın hayatı boyunca bir adamın yüzünde gördüğü en romantik ifadeydi.

Hayden tahtaların üstünden yürüdü ve onu kolları-na aldı. Onu öperken denizcilerin yaptıkları işi bıraktığı Alexia'nın hayali miydi? Tüm gemi sessizliğe mi bürün-müştü?

Hayden onu tekrar karaya getirdi.

Gıcırtilar tekrar başladı. İskele kaldırıldı, çapa çekildi. Sarılmış halde geminin hareket etmesini ve aralarındaki mesafenin artmasını izlediler.

"Haklıymışsın," dedi Alexia. "Onunla kaçmamı istedi. Her şeyi ayarlamış."

Onu saran kolu daha da sıkı tuttu. "Kalmayı seçtiğin için teşekkürler."

"Tabii ki bu tek mantıklı ve onurlu seçenektir."

"Tabii ki."

"Bunu anladığımdan emin olmak için mi geldin?"

"İşin o kısmını göreceğini biliyordum."

"O zaman neden buraya geldin?"

"Emin değilim. Belki yalvarmak için." Hayden omuz silkti. "Belki onu öldürmek için."

"O zaman aklım çelinmediği için şanslıymış. Tekrar yaptıklarının bedelinden kaçmak ne kadar Ben'e göre bir davranış." Alexia çantasına hafifçe vurdu. "Rose için beş bin. O gemideki çantalarında çok daha fazlası var, değil mi?"

“Epeyce daha var, sanıyorum.”

“Hayden, parayı, kendi bankasından aldı, değil mi? Çaldı.”

Alexia, Hayden’ı şaşırtmıştı. Cevap vermeden önce düşündü. “En kötü kısmını tahmin ettiğine göre sana anlatarak sözümü bozmuş olmam. Ama kardeşlerine onları anlatmamalısın. İnan bana, Irene ve Rose, gerçeği bilmek istemezler.”

Onları. O zaman Timothy de dâhildi. O gün, Hayden’in eve gelme nedeni buydu. Tim’in hırsızlığını keşfetmişti.

“Gitmelerine izin vermek zorunda değildin,” dedi. “Bir hakim çağırabilirdin.”

“Evet, yapabilirdim.”

Ama yapmamıştı. Hayden sessizliğiyle Tim’in hayatını kurtarmıştı. Şimdi de Ben’in hayatını kurtarmıştı. Longworthleri mahvetmemişti. Arkadaşının ailesini korumak için bir sürü risk almıştı.

“Çaldıkları para insanlara aitti. Mağdur olacaklar mı?”

“Paraları tamamlanacak.”

Alexia bunun nasıl olacağını tahmin etti. “Çok para mı?”

“Epey çok para, evet.”

“Senin için bile mi?”

“Benim için bile. Özellikle şimdi Timothy de kaçınca...”

“O zaman birkaç yıl idareli yaşarsız, sen halledene kadar. Hill Sokağı’nda kalabiliriz veya benzer bir evde, hatta daha küçüğünde. Yardımı olacaksa elmasları satabiliriz. Onları tabii ki çok sevdim ama işleri kolaylaştıracaksa, satmak daha iyi.”

Hayden, avuç içini, Alexia'nın yanağına koydu. Çok ciddi ve katı görünüyordu ama iyi bir şekilde. "Mücevherler senin, unuttun mu?"

Sert çenesine rağmen Hayden'in içindeki adam o kadar net görünüyordu ki Alexia'nın kalbi sıkıştı. Kalabalık bir limanda dikiliyorlardı ama o kadar yakınlardı ki seviştikten sonra nefesini hissediyor da olabilirdi.

"Mücevherleri satmanın sana faydası olacaksa hiç umurunda olmaz, Hayden. Benim için, elmaslardan daha değerlisin. Bana değer verdiğini bilmek için hediyelere ihtiyacım yok."

Hayden'in çenesi kasıldı. Gözleri buğulandı. "Sana âşık olmamın birçok nedeni var, Alexia. Her birini sana söylemeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Dürüst inancın ve sadakatinle bana hissettirdiklerine alışkın değilim." Hayden parmak uçlarını, Alexia'nın çenesinde gezdirdi. "Ama şu an, mantıklı şeylerden bahsetmek istemiyorum. Bugün, sadece seni sevmek istiyorum."

Yanaklarının kızardığını hissetti. Âşık olmasından böyle açıkça bahsetmesine alışması zaman alacaktı.

Arabaya doğru yürüdüler ama sarılmayı bırakmadılar. Yanlarından geçen biri kaşlarını kaldırdı ama Alexia'nın umurunda değildi.

İnanç ve sadakat. İyi bir eş için önemli meziyetlerdi. Ama sadece görev icabı böyle davranmadığını bilmesi gerekiyordu.

Arabanın yanında durdular. Alexia ufka doğru, nehrin üstündeki sisin içinde kaybolan gemiye baktı.

"Mantıklı olan bu olduğu için kalmadım, Hayden. Hatta doğru ve onurlu olduğu için de. Benjamin'e söy-

lediğim sebepler bunlar değildi. Kalbimdeki sebepler de bunlar değil.”

“O zaman neden kaldın, Alexia?”

“Ona, sana âşık olduğumu söyledim.” O kelimeleri söylemek içini ürpertti. “Ve sana âşığım. Önce senin kabul etmeni beklemek korkaklıktı. Kendi kalbimi daha iyi dinlemeliydim. Bana söylediklerine güvenmeliydim.”

Hayden, ona tekrar sarıldı. O kadar sıcak gülümsedi ki kalbi pırpır etti. “Şu an biliyorsan bana yeter. Aşkını hak etmiyorum ama bu güzel hediyeğin değerini bileceğime söz veriyorum.”

Hayden’in bakışında öyle bir şefkat vardı ki Alexia’nın kalbindeki mutluluk içine sığmıyordu. Tüm varlığıyla gülümsedi. İçinden bir kıkırdama kaçıverdi.

Hayden, onun dudaklarına dokundu. “Ne kadar güzel, çocuksu, romantik bir ses.”

“Çocuksu bir ses ve heyecan ama çocuksu bir aşk değil. Bir kadın gibi sevmeyi tercih ederim. Daha derinden. Daha dolu dolu. Çok daha romantik ve bu da hoşuma gidiyor. Ama farklı. Sana sarıldığımda beni o kadar derinden etkileyen duygunun ne olduğunu anlayamayacak kadar farklı.”

“Beni sevmen içimi rahatlattı, ister çocuksu olsun ister kadınsı,” dedi Hayden. “Tek başıma romantik bir sersem olmayacağımı bilmek güzel.”

Alexia uzandı ve Hayden’ı öptü. “Asla tek başına değilsin, aşkım. Birlikte romantik sersemler olacağız. Sonsuza kadar.”

Madeline Hunter yazmış
olduğu on yedi tarihi romanıyla
New York Times'ın en çok
satan kitaplar listesinin
önemli yazarlarından biridir.
Kitapları sadece Amerika'da
iki milyondan fazla basılmış
ve bu eserler dokuz ayrı
dilde yayınlanmıştır. Tarihi
roman dalında RITA'da altı
kere finale kalmış, iki kere
de ödülün sahibi olmuştur.
On altı romanı Amerika'da
hâlâ en iyi satan kitaplar
listesinde bulunmaktadır.
New York Times ve Publisher's
Weekly'nin en çok satan
kitaplar listelerindeki yerini
her zaman korumuştur. Tarih
üzerine doktora yapmış olan
Hunter, yaşamını kocası ve iki
oğluyla birlikte Pennsylvania'da
sürdürmektedir.